KEN FOLLETT
VADMACSKÁK

„- Hárman vannak - súgta Flick. - Két férfi és egy nő. - Mély lélegzetet vett. Úgy érezte, eljött a könyörtelen leszámolás ideje. - A két férfit agyonlőjük, jó? Ruby bólintott.
Flick hálát adott az égnek, hogy ez a Csóka sosem veszti el a fejét. -A nőt nem akarom megölni, hátha ki tudunk szedni belőle valamit, de ha szökni próbálna, azonnal végzünk vele.
- Értem.
- A férfiak a konyha bal oldalán állnak. A nő valószínűleg kimegy ajtót nyitni. Az innenső ablak a tiéd, a túlsó az enyém. A hozzád legközelebb eső fickóra célozz. Akkor lőj, amikor én."

Ken Follett legújabb izgalmas akcióregénye a 2. világháború idején játszódik Franciaországban a partraszállás előtti napokban. Az Angliából átdobott, női ügynökökből álló Csókacsapat nevű különítmény férfiakat megszégyenítő bátorsággal és leleményességgel harcol a náci hadi gépezet ellen...
A néhány napos akció során házasságok mennek tönkre, új, viharos szerelmek lobbannak fel, és ezekből nem mindig hagyományos kapcsolatok szövődnek...

KEN FOLLETT
VADMACSKÁK
A mű eredeti címe: Jackdaws
Fordította: Ladányi Katalin
A Különleges Hadműveletek Parancsnoksága a második világháború alatt pontosan 50 nőt küldött Franciaországba. Mindannyian titkos ügynökök voltak. Közülük 36 érte meg a háború végét. A többi 14 az életét áldozta a békéért.
Ezt a könyvet valamennyiüknek ajánlom.

A borítót tervezte: Köböl Vera
Műszaki szerkesztő: Haiman Ágnes
Tördelés: Simon Attila

Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő': Rózsa Judit
Nyomta: Borsodi Nyomda Kft. Felelős vezető': Ducsai György
ISBN 963 9421 01 4

AZ ELSŐ NAP:

1944. május 28., vasárnap

1

robbanás előtt egy perccel Sainte-Cécile fő'terén csend és béke volt. Ezen a szép meleg estén szellő se rebbent; puha takaróként borult a városra a mozdulatlan levegő'. Lustán megkondult a templom harangja, hogy mérsékelt lelkesedéssel misére invitálja a hívó'ket. Felicity Clairet fülében úgy csengett a harangszó, akár a visszaszámlálás.
A teret a 17. században épült kastély uralta. Grandiózus, merészen kiugró főbejáratával, jobbról-balról derékszögben hátranyúló két szárnyával mintha Versailles kicsinyített mása lett

volna. Az alagsor fölött pompázó két emeletet az ívelt manzárdablakos, magas tető koronázta meg.
Felicity, akit mindenki Flicknek becézett, imádta Franciaországot. Szerette a kecsesen méltóságteljes épületeket, élvezte az enyhe éghajlatot, a ráérős étkezéseket és a kultúrált emberek társaságát. Rajongott a francia festészetért, a francia irodalomért s az elegáns francia ruhákért. Az idegenből érkezett látogatók igen gyakran barátságtalannak találták a franciákat, ő azonban hatéves kora óta beszélte a nyelvüket, és senki meg nem mondta volna róla, hogy külföldi.
Mélységesen felháborította, hogy az általa imádott Franciaország nincs többé. A ráérős étkezésekhez már nem volt elég ennivaló, a festményeket egytől egyig elrabolták a nácik, divatos ruhákban pedig csak a prostituáltak páváskodtak. A nők zöméhez hasonlóan Flick is afféle sikktelen, agyonmosott, rég kifakult ruhát hordott. Leghőbb vágya az volt, hogy az igazi Franciaország újra életre keljen. Talán hamarosan életre is kel, gondolta, ha ő meg a hozzá hasonlók megteszik a kötelességüket.
Lehet, hogy ő ezt már nem éri meg - ami azt illeti, talán a következő néhány percet sem éli túl. Nem volt fatalista; igenis élni akart. Rengeteg tervet szőtt, s valamennyit a háború után szerette volna valóra váltani: befejezi a doktori disszertációját, gyereket szül, megnézi New Yorkot, pezsgőzik a cannes-i tengerparton... De úgy érezte, ha nemsokára meg kell halnia, örömmel tölti el élete utolsó pillanatait ezen a napsütötte téren, ezt a gyönyörű régi házat bámulva, a lágyan csengő, dallamos francia csevegést hallgatva.
A kastélyt a helybeli arisztokrata család építtette, ám Sainte-Cécile utolsó grófját 1793-ban fővesztésre ítélték, s a guillotine alatt végezte. A díszkerteket réges-rég szőlőskertekké alakították át, hiszen ez a táj híres borvidék volt Champagne szívében. Az épületben most fontos telefonközpont működött, amit azért telepítettek épp ide, mert a kormány távközlésért felelős minisztere Sainte-Cécile-ben született.
A németek bevonulása után kibővítették a központot, hogy telefon-összeköttetést tudjon létesíteni a francia hálózat és a Németországba vezető új kábel között. A kastélyban alakították ki a Gestapo területi parancsnokságát is: az irodák az emeleteken, a börtöncellák pedig az alagsorban kaptak helyet.
A szövetségesek négy héttel ezelőtt légitámadást indítottak a kastély ellen. Ez a precíz pontbombázás újdonságnak számított. A Lancaster és Flying Fortress típusú, minden éjjel Európa fölött a magasban zúgó behemót, négymotoros repülőgépek nem tudtak pontosan célozni - néha egy egész várost is képtelenek voltak eltalálni -, de a vadászbombázók legújabb generációja, a megannyi Lightning és Thunderbolt akár fényes nappal is belopózott a kisméretű célpontok fölé, és hidakat vagy pályaudvarokat talált telibe. A kastély nyugati szárnyának túlnyomó része emiatt emlékeztetett most 17. századi, vörös téglából és fehér kockakőből összetákolt aszimmetrikus halomra.
A légitámadás azonban nem érte el a célját. A javításokat gyorsan elvégezték, s a telefonszolgáltatás mindössze addig szünetelt, amíg a németek fel nem szerelték a tartalék kapcsolótáblákat. Minden automatikus berendezés meg a távolsági beszélgetésekhez nélkülözhetetlen összes hangerősítő az alagsorban volt, így ezeket nem érte súlyos kár.
Flick éppen ezért jött Sainte-Cécile-be.
A tér északi részén álló kastélyt magas, kőoszlopos vaskerítés vette körül, és egyenruhás őrök ügyeltek a biztonságra. Keleten egy kis középkori templom emelkedett, amelynek több száz éves fakapuját sarkig tárták a meleg nyári levegő és a gyülekezet tagjai előtt. A templommal szemben, a tér nyugati oldalán lévő városházán székelt a szélsőségesen konzervatív polgármester, akinek csak elvétve támadt nézeteltérése a náci megszállókkal. Délen üzletsor húzódott, és itt helyezkedett el a Café des Sports nevű bár is. Flick a bár előtt üldögélt, s arra

várt, hogy a harangszó elhallgasson. Egy pohár könnyű, gyenge helybeli fehérbor állt előtte az asztalon, de ő egy kortyot sem ivott.
A brit hadsereg őrnagyaként hivatalosan az Elsősegélynyújtó és Betegápoló Szolgálat kötelékébe tartozott, amit teljes egészében önként jelentkezett lányok és asszonyok alkottak - ám az ő számára ez csak a fedőszerv szerepét töltötte be. Valójában ugyanis egy titkos szervezetnek, az ellenséges vonalak mögötti szabotázsakciók végrehajtásáért felelős Különleges Hadműveletek Parancsnokságának dolgozott. Huszonnyolc évével a legidősebb ügynökök egyike volt. Nem most érezte először a halál közelségét. Megtanult együtt élni az életveszéllyel, a félelmét is le tudta küzdeni, de amikor a kastélyt őrző katonák acélsisakjaira és gépfegyvereire nézett, mégis mintha egy jéghideg kéz markolta volna meg a szívét.
Három évvel ezelőtt az volt vágyai netovábbja, hogy a francia irodalom professzora legyen valamelyik angol egyetemen, és Victor Hugó erőteljes stílusának, Flaubert sziporkázó szellemének, Zola szenvedélyének élvezetére tanítsa a hallgatókat. Éppen a Hadügyminisztériumban dolgozott, és francia dokumentumokat fordított, amikor rejtélyes beszélgetésre hívatták egy hotelszobába, és azt kérdezték tőle, hajlandó-e veszélyes feladatokra vállalkozni.
Nem töprengett túl sokat; szinte habozás nélkül igent mondott. Elvégre háború volt, s mindazok a fiúk, akikkel Oxfordba járt, nap mint nap kockára tették valahol az életüket - hát miért ne követhetné a példájukat? A KHP kiképző tanfolyama két nappal 1941 karácsonya után indult.
Hat hónappal később Flick már kurírként vitte az üzeneteket a KHP központjából, a londoni Baker Street 64-ből a megszállt Franciaországba az Ellenállás csoportjainak, mert azokban a napokban még alig akadt egy-két rádió adó-vevő, s a jól képzett rádiós oly ritka volt, mint a fehér holló. Ejtőernyővel szállt le az adott területre, hamis papírokkal közlekedett, kapcsolatba lépett az ellenállókkal, kiosztotta nekik a parancsokat, eszébe véste a válaszaikat, a panaszaikat, és megjegyezte, mennyi fegyvert és lőszert kérnek. Hazafelé az előre megbeszélt helyen vette föl a repülőgép, rendszerint egy háromüléses Westland
Lysander, ami elég kicsi volt ahhoz, hogy hatszáz méternyi füves terepen is le tudjon szállni.
Kurírból később szabotázsszervezővé lépett elő. A KHP ügynökeinek zöme tiszti rangban szolgált, mert az ellenállókat tekintették „legénységnek". Legalábbis elméletben. A gyakorlatban ugyanis az Ellenállásra nem vonatkozott a katonai fegyelem, így az ügynöknek keménynek, határozottnak, jól informáltnak és megbízhatónak kellett lennie, ha azt akarta, hogy a franciák együttműködjenek vele.
A munka veszélyes volt. Flicken kívül hat férfi és három nő végezte el a kiképző tanfolyamot, de most, két évvel később már csak ő dolgozott aktívan közülük. Kettőről biztosan tudták, hogy meghalt: az egyiket a Milice, a gyűlölt francia állambiztonsági rendőrség lőtte le, a másik meg azért veszett oda, mert nem nyílt ki az ejtőernyője. A többi hatot fogságba ejtették, kivallatták és megkínozták, aztán mindannyian eltűntek a németországi fogolytáborokban. Flick a könyörte-lenségének, a gyors reakcióinak köszönhette az életét, no meg annak, hogy gondosan ügyelt a biztonságra. Óvatossága már-már a paranoia határát súrolta.
Itt, a téren a férje ült mellette. Michel azt a Bollinger fedőnevű ellenálló sejtet vezette, amelynek innen tízmérföldnyire, a katedrálisá-ról híres Reims városában volt a bázisa. Bár éppen az életét készült kockára tenni, Michel lezseren hátradőlt a székén, jobb bokáját a bal térdére tette, és világos, híg, ízetlen háborús sörrel teli hosszú poharat tartott a kezében. Flick szívét akkor ejtette rabul a férfi derűs, gondtalan mosolya, amikor a Sorbonne-ra járt, s Moliére etikájáról írta a doktori disszertációját, amit a háború kitörése miatt hagyott félbe. Michelt, a torzonborz, rendetlen ifjú filozófiatanárt akkoriban valósággal körülrajzották a rajongó hallgatók.
Flick még ma is őt tartotta a legszexisebb férfinak, akivel valaha találkozott. Michel magas volt, hanyag eleganciával öltözködött, gyűrött öltönyöket, kifakult kék ingeket hordott. A

haját mindig kissé hosszabbra növesztette a kelleténél. A hangja ágyba csalogatóan búgott, és fürkésző pillantású, gyönyörű kék szemével úgy tudott egy lányra nézni, hogy az rögtön elhitte: ő az egyetlen nő az egész világon.
Flicknek kapóra jött ez a misszió, örült, hogy néhány napot a férjével tölthet, ám mégsem voltak boldogok. Nem veszekedtek ugyan, de Michel gyöngédségéből hiányzott a tűz, a szenvedély - mintha csak
színlelte volna a szerelmet, s ez nagyon bántotta Flicket. Az ösztöne azt súgta, hogy a férjének valaki más tetszik, hiszen csak harmincöt éves, és kócos, kisfiús bája még mindig hatással van a fiatal nőkre. Nem tett jót a kapcsolatuknak, hogy a háború miatt az esküvőjük óta kevesebbet voltak együtt, mint külön. És az Ellenállásban meg azon kívül is rengeteg vállalkozó szellemű francia lány akad, gondolta Flick keserűen.
De még mindig szerette Michelt. Persze nem úgy, mint a kezdet kezdetén: már nem bálványozta, mint hajdan, a mézesheteik idején, és már nem akarta arra áldozni az egész életét, hogy a férjét boldoggá tegye. Az ábrándos szerelem hajnali ködfátyla szertefoszlott, s a házasélet napvilágánál Flick tisztán látta, hogy Michel hiú, öntelt és megbízhatatlan, de ha kedve szottyan egy kicsit odafigyelni, ő változatlanul úgy érzi magát mellette, mintha a világ legszebb, legjobban szeretett asszonya lenne, akivel senki sem vetekedhet.
Michel vonzereje a férfiakra is ugyanígy hatott, és bátor, karizmatikus, vérbeli vezéregyéniség volt. A haditervet közösen eszelték ki Flickkel. Két ponton támadják meg a kastélyt, hogy megosszák a védőket, aztán odabent ismét egyesülnek, így nyomulnak le az alagsorba, megkeresik a nagytermet, ahol a telefonközpont létfontosságú berendezéseit tartják, és mindenestül felrobbantják.
Az épület alaprajzát Antoinette Dupert-től, a kastélyt minden este kitakarító helybeli asszonyok felügyelőjétől - Michel nagynénjétől -kapták meg. A takarítónők a vecsernyével egy időben, pontosan este hétkor kezdtek dolgozni, és Flick már meg is pillantott néhányat közülük: épp a kovácsoltvas kapunál álló őrőknek mutatták be névre szóló, fényképes belépőjüket. Antoinette vázlatán csak az alagsor bejárata látszott, de a további részletek hiányoztak, mert erre a területre idegenek nem léphettek be, s nem az asszonyok, hanem a német katonák takarították.
Michel a támadás tervét az MI6, az angol titkosszolgálat jelentéseire alapozta, amelyek szerint a kastélyt a Waffen SS egyik osztaga őrzi, naponta háromszor van őrségváltás, és minden csoport tizenkét főből áll. Az épületben dolgozó Gestapo-állomány nem a harcoló alakulatokból került ki, a többségnek még fegyvere sincs. A Bollinger-sejt tizenöt fegyverest tudott összetoborozni a támadáshoz, s már mindegyik elfoglalta a helyét: némelyek a templomban vegyültek el a hívők között, mások meg a téren sétálgattak, a vasár-
napot henyéléssel töltő helybelieknek adva ki magukat. Fegyvereiket a ruhájuk alá rejtették, vagy szatyrokba, táskákba dugták. Ha az MI6 jelentései megfelelnek a valóságnak, az ellenállók többségben lesznek az őrökkel szemben.
De Flick agyában folyvást ott motoszkált az aggodalom, és összeszorult a szíve a balsejtelemtől. Amikor elmondta Antoinette-nek, hány főre becsüli az MI6 az őrség létszámát, az asszony a homlokát ráncol-va így szólt: - Szerintem többen lehetnek. - Márpedig Antoinette nem buta - korábban Joseph Laperriére-nek, az egyik helybeli kis pezsgőgyár tulajdonosának a titkárnője volt, egészen addig, amíg a megszállás miatt csökkenni nem kezdett a profit, és a tulaj a feleségére nem bízta a titkárnői teendőket -, tehát lehet, hogy igaza van.
Michel képtelen volt feloldani az ellentmondást az MI6 becslése és Antoinette feltevése között, hiszen Reimsben élt, így nem ismerhette Sainte-Cécile-t, sőt csoportja egyetlen tagja sem lehetett tisztában a helyi viszonyokkal. De nem maradt idő további felderítésre. Ha a németek túlsúlyban lesznek az Ellenállással szemben, gondolta rettegve Flick, nem valószínű,

hogy Michel fegyveresei diadalmaskodhatnak a fegyelmezett ellenséges csapatokkal vívott harcban.
Körülnézett a téren, pillantása az ismerősöket kereste, az ártatlan járókelőknek látszó embereket, akik valójában arra várnak, hogy öljenek, vagy éppen őket öljék meg. A rövidáru-kereskedés előtt, egy vég fakózöld vásznat bámulva például Geneviéve álldogált: a magas, húszéves lány Sten géppisztolyt rejtegetett könnyű nyári kabátja alatt. Az Ellenállás azért kedvelte annyira a Sten géppisztolyt, mert azt három részre lehetett szedni, és egy kistáskában is könnyen elfért. Talán éppen Geneviéve az a nő, akire Michel szemet vetett, tűnődött Flick, ám mégis végigfutott a hátán a hideg az iszonyattól, ha arra gondolt, hogy a lányt esetleg néhány másodpercen belül lekaszálhatják a fegyverek. A macskaköves téren a Geneviéve-nél is fiatalabb, mindössze tizenhét éves Bertrand igyekezett a templom felé. A lelkesedéstől kipirult ábrázatú szőke fiú összehajtott újságot szorongatott a hóna alatt, amelybe .45-ös kaliberű Colt automata pisztolyát csomagolta. A szövetségesek ezerszámra dobták le ejtőernyővel a Coltokat. Flick a kora miatt először kategorikusan kitiltotta Bertrand-t a csapatból, de a kölyök addig könyörgött neki, hogy vegye be, míg végül beadta a derekát, hiszen minden rendelkezésre álló férfira szüksége volt. Csak reménykedhetett benne, hogy Bertrand ifjonti vakmerősége akkor sem illan
el, ha megkezdődik a lövöldözés. A templom előcsarnokában, látszólag a belépés előtti utolsó slukkokat szippantva cigarettájából, Albert sétálgatott föl-alá, akinek ma reggel kislánya született. Egy okkal több, hogy Albert túlélje ezt a napot. A fiatalember jókora vászontáskát cipelt, ami úgy nézett ki, mintha krumplival tömték volna degeszre, holott No. 36-os, Mark I Mills típusú kézigránátokkal volt tele.
A tér a megszokott látványt nyújtotta - egyetlen tényezőtől eltekintve. A templom mellett hatalmas, nagy teljesítményű, égszínkékre dukkózott sportkocsi parkolt. A francia gyártmányú Hispano-Suiza 68-asba Vl2-es repülőmotort szereltek, és a világ egyik leggyorsabb autójának számított. Magas, arrogánsan feltűnő, ezüstösen csillogó hűtőjét a jellegzetes repülőgólya embléma díszítette.
Talán félórája érkezett. Jóképű, negyven körüli, elegáns civil öltönyt viselő férfi vezette, aki csak német tiszt lehetett - más biztosan nem mert volna ilyen flancos kocsival furikázni. Magas, feltűnően szép, vörös hajú útitársnője a legújabb divatú zöld selyemruhában és anti-lopcipőben pompázott; szinte ordított róla, hogy francia. A férfi háromlábú fotóállványra szerelte a fényképezőgépét, és felvételeket készített a kastélyról. A nő olyan dacos, kihívó arckifejezéssel nézett bele a világba, mintha tudná, hogy a toprongyos helybeliek, akik a templom felé ballagva megbámulják, magukban azt gondolják róla: ócska kurva.
A férfi néhány perccel ezelőtt jól megijesztette Flicket, amikor megkérte, hogy készítsen egy képet róla meg a barátnőjéről a kastély előtt. Megnyerő mosollyal, udvariasan, alig észrevehető német akcentussal beszélt. Őrjítő, ha az embernek épp a sorsdöntő pillanatban vonják el ilyesmivel a figyelmét, de Flick úgy érezte, baj lehet belőle, ha nem áll kötélnek, különösen ebben a helyzetben, amikor úgy tesz, mintha helybeli volna, akinek nincs jobb dolga, mint egy bár teraszán lopni a napot. így aztán pontosan úgy reagált, ahogy hasonló körülmények között a franciák túlnyomó része szokott: jegesen közönyös képet vágva eleget tett a német kérésének.
A félelmetes pillanat már-már bohózatba illett: az angol titkosügynök a fényképezőgép mögött áll, a német tiszt meg a macája derűsen mosolyog rá, miközben a templom harangja hangos kondulásokkal jelzi a robbantásig hátralévő másodperceket... Aztán a tiszt megköszönte a segítséget, és meghívta Flicket egy italra. Ő határozottan visszautasította az ajánlatot: egyetlen francia lány sem iszogathat egy
német férfival, ha nem akarja, hogy szajhának tartsák. A férfi megértően bólintott, Flick pedig visszaült a férje mellé.

A tiszt nyilván nem volt szolgálatban, és szemmel láthatólag fegyvert sem viselt, tehát nem jelentett veszélyt, de jelenléte mégis zavarta Flicket. Az utolsó nyugodt pillanatokban éppen azt próbálta kideríteni, vajon mi aggasztja ennyire, és végül rá is jött: valójában nem hiszi, hogy a férfi egyszerű turista. Viselkedése elárulja, hogy éberen figyel, s ez nem illik ahhoz az elragadtatott ámulathoz, ahogy a pompás régi kastély szépségében gyönyörködik. Lehet, hogy a barátnője pontosan az, aminek látszik, ő azonban egészen más, mint akinek mutatja magát.
Mielőtt Flick megfejthette volna a rejtélyt, a harangszó elhallgatott.
Michel fenékig ürítette a poharát, és megtörölte a száját a kézfejével.
Mindketten föl álltak. Lezser közönyt színlelve a bár bejáratához sétáltak, s az ajtónyílásba húzódva észrevétlenül fedezékbe vonultak.

2

Dieter Franck abban a pillanatban kiszúrta a bár asztalánál ülő lányt, amint behajtott a térre. A szép nők soha nem kerülték el a figyelmét. Ez itt például egy csinos kis csomag tömény szexepil, gondolta. A halványszőke hajú lánynak világoszöld szeme volt, és Dieter szerint valószínűleg német vér folyhatott az ereiben - nem ritkaság az ilyesmi errefelé, Franciaország északkeleti részén, a határ közelében. Az apró, karcsú testet ormótlan zsákruha takarta, de ezt a lány úgy megdobta egy élénksárga olcsó vászonkendővel, hogy az elbűvölően franciás stílusérzékre, kitűnő ízlésre vallott. Amikor Dieter megszólította, nyomban észrevette rajta azt a pillanatnyi félelmet, amit minden francia érez, ha a német megszállók egyike ereszkedik le hozzá, de rögtön utána megpillantotta a csinos arcon a rosszul palástolt dacot is, és ez felkeltette az érdeklődését.
A lány egy vonzó férfi mellett ült, aki nemigen törődött vele. Valószínűleg a férje, állapította meg Dieter. Csak azért kérte meg a lányt, hogy készítsen egy fényképet, mert beszélni akart vele. Bár Kölnben felesége és két szép gyermeke volt, párizsi lakásában pedig együtt élt Stéphanie-val, mindez nem akadályozta meg benne, hogy egy másik nővel is kikezdjen. A gyönyörű nőket úgy tekintette, mint a káprázatos, francia impresszionista festményeket, amelyeket gyűjtött: pusztán azért, mert egy már van, ugyan miért ne vágyhatna többre is.
Dieter meg volt győződve róla, hogy a francia nők a legszebbek a világon. De szépnek talált mindent, ami francia: a hidakat, a sugárutakat, a bútorokat, még a porcelán étkészleteket is. Imádta a párizsi mulatókat, a pezsgőt, a libamájat, a frissen sült, meleg baguette-et. Élvezettel vásárolt ingeket és nyakkendőket a legendás Charvet-nál, a Ritz Hotellal szemben. Akár az idők végezetéig is szívesen eléldegélt volna Párizsban.
El nem tudta képzelni, honnan örökölhette az ízlését. Az apja professzor volt. Zenetanár. Hiába, a zene az egyetlen művészet, amelynek kétségtelenül a németek, és nem a franciák a legavatottabb mesterei. Csakhogy Dieter elviselhetetlenül unalmasnak látta apja száraz, egyhangú tanáréletét, és jó szüleit igencsak megbotránkoztatva beállt rendőrnek. Akkoriban alig akadt egyetemet végzett fiatalember Németországban, aki ilyesmire vetemedett - de ő 1939-ben már a kölni titkosrendőrség fejeként vadászott a bűnözőkre. Aztán 1940 májusában, amikor Heinz Guderian tábornok páncélosai Sedannál átkeltek a Meuse folyón, és Franciaországon végigdübörögve egy kurta hét alatt diadalmenetben jutottak el a La Manche csatornáig, Dieter hirtelen elhatározással kérvényezte tiszti kinevezését a hadseregbe. Tekintettel a rendőrségnél szerzett gyakorlatára, nyomban a titkosszolgálathoz került. Mivel folyékonyan beszélt franciául és elég jól angolul, hadifoglyokat kellett vallatnia. Tehetségesnek bizonyult, s mélységes elégedettséggel töltötte el, ha olyan információt sikerült kicsikarnia, amellyel az övéi csatákat nyerhettek. Észak-Afrikában elért eredményeit maga Rommel is elismerte.
Szükség esetén a foglyok kínzásától sem idegenkedett, ám szívesebben győzte meg finomabb módszerekkel az embereket. Stéphanie is így akadt a horgára. Az elegáns, érzéki, okos

asszony egy párizsi kalapszalon tulajdonosa volt. Észbontóan sikkes kalapkölteményei szemérmetlenül sokba kerültek. De zsidó származású nagyanyja miatt elvesztette az üzletét, hat hónapot töltött egy francia börtönben, és már.útnak indították valamelyik német koncentrációs táborba, amikor Dieter megmentette.
Nyugodtan megerőszakolhatta volna. Bizonyára Stéphanie is ezt várta tőle. Senki sem tiltakozott volna ellene, büntetéstől pedig végképp nem kellett tartania. Ő azonban ehelyett enni adott az asszonynak, új ruhákat vett neki, beköltöztette saját lakása vendégszobájába, gyöngéd szeretettel bánt vele, majd egyik este, a vacsorára szervírozott borjúmáj és pezsgő után, a kandallóban ropogó tűz melegében annak rendje és módja szerint élvezettel elcsábította a kanapén.
Ma azonban Dieter azért hozta magával Stéphanie-t, hogy saját álcája minél tökéletesebb legyen. Mostanában újra Rommel mellett teljesített szolgálatot. Erwin Rommel marsall, a „Sivatagi Róka" jelenleg a B Hadseregcsoport főparancsnokaként védte Franciaország északi részét. A német hírszerzés arra számított, hogy a szövetségesek ezen
a nyáron invázióra készülnek. Mivel Rommelnak nem volt elég embere a több száz mérföld hosszú, igen sebezhető" partszakasz védelmére, úgy döntött, a rugalmas reakció vakmerő' stratégiáját választja: zászlóaljai a tengertől egy-két mérföldnyire, a szárazföld belsejében állomásoztak, s teljes készültségben várták, hogy arra a területre vezényeljék őket, ahol éppen szükség van rájuk.
Az angolok ezt pontosan tudták - az ő hírszerzőik se tétlenkedtek. A hadtáp és a küzdő csapatok közötti kommunikációs vonalak megsemmisítésével akarták lassítani Rommel reakcióit, épp ezért a brit és az amerikai bombázók éjjel-nappal támadták az utakat, a vasutakat, a hidakat, az alagutakat meg a pályaudvarokat. Amellett az ellenállók sorra robbantották föl az erőműtelepeket és a gyárakat, kisiklatták a vonatokat, elvágták a telefonvezetékeket, s kamaszlányokat küldtek ki, hogy homokot öntsenek a katonai teherautók meg a tankok olajtartályába.
Dieter azzal a paranccsal kelt útra, hogy állapítsa meg, melyek a kulcsfontosságú kommunikációs célpontok, s mérje fel, milyen erőket képes bevetni ezekkel szemben az Ellenállás. Az elmúlt néhány hónapban párizsi állomáshelyéről kiindulva egész Észak-Franciaországot bejárta: keményen ráförmedt minden álmos őrszemre, halálra rémítette a lusta századosokat, megszigorította a biztonsági intézkedéseket a vasúti jelzőbódékban, a remízekben, a járműparkokban és a repülőtéri irányítótornyokban. Ma egy stratégiai szempontból óriási jelentőségű telefonközpontban tett rajtaütésszerű látogatást. Ebből az épületből bonyolították a berlini főparancsnokság és a Franciaország északi részén harcoló német seregek teljes telefonforgalmát, beleértve a géptávírón küldött üzenetek továbbítását is, hiszen manapság a parancsok túlnyomó része így érkezett. Tehát ha a központot lerombolnák, megbénulna az egész német kommunikáció.
Ezzel nyilván a szövetségesek is tisztában voltak, és - szerencsére mérsékelt sikerrel - megpróbálták lebombázni a kastélyt, amit az Ellenállás már bizonyára kiszemelt magának. Ám a várható támadás ellenére a németek - legalábbis Dieter mércéjével mérve - felháborítóan elhanyagolták a biztonságot. Úgy vélte, ez a Gestapo káros befolyásának tulajdonítható, amelynek néhány embere szintén az épületben állomásozott. A Geheime Staatspolizei, vagyis az állambiztonsági szolgálat tisztjeit igen gyakran nem az eszük és a képességeik alapján léptették elő, hanem azért, mert hűségesek voltak Hitlerhez, és rajongtak a fasizmus eszméiért. Dieter már jó félórája itt tartózkodott,
számos fényképet készített a házról - és egyre jobban dühbe gurult, mert a telefonközpont őrzéséért felelős katonák rá se hederítettek.
Ám amint a templom harangja elhallgatott, a Gestapo egyik őrnagyi egyenruhában feszítő tisztje délcegen kilépett a kastély magas vaskapuján, egyenesen Dieter felé tartott, s förtelmes francia kiejtéssel rákiáltott: - Azonnal adja ide azt a fényképezőgépet!

Dieter elfordult, úgy tett, mintha nem hallotta volna.
- Szigorúan tilos a kastélyt fényképezni! - ordította a tiszt. - Maga idióta! Nem látja, hogy ez katonai létesítmény?
Dieter ránézett.
- Jó sokáig tartott, míg végre észrevett - mondta higgadtan, németül. A tiszt elképedve bámult rá, hiszen a civileket általában kitöri a
frász a Gestapótól.
- Mit beszél? - kérdezte kevésbé agresszívan.
Dieter az órájára pillantott. - Pontosan harminckét perce vagyok itt. Ennyi idő alatt akár tucatnyi fotót is készíthettem volna, és rég bottal üthetnék a nyomomat. Maga felel az épület biztonságáért?
- Kicsoda maga?
- Dieter Franck őrnagy, Rommel marsall vezérkarából.
- Franck! - álmélkodott a tiszt. - Emlékszem rád! Dieter csak most vette alaposabban szemügyre a fickót.
- Egek ura! - mondta, amikor derengeni kezdett, kivel áll szemben. - Willi Weber!
- Sturmbannführer Weber, szolgálatodra. - A Gestapo magasabb beosztású tisztjeinek zöméhez hasonlóan Webernek is volt SS rangja, amit tekintélyesebbnek tartott, mint a rendőrségnél szerzett egyszerű őrnagyi fokozatát.
- Nahát! Megáll az eszem! - hüledezett Dieter. Most már értette, miért nem őrzik szigorúbban ezt az épületet.
A húszas években Weber és Dieter együtt voltak kezdő fiatal rendőrök Kölnben. Dieter sikert sikerre halmozott, Weber viszont folyton kudarcot vallott, s persze sértette és bosszantotta Dieter karrierje, amit kizárólag annak tulajdonított, hogy kollégája a kiváltságos osztályhoz tartozó családból származott. (Dieter korántsem tartozott a kiváltságosok közé, de Weber ezt gondolta róla, hiszen az ő apja csak egyszerű rakodómunkás volt.)
Webert végül kirúgták a rendőrségtől. Dieter most már az ügy részleteire is emlékezett: valahol autóbaleset történt, hatalmas csődület
támadt, Weber meg pánikba esett, belelőtt a tömegbe, és megölt egy kíváncsi bámészkodót.
Bár Dieter tizenöt éve nem látta Webert, mégis el tudta képzelni, hogyan alakult azóta a fickó pályafutása: belépett a náci pártba, önkéntesként új tagokat szervezett be, rendőri múltjára hivatkozva állásért folyamodott a Gestapóhoz, és ebben a megkeseredett, középszerű balfácánokból álló bandában gyors tempóban kapaszkodott föl a ranglétrán.
- Mit keresel itt? - kérdezte Weber.
- A telefonközpont biztonságát ellenőrzöm Rommel marsall megbízásából.
- Nálunk tökéletes a biztonság! - jelentette ki Weber ingerülten.
- Egy virsligyárban talán ez is megfelelne. Nézz körül, öregem! -Dieter széles mozdulattal a tér felé intett. - Mi lenne, ha ezek az emberek ellenállók volnának? Másodpercek alatt le tudnák puffantani az őreidet! - Egy magas lányra mutatott, aki könnyű nyári kabátot viselt a ruhája fölött. - Mi lenne, ha például lőfegyvert rejtegetne a kabátja alatt? Mi lenne, ha...
Hirtelen elhallgatott.
Rájött, hogy mindez nem csak afféle fantazmagória, amit hatásos érvként hozhat fel, hogy az igazát bizonyítsa. Lelki szemeivel szinte látta, ahogy a téren sétálgatók csatarendbe fejlődnek, elfoglalják a harcalakzatban kijelölt helyüket. Az a kis szöszi meg a férje fedezékbe vonult a bár ajtajában. A templom kapujában ácsorgó két férfi behúzódott az oszlopok mögé. A nyári kabátot viselő magas lány, aki az imént még az egyik kirakatot bámulta, most már az ő kocsija árnyékában bújik meg... Miközben Dieter a lányt figyelte, a kabátszárnyak szétnyíltak, s ő döbbenten eszmélt rá, hogy az előbb látnoki képzelettel vázolta fel a helyzetet: a lány kabátja alatt valóban fémvázas marko-latú géppisztoly lapult, az ellenállók kedvenc lőfegyvere.

- Úristen! - suttogta.
Benyúlt a zakója zsebébe, aztán eszébe jutott, hogy nincs nála a revolvere.
Hol van Stéphanie? Körülnézett, a rémülettől egy pillanatra csaknem pánikba esett, de az asszony mögötte álldogált, s türelmesen várta, hogy ő befejezze a Weberrel folytatott beszélgetést.
- Hasra! - üvöltötte Dieter. Aztán bekövetkezett a robbanás.

3

Flick a Café des Sports ajtajában állt Michel háta mögött, és lábujjhegyen ágaskodva lesett ki a férje válla fölött. Éberen figyelt, hevesen vert a szíve, izmai harcra készen megfeszültek, ám az agyában jéghideg vízként keringett a vér, s ő higgadtan, józanul, objektívan gondolkodva mérlegelte a helyzetet.
Összesen nyolc őrt látott: kettő a kapuban ellenőrizte a belépőket, kettő közvetlenül a kapu mögött állt, kettő a vaskerítésen belül föl-alá járkálva vigyázta a kastély területét, kettő pedig a pompás főbejárathoz vezető lépcső tetején strázsált. De Michel derékhadának nem a kapun kellett bejutnia.
A templom épületének hosszú északi oldala a kastély területét körülvevő fal része volt. Az északi keresztfolyosó néhány lábnyira benyúlt az autóparkolóba, amit a hajdani díszkertből hasítottak ki. Az ancien régime idején a gróf a keresztfolyosó falába vágott saját kis ajtaján léphetett be a templomba. Ezt az ajtót több mint száz évvel ezelőtt bedeszkázták, majd bevakolták, s mind a mai napig senki sem nyitotta ki.
Egy órával ezelőtt egy Gaston nevű nyugdíjas kőbányász bement az üres templomba, és óvatosan négy darab fél fontos sárga plasztikrudat helyezett a befalazott ajtó elé. A rudakba beillesztette a detonátorokat, s úgy kapcsolta össze őket, hogy egyazon pillanatban robbanjanak, majd bekötötte az öt másodperc alatt leégő gyújtózsinórt, ami az inerciális ütőszeg lenyomásakor lobbant lángra. Amikor elkészült, Gaston mindent bemaszatolt a konyhai tűzhelyéből kikotort hamuval, hogy a bomba ne legyen feltűnő- sőt álcázásul egy régi fapadot is az ajtó elé húzott. A jól végzett munka fölötti örömében elégedetten térdelt le imádkozni.
Amint néhány másodperccel ezelőtt a templom harangja elhallga
tott, Gaston fölállt, kikászálódott a padból, a fóliajóból átballagott a pár lépésnyire lévő keresztfolyosóra, lenyomta az ütőszeget, és gyorsan beugrott a sarok mögé. A robbanással járó légnyomás bizonyára több évszázad porát fújta le a gótikus boltívekről, de a mise alatt egy lélek sem tartózkodott a keresztfolyosón, így senki nem sérült meg.
A hatalmas detonáció után egy végtelennek tűnő pillanatig pisszenés se hallatszott a téren. Senki nem mozdult. Kővé dermedt a kastély kapujában álló őrség, a kerítésen belül járőröző két katona, a Gestapo őrnagya, a jól öltözött német férfi és gyönyörű szeretője. Flick pattanásig feszült idegekkel, szorongva nézett át a téren, s a vaskerítés mögötti területet fürkészte. A kastély autóparkolójában a 17. századi díszkert máig megmaradt emlékét, a régi szökőkutat látta, amelyen három mohos kerub játszadozott azokon a pontokon, ahol hajdan kilövellt a vízsugár. A száraz márványmedence körül egy teherautó, egy páncélkocsi, egy zöldesszürkére festett katonai Mercedes szedán és két fekete, a Gestapo által Franciaországban leginkább kedvelt „Traction Avant" típusú Citroen parkolt. Egy katona éppen az egyik Citroen tankját töltötte tele benzinnel a kastély magas ablaka alatt álló, a környezethez egyáltalán nem illő szivattyú segítségével. Néhány másodpercig semmi nem moccant. Flick lélegzet-visszafojtva várt.
A templomban tíz fegyveres férfi vegyült el a hívők között. A pap, aki nem szimpatizált az Ellenállással, s így nem figyelmeztették előre, mi várható, nyilván elégedetten nyugtázta, milyen sokan jöttek el az egyébként gyéren látogatott esti misére. Talán eltöprengett, hogy a

szinte nyári melegben miért öltöttek ennyien nagykabátot; de a négy éve tartó megpróbáltatás és nyomorúság után az emberek furcsa, szedett-vedett gúnyában jártak, és az a férfi, akinek nem volt zakója, kénytelen volt esőkabátba bújni, ha nem akart ingujjban a templomba lépni.
Flick abban reménykedett, hogy a pap mostanra mindent megértett. A tíz ellenálló valószínűleg épp ebben a pillanatban pattan föl a helyéről, és fegyverét előrántva átrohan a falban tátongó vadonatúj lyukon.
Igen, végre előbukkantak a templom túlsó végénél. Flick szíve nagyot dobbant a büszkeségtől és a félelemtől, amikor meglátta őket. A toprongyos kis sereg régi sapkákban, ócska, elnyűtt cipőkben, dübörgő léptekkel száguldott át az autóparkolón a kastély főbejárata felé. Mindenki a fegyverét - a pisztolyát, a revolverét, a puskáját, a géppisztolyát - szorongatta, de egyelőre senki sem sütötte el, mert mie-
lőtt elkezdődött a lövöldözés, a csapat olyan közel próbált nyomulni az épülethez, amennyire csak lehetett.
Persze Michel is rögtön észrevette őket. Nyögéshez és sóhajtáshoz egyaránt hasonlító hangot hallatott, s Flick tudta, hogy éppolyan büszke a bátorságukra, és ugyanúgy félti az életüket, mint ő. Most érkezett el az a pillanat, amikor el kellett terelni róluk az őrség figyelmét. Michel fölemelte Lee-Enfield No. 4-es, Mark I típusú vadászpuskáját, amit az ellenállók csak kanadai karabélynak becéztek, mert a legtöbbet Kanadában gyártották. Belenézett a célgömbbe, feszesre húzta a kétfázisú ravaszt, aztán lőtt. Gyakorlott mozdulatokkal ismét csőre töltött, hogy a fegyver nyomban készen álljon a következő lövésre.
A dörrenés megtörte a térre borult pillanatnyi döbbent csendet. A kapunál álló egyik őr felkiáltott és összeesett. Flicket egy másodpercre kegyetlen, diadalmas elégedettséggel töltötte el a tudat, hogy mostantól eggyel kevesebb német fenyegeti a bajtársai életét. Michel lövése jeladás volt a többieknek: nyissanak tüzet! A templom előcsarnokában megbújó Bertrand gyerek két lövést adott le; akkorát szóltak, mintha petárdák robbantak volna. A fiú azonban ilyen messziről nem tudott pontosan célozni a pisztolyával, és senkit sem talált el. A mellette lapuló Albert kibiztosított egy kézigránátot, és áthajította a kerítésen. A gránát bent, a kastély telkén, a szőlőskertben landolt, de a robbanástól csak a növényzet repült a levegőbe. Flick legszívesebben dühösen ráordított volna az embereire: „Ne azért tüzeljetek, hogy zajt csapjatok! így csak eláruljátok, hol rejtőztök!" De tudta, ha egyszer a csata megkezdődik, még a legjobban képzett csapatok sem képesek fegyelmezetten ellenállni a kísértésnek. A templom mellett parkoló sportkocsi fedezékéből Geneviéve is tüzet nyitott, s Flick már hallotta is a Sten géppisztoly fülsiketítő kereplését. A lány jobban célzott, mint a többiek: még egy őr rogyott össze.
Most már a németek is összeszedték magukat. Az őrök beugrottak a kőoszlopok mögé, vagy a földre hasaltak, és lövésre emelték a puskájukat. A Gestapo őrnagya a pisztolytáskájában kotorászott, előhúzta a revolverét. A vörös hajú nő sarkon fordult, s futásnak eredt, de szexis magas sarkú cipőjében megcsúszott a kövezeten, és elesett. Barátja azonnal rávetette magát, hogy a saját testével védelmezze. Flick most már tudta: igaza volt, amikor katonatisztnek nézte a németet, mert egy civilnek fogalma sincs róla, hogy ilyen helyzetben biztonságosabb lehasalni, mint elszaladni.
Az őrök tüzet nyitottak. Albert-t szinte azonnal eltalálták. Flick látta, hogy a fiatalember megtántorodik, és a torkához kap, a kézigránát meg, amit épp eldobni készült, kiesik a kezéből. Ekkor találta el a második golyó, ezúttal a homloka közepén. Albert úgy zuhant el, akár egy kő-darab, és Flick szomorúan gondolt a ma reggel született kislányra, akinek apa nélkül kell felnőnie. Az Albert mellől kileső Bertrand észrevette a templomi előcsarnok agyonkoptatott lépcsőjén leguruló kézigránátot, és a robbanással egy időben ugrott be a kapun. Flick hiába várta, hogy újra előbukkanjon. Aggódva, kétségektől gyötörve találgatta, vajon a fiú meghalt, megsebesült, vagy csak mozdulatlanná dermedt a félelemtől.

A templomból kirohant csapat megállt az autóparkolóban, a még életben lévő hat őr ellen fordult, és lőni kezdett rájuk. A kaput védő négy német most két tűz közé került: az ellenállók a kerítés mögül és a térről is támadták, s másodpercek alatt lekaszálták őket. Már csak egy katona strázsált a kastély lépcsőjén. Úgy látszik, Michel terve remekül bevált, gondolta Flick reménykedve.
Csakhogy azoknak a németeknek, akik eddig az épületben rejtőztek, ezalatt bőven volt idejük fegyvert ragadni, és az ajtókhoz, ablakokhoz rohanni. Amint tüzelni kezdtek, ismét feléjük billent a mérleg. Minden azon múlt, hányan vannak.
Néhány pillanatig valóságos golyózápor zúdult az ellenállókra; Flick már nem is számolta a lövéseket. Kétségbeesetten döbbent rá, hogy a kastélyban sokkal több fegyver van, mint amennyire számított. Legalább tizenkét ajtóból-ablakból dörögtek a sorozatok. A templomból kitört ellenállóknak már rég az épületben kellett volna lenniük, ehelyett azonban hátrálva kerestek fedezéket a parkolóban álló járművek mögött. Az itt állomásozó katonák létszámát illetően Antoinette-nek volt igaza, és az MI6 tévedett, hiszen a hírszerzés összesen tizenkét főről regélt, márpedig az Ellenállás hat németet biztosan megölt, s még legalább tizennégyen maradtak.
Flick dühösen káromkodott. Egy ilyen összecsapásban az ellenállók csak akkor győzhetnek, ha meglepetésszerű, elsöprő erejű támadással azonnal meg tudják semmisíteni az ellenséget. Ha ez nem sikerül, nyakig benne vannak a pácban, mert a másodpercek múlásával egyre inkább megteszi a magáét a katonai kiképzés meg a fegyelem, s az elhúzódó konfliktusban a hivatásos csapatok végül mindig felülkerekednek.
A kastély második emeletén valaki betörte az egyik magas, 17. századi ablakot, és egy géppuska rögtön tüzet nyitott. A kedvező lőállás-ból iszonyú mészárlást vitt véghez az autóparkolóban megbújó ellenállók között. Flicket a rosszullét környékezte, amikor látnia kellett, hogyan esnek el egymás után a férfiak, s hogyan nyúlnak el véresen a száraz szökőkút mellett. Végül már csak kettő maradt talpon, aki továbbra is elszántan folytatta a harcot.
Vége, ébredt rá Flick kétségbeesetten. Kudarcot vallottak a túlerővel szemben. Szinte a szájában érezte a vereség ízét. Keserű volt, mint az epe.
Michel lőni kezdte a kastélybeli géppuskafészket. - Lentről nem tudjuk leszedni a fickót! - mondta. Körülnézett a téren, tekintete végigpásztázta a háztetőket, a templom harangtornyát, a városháza felső emeletét. - Ha be tudnék jutni a polgármester irodájába, onnan simán eltalálnám a disznót!
- Várj! - Flick szája kiszáradt az izgalomtól. Tudta, bármennyire is szeretné, nem akadályozhatja meg, hogy Michel kockára tegye az életét, de az esélyein talán javíthat valamit. - Geneviéve! - ordította, ahogy torkán kifért.
A lány megfordult és ránézett.
- Fedezd Michelt!
Geneviéve bólintott, hogy érti, aztán kirohant a sportkocsi mögül, és egy géppisztolysorozattal megszórta a kastély ablakait.
- Kösz! - mondta Michel Flicknek, majd kiugrott a fedezékből, és a téren átszáguldva a városháza felé tartott.
Geneviéve a templomi előcsarnok irányába futott. Sorozata valóban elterelte a kastélyt védő németek figyelmét, így Michelnek jó esélye volt rá, hogy ép bőrrel vághasson át a téren, ám ekkor Flick mellett, bal kéz felől, hirtelen megvillant valami. Flick odapillantott, s meglátta a Gestapo őrnagyát, aki a városháza falához lapulva éppen Michelt vette célba a pisztolyával.
Maroklőfegyverrel mozgó célpontot ilyen nagy távolságból nehéz eltalálni, de hátha az őrnagynak mégis sikerülni fog, gondolta rettegve Flick. Bár ő szigorú utasítást kapott, hogy semmi szín alatt ne vegyen részt a harcokban, csak figyelje és jelentse az eseményeket, most mégis azt mondta magában: Pokolba az ilyen paranccsal! A válltáskájában hordta saját

fegyverét, a kilencmilliméteres Browning automatát, amit jobban szeretett, mint a KHP szabványos Colt pisztolyát, mert
egyrészt nem hét, hanem kilenc golyó fért el a tárban, másrészt ugyanazzal a kilencmilliméteres Parabellumba való lőszerrel tudta megtölteni, ami a Sten géppisztolyba illett. Villámgyorsan előkapta a Browningot, kikattintotta a biztonsági zárat, csőre töltött, majd kinyújtott karral, kissé kapkodva kétszer rálőtt az őrnagyra.
Bár nem találta el, a golyók közvetlenül a fickó arca mellett szakították ki egy-két kődarabot a fal sarkából, és a német a fejét félrekapva lehajolt.
Michel továbbrohant.
Az őrnagy hamar összeszedte magát, és újra fölemelte a fegyverét.
Miközben Michel a városháza felé futott, egyúttal a német tiszthez is közelebb került, s vészesen csökkent a lőtávolság kettőjük között. Michel az őrnagy felé tüzelt a puskájával, de a lövés nem talált, a fickó pedig ezúttal nem kapta félre a fejét, hanem hidegvérrel visszalőtt. Michelt találat érte. Flick rémülten felkiáltott.
Michel elesett, megpróbált fölállni, de összerogyott. Flick erőt vett magán, hogy nyugodtan tudjon gondolkozni. Úgy járt az agya, mint a motolla: Michel még életben van, Geneviéve meg időközben elérte a templom előcsarnokát, és a géppisztolyából leadott sorozatokkal továbbra is magára vonja a kastélyban lévő ellenség figyelmét. Flick tudta, hogy itt az alkalom, megmentheti Michel életét. Ezzel megtagadja ugyan a parancsot, de nincs az a parancs, amelynek engedelmeskedve tétlenül nézné, hogy a férje elvérezzen a téren. Amellett, ha cserbenhagyná, Michelt biztosan elfognák és kivallatnák. Kész katasztrófa lenne, ha fogságba esne, mert a Bollinger-sejt vezetőjeként az összes nevet, címet és jelszót ismeri.
Flicknek nem volt más választása.
Ismét rálőtt az őrnagyra. Most sem találta el, de újra meg újra meghúzta a ravaszt, és a szűnni nem akaró golyózápor rákényszerítette a férfit, hogy a fal mellett hátrálva fedezéket keressen.
Flick kirohant a bárból a térre.
A szeme sarkából látta, hogy a sportkocsi tulajdonosa még mindig a saját testével védelmezi a szeretőjét a becsapódó lövedékektől. Flick hirtelen rátörő félelemmel csak most jött rá, hogy teljesen megfeledkezett erről a férfiról. Mi lesz, ha fegyver van nála? Mert ha van, őt most könnyűszerrel agyonlőheti. De egyetlen lövés sem dördült el.
Flick odaért a kövezeten elterülő Michelhez, és fél térdre ereszkedett mellette. A városháza felé fordult, s csak úgy vaktában két lövést
eresztett meg, nehogy az őrnagy unalmában előmerészkedjen, aztán a férjére nézett.
Nagy kő esett le a szívéről, amikor látta, hogy Michel nyitott szemmel fekszik, és lélegzik. Baloldalt vérzett; a fenekét érte a golyó. Flick félelme kissé alábbhagyott. - Seggen lőttek - mondta Michelnek angolul.
- Pokolian fáj - felelte a férfi franciául.
Flick ismét a városháza felé fordult. Az őrnagy húszméternyit hátrált, és a szűk utcán átvágva beugrott az egyik boltajtóba. Flick ezúttal másodpercekig pontosan célzott, majd gyors egymásutánban négyszer húzta meg a ravaszt. Az üzlet kirakata ripityára tört, szanaszét röpködtek az üvegszilánkok, s az őrnagy hátratántorodva a járdára zuhant.
Flick franciául szólt a férjéhez.
- Próbálj meg fölállni! - mondta neki. Michel a fájdalomtól nyögve hasra fordult, fél térdre emelkedett, de a sérült lábát képtelen volt megmozdítani. - Gyerünk! - sürgette Flick ellentmondást nem tűrő hangon. - Ha itt maradsz, megölnek! - Megragadta a férfi ingmellét, és iszonyú erőfeszítéssel fölhúzta a földről Michelt, aki most az ép lábán állt, de teljes súlyával a feleségére kellett nehezednie, mert másképp nem bírt talpon maradni. Flick ekkor jött rá, hogy Michel nem tud járni. Kétségbeesetten felnyögött.

A városháza oldalfalára pillantott. Az őrnagy éppen föltápászko-dott. Patakban folyt a vér az arcán, de nem látszott súlyosnak a sérülése. Flick úgy vélte, csak a bőrét horzsolták fel a röpködő üvegszilánkok, ám lehet, hogy ettől azért még lőni tud.
Egyszóval nincs más megoldás, neki kell biztonságos helyre cipelnie a sebesült Michelt.
Megállt előtte, lehajolt, átnyalábolta a férje combját, és úgy emelte Michelt a vállára, ahogy a tűzoltók szokták a sérülteket. A férfi magas volt, de sovány - hiszen a franciák zöme mostanában nemigen evett eleget -, Flick azonban mégis úgy érezte, menten összeroskad a súlya alatt. Egy másodpercre elszédült, megtántorodott, de végül nagy nehezen kiegyenesedett.
Várt egy pillanatig, aztán megtette az első lépést.
Lassan, imbolyogva indult el a kockaköveken, közben arra gondolt, hogy nyilván az őrnagy tüzel rá, de nem lehetett biztos benne, mert még a kastélyból, Geneviéve géppisztolyából és az autóparkolóba
életben maradt ellenállók fegyvereiből is záporoztak a golyók. Erőt adott neki a félelem, hogy bármelyik percben eltalálhatják, és támo-lyogva futásnak eredt. A térről déli irányba kivezető út felé ügetett, mert az volt hozzá legközelebb. Elhaladt a vörös hajú nő hátán fekvő német mellett, s egy rémült pillanatra találkozott a tekintetük: meglepetést és valami furcsa, kényszeredett csodálatot fedezett föl a férfi szemében. Aztán teljes erővel nekiment a bár asztalának, felborította, s közben maga is majdnem elesett, de végül sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Továbbszaladt. Golyó találta el a bár ablakát. Flick látta az üvegen a pókhálóra emlékeztető repedéseket. Még egy másodperc. Bekanyarodott a sarkon, és végleg eltűnt az őrnagy szeme elől. Meg-úsztuk, gondolta hálásan. Mindketten élünk - még legalább pár percig biztosan.
Eddig nem volt ideje azon töprengeni, hová menjen, ha egyszer ép bőrrel kijut a csatatérről. Néhány utcával arrébb parkolt ugyan két kocsi, amivel a robbantás után akartak elmenekülni, de tudta, hogy olyan messzire nem bírja elcipelni Michelt. Viszont hirtelen eszébe jutott, hogy Antoinette Dupert épp ebben az utcában, mindössze pár lépésnyire lakik. Bár Antoinette nem vett részt az Ellenállásban, annyira azért mégis szimpatizált a mozgalommal, hogy elkészítse Michelnek a kastély alaprajzát, azonkívül Michel az unokaöccse - nyilván nem fog ajtót mutatni neki, ha hozzá akar bekéredzkedni.
Flick úgy döntött, nincs más megoldás; csak Antoinette-hez mehetnek.
Az asszony egy olyan ház földszintjén lakott, amelynek belső udvara volt. Flick elbotorkált az utcán a tértől pár lépésnyire lévő nyitott kapuig, és végigtámolygott a bolthajtás alatt. Belökött egy ajtót, aztán óvatosan letette Michelt az udvar kövére.
A megerőltetéstől zihálva dörömbölni kezdett Antoinette ajtaján. Rémült hangot hallott odabentről: - Mi az? - Antoinette úgy megijedt a lövöldözéstől, hogy nem mert ajtót nyitni.
- Gyorsan! Gyorsan! - sürgette Flick levegő után kapkodva. Igyekezett halkan beszélni. Lehet, hogy némelyik szomszéd nácibarát.
Az ajtó még mindig zárva volt, ám Antoinette hangja most már közelebbről hallatszott. - Ki van ott?
Flick ösztönösen nem mondta meg a nevüket. - Az unokaöcséd megsebesült! - felelte.
Végre kinyílt az ajtó. Az ötvenéves, egyenes tartású Antoinette haj-
dan divatos, mostanra kifakult, de frissen vasalt kartonruhában, a félelemtől holtsápadtan állt a küszöbön.
- Michel! - suttogta szörnyűködve, és letérdelt az unokaöccse mellé. - Súlyos a sérülésed?
- Pokolian fáj, de azért megmaradok - dünnyögte Michel összeszorított foggal.
- Menjünk már be! - szólalt meg Flick türelmetlenül. Ő a karjánál, Antoinette meg a térdénél fogva emelte föl Michelt, aki felhördült a fájdalomtól. Közös erővel bevitték a nappali szobába, és lefektették a kopott bársonydíványra.
- Vigyázz rá, amíg idehozom a kocsit! - mondta Flick, majd visszarohant az utcára.

A fegyverropogás már elcsitult. Flick tudta, hogy nincs sok ideje. Végigszáguldott az utcán, és előbb az első, aztán a második sarkon fordult be.
A bezárt pékség előtt begyújtott motorral két kocsi parkolt. Az egyik egy rozsdás Renault volt, a másik meg egy teherautó. Az utóbbi oldalán csak halványan látszott a felirat: Blanchisserie Bisset - Bisset mosodája. Ezt a járgányt Bertrand apjától kérték kölcsön, aki azért tudott üzemanyagot szerezni, mert ő tisztította azoknak a szállodáknak a lepedőit, amelyekben a németek laktak. A Renault-t ma reggel lopták Chalons-ban, és Michel kicserélte a rendszámtábláit. Flick úgy döntött, ezt viszi el, a teherautót pedig itt hagyja azoknak, akik esetleg túlélték a kastélybeli mészárlást, hogy legyen mivel elmenekülniük.
Odalépett a sofőrhöz.
- Még öt percig várj, aztán húzz el innen! - szólt be neki, majd a Renault-hoz rohant, és beugrott az utasülésre. - Induljunk! Gyorsan! - kiáltotta.
A volánnál egy tizenkilenc éves, hosszú barna hajú lány, a csinos, de butuska Gilberte ült. Flicknek fogalma sem volt, mit keres ez a kis liba az Ellenállásban - a hozzá hasonlók nemigen szokták az életüket kockáztatni. - Hova megyünk? - kérdezte Gilberte.
- Majd útközben megmondom. Gyerünk már, az isten szerelmére! Gilberte sebességbe kapcsolt és elindult.
- Előbb balra, aztán jobbra! - irányította Flick.
Az elkövetkező két percben, amíg tétlenül kellett ülnie, végre teljes egészében fölfogta, milyen csúfos kudarcot vallott, és szíven ütötte ez a felismerés. A Bollinger-sejt zömét elpusztították. Albert jó néhány
bajtársával együtt meghalt, Geneviéve-re, Bertrand-ra és arra a pár emberre pedig, aki talán életben maradt, valószínűleg kínvallatás vár.
Ráadásul hiábavaló volt az áldozat. A telefonközpontot nem sikerült fölrobbantaniuk, a német kommunikációs vonalak épségben vannak. Flick úgy érezte, teljes csődöt mondott. Megpróbálta végiggondolni, hol követte el a hibát. Lehet, hogy nem lett volna szabad frontális támadást indítani egy fegyveres őrséggel védett katonai létesítmény ellen? Nem biztos - hiszen a terv valószínűleg sikerül, ha az MI6 adatai nem olyan pontatlanok. De biztonságosabb lett volna valahogy titokban bejutni az épületbe, tűnődött Flick, mert így az ellenállók könnyebben a kulcsfontosságú berendezések közelébe férkőzhettek volna.
Gilberte megállt az udvarra vezető kapu előtt.
- Fordulj meg és várj! - utasította Flick, miközben kiugrott a kocsiból.
Michel lehúzott nadrággal, hason fekve, méltóságteljesnek távolról sem nevezhető pózban nyúlt el nagynénje díványán. Antoinette mellette térdelt, véres törölközőt tartott a kezében, és az orra hegyére csúszott szemüvegén át figyelmesen nézegette unokaöccse hátsó felét. - Már nem vérzik annyira, de a golyó még benne van - közölte.
Retikülje a dívány előtt hevert a padlón. A táska tartalmát Antoinette egy asztalkára borította, feltehetőleg akkor, amikor kapkodva a szemüvegét kereste. Flick szeme megakadt egy gépelt, lebélyegzett papírlapon, amelyre az asszony apró fényképét is ráragasztották, és az egész igazolványféleség kis kartontokban lapult. A kastélyba szóló belépő, gondolta Flick, és hirtelen felderengtek benne egy ötlet halvány körvonalai.
- A kocsi kint vár a kapu előtt - mondta.
Antoinette továbbra is a sebet fürkészte. - Michelt nem szabad megmozdítani.
- Ha itt marad, kinyírják a németek. - Flick észrevétlenül fölkapta Antoinette belépőjét, közben megkérdezte a férjétől: - Hogy érzed magad?
- Most már talán tudnék járni - felelte Michel. - Enyhült egy kicsit a fájdalom.
Flick becsúsztatta a belépőt a válltáskájába. Antoinette nem látta meg. Flick az asszonyhoz fordult. - Segíts talpra állítani Michelt. A két nő közös erővel fölállította a férfit. Antoinette vigyázva föl-
húzta unokaöccsére a letolt vászonnadrágot, és bekapcsolta az elnyűtt bőrövet.

- Te maradj a lakásban - mondta neki Flick. - Nem akarom, hogy együtt lássanak velünk. - Még nem kezdett hozzá az előbb támadt ötlet kidolgozásához, de azt máris tudta, hogy semmi sem lesz belőle, ha a gyanú leghalványabb árnyéka Antoinette-re meg a takarítónőkre vetül.
Michel átölelte Flick vállát, és teljes súlyával ránehezedett, aztán a felesége támogatásával kibicegett a házból az utcára. Mire a kocsihoz értek, falfehér volt az arca a fájdalomtól. Gilberte rémülten bámult rájuk az ablakból.
- Szállj már ki, te seggfej, és nyisd ki azt a'rohadt ajtót! - förmedt rá Flick mérgesen sziszegve. Gilberte kipattant az autóból, föltépte a hátsó ajtót, majd segített Flicknek betuszkolni Michelt az ülésre.
A két nő beugrott a kocsiba.
- Tűnjünk el innen! - adta ki a parancsot Flick.

4

Dieterben meghűlt a vér a rémült döbbenettől. Amikor lassan abbamaradt a lövöldözés, és neki végre ismét szabályosan vert a szíve, gondolkozni kezdett a látottakon. Nem hitte volna, hogy az Ellenállás képes lehet egy ilyen jól megtervezett, gondosan kivitelezett támadásra. Mindabból, amit az elmúlt néhány hónap során megtudott, arra a következtetésre jutott, hogy az ellenállóktól csak egy-egy kisstílű, kutyafuttában végrehajtott, váratlan rajtaütés telik. Most látta őket elő-ször akció közben. Rengeteg fegyverük volt, és - a német hadsereggel ellentétben! - szemmel láthatólag a lőszerrel sem kellett spórolniuk. És ami a legrosszabb, bátrak voltak. Dieternek nagyon imponált a vadászpuskás fickó, aki átszáguldott a téren, miközben a magas lány a Sten géppisztolyból leadott sorozatokkal fedezte. De az a kis szöszi tetszett neki a legjobban, aki a vállára kapta a nála majd' húsz centivel magasabb sebesült férfit, és biztonságos helyre cipelte. Meg volt győződve róla, hogy az ilyen emberek fenyegető' veszélyt jelentenek, és súlyos károkat okozhatnak a megszálló seregnek. Ezek egyáltalán nem hasonlítottak azokhoz a bűnözőkhöz, akikkel neki még a háború előtt, kölni rendőrként dolga akadt, hiszen a bűnözői buták, lusták, gyávák és kegyetlenek, a francia ellenállók viszont vérbeli harcosok.
De mostani vereségük láttán Dieter rögtön érezte: itt a ritka alkalom.
Amikor meggyőződött róla, hogy vége a lövöldözésnek, felállt, majd Stéphanie-t is fölsegítette. Az asszony égő arccal, zihálva kapkodta a levegőt. Megfogta a férfi kezét, mélyen Dieter szemébe nézett. - Megmentetted az életemet! - rebegte könnybe lábadt szemmel. - A testeddel védelmeztél!
Dieter leporolta Stéphanie ruháját. Őt is meglepte saját hősiessége. Ösztönösen cselekedett. Most, hogy jobban belegondolt, egyáltalán
nem volt biztos benne, valóban hajlandó lenne-e az életét áldozni Stéphanie-ért. Könnyed bókkal próbálta elütni a dolgot.
- Kár volna, ha ennek a tökéletes testnek valami baja esne -. dünnyögte.
Az asszony sírva fakadt.
Dieter karon fogta, és a téren át a kapuhoz vezette.
- Menjünk be - mondta. - Odabent leülhetsz, és összeszedheted magad. - Beléptek a kastély területére. Dieter nyomban észrevette a templom falában tátongó lyukat. Most már értette, hogyan juthatott be az ellenállók derékhada.
A Waffen SS emberei időközben kijöttek az épületből, és éppen lefegyverezték a támadókat. Dieter alaposan szemügyre vette az ellenállókat: a többség meghalt, de némelyek csak megsebesültek, sőt olyan is akadt, aki egyetlen karcolás nélkül esett fogságba. Jó néhányat hamarosan kihallgathat, gondolta elégedetten.
Egészen mostanáig defenzív jellegű volt a munkája. Mindössze annyit tehetett, hogy a biztonsági intézkedések megszigorításával megerősítette a kulcsfontosságú létesítményeket az

Ellenállással szemben. A horgára akadt egy-két fogolyból kevés használható információt tudott kiszedni. De egészen más a helyzet, ha sok foglyot vehet kezelésbe, s valamennyi ugyanahhoz a nagy és nyilvánvalóan jól szervezett sejthez tartozik. Talán elérkezett az idő, hogy védekezés helyett végre támadásba lendüljön, tűnődött tettvágytól égve.
Rákiáltott az egyik őrmesterre. - Maga! Azonnal kerítsen orvost a foglyoknak! Ki akarom hallgatni őket. Valamennyinek életben kell maradnia!
Bár Dieter nem viselt egyenruhát, az őrmester a viselkedéséből ítélve feltételezte, hogy magasabb rangú tiszt lehet. - Igenis, uram! - válaszolta.
Dieter fölkísérte Stéphanie-t a lépcsőn, és az impozáns kapun át bevezette a tágas előcsarnokba. Lélegzetelállító látvány tárult a szemük elé: rózsaszín márványpadló, magas ablakok, kifinomult ízlésre valló gyönyörű függönyök, a falakon leheletfinom pasztellszínekkel, a rózsaszín és a zöld árnyalataival színezett etruszk motívumok, a mennyezet freskóján az évszázadok során elhalványult kerubok. Valaha, mélázott Dieter, ez a terem fényűző bútorokkal volt berendezve: a hatalmas tükrök alatt kecses asztalkák álltak, a pohárszéket dús aranyozás díszítette, a finom, törékeny székek aranylábakon álltak, a fa-
lakon olajfestmények, az asztalokon, a komódokon hatalmas vázák és parányi márványszobrocskák sorakoztak. Mindez persze már a múlté. A teremben most kapcsolótáblák és a hozzájuk tartozó székek hosszú sora éktelenkedett, a padlón meg valóságos kígyófészekként tekeregtek a kábelek.
A telefonkezelők valószínűleg lemenekültek a hátsó traktusban lévő óvóhelyre, de most, miután megszűnt a lövöldözés, néhányan már előmerészkedtek, s fejhallgatóban, a nyakukba akasztott mikrofonnal álldogáltak az üvegajtók előtt, azon tűnődve, biztonságos-e visszatérni, és újra munkához látni. Dieter az egyik kapcsolótábla mellé ültette le Stéphanie-t, aztán odaintett egy középkorú telefonkezelőnőt.
- Kérem, madame! - szólította meg udvarias, de parancsoló hangon. - Legyen szíves, hozzon egy csésze forró kávét ennek a hölgynek.
Az asszony közelebb lépett hozzájuk, közben gyűlölködő pillantást vetett Stéphanie-ra. - Máris hozom, monsieur.
- És egy kis konyakot is. A hölgyet erős sokkhatás érte.
- Sajnos nincs konyakunk.
Természetesen volt konyakjuk, de a nő sajnálta volna megitatni egy német férfi szeretőjével. Dieter nem forszírozta a dolgot. - Jól van, akkor a kávé is megteszi, de gyorsan, különben baj lesz!
Megsimogatta Stéphanie vállát, aztán magára hagyta az asszonyt. Átment az üvegajtón a keleti szárnyba. A kastély Versailles mintájára épült, és egymásba nyíló fogadószobák hosszú sorából állt. Valamennyi kapcsolótáblákkal volt tele, de ezek rendezettebb képet mutattak, mint az előcsarnokbeliek: a kábeleket takaros faburkolat rejtette, a huzalok a padlón át a pincébe vezettek, és eltűntek szem elől. Dieter sejtette, hogy az előcsarnok csak azért hatott olyan rendetlennek, mert az ottani berendezést a nyugati szárny bombázása után, szükségmegoldásként helyezték üzembe. Némelyik ablakot - minden bizonnyal a légitámadások elleni óvintézkedésként - teljesen elsötétítették, de olyanok is akadtak, amelyek előtt elhúzták a nehéz bársonyfüggönyöket. Dieter szerint azért, mert a nők nem szerettek örökös éjszakai sötétségben dolgozni.
A keleti szárny végében lépcsősort vett észre. Leszaladt, és benyitott a lépcső lábánál nyíló acélajtón. Kis íróasztal és szék állt odabent. Dieter feltételezte, hogy normális körülmények között itt egy őr szo- « kott üldögélni, de most az ügyeletes tiszt elhagyta a helyét - valószí-
nűleg azért, mert ő is részt akart venni a harcban -, s ezzel megszegte a biztonsági előírásokat. Dieter emlékezetébe véste a fegyelemsértést.

Ez a környezet nem is hasonlított ahhoz, amit a pompás emeleteken látott. Valaha itt lehettek a konyhák meg a kamrák, és itt lakhatott a népes személyzet is, amely háromszáz évvel ezelőtt a kastélyban szolgált. Az alacsony plafon alatt csupaszon meredeztek a falak, a padlót helyenként kövezet borította, máshol csak döngölt agyag. Dieter végigsétált a széles folyosón. Az ajtókon tábla hirdette kalligrafikus német írással a helyiség rendeltetését, de ő azért mindenhová benézett. Bal kéz felé, az épület homlokzati része alatt helyezkedett el egy jelentősebb telefonközpont teljes berendezése: itt volt a generátor, itt álltak a hatalmas akkumulátortelepek, és több szobát töltöttek meg a kígyózó, összegabalyodott kábelek. Jobb kéz felé, a hátsó traktus alatti területet a Gestapo birtokolta: a fotólabor mellől nyílt az a jókora rádiósszoba, ahonnan az ellenállókat szokták lehallgatni, Tcissé távolabb meg a börtöncellák sorakoztak, amelyekbe az ajtók kémlelőnyílásán lehetett belátni. Az alagsor bombabiztos volt: minden ablakot bevakoltak, a falakat homokzsákokkal védték, a plafont pedig acélru-dakkal és betonnal erősítették meg - nyilván azért, hogy a szövetségesek bombái ne tehessenek kárt a telefonhálózatban.
A folyosó végében lévő ajtón ez állt: „Vallatóközpont". Dieter bement. Az első szobában csupasz falak, vakító lámpák és szabványos bútorok fogadták: olcsó asztal, kemény székek, egy hamutartó - az egyszerű kihallgatások mindenhol hasonló helyiségben zajlanak. Dieter belépett a következő szobába, ahol gyengébb volt a világítás, és nem vakolták be a téglafalat. A középen ágaskodó véres oszlopból kampók nyúltak ki; ezekhez kötözték a foglyokat. Egy esernyőtartó különböző méretű bunkósbotokkal és acélrudakkal volt tele. A sarokban álló kórházi műtőasztalról szíjak lógtak, hogy ezekkel rögzítsék a foglyok kezét-lábát és fejét. Az elektrosokkhoz szükséges készülék sem hiányzott, a kulcsra zárt szekrénykében meg nyilván a gyógyszeres ampullákat és az injekciós tűket tartották. Dieter már sok ehhez hasonló kínzókamrában járt, de a látványtól még mindig a rosszullét környékezte, s minduntalan emlékezetébe kellett idéznie, hogy az efféle szörnyű helyeken kicsikart adatok segítségével számos derék, ifjú német katona életét menthetik meg, és ezek a jóravaló fiatalemberek így nem a csatatereken esnek el, hanem végül hazamehetnek a felesé-
gükhöz meg a gyermekeikhez. De Dieternek azért mégis végigfutott a hátán a hideg.
Zajt hallott a háta mögül. Összerezzent, s villámgyorsan megfordult. Amikor meglátta az ajtóban álló alakot, rémülten hátralépett. -Krisztusom! - suttogta szörnyűködve. Testes, zömök fickó meredt rá; az arcát nem világította meg a szomszéd szobából beszűrődő vakító lámpafény. - Kicsoda maga? - kérdezte tőle Dieter, s hallotta, hogy remeg a hangja a félelemtől.
A férfi az ajtó árnyékból belépett a világos kínzókamrába, és most már látszott, hogy a Gestapo-egyenruha inge feszül rajta, őrmesteri rangjelzéssel. Dagadt, húsos ábrázata volt, s hamvasszőke haját olyan rövidre nyíratta, hogy-már-már kopasznak hatott.
- Mit keres itt? - kérdezte Dietertől frankfurti akcentussal. Dieter időközben összeszedte magát. A kínzókamra látványa kihozta
a sodrából, de most már rátalált szokásos, tekintélyt parancsoló hangjára, és közölte: - Franck őrnagy vagyok. Halljam a nevét, őrmester! A fickó nyomban meghunyászkodott.
- Becker, szolgálatára, őrnagy úr! - mutatkozott be tisztelettel.
- Induljon, Becker, és hozza le ide a foglyokat, amilyen gyorsan csak lehet! - utasította Dieter. - Akik járni tudnak közülük, azokat azonnal vezesse elő, a többieket meg rögtön az orvosi vizsgálat után akarom látni!
- Igenis, őrnagy úr.
Becker elsietett. Dieter visszament a vallatószobába, leült a kemény székre, és azon tűnődött, vajon mennyi információt tud majd kiszedni a foglyokból. Lehet, hogy csak a saját városuk adatait ismerik. Ha nincs szerencséje, akkor az ellenállók gondosan ügyelnek a biztonságra, és egy-egy ember elenyészően keveset tud annak a sejtnek az ügyeiről, amelyhez tartozik. Viszont az is igaz, hogy tökéletes biztonság egyszerűen nem létezik. Lennie kell legalább

néhány embernek, aki széleskörű, alapos ismeretekkel rendelkezik, méghozzá nemcsak a saját sejtjéről, hanem az Ellenállás többi sejtjéről is. Dieter arról álmodozott, hogy az egyik sejt talán elvezeti a másikhoz, így felgöngyölítheti az egész láncolatot, és a szövetségesek inváziójáig hátralévő néhány hétben megsemmisítő csapást mérhet a francia Ellenállásra.
Lépteket hallott a folyosón. Kinézett. Már hozták is a foglyokat. Az a lány volt az első, aki a Sten géppisztolyt rejtegette a kabátja alatt. Dieter elégedetten bólintott: mindig kapóra jön, ha nő is akad a fog-
lyok között. Vallatás közben a nők legalább olyan hajthatatlanok tudnak lenni, mint a férfiak, ám egy férfit gyakran épp azzal lehet szóra bírni, hogy agyba-főbe vernek egy nőt a szeme láttára. Ez a magas, szexis lány remekül megfelel erre a célra. Dieter fölemelt kézzel megálljt parancsolt a kísérő katonának, és nyájasan, franciául kérdezte meg a fiatal nőtől: - Hogy hívják?
A lány gőgös pillantással mérte végig. - Ugyan miért árulnám el magának?
Dieter vállat vont. Az ilyenfajta ellenszegülést gyerekjáték megtörni, gondolta, és a számtalanszor jól bevált választ adta a kérdésre: -Azért, mert a rokonai esetleg érdeklődni fognak, hogy nem esett-e fogságba. Ha tudjuk a nevét, esetleg tájékoztathatjuk őket.
- Geneviéve Delysnek hívnak.
- Hiába, szép nőnek szép név dukál - mondta Dieter, s intett a lánynak, hogy továbbmehet.
Hatvanas férfi következett. Sántított, azonkívül vérzett a fejsebe. -Nem gondolja, hogy maga már kissé öreg az ilyesmihez? - kérdezte tőle Dieter.
A férfi büszkén nézett a szemébe. - Én robbantottam föl a bombát! - közölte kihívóan.
- Neve?
- Gaston Lefévre.
- Egyvalamit sose felejtsen el, Gaston - tanácsolta Dieter szívélyes, baráti hangon. - Csak magán múlik, meddig tart a fájdalom. Ha úgy dönt, hogy elege van belőle, nyomban megszűnik.
A férfi szemében félelem tükröződött, miközben belegondolt, mi vár rá.
Dieter a hatással elégedetten rászólt: - Tovább!
Jóképű fiatal kölyök lépett elé. Látta rajta, hogy reszket a félelemtől. Nem lehet több tizenhét évesnél, gondolta. - Neve?
A fiú a rettegéstől kábultan egy pillanatig tétovázott, majd másodpercnyi töprengés után kinyögte: - Bertrand Bisset.
- Jó estét, Bertrand! - üdvözölte kedvesen Dieter. - Isten hozta a pokolban!
A srác úgy bámult rá, mint akit pofon vágtak. Dieter taszított egyet rajta, hogy megmozduljon végre. Ekkor megjelent Willi Weber. Becker úgy loholt a nyomában, akár a láncra vert véreb.
- Hogy jutottál be ide? - mordult rá Weber gorombán Dieterre.
- Egyszerűen besétáltam! - vágta rá Dieter. - Nálad a kutya se ügyel a biztonságra!
- Ne röhögtess! Az előbb a saját szemeddel láttad, hogyan vertünk vissza egy veszélyes támadást!
- Amit tucatnyi férfi meg egy-két lány indított ellenetek...
- Legyőztük őket, és ez a lényeg! A többi nem számít!
- Gondold végig a dolgot, Willi! - győzködte Dieter. - Ezek képesek voltak úgy csatarendbe állni az orrotok előtt, hogy észre se vettétek őket, aztán erőszakkal be tudtak hatolni a kastély területére, és legalább hat derék német katonát öltek meg! Az a gyanúm, hogy végül csak azért sikerült legyőznötök őket, mert alábecsülték az őrség létszámát. Én pedig mindenféle igazoltatás nélkül jöhettem le ide, az alagsorba, mert az ügyeletes tiszt elhagyta a helyét!
- Az a fiú bátor német katona, és részt akart venni a küzdelemben!
- Istenem, adj erőt! - fohászkodott Dieter kétségbeesetten. - Harci helyzetben a katona nem hagyja el a posztját, hogy részt vegyen a küzdelemben, hanem parancsot teljesít!

- Semmi szükségem rá, hogy kioktass a katonai fegyelemről. Dieter átmenetileg feladta a szélmalomharcot. - Nekem meg semmi szükségem rá, hogy ilyesmire fecséreljem a drága időmet.
- Akkor áruld el végre, mit akarsz itt.
- Kihallgatom a foglyokat.
- Az a Gestapo dolga.
- Ne légy hülye! Engem nem a Gestapo, hanem Rommel marsall bízott meg az ellenállók akcióképességének korlátozásával, nehogy megrongálhassák a kommunikációs vonalaikat, ha szövetséges invázióra kerülne sor. Ezektől a foglyoktól felbecsülhetetlen értékű információt kaphatok. Ezért akarom kihallgatni őket.
- Addig ugyan nem, amíg én tartom fogságban őket! - makacsko-dott Weber. - Majd én kivallatom ezt a bandát, aztán továbbítom az eredményt a marsallnak.
- De a szövetségesek valószínűleg még ezen a nyáron lerohanják Európát! Nem gondolod, hogy nem alkalmas az időpont erre a pitiáner iszapbirkózásra?
- Inkább arra nem alkalmas az időpont, hogy sutba vágjuk a jól bevált, hatékony módszereket. Dieter sikítani tudott volna kínjában. Végső kétségbeesésében le-
nyelte a békát, és saját büszkeségével mit sem törődve megpróbált kompromisszumot kötni ezzel az ostoba Weberrel.
- Vallassuk őket közösen - javasolta. Weber elmosolyodott. Érezte, hogy ő győzött.
- Szó se lehet róla! - közölte.
- Ha így állunk, kénytelen leszek átnyúlni a fejed fölött.
- Jó. Nyúlj át, ha tudsz.
- Már hogyne tudnék! Meglátod, semmit sem fogsz elérni. Csak hátramozdítasz.
- Mondod te.
- Átkozott hülye! - szidta Dieter magából kikelve. - Isten óvja a hazát a magadfajta patriótáktól! - ordította, majd sarkon fordult, és elviharzott.

5

Gilberte és Flick elhagyta Sainte-Cécile-t, s Reims városa felé tartott. A keskeny vidéki mellékúton Gilberte olyan gyorsan vezetett, ahogy csak tudott. Flick aggodalmas pillantással, balsejtelmektől gyötörve pásztázta az ösvényt, amely fölkapaszkodott az alacsony domboldalakra, lesiklott a völgyekbe, kanyarogva kerülte meg a szőlőskerteket, és komótosan vitte őket egyik kis faluból a másikba. A számtalan keresztút miatt lassan haladtak, de a sok elágazásnak előnye is volt, mert így a Gestapo nem tudott lezárni minden Sainte-Cécile-ből kivezető utat. Flick idegességében mégis az ajkát harapdálta; attól félt, mi lesz, ha egy járőr véletlenül megállítja őket. Hogyan magyarázza meg, mit keres egy lőtt sebtől vérző férfi a hátsó ülésen?
A teendőkön gondolkozva rájött, hogy a házába nem viheti haza Michelt, aki 1940-ben, Franciaország megszállása után szerelt le, s nem tért vissza tanítani a Sorbonne-ra, hanem hazajött a szülővárosába, hogy egy helybeli középiskola igazgatója és - főleg - az Ellenállás egyik sejtjének vezetője legyen. Beköltözött elhunyt szülei takaros házába, amely a székesegyház közelében állt. De Flick úgy döntött, oda most semmiképpen nem mehet a férje, mert az épületet túl sokan ismerik. Bár az ellenállók igen gyakran egymás címét sem tudták - a biztonság kedvéért csak szükség esetén árulták el, például ha fontos küldemény érkezett, vagy valamelyikük otthonában tartottak megbeszélést -, Michel azonban vezető volt, így sokak elől nem titkolhatta el, hol lakik.
A csoport néhány tagját bizonyára élve fogták el Sainte-Cécile-ben, s nyilván hamarosan kihallgatják őket. A brit titkos ügynökökkel ellentétben a francia ellenállók nem hordtak

maguknál méregpirulát, hogy szorult helyzetben öngyilkosságot követhessenek el, márpedig a vallatásnak csak egyetlen aranyszabálya van: ha előbb nem, hát utóbb,
de végül mindenki beszélni kezd. Néha a Gestapo elvesztette a türelmét, s olykor előfordult, hogy túlbuzgóságból megölték a foglyokat, de ha elég óvatosak és elszántak voltak, még a legerősebb jellemű embert is rá tudták venni, hogy elárulja a legkedvesebb bajtársait, hiszen a végtelenségig senki sem bírja a szörnyű kínzásokat.
Flick tehát úgy tekintette Michel házát, mintha a pontos címét máris beköpték volna az ellenségnek. De akkor hová vihetné a férjét?
- Hogy van szegény? - kérdezte aggódva Gilberte.
Flick a hátsó ülésre pillantott. Michel lehunyt szemmel feküdt, de egyenletesen lélegzett. Szerencséjére elaludt. így a legjobb neki, gondolta Flick, miközben gyöngéd szeretettel nézett rá, s tovább töprengve rájött, hogy Michelnek szüksége lesz valakire, aki legalább egy-két napig ápolja, gondját viseli. Gilberte felé fordult. Fiatal, nincs férjnél, valószínűleg még a szüleivel él. - Hol laksz? - kérdezte tőle.
- A külvárosban, a Route de Cernay-n.
- Egyedül?
Ki tudja, miért, Gilberte megijedt a kérdéstől, s ez meg is látszott rajta. - Hát persze, hogy egyedül! - felelte.
- Házban, lakásban vagy albérletben?
- Egy kétszobás lakásban.
- Remek! Oda fogunk menni!
- Oda ne!
- Miért? Talán félsz? Gilberte megsértődött.
- Nem. Nem félek.
- Akkor mi bajod?
- Nem bízom a szomszédokban.
- Van hátsó bejárat?
- Igen, van - nyögte ki Gilberte vonakodva. - Egy sikátorból nyílik, a mellettünk lévő kis gyár mögött.
- Szerintem ideális megoldás.
- Oké, igazad van, tényleg az én lakásomra kell mennünk. Az előbb csak... nagyon meglepett a kérdésed, ennyi az egész.
- Ne haragudj.
Flicknek a terv szerint ezen az éjszakán kellett visszatérnie Londonba. A megállapodás értelmében Reimstől ötmérföldnyire, egy Chatelle nevű falu mellett, a réten veszi majd föl a repülőgép. Kíváncsi volt, vajon sikerül-e a pilótának a kijelölt helyen leszállnia, hiszen
a csillagok állása alapján navigálva rendkívül nehéz egy bizonyos mezőt megtalálni egy parányi falu közelében. A pilóták gyakran eltévednek - ami azt illeti, valóságos csoda, hogy bármikor is megérkeznek oda, ahol az ügynökök várják őket. Flick megnézte, milyen az idő. A tiszta égbolt már sötétkék esti palástba burkolózott. Ha nem borul be, holdfényben landolhat a gép.
Ha nem ma, hát holnap éjjel, gondolta Flick, mint mindig.
Eszébe jutottak a bajtársai, akiket Sainte-Cécile-ben hagyott. Vajon él-e a kis Bertrand, vagy odaveszett? És mi történt Geneviéve-vel? Talán jobb lenne nekik holtan, mert ha életben maradtak, iszonyú kínvallatás vár rájuk. Flick szíve összeszorult a fájdalomtól, amikor újra arra gondolt, hogy az ő vezetésével szenvedtek vereséget. Sejtette, hogy Bertrand beleszeretett. Szegény kölyök még elég fiatal volt ahhoz, hogy lelkiismeret-furdalása legyen, amiért titokban szerelmes a parancsnoka feleségébe. Flick azt kívánta, bárcsak ráparancsolt volna, hogy maradjon otthon, mert a gyerek jelenléte semmit sem változtatott a

végeredményen, és ha nem tart velük, most nem kihűlt tetem vagy még annál is rosszabb lenne, hanem még egy kis ideig derűs, boldog, szeretetre méltó fiatalember maradhatna.
Senki sem lehet mindig sikeres, és ha a hadvezérek kudarcot vallanak a háborúban, akkor sok-sok embernek kell meghalnia. Flick tudta, hogy ezzel a kérlelhetetlen ténnyel nem szállhat vitába, mégis vigaszt keresett. Bizonyosságra vágyott, hogy azt mondhassa: ennyi szenvedés nem volt hiábavaló. Talán bajtársai szenvedésére építve végül megtalálhatja a győzelemhez vezető utat.
Eszébe jutott a belépő, amit Antoinette-tól lopott, s felmerült benne a lehetőség, hogy a segítségével esetleg titokban be lehetne jutni a kastélyba. Polgári alkalmazottaknak álcázva egy egész csoport is bemehetne... Gyorsan elvetette a kósza ötletet, hogy telefonkezelőknek adják ki magukat: ehhez a munkához szakképzettség kell, és sokáig tart, míg betanítják az embereket. De söprögetni mindenki tud.
Vajon észrevennék a németek, hogy a takarítónők idegenek? Valószínűleg rá se hederítenek azokra az asszonyokra, akik esténként fölmossák a padlót. És a francia telefonkezelő-nők? Nem fogják kifecsegni a titkukat? Hátha lakatot tesznek a szájukra. Mindenesetre érdemes lenne megkockáztatni.
A KHP-nak kitűnő okmányhamisító részlege van: emberei bármilyen dokumentumot egy-két nap alatt le tudnak koppintani, sőt saját
gyártmányú papírjaik néha az eredeti iratokkal vetekednek. Nyilván hamarosan elkészítenék a másolatokat Antoinette belépőjéről is.
Flicknek lelkiismeret-furdalása volt, amiért ellopta. Lehet, hogy Antoinette ebben a pillanatban is kétségbeesetten keresi: benéz a dívány alá, kiforgatja a zsebeit, elemlámpával kutatja át az egész udvart. Bajban lesz szegény, amikor be kell vallania a Gestapónak, hogy elvesztette. De végül azért majd adnak neki egy másikat. És így nem követ el bűnt, nem vádolhatják azzal, hogy segített az Ellenállásnak. Ha kihallgatják, nyugodt lélekkel, határozottan állíthatja, hogy elhagyta valahol az igazolványt, mert azt hiszi, ez az igazság. Amellett, gondolta Flick komoran, ha ő engedélyt kért volna, hogy elvihesse azt a nyavalyás papírt, Antoinette talán oda sem adja.
Persze tisztában volt vele, hogy ennek a tervnek van egy óriási hátránya. A takarítószemélyzet minden tagja nő. Tehát az ellenállóknak, akik takarítóknak álcázva mennek be a kastélyba, egytől egyik nőknek kell lenniük.
De hát miért ne, gondolta Flick.
Behajtottak Reims külvárosába. Már sötét volt, amikor Gilberte fékezett egy drótkerítéssel körülvett alacsony gyárépület közelében. Leállította a motort. Flick éles hangon hátraszólt Michelnek: - Ébresztő! Be kell vinnünk innen téged! - A férfi felnyögött. - Méghozzá sürgősen! - tette hozzá Flick. - Kijárási tilalom van!
A két nő nagy nehezen kivonszolta Michelt a kocsiból. Gilberte a gyár mögött húzódó szűk utcára mutatott. Michel átölelte a vállukat, ők meg végigtámogatták a sikátoron. Gilberte kinyitotta a falba vágott ajtót, ami egy kis bérház hátsó udvarára vezetett. Átvágtak az udvaron, és beléptek a ház hátsó kapuján.
Ötemeletes épület, olcsó lakások, lift nincs... Gilberte lakása sajnos a manzárdban volt. Flick megmutatta a lánynak, hogyan kell „hord-széket" csinálni: keresztbe tett karral megfogták egymás kezét Michel combja alatt, aztán fölemelték a férfit, aki a vállukat átölelve rájuk támaszkodott. így cipelték föl a legfelső emeletre. Szerencsére senkivel sem találkoztak a lépcsőházban.
Teljesen kifulladtak, mire Gilberte ajtajához értek. Lábra állították Michelt, ő meg bebicegett, és lerogyott az egyik fotelba.
Flick körülnézett. Látszott, hogy ez egy lány lakása: rend volt, minden ragyogott a tisztaságtól - és ami a legfontosabb, sehonnan nem

lehetett belátni. Ez a manzárdlakás legnagyobb előnye: nem tudnak belesni a kíváncsiskodó szomszédok. Michel itt biztonságban lesz.
Gilberte nagy hűhót csapott a férfi körül: párnákat rakott a háta mögé, hogy kényelmesebben üljön, gyöngéden megtörölte az arcát egy törölközővel, megkérdezte, nem kér-e aszpirint. Figyelmes volt, de a gyakorlati érzék teljesen hiányzott belőle, éppúgy, mint Antoinette-ből. Michel általában így hatott a nőkre - csak Flickre nem, s részben ezért is szeretett bele: ekkora kihívásnak nem tudott ellenállni. - Neked orvos kell! - jelentette ki Flick ellentmondást nem tűrő hangon. -Talán Claude Bouler-t kéne kihívnunk. Mit szólsz hozzá? Azelőtt szívesen segített rajtunk, de amikor legutóbb találkoztam vele, úgy tett, mintha nem ismerne meg. Olyan ideges volt, hogy azt hittem, elszalad előlem.
- Azóta van így begyulladva, mióta megnősült - magyarázta Michel. - De az én kedvemért biztosan eljön.
Flick bólintott. Michel kedvéért sokan tettek kivételt. - Gilberte, menj, és hozd ide dr. Bouler-t!
- Én inkább Michel mellett maradnék.
Flick magában felnyögött. Az ilyen Gilberte-hez hasonló libák másra sem jók, csak arra, hogy üzeneteket küldözgessen velük az ember, de gyakran még így is akadékoskodnak. - Légy szíves, tedd, amit mondtam! - utasította Flick határozottan. - Pár percre kettesben akarok maradni Michellel, mielőtt visszautazom Londonba.
- És a kijárási tilalom?
- Ha megállítanak, mondd azt, hogy orvosért mész. Ezt a mentséget el szokták fogadni. Lehet, hogy elkísérnek Claude házáig, mert meg akarnak győződni róla, igazat mondtál-e. Ide azonban már biztos nem követnek benneteket.
Gilberte idegesnek látszott, de azért magára kapta a kardigánját, és elment.
Flick leült a fotel karjára, és megcsókolta Michelt. - Ez kész katasztrófa volt - dünnyögte.
- Tudom - morogta utálkozva a férfi. - Ennyit az MI6 adatairól. Legalább kétszerannyi német nyüzsgött ott, mint ahányról tájékoztattak.
- Soha többé nem bízom azokban a pojácákban!
- Elvesztettük Albert-t. Én leszek kénytelen megmondani a feleségének.
- Ma éjjel visszamegyek Londonba. Amint megérkezem, küldök neked egy másik rádióst.
- Köszönöm.
- Meg kell tudnod, ki halt még meg, és ki maradt életben.
- Nem lesz könnyű kideríteni - sóhajtott fel Michel. Flick megfogta a kezét. - Hogy érzed magad?
- Hülyén. Méltóságon aluli, hogy seggen lőjék az embert. Kész rö-hej!
- És a közérzeted?
- Egy kicsit szédülök.
- Rád férne egy pohár ital. Megnézem, mit tart itthon Gilberte.
- Tudnám díjazni, ha volna whiskyje... - Michelt Flick barátai kapatták rá a whiskyre Londonban, még a háború előtt.
- Az most nemigen tenne jót. Túl erős. - A konyha a nappali szoba egyik sarkában volt. Flick kinyitotta a kredencet. Legnagyobb meglepetésére egy üveg Dewar's White Label állt a polcon. Az angol titkos ügynökök gyakran hoztak magukkal whiskyt - részben maguknak, részben a bajtársaiknak -, de a francia lányok nem szoktak ilyesmit inni. Szerencsére egy felbontott üveg vörösbor is akadt, ami még a sebesült férfiembernek sem árt. Flick félig töltött egy poharat, és a csapból vizet eresztett a borra. Michel az utolsó cseppig mohón fölhajtotta: nagyon szomjas volt a vérveszteségtől. Aztán hátradőlt, és lehunyta a szemét.
Flick rettentően szeretett volna egy kis whiskyt, de úgy érezte, nem lenne szép tőle, ha ő inna, Micheltől viszont megtagadná. Amellett észnél kellett lennie. Úgy döntött, a whisky ráér. Majd akkor iszik, ha ismét angol földre lép.

Körülnézett a szobában. A falon két szentimentális posztert, az asztalon egy halom régi divatlapot látott, könyvet viszont egyetlenegyet sem. A hálószobába is bekukkantott.
- Hol mászkálsz? - csattant föl Michel ingerülten.
- Csak földerítem a terepet.
- Nem gondolod, hogy ez neveletlenség, amikor Gilberte nincs itthon? Flick vállat vont. - Nem. Különben is ki kell mennem a mosdóba.
- Odakint van. Le kell menni a lépcsőn, aztán végig a folyosón, ha jól emlékszem.
Flick az útbaigazítás nyomán megtalálta a mosdót, s amíg bent volt, egyszer csak rájött, hogy valami nem stimmel, méghozzá Gilberte la-
kása körül. Nem hagyta nyugodni a gondolat. Törni kezdte a fejét, vajon mi zavarhatja. Mindig hallgatott az ösztöneire: már többször megmentették az életét. Amikor visszaballagott az emeletre, így szólt Michelhez: - Nekem itt valami nem tetszik. De mi lehet az? Michel vállat vont. - Fogalmam sincs - felelte kissé feszengve.
- Idegesnek látszol.
- Talán azért, mert épp most sebesültem meg egy lövöldözésben.
- Nem, nem! A lakás az oka - mondta Flick, s már sejtette, hogy ez a nyugtalanító érzés Gilberte kínos zavarával és a whiskyvel lehet kapcsolatban, no meg azzal, hogy Michel tudta, hol van a mosdó. Bement a hálószobába. Michel ezúttal nem utasította rendre. Körülkémlelt. Az éjjeliszekrényen álló fénykép egy férfit ábrázolt Gilberte nagy szemével, sötét szemöldökével - talán a lány apja volt. A takarón játékbaba üldögélt. A mosdótál a sarokban volt. Fölötte tükrös szekrény. Flick kinyitotta az ajtaját, s férfiborotvát, tálkát, pamacsot látott odabent. Szóval Gilberte mégsem olyan ártatlan virágszál: a pasija elég gyakran tölti nála az egész éjszakát ahhoz, hogy itt tartsa a borotvakészletét.
Flick közelebbről is szemügyre vette a csontnyelű borotvát és pamacsot, amelyeket csak most ismert meg: Michel harminckettedik születésnapjára vette őket.
Szóval itt van a kutya eltemetve, gondolta.
Egy pillanatig moccanni sem tudott a döbbenettől.
Gyanította ugyan, hogy Michelnek megtetszett valaki, de azt nem hitte volna, hogy idáig fajult a dolog. Most azonban kénytelen volt szembenézni az igazsággal, hiszen a bizonyíték szinte kiszúrta a szemét.
A döbbenet fájdalommá alakult át benne. Hogyan bújhatott ágyba Michel egy másik nővel, amikor ő minden éjjel egyedül feküdt londoni ágyában? Megfordult, és az ágyra meredt. Igen, ez az a hálószoba, ez az az ágy! Úgy érezte, ezt a rémséget nem bírja elviselni.
Aztán dühbe gurult. Ő hűséges volt, és kibírta a magányt - Michel viszont nem. Megcsalta! Flick kis híján felrobbant mérgében.
Visszarohant a másik szobába, lecövekelt Michel előtt.
- Te gazember! - förmedt rá angolul. - Te aljas, rohadt gazember! Michel is angolul válaszolt.
- Ne mérgelődj te énrám.
Tudta, hogy tört angolságával mindig sikerül levennie a lábáról a feleségét, ám ezúttal hiába próbálkozott. Flick franciául folytatta: - Hogy voltál képes megcsalni engem egy tizenkilenc éves ostoba libával?
- De hát ősemmit sem jelent nekem! Csak egy csinos kislány, és kész!
- Azt hiszed, ez javít valamit a helyzeten? - Flick tisztában volt vele, hogy a kezdet kezdetén, még abban az időben, amikor ő diák volt, Michel pedig tanár, azzal keltette fel a férfi figyelmét, hogy a szemináriumokon folyton szembeszállt a véleményével. Angol társaikkal összehasonlítva a francia egyetemisták valóságos kezes bárányok voltak - s Flick ráadásul természeténél fogva nem tisztelt semmilyen tekintélyt. Úgy érezte, ha egy hozzá hasonló nő csábította volna el Michelt - például Geneviéve, akit egyenrangú félnek tekinthet -, akkor könnyebben elviselné a dolgot. Sokkal sértőbbnek találta, hogy a férje éppen az üresfejű Gilberte-et választotta, akit a körömlakkon kívül az égvilágon semmi nem érdekel.

- Olyan magányos voltam - magyarázkodott Michel érzelgősen.
- Kímélj meg a könnyfakasztó meséidtől! Te nem magányos voltál, hanem gyenge, hűtlen és becstelen!
- Jaj, Flick, drágám, ne veszekedjünk! A barátaink fele odaveszett, te pedig pár óra múlva hazatérsz Angliába. Mindketten hamarosan meghalhatunk. Ne menj el haraggal.
- Hanem úgy mégis hogy menjek el, amikor egy ócska kis ribanc karjában hagylak itt?
- Ő egyáltalán nem ócska kis ribanc, hanem...
- Ha egy mód van rá, inkább ne ecseteld az erényeit, jó? Egyelőre én vagyok a feleséged, de te mégis vele henteregsz!
Michel megmozdult a fotelban, megvonaglott az arca a fájdalomtól, aztán gyönyörű kék szemét Flickre szegezve megszólalt: - Beismerem, vétettem ellened. Aljas disznó vagyok, de olyan aljas disznó, aki szeret téged. Csupán annyit kérek tőled, hogy most az egyszer bocsáss meg nekem, mert talán soha többé nem látlak.
Nehéz volt ellenállni a kísértésnek. Flick mérlegre tette házasságuk öt esztendejét meg férje futó kalandját ezzel az olcsó kis szajhá-val - és beadta a derekát. Közelebb lépett Michelhez. A férfi átölelte Flick combját, s arcát a kopott kartonruhába temette. Flick megsimogatta a férje haját. - Jól van - dünnyögte. - Jól van.
- Úgy sajnálom, drágám! - sóhajtott fel Michel. - Rémes alak vagyok. Pocsékul érzem magam. Te vagy a legcsodálatosabb asszony, akivel valaha találkoztam. Nem is hallottam olyan nőről, aki vetekedhetne veled. ígérem, nem fog előfordulni többet.
Kinyílt az ajtó. Gilberte lépett be Claude-dal. Flick úgy rezzent össze, mint akit rajtakaptak, és gyorsan elengedte Michel fejét. De rögtön
rájött, milyen ostobán viselkedik, hiszen Michel az ő férje, nem Gilberte-é! Ugyan miért kellene szégyenkeznie, ha megöleli, akár itt, a lány lakásában is? Dühös volt magára.
Gilberte arcára kiült a döbbenet, amikor meglátta, hogy a szeretője a saját feleségét ölelgeti, de villámgyorsan összeszedte magát, és jegesen közönyös képet vágott.
Claude, a jóképű fiatal orvos gondterhelt, aggodalmas ábrázattal ügetett utána.
Flick odament a férfihoz, és jobbról-balról megcsókolta.
- Köszönjük, hogy eljöttél - mondta. - Mindketten nagyon hálásak vagyunk érte.
Claude Michelre nézett.
- Hogy vagy, öreg cimbora? Mi történt veled?
- Kaptam egy golyót a seggembe.
- Akkor az lesz a legjobb, ha tüstént kiveszem! - közölte Claude, akinek az arcáról eltűnt az aggodalom, s most már határozott, vérbeli orvosként viselkedett. Fürgén Flickhez fordult: - Terítsetek az ágyra néhány törölközőt, hogy felszívják a vért, aztán húzd le Michel gatyá-ját, és fektesd hasra a férjedet. Én addig kezet mosok.
Gilberte előbb jó pár régi divatlapot rakott az ágyra, majd elegyengette rajtuk a törölközőket. Flick eközben odatámogatta a sántikáló Michelt, s ahogy a férje lefeküdt, ő önkéntelenül is arra gondolt, vajon hányszor heverészett már itt ez a széltoló.
Claude egy fémkutaszt nyomott a sebbe, és keresni kezdte a golyót. Michel felüvöltött a fájdalomtól.
- Sajnálom, öregem. Ne haragudj - mondta Claude őszinte együttérzéssel.
Flick már-már örömét lelte a látványban: Michel a kínok kínját állja ki, s úgy ordít, mint a fába szorult féreg, méghozzá éppen azon az ágyon, amelyen eddig csak a bűnös gyönyör kéjes kiáltásai szakadtak fel belőle. Azt remélte, hogy a férjének élete végéig így marad meg az emlékezetében Gilberte hálószobája.
- Ne sajnálkozz, hanem szedd már ki! - vinnyogta Claude-nak Michel.
Flick bosszúvágya hamar elillant. Megszánta Michelt. Közelebb húzta az egyik párnát a férfi arcához. - Harapdáld a csücskét! így könnyebben kibírod - mondta.
|

Michel a szájába gyömöszölte a párna sarkát.
Claude ismét belenyomta a sebbe a műszert, s ezúttal sikerült kivennie a golyót. A tátongó lyukból néhány másodpercig ömlött a vér, de aztán a vérzés csillapodott, és Claude bekötözte Michel fenekét.
- Pár napig egyáltalán ne mozogj vagy legalábbis nagyon keveset -tanácsolta a betegnek. Flick rájött, hogy Michelnek Gilberte lakásában kell maradnia - de úgy fog fájni a hátsó fele, hogy nem lesz kedve ezzel a kis ringyóval hancúrozni, gondolta komoran, ugyanakkor elégedetten.
- Köszönjük, Claude - mondta az orvosnak.
- Örülök, hogy segíthettem.
- Szeretnélek megkérni még valamire.
- Mire? - kérdezte Claude ijedten.
- Ma éjjel háromnegyed tizenkettőkor jön értem a repülőgép. Szükségem van rád, hogy elvigyél Chatelle-ba.
- Miért nem Gilberte visz el azzal a kocsival, amelyikkel értem jött?
- Azért, mert kijárási tilalom van. De te orvos vagy, veled biztonságban leszünk.
- Miért hurcolnék magammal két embert éjnek évadján?
- Nem kettőt. Hármat. Michelnek is velünk kell jönnie, hogy az egyik zseblámpával világítson. - Ha egy repülőgépnek ügynököt kellett fölvennie, mindig azonos volt az eljárás: négy ellenálló hatalmas „L" alakban elhelyezkedve, fényjelekkel mutatta a közelgő gépnek a szélirányt és azt a helyet, ahol le kell szállnia. A kis elemes zseblámpákkal úgy vették célba a gépet, hogy a pilóta jól lássa őket. A lámpákat a megfelelő helyeken egyszerűen letehették volna a földre is, de ez nem volt igazán biztos módszer, mert ha a pilóta nem azt látta, amire számított, akkor csapdára gyanakodhatott, és esetleg úgy dönthetett, hogy nem száll le. Amikor csak lehetett, inkább négy ember világított.
- Ha igazoltatnak, hogyan magyarázom meg a zsaruknak, mit kerestek a kocsimban? A sürgős esethez siető orvos egyedül megy, nem három emberrel furikázik!
- Majd kitalálunk valami hihető mesét.
- Ez túl veszélyes!
- Ilyen késő éjjel pár perc alatt odaérünk.
- Marie-Jeanne meg fog ölni! Mindig azt hajtogatja, hogy gondolnom kell a gyerekeinkre.
- Hiszen nincs is gyereked!
- De várandós a feleségem.
Flick bólintott. Most már értette, miért van Claude mostanában úgy begyulladva.
Michel a hátára fordult és felült. Kinyújtott kezével megragadta az orvos karját. - Könyörgök, Claude, segíts, az Isten szerelmére! Ugye megteszed a kedvemért?
Michel kérését nemigen lehetett megtagadni. Claude felsóhajtott. -Mikor kell elindulnunk? - kérdezte.
Flick az órájára pillantott. Már háromnegyed tizenegy is elmúlt. -Most!
Claude Michelre nézett. - Lehet, hogy újra szétnyílik a sebe.
- Tudom - közölte Flick. - Hadd vérezzen!
A Chatelle nevű kis falu mindössze néhány épületből állt, amelyek egy keresztút körül csoportosultak: három tanya, pár szegényes parasztház meg egy pékség, ahonnan a környékbeli gazdaságokba és falucskákba szállították a kenyeret. Flick a keresztúttól egymérföldnyi-re lévő marhalegelőn állt. Cigarettásdoboznál nem nagyobb zseblámpát tartott a kezében.
Annak idején részt vett a 161. Repülőszázad által szervezett egyhetes tanfolyamon, amelyen a pilóták megtanították, hogyan kell egy repülőgépet a leszállóhelyre irányítani. A jelenlegi helyszín tökéletesen megfelelt a pilóták követelményeinek. A mező csaknem egy kilométer hosszú volt - a Lysandernek pedig hatszáz méteres pálya kellett a le- és felszálláshoz.

Amellett Flick szilárd, sima talajt érzett a lába alatt, a föld ugyanis nem lehetett göröngyös, hepehupás. Holdfényben a közeli tavacska is jól látszott a levegőből, s ezt a pilóta kitűnő tájékozódási pontnak tekinthette.
Michel és Gilberte Flickkel egy vonalban, széllel szemben, szintén zseblámpával a kézben álldogált, Claude meg Gilberte-től néhány száz méterre, oldalvást helyezkedett el, s így négyen fejtetőre állított „L" alakban, kivilágított, élő leszállópályaként mutatták az utat a pilótának. Az isten háta mögötti, ember nem lakta vidékeken az ügynök tüzet is rakhatott, itt azonban ajánlatosabb volt lámpát használni, mert a kiégett foltok áruló nyomokként megmaradtak volna a mezőn, s ez veszélyes lehetett.
A négy ember, a titkos ügynökök zsargonjával szólva, „fogadóbizottságot" alkotott. Flick bajtársai mindig néma csöndben, fegyelme- | zetten várták a repülőgépet, ám a kevésbé jól szervezett csoportoknál
olykor valóságos népünnepéllyé alakult át egy-egy landolás: a férfiak hangosan kiáltozva vicceket meséltek egymásnak, némelyek cigarettára gyújtottak, sőt a szomszédos falvakból is sokan csődültek össze a helyszínen, hogy végignézzék a szerencsés leszállást. Ez veszélyes játék volt, mert ha a pilóta gyanakodni kezdett, hogy a gép érkezését esetleg besúgták a németeknek, és talán a közelben lesben áll a Gestapo, akkor villámgyorsan kellett döntenie, s a helyzetre reagálnia. A fogadóbizottságoknak kiadott utasítások világosan kimondták, hogy aki nem a megbeszélt irányból közeledik a gép felé, azt a pilóta akár le is lőheti. Bár ilyesmi még sosem fordult elő, egy alkalommal azért megtörtént, hogy egy Hudson bombázó elütött egy meggondolatlan bámészkodót, és az illető bele is halt a sérüléseibe.
Mindig pokoli kínszenvedés volt a repülőgépre várakozni. Ha nem érkezett meg, Flicknek a következő alkalomig újabb huszonnégy órányi állandó feszültséggel és életveszéllyel kellett megbirkóznia. De hát egyetlen ügynök sem tudhatja biztosan, megérkezik-e a gép vagy sem. Ennek - amint azt a 161. Repülőszázad pilótái megmagyarázták Flicknek - nem a brit Királyi Légierő megbízhatatlansága az oka. hanem inkább az, hogy több száz mérföld kiterjedésű terület fölött iszonyúan nehéz pusztán a holdfényre hagyatkozva navigálni. A pilóta ilyenkor becsléssel állapítja meg, hol járhat éppen - az útirányból, a sebességből meg a felszállás óta eltelt időből számítja ki a gép helyzetét -, majd a jellegzetes tájékozódási pontok, például folyók, városok, vasúti sínek vagy erdők segítségével próbálja ellenőrizni, helyes volt-e a számítása. Az efféle becsléssel általában az a baj, hogy a szél sokszor elsodorja a gépet, s emiatt nem lehet pontosan korrigálni a tévedéseket. A tájékozódási pontok meg azért nem teljesen megbízhatóak, mert holdfényben egyik folyó ugyanolyannak látszik, mint a másik. Egyszóval az is épp elég nehéz feladat, hogy a pilóták legalább nagyjából a kijelölt terület fölé érkezzenek, ám ez nem elég az üdvösséghez: nekik a sok közül egy bizonyos mezőt kell megtalálniuk. ' Flick reménykedett, mert szép, holdfényes éjszaka volt. És tényleg nem hiába várakozott, mert éjfél előtt két perccel meghallotta egy kis egymotoros gép félreismerhetetlen hangját: előbb csak halk búgás törte meg a csendet, ám ez hamarosan hangos, tapsorkánhoz hasonló ber-regéssé erősödött, és Flicket hatalmába kerítette a hazatéréssel járó izgalom. Zseblámpájával villogtatni kezdte az „X" betűnek megfelelő
morzejelet. Tudta, ha hibásan villogtatna, a pilóta rögtön gyanút fogna, és leszállás helyett pánikszerűen elhúzna innen.
Ha ma éjjel felhők takarják el a holdat, erre a mezőre egyszerűen lehetetlen rábukkanni, és a repülőgép eleve föl se száll.
A repülőgép tett egy kört a levegőben, aztán meredeken leszállt. Flick jobb oldalán ért földet, fékezett, Michel és Claude között megfordult, visszataxizott Flickhez, aztán a széllel szemben hosszúkás ellipszist írt le, és úgy fejezte be a manővert, hogy azonnal készen álljon a felszállásra.
A kis Westland Lysander típusú monoplánt fénytelen fekete festékkel fújták be. Legénysége mindössze egy főből állt. Elvileg két utast szállíthatott, de Flick egy olyan „Lizzie"-ről is

tudott, amellyel négy utas repült: kettő az üléseken, egy a padlón, egy meg fönt a polcon, ahová egyébként a csomagokat szokták begyömöszölni.
A pilóta nem állította le a motort. Mindössze néhány másodpercet szándékozott a földön tölteni.
Flick egyrészt szerette volna megölelni Michelt, és sok szerencsét akart kívánni neki, másrészt viszont legszívesebben pofon vágta volna, azzal a megjegyzéssel, hogy ne merészeljen más nők után koslat-ni. Úgy érezte, talán még jó is, hogy egyikre sincs ideje.
Gyorsan búcsút intett a többieknek, aztán fölmászott a fémlétrán, kinyitotta a repülőgép ajtaját, beszállt, és behúzta a feje fölött a domború üvegfedelet.
A pilóta hátrapillantott, s Flick fölemelt hüvelykujjával jelezte: Mehetünk! A kis egymotoros döcögve nekilódult, egyre gyorsabban gurult előre, majd fölszállt a levegőbe, és meredeken emelkedni kezdett.
Flick imitt-amott fényeket látott a faluban: a vidékiek nem vették komolyan az elsötétítést. Emlékezett rá, hogy amikor nemrégiben hajnali négykor, életveszélyesen késői időpontban megérkezett ide, ejtőernyővel leereszkedve észrevette a magasból a pékség kemencéjében vörösen lobogó tüzet, és a falun kocsival áthajtva érezte a Franciaországra oly jellemző friss kenyér illatát.
A pilóta a gépet bedöntve megfordult, s Flick a koromsötétben fe-ketéllő legelőn három elmosódott fehér foltot pillantott meg: Michel, Gilberte és Claude holdsütötte ábrázatát. Ahogy a monoplán a repülési magasságot elérve elindult Anglia felé, ő a szívébe nyilalló szomorúsággal hirtelen rájött, hogy talán soha többé nem látja őket.

A második nap:

1944. május 29. hétfő

6

Franck egész éjjel hajszolta a hatalmas sportkocsit. Fiatal segédtisztje, Hans Hesse hadnagy kísérte el az útra. A bivalyerős Hispano-Suiza már tízéves volt, de masszív tizenegy literes motorjának meg se kottyantak a kilométerek. Tegnap este Dieter egy sor golyó ütötte lyukat vett észre az egyik pompás ívben domborodó sárhányón - a takaros szuvenír a Sainte-Cécile fő'terén lezajlott lövöldözés emlékét idézte -, de a motornak nem esett baja, s ő úgy érezte, a lyukaktól csak még szebb, még fényűzőbb lett az autó. Elvégre hajdan egy porosz tisztet is akkor tekintettek vérbeli katonának, ha az arcát minél több párbajban szerzett sebhely barázdálta.
Hesse hadnagy fekete védősapkákat húzott a fényszórókra, hogy áthajthassanak az elsötétített párizsi utcákon, s csak akkor vette le őket, amikor rákanyarodtak a Normandiába vezető útra. Felváltva vezettek Dieterrel, kétóránként cseréltek helyet, bár Hesse, aki imádta a kocsit, és hősként istenítette a tulajdonosát, legszívesebben át sem adta volna a volánt a főnökének, míg célhoz nem érnek.
Dieter elnyúlt az utasülésen, és félálomban, a reflektorfényben kanyargó vidéki út szépségétől bódultan megpróbálta elképzelni a jövőjét. Vajon a szövetségesek visszahódítják-e Franciaországot, és kiűzik-e a megszálló seregeket? Gyászos gondolat volt, hogy Németország vereséget szenvedhet. Talán olyan békeszerződést fognak kötni, amely szerint Németországnak le kell mondania Franciaországról és Lengyelországról, de Ausztriát és Csehszlovákiát megtarthatja. Ez sem látszott jó megoldásnak. Dieter csak nehezen tudta elképzelni, hogy az izgalmas párizsi napok, az érzéki örömök és Stéphanie után újra Kölnben élje a régi életét a feleségével meg a gyermekeivel. Számára - és Németország számára is -

csupán egyetlen boldog végkifejlet létezett: ha Rommel serege visszaszorítja a tengerbe a betolakodókat.
Még nem hajnalodott, amikor ezen a párás reggelen Hesse behajtott a Szajna partján fekvő, Párizs és Rouen közötti kis faluba, La Roche-Guyonba. Megállt a falu szélén lévő sorompónál, de már várták őket, és az őrség intett, hogy továbbmehetnek. Csendes, bespalettázott házak előtt gördültek el, és a hadnagy legközelebb már csak a régi kastély kapujában, a következő ellenőrzőpontnál fékezett. Végre leparkolhattak a kockakővel burkolt hatalmas udvaron. Dieter a kocsiban hagyta Hessét, s besietett az épületbe.
Nyugaton Gerd von Runstedt tábornagy, a régi vágású tisztikar egyik megbízható katonája volt a német hadsereg főparancsnoka, akit a francia partvidék védelmével megbízott Erwin Rommel marsall, a „Sivatagi Róka", a B Hadseregcsoport parancsnoka követett a ranglétrán. Rommel La Roche-Guyone kastélyában rendezte be a főhadiszállását.
Dieter Franck bizonyos értelemben rokonléleknek tekintette Rommelt. Mindkettőjüknek tanárember volt az apja - Rommelé iskolaigazgató -, s ennek következtében a marsallt és az őrnagyot egyaránt lenézte a sznobizmusáról híres tisztikar. De ettől eltekintve egyetlen közös vonásuk sem akadt. A szibarita Dieter az utolsó cseppig kiélvezte a Franciaország által nyújtott kulturális és érzéki örömöket, míg a munkamániás Rommel nem dohányzott, nem ivott, sőt gyakran még enni is elfelejtett. Egész életében egyetlen barátnője volt, akit feleségül vett, és naponta háromszor írt neki levelet.
Dietert az előcsarnokban Rommel szárnysegédje, a ridegen tartózkodó, de lángeszű Walter Goedel őrnagy fogadta. Dieter tisztelte, de sosem szerette ezt a tisztet. Tegnap éjjel telefonon beszélt vele, dióhéjban összefoglalta, miféle nézeteltérése támadt a Gestapóval, majd közölte Goedellel, hogy beszélni akar Rommellal, amilyen gyorsan csak lehet. - Hajnali négyre legyen itt - mondta a szárnysegéd, mert a marsall reggelenként ebben az időpontban rendszerint már az íróasztalánál ült.
Dieter most azon tűnődött, jól tette-e, hogy idejött. Lehet, hogy Rommel ráförmed: „Hogy merészel ilyen jelentéktelen részletkérdésekkel zaklatni?" De ez nem valószínű. A hadvezérek általában örülnek, ha úgy érzik, a legapróbb részletkérdésekben is csak ők dönthetnek, senki más. Dieter szinte biztosra vette, hogy Rommeltól megkapja a kért segítséget. Persze sosem lehet tudni, főleg akkor nem, ha a szóban forgó hadvezér vállára iszonyú teher nehezedik.
Goedel kurta biccentéssel üdvözölte Dietert, aztán így szólt: - A marsall haladéktalanul beszélni kíván önnel. Kövessen, kérem.
Miközben végigmentek a folyosón, Dieter megkérdezte: - Mi hír Olaszországból?
- Csupa rossz - felelte Goedel. - Visszavonulunk Arcéból. Dieter rezignáltan bólintott. Elkeserítette, hogy az ádázul harcoló
német csapatok képtelenek megállítani az északon előrenyomuló ellenséget.
Egy pillanattal később belépett Rommel tágas, teremnek is beillő földszinti irodájába. A felbecsülhetetlen értékű gobelin falikárpit láttán elfogta a sárga irigység. A szobában alig volt bútor - mindössze néhány szék meg egy hatalmas antik íróasztal, ami Dieter becslése szerint egykorú lehetett a falikárpittal. Az asztalon egyetlen lámpa állt, s az asztalnál alacsony termetű, gyérülő hajú, vörösesszőke férfi ült.
- Franck őrnagy megérkezett, tábornagy úr - jelentette Goedel.
Dieter idegesen várakozott. Rommel még néhány másodpercig olvasott, aztán fölírt valamit az előtte heverő papírra. Akár bankigazgató is lehetett volna, aki éppen a fontosabb kliensek számláit nézi át -egészen addig, amíg föl nem tekintett. Dieter többször is látta már ezt az arcot, s mint mindig, ezúttal is megrémült tőle: a lapos orr, a széles állkapocs, a két apró, közel ülő szem bokszerkutyára emlékeztetett, s csak úgy sugárzott róla az a nyers erőszak, amelytől Rommelból legendás hadvezér lett. Dieternek eszébe jutott, mit mesélnek a seregben a tábornagy katonai pályafutása kezdetéről. Az első világháborúban három főből álló előőrsöt vezetett, amikor egy francia osztaggal találta szembe magát. Nem vonult vissza, nem kért

erősítést, hanem tüzet nyitott, és rátámadt a húsz franciára. Szerencséje volt, hogy életben maradt - de Dieter felidézte Napóleon híres mondását, ami tökéletesen illett Rommel marsallra: „Küldjenek nekem szerencsés tábornokokat!" Rommel azóta is jobban kedvelte a rajtaütésszerű, vakmerő rohamokat, mint a gondosan kitervelt, óvatos előrenyomulást. Ebben szöges ellentéte volt sivatagi ellenfelének, Montgomerynek, aki azt hirdette: sose támadj, amíg nem vagy biztos a győzelemben.
- Üljön le, Franck! - szólalt meg Rommel pattogó hangon. - Mi a problémája?
Dieter többször elpróbálta, mit fog mondani.
- Az ön parancsára mostanában végiglátogatom mindazokat a kulcs-
fontosságú létesítményeket, amelyek sebezhetőek lehetnek, ha az Ellenállás támadást indítana ellenük, és fokozom a biztonságot érintő óvintézkedéseket.
- Jól van.
- Azt is igyekszem felmérni, vajon képes-e az Ellenállás komoly károkat okozni, és valóban meg tudja-e akadályozni, hogy megfelelő ellentámadással reagáljunk egy küszöbönálló invázióra.
- Es milyen következtetésre jutott?
- Sokkal rosszabb a helyzet, mint gondoltuk.
Rommel viszolyogva mordult fel, mintha éppen beigazolódott volna egy kellemetlen gyanú.
- Miért?
Dieter most már tudta, hogy a marsall nem fogja leharapni a fejét, és kissé megnyugodott. Beszámolt a tegnapi Sainte-Cécile-i támadásról, a fantáziadús tervről, a rengeteg fegyverről, s főleg az ellenállók bátorságáról. Mindössze egyetlen részletet hagyott ki: a szőke lány szépségét egy árva szóval sem említette.
Rommel fölállt, a termen átvágva a falikárpithoz sétált és rábámult, de Dieter esküdni mert volna rá, hogy nem is látja.
- Pontosan ettől féltem - mondta halkan a marsall, mintha magában beszélne. - Ha mozgékony és rugalmas maradok, még a rendelkezésemre álló néhány csapattal is vissza tudom verni az inváziót - de ha a kommunikációs vonalaim megsemmisülnek, akkor végem van.

Goedel helyeslően bólogatott.
- Azt hiszem, a telefonközpont elleni támadás a hasznunkra válhatna, ha kedvező alkalomnak tekintenénk, és megragadnánk - jegyezte meg Dieter.
Rommel fanyar mosollyal fordult feléje.
- Istenem, mennyire szeretném, ha minden katonám olyan lenne, mint maga! Folytassa! Halljam, hogyan akarja ezt megvalósítani!
Dieter kezdte úgy érezni, hogy a megbeszélés számára kedvezően alakul.
- Ha kihallgathatom a fogságba esett ellenállókat, talán más sejtekhez, csoportokhoz is elvezetnének. Egy kis szerencsével még az invázió előtt súlyos csapást mérhetnénk az Ellenállásra.
Rommel kétkedve nézett rá.
- Ez afféle hencegésnek hangzik. - Dieter elcsüggedt, de aztán meghallotta a folytatást: - Ha bárki más hozakodott volna elő ilyesmivel,
alighanem nyomban kihajítanám. De emlékszem, Franck, hogy milyen nagyszerű eredményeket ért el a sivatagban. A foglyok olyan adatokat is elárultak magának, amelyekről szinte nem is tudták, hogy ismerik őket, és mégis mindent kiszedett belőlük.
Dieter meg volt elégedve magával. Kihasználta a helyzetet.
- Sajnos, a Gestapo nem hajlandó engedélyezni, hogy kihallgassam a fogságba esett ellenállókat - mondta.
- Agyalágyult banda!
- Arra kérem, tábornagy úr, hogy lépjen közbe az ügy érdekében.

- Ez természetes. - Rommel Goedelre pillantott. - Hívja fel az Avenue Focht. - A Gestapo párizsi főhadiszállása az Avenue Foch 84-ben volt. - Mondja meg nekik, hogy választhatnak: vagy kihallgathatja Franck őrnagy a foglyokat a mai nap folyamán, vagy legközelebb Berchtesgadenból telefonálnak rájuk! - Rommel Hitler bajorországi erődjére utalt. Marsallként abban a kiváltságban volt része, hogy bármikor közvetlen kapcsolatba léphetett Hitlerrel, és ha kellett, habozás nélkül élt a lehetőséggel.
- Igenis, uram - bólintott Goedel.
Rommel megkerülte a 17. századi íróasztalt, és újra leült. - Legyen szíves, folyamatosan tájékoztasson, Franck őrnagy - mondta, majd ismét az irataiba mélyedt.
Dieter és Goedel távozott a teremből.
Goedel kikísérte Dietert a kastély főkapujához.
Odakint még mindig sötét volt.

7

Flick a Királyi Légierő Londontól nyolcvan kilométerre fekvő temps-fordi bázisának keskeny kis leszállópályáján landolt, a Bedfordshire-ben lévő kis falu, Sandy közelében. Már a hűvös, nyirkos éjszakai levegő ízéből is meg tudta volna állapítani, hogy újra otthon van, Angliában. Imádta Franciaországot, de azért ez volt a hazája.
Miközben átballagott a repülőtéren, eszébe jutott, hogyan érkezett haza gyerekkorában a nyári vakációk után. Amikor feltűnt a láthatáron a ház, az édesanyja mindig ugyanazt mondta neki: „Jó dolog elutazni, de még jobb hazajönni." Anyja mondásai sokszor a legfurcsább pillanatokban bukkantak föl az emlékezetében.
Az Elsősegélynyújtó és Betegápoló Szolgálat tizedesi egyenruháját viselő fiatal lány várta odakint, hogy egy villámgyors Jaguárral azonnal Londonba vigye. - Micsoda luxus! - sóhajtott fel Flick, ahogy kényelmesen elhelyezkedett a pompás bőrülésen.
- Egyenesen Orchard Courtba kell mennünk, Clairet őrnagy - közölte a lány. - Már várnak önre. Haladéktalanul meg kívánják hallgatni a beszámolóját.
Flick megdörzsölte a szemét, és felnyögött. - Krisztusom! Ezek azt hiszik, hogy nekünk nincs szükségünk pár óra alvásra?
A lány erre nem válaszolt, csak annyit mondott: - Remélem, jól sikerült a küldetés, őrnagy.
- Akkora sznelcs volt, mint egy ház.
- Bocsásson meg... micsoda?
- Sznelcs - ismételte Flick. - Ez amolyan rövidítés. Azt jelenti, „Szituáció Normális. Elcsesztük."
A fiatal nő hallgatott. Flick sejtette, hogy zavarba jött. Nahát, milyen szép dolog, mélázott magában, hogy még mindig akadnak hamvas leánykák, akiket megbotránkoztatnak a kaszárnyák trágárságai.
Hajnalodott, amikor a Jaguar szélsebesen átszáguldott két hertfordshire-i falun, Stevenage-en és Knebworth-ön. Flick a kocsi ablakából nézte a kis veteményeskertek mögött álldogáló szerény házakat, a vidéki postahivatalokat, ahol a mogorva postáskisasszonyok kelletlenül nyomják az ember kezébe az egypennys bélyegeket, s látta a kisebb-nagyobb kocsmákat is, amelyekben langyos sört mérnek, és ütött-kopott, rozoga zongorákon muzsikálnak. Mélységes hálával telt meg a szíve, amiért a nácik nem jutottak el ide.
Ez az érzés csak megerősítette eltökélt szándékát: igenis visszamegy Franciaországba. Még egy lehetőséget akart, hogy megtámadhassa a kastélyt. Elképzelte mindazokat, akiket Sainte-Cécile-ben hagyott: Albert-t, a kedves kis Bertrand-t, a szép Geneviéve-et meg a többieket... Vagy meghaltak szegények, vagy fogságba estek. A családjuk beleőrül az aggodalomba, vagy megtört szívvel gyászolja őket. Flick rájuk gondolva megfogadta, hogy feltétlenül tesz valamit, mert ekkora áldozat nem lehet hiábavaló.

Rájött, hogy nyomban munkához kell látnia. Még kapóra is jön ez a kihallgatás: így lehetősége nyílik rá, hogy új tervét már ma előterjessze. A KHP-t irányító férfiak persze eleinte bizalmatlanok lesznek, elvégre eddig senki sem küldött színtiszta lánycsapatot ilyen misszióra. Flick természetesen tudta, hogy a tervben jó sok a bökkenő - de bökkenők nélküli terv nem is létezik.
Világos nappal volt, mire megérkeztek London északi külvárosaiba. Már javában talpon voltak és serényen tették a dolgukat mindazok, akiknek napról napra korán kellett kelniük: a tejesemberek meg a postások elindultak a megadott címek felé, a mozdonyvezetők s az autóbuszkalauzok munkába siettek. A háború nyomai mindenütt jelen voltak: egy óriásplakát takarékosságra intett, a hentes kirakatába akasztott táblán ez állt: „Ma nincs hús", a szemeteskocsit nő vezette, a bombák egész sor apró házat tettek a földdel egyenlővé. De Flick itt mégis nyugodtan léphetett ki az utcára, mert senki sem állíthatta meg azzal, hogy mutassa az iratait, senki sem zárhatta börtönbe, nem kínozhatta meg, hogy adatokat szedjen ki belőle, és nem küldhette mar-havagonban koncentrációs táborba. Érezte, hogy lassan feloldódik, benne, majd elszáll belőle az a magasfeszültség, amelyben az ellenséges területre átdobott titkos ügynökök élik az életüket. Elnyúlt az ülésen, és lehunyta a szemét. Csak akkor ébred föl, amikor a kocsi befordult a Baker Streetre, s
megállás nélkül elhajtott a 64-es szám előtt, mert az ügynökök nem léphettek be a KHP központjába, nehogy vallatás közben elárulják az épület titkait. Számos ügynök még a KHP címét sem tudta. A Jaguar bekanyarodott a Portman Square-re, s leparkolt az Orchard Courtnak nevezett bérház előtt. A fiatal lány kiugrott a volán mögül, az ajtóhoz sietett és kinyitotta.
Flick bement a házba, s meg sem állt a KHP által bérelt lakásig. Rögtön felderült, amint meglátta, hogy Percy Thwaite várja odabent. Az ötvenes, kopaszodó, kefebajszú férfi úgy szerette Flicket, mintha a saját lánya lett volna. Civil ruhát viselt, és egyikük sem tisztelgett, mert a KHP emberei nem kedvelték a katonás formaságokat.
- Az arcodra van írva, hogy nem sikerült - szólalt meg Percy.
A hangjából kicsendülő együttérzés olyan volt Flick számára, mint az utolsó csepp a pohárban. Hirtelen letaglózta a Sainte-Cécile-ben történt tragédia, és sírva fakadt. Percy gyöngéden átölelte, a hátát simogatta, ő meg belefúrta az arcát főnöke régi tweedzakójába. - Jól van, jól van - vigasztalta Percy. - Tudom, hogy megtettél minden tőled telhetőt.
- Jaj, istenem, ne haragudj, hogy úgy bőgök itt, mint egy kislány!
- Bárcsak minden emberem olyan kislány lenne, mint te! - dünnyög-te Thwaite könnyekig elérzékenyülve.
Flick kibontakozott az atyai ölelésből, és megtörölte a szemét a blúza ujjával.
- Vegyük úgy, hogy nem láttam semmit - mondta.
A férfi elfordult, előkapta lepedőnyi zsebkendőjét, s kifújta az orrát.
- Teát vagy whiskyt? - kérdezte.
- Azt hiszem, inkább teát kérek. - Flick körülnézett. A lakás ócska, rozoga bútorokkal volt berendezve, amelyeket sebtében hozattak ide még 1940-ben, és azóta sem cserélték ki őket: olcsó íróasztal, elnyűtt rongyszőnyeg, néhány össze nem illő szék. Flick lerogyott az egyik megsüllyedt fotelba.
- Ha whiskyt iszom, itt helyben elalszom tőle.
A teát főző Percyt figyelte, aki egyformán tudott keményen könyörtelen és gyöngéden együtt érző is lenni. Miután az első világháborúban minden elképzelhető kitüntetést megkapott, a húszas években demagóg munkáspárti szónokként szervezte a tüntetéseket, és az 1936-os Cable Street-i csata veteránjaként vált ismertté, amikor a londoni külvárosok lakói szembeszálltak a fasisztákkal, akik az East End zsi-
dónegyedén akartak átvonulni. Flick tudta, hogy Percy minden részletre kiterjedő, nehéz kérdéseket tesz majd föl neki a tervével kapcsolatban, de nyitott szívvel hallgatja végig.

A férfi egy bögre tejes, cukros teát nyomott a kezébe.
- Ma délelőtt értekezlet lesz - mondta. - Legkésőbb kilencre le kell tennem a főnök elé a jelentést, amelyben a Sainte-Cécile-ben történtekről tájékoztatom. Ezért ez a lázas sietség.
Flick az édes teát kortyolgatva úgy érezte, ismét feltöltődik energiával. Elmesélte, mi történt a kastély előtti téren. Percy az íróasztalnál ülve, frissen hegyezett ceruzájával jegyzetelt.
- Le kellett volna fújnom az akciót - fejezte be a beszámolót Flick. -Amint megtudtam, hogy Antoinette-nek kételyei vannak az MI6-tól kapott adatokkal kapcsolatban, el kellett volna halasztanom a támadást, és rádión meg kellett volna üzennem neked, hogy a németek létszámfölényben vannak.
Percy szomorúan csóválta a fejét.
- Nem olyan időket élünk, amikor halogathatjuk a támadásokat. Az invázióig alig néhány nap lehet hátra. Kétlem, hogy bármit is változtatott volna a helyzeten, ha kikéred a véleményünket. Hiszen mit tehettünk volna? Nem tudtunk több embert átküldeni. Azt hiszem, megparancsoltuk volna, hogy mindenképpen hajtsd végre a feladatot. Meg kellett próbálni. Az a telefonközpont túlságosan fontos ahhoz, hogy meg se kíséreljük felrobbantani.
- Ez legalább némi vigaszt nyújt a bajban. - Flick örült, mert most már nem kellett azt hinnie, hogy Albert az ő taktikai hibája miatt veszett oda, bár ettől nem fog feltámadni szegény.
- És Michel jól van? - érdeklődött Percy.
- Maga alatt volt a szégyentől, de kezdi kiheverni a történteket. -Amikor a KHP beszervezte Flicket, ő nem mondta meg nekik, hogy a férje részt vesz az Ellenállásban. Ha tudták volna, lehet, hogy másfajta feladatokat bíznak rá. De hát akkoriban még maga sem tudta biztosan, csak sejtette. Ő Angliában volt 1940 májusában, éppen az anyját látogatta meg, Michelt pedig, mint minden épkézláb fiatal francia férfit, behívták katonának, így Franciaország elestekor mindketten a saját hazájukban rekedtek. Mire őtitkos ügynökként visszatért francia földre, s tudomást szerzett róla, milyen szerepet játszik a férje, a KHP már olyan alaposan kiképeztette, és annyi hasznot hajtott a szerve-
zetnek, hogy a feltételezett érzelmi befolyásoltságra hivatkozva nem lehetett elbocsátani.
- Mindenki utálja, ha golyót kap a hátsó felébe - mélázott Percy -, mert ilyenkor óhatatlanul azt hiszik róla, hogy gyáván megfutamodott. - Fölállt. - Hát, kislány, az lesz a legjobb, ha szépen hazamész, és alszol egyet.
- Még nem megyek - mondta Flick. - Előbb tudni akarom, hogy most mit fogsz tenni.
- Először is megírom ezt a jelentést...
- Nem erre gondoltam. Az érdekel, mi a szándékod a telefonközponttal. Ha tényleg olyan fontos, akkor muszáj megsemmisítenünk.
Percy ismét leült, és fürkésző pillantással nézett Flickre.
- Mit forgatsz a fejedben? - kérdezte.
Flick elővette a táskájából Antoinette belépőjét, és az íróasztalra dobta. - Jobb módszer is van rá, hogy bejussunk a kastélyba. Nézd! A takarítószemélyzet minden este hétkor ezzel az igazolvánnyal megy be a kapun.
Percy fölkapta a belépőt, és alaposan szemügyre vette.
- Ügyes kislány! - dörmögte őszinte csodálattal. - Folytasd!
- Vissza akarok menni!
Percy arcán átsuhant valami furcsa fájdalom, és Flick tudta: az öregfiú őt félti, nem szívesen tenné újra kockára az életét, de ezt persze nyíltan nem mondja ki.
- Ezúttal egy egész csapatot viszek magammal - beszélt tovább, mintha mi sem történt volna. - Mindenkinek ugyanilyen belépője lesz, mint ez itt, és takarítószemélyzetnek álcázva fogunk benyomulni a kastélyba.
- Ha nem tévedek, a kastélyt nők takarítják, ugye?
- Igen. Színtiszta lánycsapatot kell összeállítanom. Percy bólintott.

- Nem hinném, hogy sokan elleneznék a tervet, elvégre ti, nők már bebizonyítottátok a rátermettségeteket. De hol találsz manapság annyi lányt? Hiszen már minden jól képzett ügynökünk odaát van!
- Te csak szerezd meg a tervemhez az engedélyt, én pedig a föld alól is előkerítem a lányokat. Majd olyanokat veszek be a csapatba, akiket a KHP kiszuperált, vagy akik valamiért nem tudták elvégezni az ügynökképző tanfolyamot. Biztosan azok is szerepelnek a nyilvántartásunkban, akik ilyen vagy olyan okból kimaradtak.
- Igen... de belőlük azért nem lehetett ügynök, mert az egészségi állapotuk miatt nyilvánították alkalmatlannak őket, vagy nem tudták tartani a szájukat, vagy túlságosan élvezték az erőszakot, vagy inukba szállt a bátorságuk az ejtőernyős gyakorlaton, és nem voltak hajlandók kiugrani a repülőgépből.
- Most nem számít, hogy csak közepes képességekkel rendelkeznek! - érvelt Flick szenvedélyesen. - Ezzel a problémával meg tudok birkózni. - A tudatalattijában egy hang azt kérdezte: Tényleg meg tudsz birkózni vele? Ő azonban rá se hederített. - Ha az invázió kudarcba fullad, elveszítjük Európát. Hosszú évekig meg sem próbáljuk visszahódítani. Most érkezett el a fordulópont, és mindent be kell vetnünk az ellenséggel szemben.
- Francia nőkkel nem boldogulnál? Például azokkal, akik amúgy is ott élnek, és részt vesznek az Ellenállásban?
Flick már mérlegelte és el is vetette ezt az ötletet. - Ha volna rá néhány hetem, talán fél tucat különböző sejtből össze tudnék verbuválni egy színtiszta női csapatot, de túl sokáig tart felkutatni és Reimsbe vinni őket.
- Hátha mégis lehetséges.
- Amellett minden nőnek hamis belépőt kell csináltatnunk, méghozzá fényképeset. Ezt odaát nehéz megszervezni, itt viszont egy-két nap alatt elkészítik.
- Azért ez nem megy olyan könnyen. - Percy a plafonról egy szál dróton lógó csupasz villanykörte felé tartotta Antoinette belépőjét. -De igazad van, az okirat-hamisítóink valóban csodákra képesek. - Letette az igazolványt. - Rendben van. Ha úgy alakul, a KHP által kiszuperált nőkből kell válogatnod.
Flick érezte, hogy megnyerte ezt a csatát: Percy ráharapott a tervre, és harcolni fog érte.
A férfi folytatta: - Tegyük fel, hogy elegendő franciául beszélő lányt találsz. Mit gondolsz, velük sikerülni fog? Mi a helyzet a német őrökkel? Ők nem ismerik a takarítónőket?
- Nem valószínű, hogy minden este ugyanazok takarítanak. Nyilván kapnak néha szabadnapot. Azonkívül a férfiak sosem veszik észre azokat a nőket, akik felmossák a koszt utánuk.
- Azért én ebben nem vagyok olyan biztos. A katonák általában szexre éhes taknyos kölykök, és nagyon is megnézik maguknak azokat a nőket, akiknek a közelébe kerülnek. Szerintem a kastélyban szol-
gáló férfiak igenis elhetyegnek a takarítónőkkel, legalábbis a fiatalab-bakkal.
- Tegnap este jól megfigyeltem a kapun belépő asszonyokat, és nyomát se láttam semmiféle hetyegésnek.
- Mégsem lehetsz biztos benne, hogy a férfiaknak nem tűnik fel a vadidegen takarítószemélyzet.
- Ez igaz, valóban nem lehetek biztos benne, de a látottak alapján vállalni merem a kockázatot.
- Rendben van. De hogy állunk az odabent dolgozó franciákkal? A telefonkezelők helybeli nők, ugye?
- Némelyik valóban helybeli, de a zömüket autóbusszal viszik Reimsbe.
- Ne felejtsd el, hogy nem minden francia rajong az Ellenállásért. Ezzel mindketten tisztában vagyunk. Akadnak köztük olyanok is, akik a náci eszmékkel szimpatizálnak. Isten a tudója,

hány bolond angol hitte el, hogy Hitler kínálja azt az erőskezű, haladó szellemű kormányzást, ami mindnyájunkra ránk fér - bár ezekről a kerge birkákról manapság már nemigen hallani.
Flick megrázta a fejét. Percy sosem járt a megszállt Franciaországban.
- Gondolj csak bele, hogy a franciák négy éve sínylődnek a náci uralom alatt. Odaát már mindenki csak az invázióban reménykedik. A telefonkezelő-lányok hallgatni fognak, mint a sír.
- Annak ellenére is, hogy a múltkor a Királyi Légierőbombázta őket? Flick vállat vont.
- Talán akadnak közöttük néhányan, akik gyűlölnek bennünket, de a többiek majd kordában tartják őket.
- Legalábbis remélem.
- Ismétlem, szerintem érdemes vállalni a kockázatot.
- Még mindig nem tudod, hány fő őrzi az alagsor bejáratát.
- Tegnap se tudtam, mégis megpróbáltuk levegőbe röpíteni a központot.
- Csakhogy tegnap tizenöt fegyveres ellenállóval támadtál, és néhány tapasztalt vén róka is volt közöttük. De legközelebb maroknyi kiszuperált vagy az ügynökképző tanfolyamról kimaradt nővel kell beérned.
Flick kijátszotta az aduját.
- Nézd, Percy, tudom, hogy sok minden befuccsolhat. És akkor mi
van? Az akció nem kerül sokba, ráadásul olyan emberek életét tesszük kockára, akik nem veszik ki a részüket a háborús áldozatvállalásból. Mi vesztenivalónk lehet?
- Magam is erre a következtetésre jutottam. Ide hallgass, kislány! Nekem tetszik ez a terv, és beterjesztem a főnöknek. De el fogja utasítani, méghozzá olyan okból, amelyről eddig nem beszéltünk.
- Éspedig?
- Ezt a csapatot rajtad kívül senki sem vezetheti. De az a küldetés, amelyikről épp most tértél vissza, az utolsó volt számodra. Túl sokat tudsz. Két éve mást se csinálsz, csak ingázol. Franciaország északi részén az Ellenállás legtöbb sejtjével kapcsolatba léptél. Nem küldhetünk vissza. Ha elkapnak, mindnyájukat elárulhatod.
- Tudom - felelte Flick komoran. - Ezért hordok magamnál méregpirulát.

8

Bemard Montgomery tábornok, a küszöbönálló franciaországi invázió parancsnoka abban a London nyugati részén lévő iskolában rendezte be rögtönzött főhadiszállását, amelynek a diákjait biztonságosabb vidéki településekre evakuálták. Csupán a véletlen hozta úgy, hogy gyerekkorában Monty is ugyanebbe az iskolába járt. Az értekezleteket a modellműhelyben tartották, s ilyenkor mindenki - tábornok és politikus egyaránt, sőt egy nevezetes alkalommal maga a király is -a kemény fapadokban ült.
Az angolok ezt remek ötletnek tartották. A massachusettsi Bostonból származó Paul Chancellor viszont még soha életében nem hallott ilyen hülyeséget. Ugyan mibe került volna nekik beállítani egy-két széket, morgott magában. Általában kedvelte az angolokat, de ha a különcségükkel tüntettek, úgy érezte, az idegeire mennek.
Paul a legendás Monty saját törzskarához tartozott. Sokan azt hitték, hogy csak azért, mert az apja is tábornok, de ezt csak a rosszindulatú áskálódók terjesztették róla. Otthonosan mozgott a magas rangú tisztek között - egyrészt persze az apja miatt, másrészt azonban azért, mert a háború előtt az USA hadserege volt a legjelentősebb kliense abban az üzleti vállalkozásban, amely oktatási segédanyagokat, elsősorban nyelvleckéket tartalmazó hanglemezeket tartalmazott. Bár szem előtt tartotta, és magáénak vallotta a jó katona legfőbb erényeit, az engedelmességet és a pontosságot, azért a saját karrierjét is gondosan építgette, s Monty egyre jobban bízott benne.

A hírszerzés volt a szakterülete. Kitűnő' szervezőnek bizonyult. Ő gondoskodott róla, hogy a Monty által kért jelentések a kitűzött határidőre a tábornok íróasztalán legyenek, ő kerítette elő a föld alól is a notórius későn jövőket, ő hozta tető alá a kulcsfontosságú személyisé-
gek részvételével folytatott megbeszéléseket, s mindemellett, főnöke megbízásából, a hiányzó titkos információkat is megszerezte.
Tapasztalt ügynöknek számított, hiszen korábban a Stratégiai Szolgálat Irodájánál, az amerikai titkosszolgálatnál dolgozott, és éveket töltött hírszerzőként Franciaországban meg Észak-Afrika franciául beszélő' területein. (Gyerekkorában Párizsban élt, ahol a kedves papa az Egyesült Államok nagykövetségének katonai attaséja volt.) Ám hat hónappal ezelőtt Paul megsebesült, amikor Marseille-ben fegyveres összetűzésbe keveredett a Gestapóval. Az egyik golyó csaknem teljesen letépte a bal fülét, ezt azonban csak az ábrázata sínylette meg, más baja nem származott belőle. A másik golyó azonban a jobb térdkalácsát roncsolta szét, ami már soha többé nem lesz a régi, és Paulnak valójában ezért kellett most a törzskari irodában dolgoznia.
A munka könnyű volt ahhoz képest, amit a megszállt területen űzött vadként élő titkos ügynökként végzett, de azért egy percig sem unatkozott. Éppen az Overlord hadműveletet, a háborúnak véget vető inváziót tervezték. Paul egyike lehetett annak a mindössze pár száz embernek, aki tudta a pontos dátumot, bár ennél sokkal többen sejthették, mikorra tűzték ki a partraszállást. Az árapály, a tengeráramlás, a hold járása és a nappalok hossza alapján tulajdonképpen három lehetséges időpont jöhetett szóba. Az invázió napján későn kellett feljönnie a holdnak, hogy az első hadmozdulatokra még sötétben kerülhessen sor, később azonban holdfényes éjszakára volt szükség, hiszen a motoros és vitorlázó repülőgépekből kiugráló ejtőernyősök egyébként nem látták volna a célpontot. A hajnali apály azért bizonyult elengedhetetlen feltételnek, mert csak így bukkantak elő a víz alól a Rommel által mindenütt elhelyezett parti akadályok. És napszálltakor is apálynak kellett lennie, hogy a sereg második hulláma is partra tudjon szállni. Ezek a követelmények igencsak korlátozták a lehetőségeket: a hadiflotta vagy a következő hétfőn, június 5-én indulhatott útnak, vagy csak egy héttel később, szerdán, esetleg csütörtökön. Mindenki tudta, hogy a végső döntést az utolsó pillanatban, az időjárási viszonyoktól függően fogja meghozni Eisenhower tábornok, a szövetséges haderők főparancsnoka.
Három évvel ezelőtt Paul még minden befolyását latba vetve addig mesterkedett volna, amíg helyet nem szorít magának az inváziót végrehajtó seregben. Tettvágytól égett volna, és szégyellte volna magát, ha otthon marad. Ma azonban idősebb volt, és benőtt a feje lágya.
Egyrészt úgy érezte, ő már megtette a kötelességét: annak idején az általa vezetett csapat nyerte meg a massachusettsi középiskolai bajnokságot, de a háborúban szétroncsolt térde miatt a jobb lábával soha többé nem fog labdába rúgni, másrészt, ami ennél is fontosabb, tisztában volt vele, hogy szervezőtehetségével sokkal többet tehet a szövetségesek győzelméért, mint azzal, ha telibe talál néhány németet.
Valósággal felvillanyozta, hogy a minden idők legnagyobb invázióját megtervező csapat tagja lehet. De a kellemes izgalomhoz persze jó adag szorongás is társult, mert a csaták soha nem a haditerv szerint zajlottak le (bár Monty egyik gyengesége az volt, hogy mindig úgy tett, mintha szóról szóra az ő elképzelése vált volna valóra). Paul tudta, hogy a legcsekélyebb tévedés - egy véletlen elírás, egy észre nem vett részlet, egy nem eléggé ellenőrzött adat - is számos szövetséges katona halálát okozhatja. Hiába roppant nagy az inváziós haderő, a csata így is, úgy is eldőlhet, és a legkisebb hiba is az ellenség javára billentheti a mérleget.
Ma délelőtt pontosan tíz órára Paul tizenöt perces megbeszélést ütemezett be a francia Ellenállásról. Az ötlet a legapróbb részletekre is pedánsan ügyelő Monty agyából pattant ki, aki szilárdan hitte, hogy csak úgy lehet csatákat nyerni, ha az ember nem bocsátkozik harcba, amíg meg nem tett minden szükséges előkészületet.

Simon Fortescue, az MI6, a brit titkosszolgálat egyik magas rangú tisztje tíz óra előtt öt perccel lépett be az iskola modellműhelyébe. A hajszálcsíkos öltönyt viselő, nyúlánk, sima modorú férfi mindenkivel tekintélyt parancsoló stílusban értekezett, de Paul kételkedett benne, hogy ez az ember túl sokat tudhat arról, mi fán terem a hírszerzés a valóságban. Fortescue-t John Graves, a KHP-t a kormányzat részéről felügyelő Hadgazdálkodási Minisztérium idegesnek látszó polgári alkalmazottja követte. Graves a Whitehallban szokásos öltözékben, fekete zsakettban és csíkos szürke nadrágban jelent meg; utóbbit az angolok „szivacstartó zacskónak" csúfolták. Paul összevonta a szemöldökét: Gravest nem hívta meg.
- Mr. Graves - szólította meg éles, határozott hangon -, nem tudok róla, hogy felkértük volna a megbeszélésen való részvételre.
- Rögtön megmagyarázom, miért jöttem ide - felelte Graves, miközben leült az egyik iskolapadba, és idegesen kapkodva kinyitotta az aktatáskáját.
Paul bosszankodott: Monty utálta a meglepetéseket, ő viszont nem hajíthatta ki Gravest a teremből.
A következő' pillanatban megérkezett az alacsony termetű, hegyes orrú, gyérülőhajú Montgomery. Arcát a rövidre nyírt bajusz körül mély ráncok barázdálták. Ötvenhat éves volt, de idősebbnek látszott. Paul kedvelte a tábornokot, bár állandó szőrszálhasogatásával sokakat kihozott a sodrából, és ezek pedáns vénasszonynak csúfolták a háta mögött. Paul viszont meg volt győződve róla, hogy főnöke aggályos kukacoskodása emberéleteket ment meg.
Montgomeryt egy amerikai tiszt kísérte, akit Paul nem ismert.
- Pickford tábornok - mutatta be Monty, aztán Paulra nézve ingerülten felcsattant: - Hol van a KHP embere?
Graves válaszolt a kérdésre.
- Kollégám szíves elnézését kéri, tábornok úr, de a miniszterelnök magához hívatta. Remélem, én is a segítségére lehetek...
- Kétlem! - jegyezte meg Monty csípősen.
Paul magában felnyögött. Jézusom, mekkora sznelcs, gondolta, s előre tudta, hogy őt fogják elővenni miatta. De érezte, hogy itt valami más is folyik a kulisszák mögött. Az angolok olyan játékot játszanak, amelyről ő semmit sem tud. Nyomravezető jelekre vadászva feszülten figyelte őket.
- Biztos vagyok benne, hogy én mindarról tájékoztatni tudom, amire kíváncsi, uram - mondta Fortescue mézesmázosan.
Monty dühös volt. Részletes eligazítást ígért Pickford tábornoknak, s éppen az a fickó nincs itt, aki kulcsfontosságú információkkal szolgálhatna! De nem fecsérelte az idejét további vitára.
- Az előttünk álló csatában az első pillanatok lesznek a legveszélyesebbek - közölte minden bevezető nélkül. Különös, tűnődött Paul; a főnök nem szokott veszélyes pillanatokat emlegetni, inkább mindig úgy beszél, mintha minden óramű pontossággal működne. - Egy napig az ujjunk hegyével kapaszkodva fogunk lógni a szikla peremén. -Vagy kettőig, gondolta Paul, sőt akár egy hétig is, esetleg még tovább. - Az ellenség számára ez a legkedvezőbb alkalom. Nem lesz más teendője, csak a csizmája sarkával kell rátaposnia az ujjainkra.
Igen, ez ilyen egyszerű, döbbent rá Paul. Az Overlord az emberiség történelmének legnagyobb hadművelete: több ezer hajó, több százezer ember, több millió dollár, több tízmillió lőszer. Ráadásul az egész világ jövője múlik az eredményen. És ezt a hatalmas haderőt mégis
ilyen egyszerűen, ilyen könnyen vissza lehet verni, ha az első néhány órában nem úgy mennek a dolgok, ahogyan kellene.
- Tehát minden olyan akciónk életbevágóan fontos, amellyel lassítani tudjuk az ellenség válaszcsapását - fejezte be Monty, és Gravesre nézett.

- Nos, jelenleg a KHP F-szekciójának több mint száz ügynöke van Franciaországban... fogalmazhatnék úgy is, hogy jóformán az összes emberünket átküldtük - kezdte Graves. - És az ő parancsnokságuk alatt természetesen sok ezer francia ellenálló szolgál. Az elmúlt néhány hét során több tonna fegyvert, lőszert és robbanóanyagot dobtunk le nekik.
íme, egy bürokrata sokatmondó és semmitmondó válasza, gondolta Paul. Graves folytatta volna, de Monty közbevágott: - Mennyire lesznek hatékonyak? - tette föl a legfontosabb kérdést.
A polgári alkalmazott tétovázott, és Fortescue kihasználta az alkalmat.
- Nincsenek vérmes reményeim ezzel kapcsolatban - mondta. - A KHP teljesítményét a legjobb indulattal sem lehet egyenletesnek nevezni.
Paul tudta, hogy rejtett rivalizálás áll a szópárbaj hátterében. Az MI6 régi vágású profi kémjei utálják a KHP felvágós, nagyképű új embereit, mert valahányszor az ellenállók német katonai létesítményekre csapnak le, utána általában gőzerővel kezd nyomozni a Gestapo, és ennek következtében néha az MI6 ügynökei esnek fogságba. Paul a KHP-nak adott igazat: a háborúnak az a lényege, hogy igenis le kell csapni az ellenségre.
Vajon erről van szó? Az MI6 és a KHP bürokratái torzsalkodnak?
- Talán valami konkrét eset indokolja a pesszimizmusát? - kérdezte Monty Fortescue-tól.
- Elég, ha a tegnap esti fiaskót említem - vágta rá Fortescue pillanatnyi gondolkodás nélkül. - Az Ellenállás egyik csoportja a KHP ügynökének vezetésével megtámadott egy telefonközpontot Reims közelében.
Pickford tábornok most szólalt meg első ízben.
- Azt hittem, ragaszkodunk ahhoz az alapelvhez, hogy telefonközpontokat nem támadunk - mondta. - Elvégre nekünk is szükségünk lesz rájuk, ha sikerrel jár az invázió.
- Teljesen igaza van - bólintott Monty. - De Sainte-Cécile kivétel
az általános szabály alól, mert ebből a központból lehet kapcsolatot teremteni a Németországba vezető új kábellel. Szinte teljes egészében ebből az épületből bonyolítják a berlini főparancsnokság és a Franciaországban harcoló német csapatok telefon- és telexforgalmát. Nekünk nem okozna túl nagy kárt, ha felrobbantanánk a központot, mert aligha fogunk Berlinbe telefonálni, az ellenség kommunikációs vonalait viszont tönkretehetnénk vele.
- Akkor majd rádión tartják a kapcsolatot - jegyezte meg Pickford.
- Pontosan! - helyeselt Monty. - Mi pedig ebben az esetben el tudjuk olvasni az üzeneteiket.
- Méghozzá a Bletchleyben dolgozó kódfejtőknek köszönhetően! -tette hozzá Fortescue.
Paul azon kevesek közé tartozott, akik hallottak róla, hogy a brit hírszerzés megfejtette a németek által használt kódokat, és így el tudta olvasni a rádión küldött rejtjelezett szövegek túlnyomó részét. Az MI6 nagyon büszke volt erre a sikerre, bár nem őket illette az elismerés: a munkát ugyanis nem a profi hírszerzők végezték, hanem egy matematikusokból és szenvedélyes keresztrejtvényfejtőkből álló csoport, amelynek jó néhány tagját rögtön letartóztatták volna, ha békeidőben be merte volna tenni a lábát az MI6 központjába. Sir Stewart Menzies, az MI6 rókavadászatot kedvelő feje egyformán gyűlölte az intellektueleket, a kommunistákat meg a homoszexuálisokat, s a kódfejtők főnöke, Alan Turing, a zseniális matematikus személyében mindhárom szörnyű vétek egyesült.
Pickfordnak azonban igaza volt: ha a németek nem telefonálhatnak, akkor kénytelenek lesznek rádiózni, és a szövetségesek tudni fogják, miről beszélnek. Tehát a Sainte-Cécile-i telefonközpont lerombolásával a szövetségesek behozhatatlan előnyhöz juthatnának.
Csakhogy az akció befuccsolt.
- Ki volt a parancsnok? - kérdezte Monty.
- Még nem láttam a részletes jelentést... - dünnyögte Graves.
- Majd én megmondom, uram! - vágott közbe Fortescue. - Clairet őrnagy. - Rövid hatásszünetet tartott, aztán hozzátette: - Egy lány!

Paul már hallott Felicity Clairet-ról, aki valóságos legendává vált abban a kis csoportban, amelynek a tagjai tudtak róla, hogy a szövetségesek az ügynökeik bevetésével titkos háborút is folytatnak a németek ellen. Clairet őrnagy hosszabb ideig maradt életben francia területen, mint bárki más. Leopárdlány volt a fedőneve, és azt beszélték,
úgy oson nesztelen macskaléptekkel a megszállt Franciaország utcáin, mint egy veszélyes ragadozó, azonkívül állítólag nagyon csinos, de kőszívű teremtés - már több embert megölt.
- És mi történt? - kérdezte Monty.
- A rossz terv, a tapasztalatlan parancsnok és az emberek fegyelmezetlensége egyaránt közrejátszott a kudarcban - felelte Fortescue. - Az épületben nem volt nagy az őrség létszáma, de a németek jól képzett katonák, és egyszerűen megsemmisítették az ellenállók csapatát.
Monty dühösen hallgatott. Ismét Pickford szólalt meg: - Úgy látszik, Rommel kommunikációs vonalainak a megsemmisítésében nemigen építhetünk a francia Ellenállásra.
Fortescue bólintott.
- A bombázás sokkal megbízhatóbb módszer erre a célra.
- Nem vagyok biztos benne, hogy ez igazságos ítélet - tiltakozott erélytelenül Graves. - A bombázóknak is megvannak a maguk sikerei és kudarcai. Amellett a KHP sokkal olcsóbban dolgozik.
- Az isten szerelmére, mi nem azért vagyunk itt, hogy igazságosan ítéljük meg az embereket - mordult fel Monty -, hanem azért, hogy megnyerjük a háborút! - Fölállt. - Azt hiszem, eleget hallottunk -fordult Pickford tábornokhoz.
- De mihez kezdjünk a telefonközponttal? - kérdezte Graves. - A KHP új tervvel állt elő, és...
- Te jó isten! - szakította félbe Fortescue. - Nem akarunk újabb fiaskót, ugye?
- Bombázzák le! - vetette oda Monty.
- Már megpróbáltuk - magyarázta Graves. - Az épületet ugyan eltalálták a bombák, de nem sikerült elég nagy kárt okozniuk ahhoz, hogy a telefonközpontot egy-két óránál hosszabb időre kivonják a forgalomból.
- Akkor bombázzák újra! - mondta Monty, és távozott.
Graves haragtól villámló szemmel nézett az MI6 emberére. - Ez több a soknál, Fortescue! - sziszegte. - Szavamra, ez már igazán... több a soknál!
Fortescue válaszra sem méltatta.
Mindannyian elhagyták a termet. Odakint, a folyosón ketten várakoztak: egy ötven körüli, tweedzakós férfi meg egy szőke nő kifakult kartonruhában, elnyűtt sötétkék kardigánban. A vitrin előtt álltak,
amelyben a tanulók sportversenyeken nyert díjai sorakoztak, és majdnem úgy néztek ki, mint egy osztályfőnök meg egy diáklány, akik a tízpercben beszélgetnek - de a lány olyan rafináltan kötötte meg a nyakában lévő élénksárga vászonkendőt, hogy az Paul szerint jellegzetesen franciás ízlésről árulkodott. Fortescue elsietett mellettük, Graves azonban megállt. - Elutasították a tervüket - mondta. - Újra bombázni fogják a központot.
Paul sejtette, hogy ez a nő a Leopárdlány, és érdeklődéssel vette szemügyre. Alacsony volt és karcsú; göndör haját rövidre vágatta, s Paulnak az is feltűnt, milyen gyönyörű zöld a szeme. Nem merte volna csinosnak nevezni; a felnőtt nőre valló arcvonások megfontolásra késztették. Gyorsan elillant első benyomása, ami azt sugallta, hogy egy kis diáklány akadt az útjába. Az egyenes orr meg a vésővel faragott áll rámenős, agresszív karaktert tükrözött. És Clairet őrnagy egész lényéből olyan különös szexepil sugárzott, hogy Paul egyszer csak a viseltes ruha alatt rejtőző testről kezdett ábrándozni.
Hallotta, hogy a fiatal nő milyen ingerülten reagál Graves közlésére.
- Semmi értelme a levegőből bombázni a kastélyt, mert az alagsort úgy megerősítették, hogy nem lehet kárt tenni benne. Miért hozták ezt a döntést, az isten szerelmére?
- Ezt talán inkább ettől az úrtól kellene megkérdeznie - felelte Graves Paulhoz fordulva. - Chancellor őrnagy, engedje meg, hogy bemutassam Clairet őrnagynak és Thwaite ezredesnek.

Pault bosszantotta, hogy ilyen kínos helyzetbe hozták: most kénytelen lesz kiállni valaki másnak a döntése mellett. Váratlanul érte a dolog, így diplomatikusnak korántsem nevezhető, egyenes választ adott: - Nem látok okot különösebb magyarázkodásra - jelentette ki udvariatlanul. - Ön elfuserálta az akciót, és nem kap rá lehetőséget, hogy még egyszer próbálkozzon.
A nő vasvillaszemekkel nézett fel rá - minimum egy lábbal alacsonyabb volt, mint ó'-, majd dühösen fölcsattant: - Elfuseráltam? Hogy a fenébe érti ezt? - kérdezte.
Paul érezte, hogy elvörösödik.
- Talán Montgomery tábornokot tévesen informálták? Rosszul tudjuk, hogy első ízben vezetett efféle akciót, őrnagy?
- Maguknak tényleg ezt mondták? Hogy a tapasztalatlanságom miatt vallottunk kudarcot?
Paul most már látta, hogy ez a nő gyönyörű. A haragtól tágra nyílt a
szeme, és kipirult az arca. De nagyon goromba volt, ezért ő úgy döntött, nem kíméli; duplacsövű fegyverrel nyit rá tüzet, és az ellene felhozott másik két kifogást is a nyakába zúdítja. - Igen, azonkívül rosszul tervezték meg a támadást...
- Annak a nyavalyás tervnek nem volt semmi baja!
- ...és a telefonközpontot jól képzett katonák védték, maga viszont egy fegyelmezetlen, gyülevész bandával vonult fel ellenük!
- Arrogáns disznó!
Paul önkéntelenül hátralépett. Még egyetlen nő sem beszélt ilyen hangon vele. Lehet, hogy ez a lány a köldökömig sem ér, de fogadni mernék, hogy a frászt hozza az átkozott németekre, gondolta. Clairet őrnagy haragtól lángoló arcára pillantva hirtelen rájött: ez a nő önmagára a legdühösebb.
- Maga azt hiszi, hogy a saját hibájából mondott csődöt - jelentette ki határozottan. - Mások hibái miatt nem szokott ennyire kiborulni az ember.
Most a Leopárdlányon volt a sor, hogy a döbbenettől elakadjon a lélegzete. Szóra nyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán. Thwaite ezredes első ízben találta úgy, hogy közbe kell lépnie.
- Csillapodj, Flick, az Isten szerelmére! - mondta, majd Paulhoz fordulva folytatta: - Ha megengedi, kitalálom, kitől kapták ezt a jelentés. Az MI6 emberére, Simon Fortescue-ra tippelek.
- Helyes a tipp, uram - nyögte ki Paul feszengve.
- És ez a jótét lélek azt is megemlítette, hogy a támadás terve az ő szervezete által gyűjtött adatok alapján készült?
- Nem emlékszem, hogy megemlítette volna.
- Mindjárt gondoltam - bólintott Thwaite. - Köszönöm, őrnagy. Azt hiszem, nem kell tovább rabolnunk a drága idejét.
Paul még nem érezte úgy, hogy valóban vége a beszélgetésnek, de egy nála magasabb rangú tiszt léptette le, így nem volt más választása, mennie kellett.
Nyilvánvaló, hogy két tűz közé került az MI6 és a KHP között zajló sárdobálásban. Fortescue-ra volt a legdühösebb, aki arra használta ki a megbeszélést, hogy a két szervezet versenyében pontokat szerezzen a saját csapatának. Vajon helyesen döntött Monty, amikor a telefonközpont bombázására voksolt, ahelyett, hogy még egy esélyt adott volna a KHP-nak? Paul nem volt biztos benne.
Mielőtt belépett az irodájába, az ajtóból visszanézett. Clairet őr-
nagy halkan, de igen kifejező arcjátékkal, felháborodását széles gesztusokkal hangsúlyozva még mindig Thwaite ezredessel vitatkozott. Férfias pózban, kissé előredőlve, fél kezét csípőre téve állt, és másik keze mutatóujjával harciasán hadonászva bizonygatta az igazát - de így is elbűvölő nőiesség sugárzott belőle. Paul azon tűnődött, milyen érzés lenne megölelni, és

karcsú, ruganyos testét simogatni. Bár kemény és könyörtelen, mégis tetőtől talpig nő, gondolta róla.
De vajon igaza van-e? Tényleg hiába bombáznák azt az épületet?
Úgy döntött, föltesz még néhány kérdést ezzel kapcsolatban.

9

Koromtól feketéllő hatalmas székesegyház isteni szemrehányásként magasodott Reims kellős közepén. Dieter Franck égszínkék Hispano-Suiza sportkocsija délben állt meg a Hotel Frankfort előtt, amit a német megszállók teljes egészében kisajátítottak. Dieter kiszállt, és föltekintett a gyönyörű templom zömök, csonka tornyaira. Az eredeti középkori terv készítői égbe nyúló, elegáns csúcsíveket álmodtak a csonkok helyére, ám ezeket pénz híján nem tudták megépíteni. Ilyen közönséges világi akadályok hiúsították meg a legszentebb célok megvalósulását.
Dieter utasította Hesse hadnagyot, hogy menjen tovább a Sainte-Cécile-i kastélyhoz, és győződjön meg róla, valóban hajlandó-e a Gestapo az együttműködésre. Nem akarta megkockáztatni, hogy Weber őrnagy másodszor is ajtót mutasson neki. Hesse elhajtott, ő pedig fölsietett abba a lakosztályba, amelyben Stéphanie-t hagyta tegnap este.
Az asszony fölállt a fotelból, amikor Dieter belépett. A férfi nem tudott betelni a szemet gyönyörködtető látvánnyal. A vörös hajzuha-tág Stéphanie meztelen vállára hullott. Dieter ellenállhatatlannak találta ezt a ragyogó teremtést magas sarkú papucsában és gesztenyebarna selyemköntösében. Mohón megcsókolta, s végigsimította karcsú testét. Hálás volt érte, hogy ez a vonzó nő ennyi szépséggel ajándékozza meg.
- Milyen jó, hogy ennyire örülsz, ha látsz - duruzsolta Stéphanie mosolyogva. Franciául beszéltek, mint mindig, ha kettesben voltak.
Dieter beszívta az asszony bódító illatát.
- A te parfümöd sokkal kellemesebb, mint Hans Hesse tigrisszaga, főleg akkor, ha egész éjjel talpon volt a szerencsétlen.
Stéphanie gyöngéden hátrasimította a férfi haját.
- Te mindig csak tréfálsz. De Hansot nem védelmezted volna a saját testeddel.
- Ez igaz - sóhajtott fel Dieter, és elengedte az asszonyt. - Istenem, milyen fáradt vagyok!
- Gyere, bújjunk ágyba! A férfi megrázta a fejét.
- Nem lehet. Hamarosan ki kell hallgatnom a foglyokat. Hesse egy órán belül visszajön értem - mondta, és lehuppant a kanapéra.
- Akkor hozatok neked valami harapnivalót. - Stéphanie megnyomta a csengó't, s egy perc múlva idó's francia szobapincér kopogtatott az ajtón. Az asszony már elég jól ismerte Dietert ahhoz, hogy ínyére való ételt rendeljen neki. Egy tál sonkát kért burgonyasalátával és friss péksüteménnyel. - Nem innál egy pohár bort? - fordult a férfihoz.
- Nem... menten elalszom tóle.
- Akkor kávét hozzon - mondta Stéphanie a pincérnek, majd amikor az öreg francia elment, leült a kanapéra Dieter mellé, és megfogta a kezét. - Minden a terv szerint alakult? - kérdezte.
- Igen. Rommel nagyon hízelgően nyilatkozott a munkámról. -Dieter idegesen ráncolta össze homlokát. - Most már csak azt remélem, hogy meg tudom tartani a neki tett ígéreteimet.
- Én egészen biztos vagyok benne. - Az asszony nem kérdezősködött tovább. Tudta, hogy az őrnagy úgyis csak annyit mesél el neki a részletekről, amennyit akar - egy árva szóval se többet.
Díeter gyöngéd szeretettel nézett rá, s azon tűnődött, kimondja-e, mi jár az eszében. Tudta, hogy nyomasztó gondolatai talán elrontják ezt a kellemes hangulatot - de úgy érezte, mégsem hallgathat. Ismét felsóhajtott.

- Ha az invázió sikerrel jár, és a szövetségesek visszahódítják Franciaországot, akkor köztünk mindennek vége. Azt hiszem, te is tudod, hogy el kell válnunk egymástól.
Stéphanie megvonaglott, mintha hirtelen éles fájdalom hasított volna bele, és elengedte a férfi kezét.
- Valóban azt hiszed?
Dieter tudta, hogy az asszony férje még a háború elején elesett, és nem született gyermekük. - Mondd, vannak egyáltalán rokonaid? -kérdezte.
- A szüleim már évekkel ezelőtt meghaltak. Senkim sincs a nővéremen kívül. Ő Montrealban él.
- Talán el kéne gondolkoznunk rajta, hogyan juttathatnálak ki hozzá.
Stéphanie megrázta a fejét. -Nem.
- Miért? - faggatta Dieter.
Az asszony nem nézett a szemébe.
- Csak azt kívánom, legyen már vége a háborúnak! - dünnyögte.
- Nem hiszem, hogy erre vágysz.
- De igenis erre! - csattant fel Stéphanie tőle szokatlan indulattal.
- Pedig te nem vagy ilyen konvencionális. Nem jellemző rád - jegyezte meg árnyalatnyi gúnnyal a hangjában Dieter.
- Lehetetlen, hogy te azt hiszed, a háború jó dolog!
- Ha nem tör ki a háború, mi ketten most nem lehetnénk együtt.
- És az a rengeteg szenvedés nem számít?
- Én egzisztencialista vagyok. Szerintem csak a háború teszi lehe-tó'vé, hogy minden ember azzá váljon, ami valóban lenni akar: a szadistákból lesznek a legjobb kínvallatók, a pszichopaták közül kerülnek ki a tűzvonalban harcoló legbátrabb katonák, s akik brutális baromnak vagy áldozatnak születtek, végre teljes mértékben kiélhetik magukat, a kurvák pedig egyik ágyból a másikba ugorhatnak.
Stéphanie dühbe gurult.
- Most legalább pontosan tudom, mi a szerepem!
Dieter megsimogatta az asszony bársonyos arcát, és megérintette az ajkát az ujja hegyével.
- Ugyan már! Te kurtizán vagy - és nagyon érted a dolgodat.
Stéphanie félrekapta a fejét. - Úgyis tudom, hogy mindezt nem gondolod komolyan. Csak variációkat találsz ki egy témára, ahogy egy dallamra szoktál improvizálni a zongorán.
Dieter mosolyogva bólintott: apja legnagyobb megrökönyödésére valóban szívesen játszott néha egy kis dzsesszt, úgyhogy találó volt a hasonlat. Az asszony fején találta a szöget: tényleg csak játszadozott a gondolatokkal, és nem a szilárd meggyőződését fogalmazta meg.
- Alighanem igazad van - mondta. Stéphanie haragja elszállt.
- Igazán azt hiszed, hogy el kell válnunk egymástól, ha a németek elhagyják Franciaországot? - kérdezte szomorúan.
Dieter átölelte a vállát, és magához húzta. Az asszony elernyedve
hozzábújt, a mellére hajtotta a fejét, ő pedig csókot nyomott a feje búbjára, és a haját simogatta. - Ez nem fordulhat eló' - dünnyögte.
- Biztos vagy benne?
- Garantálom.
A férfi ma már másodszor tett olyan ígéretet, amelyről tudta, hogy talán nem lesz képes beváltani.
A pincér visszajött, hozta az ennivalót, és ezzel megtört a varázs. Dieter szinte ahhoz is túlságosan fáradt volt, hogy éhes legyen, de azért bekapott néhány falatot, és az egész kávét megitta. Aztán meg-fürdött, megborotválkozott, s mindjárt jobban érezte magát. Éppen az egyenruhája ingét gombolta be, amikor Hesse hadnagy kopogtatott az ajtón. Dieter megcsókolta Stéphanie-t, és kisietett a szobából.

Egy lezárt utcába nem tudtak behajtani a kocsival. Másfelé terelték ó'ket, mert a szövetségesek az éjjel bombázták a várost, s egy egész házsort döntöttek romba a vasútállomás közelében. Dieter és Hesse végre kivergó'dött Reimsból, majd elindult Sainte-Cécile felé.
Bár Dieter csak annyit mondott Rommelnak: a foglyok kihallgatása révén talán még az invázió eló'tt megbéníthatná az Ellenállást, azért tisztában volt vele, hogy ezt a marsall nyilván ígéretnek tekintette -hiszen az ó' helyében bármelyik hadvezér így értelmezte volna az elhangzottakat -, és most eredményeket fog várni tőle. Pedig egy vallatás sajnos semmire sem adhat garanciát. Az agyafúrt foglyok rendszerint olyasmit hazudnak, amit képtelenség ellenőrizni. Némelyik arra is módot talál, hogy az ó'rséget kijátszva öngyilkosságot kövessen el, ha nem bírja tovább a kínzásokat. Azonkívül, ha az Ellenállás adott sejtjében szigorúan ügyelnek a biztonságra, akkor minden ember csak elenyészó'en keveset tud a többiekről, és alig lehet kiszedni belőle valami értékelhető információt. De a legnagyobb baj az, hogy azok az aljas szövetségesek esetleg hamis adatokkal etették be az ellenállókat, akik így egy megtévesztő terv részleteit mondják el, amikor a kínvallatás hatására végül megtörnek, és beszélni kezdenek.
Dieter a teendőin kezdett gondolkozni, hogy mire Sainte-Cécile-be ér, a vallatáshoz szükséges lelkiállapotban legyen. Tudta, hogy könyörtelenül kőszívűnek és számítónak kell lennie. Nem engedheti meg magának, hogy elgyengüljön attól a fizikai és lelki fájdalomtól, amit hamarosan emberi lényeknek fog okozni. Csak az a fontos, lesz-e a kínzásnak eredménye. Lehunyta a szemét. Érezte, hogy mélységes
nyugalom szállja meg, s egész testét átjárja a jól ismert, néha már a halál jeges fuvallatára emlékeztető, csontig hatoló hideg.
A kocsi begördült a kastély területére. Munkások üvegezték a betört ablakokat, és betömték a lyukakat, amelyeket a gránátok ütöttek. A díszes előcsarnokban a telefonkezelőié halkan, szakadatlanul suttogták bele a mikrofonjukba az üzeneteket. Hans Hessével a nyomában Dieter átsietett az egymásba nyíló pompás szobákon a keleti szárnyba. Mindketten lementek a lépcsőn a megerősített alagsorba. Az ajtóban álló őr tisztelgett, s meg se próbálta feltartóztatni Dietert, aki ezúttal egyenruhát viselt. Megkereste a „Vallatóközpont" feliratú ajtót és belépett.
A külső helyiségben Willi Weber ült az asztalnál. Dieter elkiáltotta magát: - Heil Hitler! -, és tisztelgett, hogy Weber is fölállva legyen kénytelen üdvözölni őt, majd kihúzott magának egy széket, leült, s csak aztán vetette oda Webernek: - Foglaljon helyet, ó'rnagy! - Szándékosan nem tegezte.
Weber kis híján felrobbant mérgében, hiszen abban a létesítményben kínálták hellyel, amelynek ő volt a parancsnoka - de nem tehetett mást, visszazöttyent a székére.
- Hány foglyunk van? - kérdezte Dieter.
- Három.
Dieter csalódottan meredt Weberre. - Ilyen kevés?
- Az ellenség nyolc emberét az összetűzésben öltük meg, és az éjszaka folyamán még kettő halt bele a sérüléseibe.
Dieter elégedetlenül mordult fel. Megparancsolta, hogy életben kell tartani a sebesülteket. De tudta, nincs értelme felelősségre vonni Willit, amiért nem vigyázott rájuk.
Weber folytatta: - Azt hiszem, kettő elmenekült...
- Igen - bólintott Dieter. - Az egyik az a nő, akit a téren láttam, a másik meg az a férfi, akit magával cipelt.
- Pontosan. Tehát összesen tizenöt támadó volt, és a teljes létszámból három foglyunk maradt.
- Hol vannak?
- Ketten a cellájukban - felelte Weber alattomos pofával. Dieter szeme résnyire szűkült. - És a harmadik? Weber a belső helyiség felé intett a fejével.

- A harmadikat éppen ebben a pillanatban vallatják odaát. Dieter rosszat sejtve fölugrott, és kinyitotta az ajtót. Becker őrmes-
ter előregörnyedve állt a fal mellett, és jókora rendőrségi gumibothoz hasonló fahusángot tartott a kezében. Úgy izzadt, s úgy lihegett, mintha kimerítő' tornagyakorlatokat végzett volna. Mereven bámulta az oszlophoz kötözött foglyot.
Dieter is a fogolyra nézett, és balsejtelme beigazolódott. Hiába erőltetett nyugalmat magára, mégis eltorzult az arca az undortól. Viszo-lyogva ismerte fel a fogolyban Geneviéve-et, azt a fiatal nőt, aki a Sten géppisztolyt rejtegette a kabátja alatt. Anyaszült meztelen volt, és a hóna alatt áthúzott kötéllel kötözték az oszlophoz, hogy ne rogyjon össze a veréstől. Úgy földagadt az arca, hogy már a szemét se tudta kinyitni. A szájából ömlő vér az állára folyt, és a melle nagy részét is elborította. Egész testét lila foltok, iszonyú zúzódások borították. Az egyik karja furcsa szögben lógott; szemmel láthatólag kificamodott a válla. Szeméremszőrzete is vértől csatakosan tapadt össze.
Dieter Beckerre nézett.
- Mit mondott magának a fogoly?
- Semmit - motyogta feszengve Becker.
Dieter lenyelte a mérgét. Bólintott. Pontosan erre számított. Közelebb ment a nőhöz.
- Figyeljen rám, Geneviéve! - szólította meg franciául. A lány semmi jelét nem adta, hogy hallja.
- Nem akar pihenni egy kicsit? - próbálkozott újra Dieter. Most sem kapott választ.
Megfordult. Weber állt a háta mögött az ajtóban. Dacosan, kihívó pillantással meredt rá. Dieter dühtől villámló szemmel sziszegte: -Határozott utasítást kaptál, hogy bízd rám a vallatást!
- A parancs úgy szólt, hogy tegyük lehetővé neked a foglyok kihallgatását - idézte Weber önelégült képpel a pontos szöveget. - De azt senki sem tiltotta meg, hogy mi is kikérdezzük őket.
- És most meg vagy elégedve ezzel a kitűnő eredménnyel? Weber nem felelt.
- Mi van a másik kettővel? - kérdezte Dieter.
- Őket még nem kezdtük el vallatni.
- Hála Istennek! - vágta rá Dieter, de ennek ellenére kétségbe volt esve, hiszen fél tucat fogolyra számított, nem kettőre. - Valaki kísérjen oda! Látni akarom őket!
Weber bólintott Beckernek, aki letette a husángot, és előrement, hogy mutassa az utat. A fényárban úszó folyosón Dieter észrevette a
vérfoltokat az őrmester egyenruháján. Becker megállt egy ajtó előtt. Dieter félrehúzta a kémlelőnyílás fedelét, és benézett a cellába.
Csupasz falakat, döngölt agyagpadlót látott. Bútor helyett csak a kübli állt az egyik sarokban. Két férfi ült a földön. Nem beszélgettek. A semmibe bámultak. Dieter alaposan szemügyre vette őket. Tegnap mindkettővel találkozott. Az idősebb fickó Gaston volt, aki a bombát robbantotta. Könnyű felszíni sérülésnek látszó fejsebét széles ragtapasz borította. A másik fogoly legfeljebb tizenhét éves lehetett. Dieternek eszébe jutott, hogy Bertrand-nak hívják a kölyköt. Nem úgy nézett ki, mint aki megsérült, de az összetűzést felidézve Dieter arra a következtetésre jutott, hogy a fiú talán a kézigránát felrobbanásakor sokkos állapotba került, s azóta se tért teljesen magához a kábulatból.
Hosszasan figyelte őket, hogy legyen ideje átgondolni, mihez kezdjen velük, mert tudta: nem hibázhat, tökéletes munkát kell végeznie. Nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy még egy foglyot elveszítsen: csak ez a kettő maradt, rajtuk kívül senki másra nem számíthat. Előre meg tudta jósolni, hogy a kölyök szörnyen fog félni, ám valószínűleg rengeteg fájdalmat kibír. Gaston viszont túl öreg a komoly kínvallatáshoz - meg is halhat, mielőtt végleg megtörik -, de nyilván lágyszívű vén trotty lehet. Dieterben kezdett kialakulni a velük szemben alkalmazandó vallatási stratégia.

A helyére húzta a kémlelőnyílás fedelét, majd visszament abba a helyiségbe, ahol az egyszerű kihallgatások szoktak zajlani. A buta, de veszélyes vérebre emlékeztető Becker követte.
- Őrmester, oldozza el a nőt, és vigye be a másik két fogoly cellájába! - parancsolt rá Dieter.
- Egy nőt a férficellába? - tiltakozott Weber. Dieter rámeredt; nem akart hinne a fülének.
- Talán azt hiszed, még képes felfogni a megaláztatást?
Becker besietett a kínzókamrába, majd kisvártatva az összevert Geneviéve-et cipelve tért vissza.
- Gondoskodjon róla, hogy az öreg jól megnézhesse a nőt, aztán hozza ide a fickót! - utasította Dieter.
Becker lelépett.
Dieter úgy döntött, az lesz a legjobb, ha megszabadul Webertől, de tudta, ha nyíltan ráparancsolna, hogy hagyja magára, Willi szembeszegülne vele, ezért csak annyit mondott: - Azt hiszem, itt kéne ma-
radnod, hogy szem- és fültanúja légy a kihallgatásnak. Sokat tanulhatnál a módszereimből.
Helyesnek bizonyult a számítása: Weber pontosan az ellenkezőjét tette annak, amit javasolt neki. - Nem hiszem, hogy maradnom kéne
- közölte. - Majd Becker folyamatosan tájékoztat. - Dieter haragos képet vágott; úgy tett, mintha mélységesen föl lenne háborodva. Weber kiment.
Dieter elkapta Hesse pillantását. A hadnagy csendben ült az egyik sarokban. Világosan látta, hogyan vezette az orránál fogva Webert a főnöke, és őszinte csodálattal nézett Dieterre, aki vállat vont.
- Néha ilyen könnyen megy - mondta.
Becker visszajött Gastonnal. Az öreg halálsápadt volt. Semmi kétség, mélyen megrázta az összevert Geneviéve látványa. Dieter németül szólította meg: - Foglaljon helyet, kérem. Dohányzik?
Gaston üres tekintettel bámult rá.
Ebből kiderült, hogy nem ért németül. Ezt nem árt tudni, gondolta Dieter.
Intett a férfinak, hogy üljön le, majd odatolt elé egy csomag cigarettát meg egy doboz gyufát. Gaston kivett egy szál cigarettát, és reszkető kézzel rágyújtott.
Némelyik fogoly már ebben a kihallgatási fázisban, még a kínvallatás előtt megtörik, mert retteg a rá váró rémségektől. Dieter abban reménykedett, hogy ma is ez lesz a helyzet. Ezért mutatta meg Gastonnak a két lehetőséget: az egyik az iszonyú látványt nyújtó Geneviéve, a másik a jó szó meg a cigaretta volt.
Most már franciául, nyájas hangon beszélt.
- Néhány kérdést fogok föltenni magának.
- Én semmit sem tudok - válaszolta Gaston.
- Szerintem meg nagyon is sokat - mondta Dieter. - Maga már elmúlt hatvanéves, és valószínűleg Reimsben vagy a város környékén élte le az egész életét. - Gaston ezt nem tagadta. Dieter tovább beszélt:
- Tisztában vagyok vele, hogy az Ellenállás sejtjeiben a tagok fedőneveket használnak, és biztonsági óvintézkedésként szinte semmi közelebbi adatot nem tudnak egymásról. - Gaston önkéntelenül is bólintott, jelezve: így van. - De maga ezeknek az embereknek a zömét évtizedek óta ismeri. Például lehet közöttük olyan fickó, akit az ellenállók gyűlésein csak Elefántnak, Papnak vagy Padlizsánnak szólítanak, maga azonban látásból jól ismeri, sőt azt is tudja, hogy az illető
Jean-Pierre, a postás, a szomszéd utcában lakik, és minden kedden titokban egy madame Martineau nevű özvegyasszonyhoz járkál, miközben a felesége azt hiszi, a klubban tekézik.
Gaston kissé elfordította a fejét. Nem akart Dieter szemébe nézni, s a tekintetével elárulni, hogy a német tisztnek igaza van.
Dieter folytatta.

- Azt akarom, hogy világosan megértse: csak magán múlik mindaz, ami itt történik. Választhat, hogy fokozódik-e vagy enyhül a fájdalom; maga dönti el, halálos vagy felmentő ítélet születik-e. - Elégedetten látta, hogy Gaston még jobban retteg, mint eddig. - Válaszolni fog a kérdéseimre - tette hozzá. - Végül mindenki válaszol. Csupán azt nem lehet pontosan kiszámítani, hogy mikor.
Ez volt az a pillanat, amikor a fogoly esetleg megtörhetett; de Gastont keményebb fából faragták.
- Semmit sem tudok mondani önnek - felelte halkan, szinte suttogva. Nagyon félt, de még maradt benne annyi kurázsi, hogy ne adja fel a harcot ellenszegülés nélkül.
Dieter vállat vont. Szóval a nehezebb megoldást kell választania. Németül utasította Beckert:
- Menjen vissza a cellába. Vetkőztesse meztelenre a fiút, aztán hozza ide, és kötözze az oszlophoz a szomszéd szobában.
- Igenis, őrnagy úr! - rikkantotta Becker tettvágytól égve.
Dieter visszafordult Gastonhoz. - Szépen meg fogja mondani nekem mindazoknak a nevét és fedőnevét, akik tegnap együtt voltak magával, és mindent elmesél a sejt többi tagjáról is. - Gaston megrázta a fejét, Dieter azonban úgy tett, mintha észre se vette volna. - Tudni akarom minden egyes ember lakcímét, és azoknak a házaknak a címét is, amelyeket a sejt tagjai különböző célokra rendszeresen használni szoktak.
Gaston mélyen leszívta a füstöt, aztán a cigaretta parázsló végére meredt.
Valójában nem is ezek voltak a legfontosabb kérdések. Dieter elsősorban olyan információkat akart kiszedni a fogolyból, amelyek elvezetik az Ellenállás más sejtjeihez is, de nem akarta, hogy Gaston rájöjjön, mi a valódi célja.
Egy pillanattal később Becker visszajött Bertrand-nal. Gaston tátott szájjal bámulta, ahogy az őrmester átvezeti a vallatószobán a meztelen fiút, és betuszkolja a szomszédos helyiségbe.
Dieter fölállt.
- Tartsa rajta a szemét az öregen! - szólt oda Hessének, majd követte Beckert a kínzókamrába. Résnyire nyitva hagyta az ajtót, hogy Gaston mindent halljon.
Becker már az oszlophoz kötözte Bertrand-t, s mielőtt Dieter közbeléphetett volna, gyomorszájon vágta a fiút. A bivalyerős őrmester kemény ütése émelyítő csattanással ért célba. Bertrand felnyögött, és megvonaglott a fájdalomtól.
- Nem, nem, nem - mondta Dieter. Pontosan az történt, amire számított: Beckernek halvány fogalma sem volt a kínvallatás tudományos módszereiről. Egy erős fiatalember szinte korlátlan ideig kibírja az ökölcsapásokat. - Először is be kell kötni a fogoly szemét - magyarázta Dieter. Jókora vászonkendőt húzott elő a zsebéből, és Bertrand-hoz lépve munkához látott. - így minden ütés iszonyú sokkhatásként éri, és az ütések közötti pillanatokban a kínok kínját állja ki.
Becker fölkapta a husángot. Dieter bólintott, erre az őrmester meglendítette a botot. Ahogy eltalálta az áldozat halántékát, hangos reccse-nés hallatszott. Bertrand felüvöltött a fájdalomtól és a félelemtől.
- Nem, nem - ismételte Dieter. - Soha ne üsse a fogoly fejét, mert kiugorhat a fickó állkapcsa, és akkor nem tud beszélni. Ami ennél is rosszabb, agykárosodás érheti, így bármit mond, semmit sem tudunk felhasználni belőle. - Elvette a husángot Beckertől, visszatette az es-ernyőtartóba, majd kiválasztott a kollekcióból egy feszítővasat, és az őrmester kezébe adta.
- Most pedig jól jegyezze meg a következőt: az a célunk, hogy elviselhetetlen fájdalmat okozzunk anélkül, hogy veszélyeztetnénk az alany életét. Ügyelnünk kell rá, hogy mindvégig szellemi képességei birtokában legyen, és beszélni tudjon, mert másképp nem lesz képes elmondani, amit hallani akarunk tőle. Kerülje a létfontosságú szerveket, őrmester. A csontos testrészekre, a bokára, a sípcsontra, az ujjak-ra, a könyökre, a vállra, a bordákra koncentráljon.

Becker alattomos képet vágott. Megkerülte az oszlopot, gondosan célzott, aztán ráhúzott a feszítővassal Bertrand könyökére. A fiú felsi-koltott az iszonyú fájdalomtól. Dieter jól ismerte ezt a sikolyt.
Beckeren látszott, hogy nagyon meg van elégedve magával. Isten bocsássa meg nekem, gondolt Dieter, hogy én tanítom meg ézt a vadállatot, hogyan kell igazi fájdalmat okozni, amellyel elérhetjük a kívánt hatást.
Dieter parancsára Becker előbb Bertrand csontos vállára, majd a kezére, végül a bokájára vágott rá. Szintén az őrnagy utasítására az ütések között szünetet tartott, hogy valamelyest enyhüljön a fájdalom, és a fogolynak legyen ideje rettegni a következő csapástól.
Bertrand kegyelemért kezdett könyörögni.
- Kérem szépen, ne bántson tovább! - rimánkodott. Szinte magánkívül volt a fájdalomtól és a félelemtől. Becker újra fölemelte a feszítővasat, Dieter azonban megálljt parancsolt neki. Azt akarta, hogy es-dekeljen még egy kicsit a fiú. - Ne üssön meg többször, az isten szerelmére! - kiáltotta Bertrand. - Könyörögve kérem!
Dieter Beckerhez fordult.
- Gyakran szerencsés ötletnek bizonyul, ha már a kihallgatás elején eltörjük a fogoly egyik lábát. Ez pokoli fájdalmat okoz, különösen akkor, ha a törött lábat újabb ütés éri. - Az ernyőtartóból kiválasztott egy kőtörő kalapácsot. - Pontosan a térd alatt találja el - mondta, és Becker kezébe nyomta a pörölyt. - Adjon bele apait-anyait!
Becker ismét gondosan célzott, majd teljes erővel lesújtott. Az eltörő sípcsont akkorát reccsent, hogy jól lehetett hallani. Bertrand felsi-koltott és elájult. Becker fölkapta a sarokban álló vödröt, és Bertrand arcába loccsantotta a vizet. A fiú magához tért, s újra sikoltozni kezdett.
A hangos sikolyok végül szívszaggató nyögésekké csendesedtek.
- Mit akarnak? - zokogta Bertrand. - Könyörgök, mondják meg, mit akarnak tőlem! - Dieter semmit sem kérdezett tőle, hanem szó nélkül Becker kezébe adta a feszítővasat, és a törött lábra mutatott, pontosan arra a helyre, ahol a fehér csont csipkés széle átdöfte a húst. Becker odacsapott. Bertrand felsikoltott, és ismét elvesztette az eszméletét.
Dieter úgy vélte, ennyi talán elég is lesz.
Visszament a külső helyiségbe. Gaston ugyanott ült, ahol hagyta, de rá se lehetett ismerni. Előregörnyedt a széken, s arcát a kezébe temetve hangosan zokogott, nyögött, és Istenhez imádkozott. Dieter letérdelt elé, s lefeszítette a két kezet a könnyáztatta arcról. Gaston fátyolos szemmel rámeredt. Dieter halkan így szólt hozzá: - Csak magán múlik, abbahagyjuk-e.
- Könyörgök, hagyják abba! - nyögte Gaston.
- Válaszolni fog a kérdéseimre?
A pillanatnyi csendben Bertrand ismét felsikoltott.
- Igen! - üvöltötte Gaston. - Igen, igen, mindent elmondok magának, csak hagyják már abba!
Dieter átkiáltott a kínzókamrába.
- Becker őrmester!
- Parancsoljon, ó'rnagy úr!
- Egyelőre elég lesz.
- Igenis, őrnagy úr - felelte Becker csalódottan. Dieter az öregre nézett.
- Most pedig, Gaston - mondta neki franciául -, kezdjük a sejt vezetőjével. Ki az? Neve és fedőneve?
Gaston tétovázott. Dieter a kínzókamra nyitott ajtajára pillantott. Gaston gyorsan kibökte: - Michel Clairet. Fedó'neve Monet.
Megtört a jég. Dieter tudta, hogy mindig az elsó' nevet a legnehezebb kimondani, a többi már úgy megy, mint a karikacsapás. Cigarettával kínálta Gastont, és tüzet adott neki.
- Hol lakik ez a Clairet?

- Reimsben. - Gaston kifújta a füstöt. Már nem reszketett annyira. Megnevezett egy utcát a katedrális közelében.
Dieter bólintott Hesse hadnagynak, aki noteszt vett eló', és jegyezni kezdte Gaston válaszait. Dieter türelmesen kifaggatta Gastont a támadó csapat minden egyes tagjáról. Néhány esetben az öreg csak a fedő-neveket tudta, és két férfiról határozottan állította, hogy vasárnap látta ó'kel először. Dieter hitt neki. A közelben két sofó'r is várakozott azokban a kocsikban, amelyekkel el akartak menekülni, folytatta Gaston: egy fiatal nó', akit Gilberte-nek hívnak meg egy Marsall fedő-nevű férfi. De a Bollinger-sejtként ismert csoportnak más tagjai is vannak, tette hozzá.
Dieter most az ellenállók közötti kapcsolatokról tett fel kérdéseket. Akadnak-e olyanok, akik szerelmi viszonyt folytatnak? Van-e a csoportban homoszexuális? Elcsábította-e bárki a társa feleségét?
Bár a kínzás abbamaradt, Bertrand továbbra is nyögdécselt, só't olykor fel is sikoltott, ha belehasított a lábába a fájdalom, és Gaston egyszer csak megkérdezte: - Ellátja majd valaki a fiú sebeit?
Dieter vállat vont.
- Könyörgök, hívjanak orvost hozzá!
- Jól van... de csak akkor, ha befejeztük a beszélgetést.
Gaston elmondta Dieternek, hogy Michelnek viszonya van Gilberte-
tel, bár Michel nős ember. Az a szőke lány, Flick a felesége, aki odakint harcolt, a téren.
Gaston eddig egy olyan sejtről beszélt, amelynek a zöme már elpusztult, így adatai csak elméleti szempontból voltak érdekesek. Dieter rátért a fontosabb kérdésekre. - Amikor szövetséges ügynökök érkeznek ebbe a körzetbe, hogyan veszik föl a kapcsolatot az Ellenállással?
Senki sem tudhat róla, hogy megy ez, felelte Gaston. Teljes hírzárlatot rendeltek el. De neki azért vannak hézagos ismeretei. Az ügynököket mindig egy Burzsoá fedó'nevű nó' várja. Gaston azt nem tudta, hol zajlik le a randevú, de Burzsoá hazaviszi az ügynököket a lakására, aztán továbbpasszolja őket Michelnek.
Burzsoával soha senki nem találkozott; még maga Michel sem.
Dieter csalódottan vette tudomásul, hogy Gaston ilyen keveset tud erró'l a nó'ról - de hát épp ez a hírzárlat lényege.
- Meg tudja mondani, hogy ez a Burzsoá hol lakik? Gaston bólintott.
- Az egyik ügynök kifecsegte. A rue du Bois-ban van a háza. A tizenegyes szám alatt.
Dieternek uralkodnia kellett magán, nehogy meglátsszon rajta, mennyire örül. Ez kulcsfontosságú adat volt. Az ellenség valószínűleg újabb ügynököket fog átdobni azzal az utasítással, hogy próbálják meg újra fölépíteni a Bollinger-sejtet. Dieter arra gondolt, a biztonságos házban talán elkaphatja őket.
- És hogyan mennek vissza az ügynökök?
Repülőgép veszi fel őket a Champ de Pierre fedó'nevű mezó'n, ami valójában Chatelle falu egyik legelője, árulta el Gaston, majd hozzátette: létezik egy másik leszállópálya is, Champ d'Or a fedó'neve, de halvány fogalma sincs róla, hol lehet.
Dieter ezek után arról faggatta az öreget, hogyan tartják a kapcsolatot Londonnal. Ki rendelte el a telefonközpont elleni támadást? Gaston elmagyarázta, hogy Flick - Clairet ó'rnagy - a Bollinger-sejt parancsnoka, és ő hozza az utasításokat Londonból. Dietert felvillanyozta ez az információ. Egy nő a parancsnok! Elképesztő! De a saját szemével látta, milyen bátran viselkedett az a lány a tűzharcban, és biztos volt benne, hogy rátermett vezető lehet.
A szomszéd helyiségben Bertrand hangosan imádkozni kezdett. Istenhez fohászkodva hívta a halált.
- Könyörgök, hívjanak már orvost a szerencsétlenhez! - kérlelte Gaston Dietert.

- Előbb meséljen nekem Clairet őrnagyról. Aztán kerítek valakit, aki injekciót ad Bertrand-nak.
- Clairet őrnagy rendkívül fontos személyiség - felelte Gaston. Minden tőle telhetőt elkövetett, hogy olyan adatokkal szolgáljon, amelyeket a német tiszt kielégítőnek talál. - Azt mondják, párját ritkítja az ügynökök között. Senki sem maradt életben ilyen hosszú ideig, mint ő. Már egész Észak-Franciaországot bejárta.
Dieternek leesett az álla.
- Tehát más sejtekkel is kapcsolatban áll?
- Azt hiszem, igen.
Dieter tudta, hogy az ilyesmi szokatlan a hírszerzésben - és ha ez igaz, a lány a francia Ellenállásról szóló információk kiapadhatatlan forrása lehet. - Ez a nő tegnap elmenekült az összetűzés után. Vajon hova mehetett?
- Vissza, Londonba, hogy jelentést tegyen a támadásról. Ez holtbiztos - felelte Gaston.
Dieter magában káromkodott. Azt szerette volna, ha a lány még mindig Franciaországban lenne, ahol elkaphatja és kivallathatja. Ha a kezébe kerülne, legalább a francia Ellenállás felét megsemmisíthetné - pontosan úgy, ahogy Rommelnak megígérte. De meglépett a kis szuka, nem tud a közelébe férkőzni.
Fölállt.
- Mára végeztünk - közölte. - Hans, hívasson orvost a foglyokhoz! Nem akarom, hogy ma bármelyikük is meghaljon. Talán még sok mondanivalójuk lehet a számunkra. Aztán gépelje le, és reggel hozza el nekem a jegyzeteit.
- Igenis, őrnagy úr!
- Weber őrnagynak is készítsen róluk másolatot, de addig ne adja a kezébe, amíg nem szólok.
- Értettem!
- Leléphet, hadnagy. Én most visszamegyek a hotelba - mondta Dieter, és távozott.

A fejfájás akkor kezdődött, amikor kilépett a friss levegőre A homlokát masszírozva a kocsihoz sietett, és Reims felé kanyarodva kihajtott a faluból. A délutáni napfény visszatükröződött az út| felszínéről, és egyenesen a szemébe világított. Vallatás után gyakran-törtek rá ezek a migrénes fejgörcsök. Tudta, hogy egy órán belül alig fog látni, és teljesen tehetetlen lesz, tehát addig kell visszajutnia a hotelba, amíg a roham a tetőfokára nem hág. Nem akart fékezni, inkább egyfolytában nyomta a dudát. A szőlőből hazafelé ballagó parasztok rémülten ugrottak félre az útjából. Nyerítve ágaskodtak fel a lovak, és egy szekér az árokba borult. Dieternek már potyogtak a könnyei a fájdalomtól, és hányingere volt.
Sikerült úgy beérnie a városba, hogy nem törte össze a kocsit. Nagy nehezen beevickélt a centrumba. Nemigen lehetett parkolásnak nevezni, amit a Hotel Frankfort előtt művelt; inkább sorsára hagyta az autót, betámolygott a szállodába, és fölbotorkált a lakosztályába.
Stéphanie rögtön tudta, mi történt. Miközben az őrnagy letépte magáról a zubbonyát meg az ingét, az asszony gyorsan előkapta a gyógyszeres dobozt, és fölszívta egy fecskendőbe a morfiumot. Amint Dieter az ágyra zuhant, ő beledöfte a tűt a karjába. Csaknem azonnal enyhülni kezdett a fájdalom. Stéphanie is lefeküdt, és ujjai hegyével gyöngéden simogatni kezdte a férfi arcát.
Dieter pillanatokon belül elvesztette az eszméletét.

10

P lick Bayswaterban lakott, egy régi ház kis manzárdlakásában. Szobája, amely egyszerre töltötte be a háló és a nappali szerepét, közvetlenül a tetó' alatt volt, így ő biztosra vehette, hogy egy légitámadás esetén arra tévedő' bomba egyenesen az ágyán landolna. De igen ritkán tartózkodott otthon - persze nem azért, mert a bombáktól félt, hanem azért, mert a valódi élete

máshol zajlott: Franciaországban, a KHP központjában vagy a KHP egyik vidéki ügynökképző központjában. A szobában épp ezért mindössze néhány személyes, csak rá jellemző' tárgy akadt: egy fénykép, amely a gitározó Michelt örökítette meg, egy könyvespolcra való Flaubert és Moliére franciául, egy Nizzát ábrázoló akvarell, amit ó'festett tizenöt éves korában. A kis komód három fiókja ruhaneművel, a negyedik meg fegyverekkel és lőszerrel volt tele.

Flick fáradtan, leverten ért haza. Levetkőzött, leheveredett az ágyra, és átlapozta a Parade magazin egyik számát, amelyből megtudta, hogy múlt szerdán ezerötszáz repülőgépből álló kötelék bombázta Berlint. Szinte el sem tudta képzelni, milyen lehetett. Megpróbálta beleélni magát az ott élő egyszerű németek helyzetébe, és semmi más nem jutott eszébe, csak egy középkori festmény, amelyen elevenen égnek el a pokol tüzében a meztelen emberek. Lapozott, s a következő oldalon ostoba kis sztorit olvasott, ami arról szólt, hogyan sózzák rá a balekokra első osztályú cigarettaként az ócska kapadohánnyal töltött vacakot.

Gondolatai újra meg újra visszakalandoztak a tegnapi kudarchoz. Mozzanatról mozzanatra ismét felidézte az összecsapást, és legalább tíz-tizenkét olyan megoldás villant fel benne, amellyel, ha másképp dönt, nem vereséget szenved, hanem győzelemre viszi a csapatát. Ráadásul nemcsak a vereség fájt neki, hanem attól is félt, hogy még a
férjét is elveszítheti; azon töprengett, vajon van-e összefüggés a két dolog között. Arra a következtetésre jutott, hogy nem alkalmas sem vezetőnek, sem feleségnek; talán a jelleme, a lénye legmélyén rejtőzhet valami hiba.

Most, hogy az új tervét elutasították, semmi reménye sem volt rá, hogy a hibáját jóvátegye, így hiába haltak meg azok a bátor emberek.

Végül nyugtalan álomba merült. Arra ébredt, hogy valaki dörömböl az ajtaján, és hangosan kiabál: - Flick! Telefon! - Megismerte a hangot: az egy emelettel lejjebb lakó lány szaladt föl érte.

Hatot mutatott a könyvespolcon álló óra.

- Ki keres? - kiáltott vissza Flick.
- A pasas csak annyit mondott, hogy az irodából hív.
- Rögtön jövök! - Flick magára kapta a pongyoláját. Azt sem tudta, reggel vagy este hat óra van-e. Kipillantott a parányi ablakon. Éppen lement a nap Ladbroke Grove magas, elegáns, előkertes házai fölött.

- Ne haragudj, hogy fölébresztettelek - szólt bele Percy Thwaite a telefonba.
- Rá se ránts! - Flick mindig örült, ha Percy hangját hallotta a vonal túlsó végén. Nagyon megszerette az öregfiút, még akkor is, ha az állandóan olyan helyekre küldte, ahol veszélyben forgott az élete. Az ügynökfuttatás szívet tépő munka volt, és néhány magas rangú tiszt úgy próbált elmenekülni a fájdalom elől, hogy olyan érzéketlenül vette tudomásul, ha az ügynökeit megölték, vagy fogságba ejtették, mintha kőből lenne a szíve. Percy azonban képtelen lett volna ilyesmire. Ő úgy élt meg minden egyes veszteséget, ahogy a legközelebbi rokonai halálakor gyászol az ember. Következésképpen Flick pontosan tudta, hogy Percy sosem fog fölösleges kockázatot vállalni, ha őt veszélyes misszióra kell vezényelnie, és bízott a fő'nökében.
- Át tudsz mos jönni Orchard Courtba? - kérdezte Thwaite.

Flick kíváncsi volt, vajon a fejesek ismét fontolóra vették-e a telefonközpont megsemmisítésére szőtt új tervét, és az újraéledő reménytől nagyot dobbant a szíve. - Talán Monty meggondolta magát?
- Sajnos nem. De szükségem van rád, mert el kell igazítanod valakit.

Flick az ajkába harapott, hogy elfojtsa csalódását.
- Pár perc múlva ott leszek.

Gyorsan felöltözött, és földalattival a Baker Streetre ment. Percy a Portman Square-en lévő lakásban várta.
- Találtam egy új rádióst. Nincs szakmai gyakorlata, de elvégezte az ügynökképző tanfolyamot. Holnap átdobom Reimsbe.
Flick önkéntelenül is az ablakra pillantott, hogy megnézze, milyen az idő. Minden ügynöknek ez az első dolga, ha kiderül: valamelyik kollégának repülővel kell útnak indulnia. Percy azonban a biztonság kedvéért behúzta a sötétítőfüggönyöket, de Flick amúgy is tudta, hogy szép idő van.
- Reimsbe? Miért?
- Azért, mert egész nap nem hallottunk hírt Midiéiről. Pedig tudnom kell, mennyi maradt a Bollinger-sejtből.
Flick bólintott. Pierre, a rádiós a támadást végrehajtó csapat tagja volt. Valószínűleg fogságba esett vagy meghalt. Michel talán elő tudta volna keríteni Pierre rádió adó-vevőjét, de nem végzett kezelői tanfolyamot, a kódokról pedig végképp sejtelme sem lehetett.
- De mi értelme ennek az egésznek?
- Az elmúlt néhány hónap során tonnaszámra küldtük át az ellenállóknak a lőszert meg a robbanóanyagot. Azt akarom, hogy ahol csak tudnak, rendezzenek egy kis tűzijátékot a németeknek. Bár a telefonközpont a legfontosabb célpont, azért korántsem ez az egyetlen. Még ha Michelen és egy-két emberén kívül más nem is maradt életben, ők azért a levegőbe röpíthetik a vasúti síneket, elvághatják a telefonkábeleket, és lelőhetik az őröket. Minden apróság a segítségünkre lehet. De rádiókapcsolat nélkül nem tudok utasítást adni nekik.
Flick vállat vont. Számára a kastély volt az egyetlen fontos célpont. A többi egyáltalán nem számított. De a fenébe is, a feladatot el kell végezni, gondolta. - Rendben van, természetesen eligazítom a rádióst - mondta.
Percy komolyan nézett rá, mintha veséjébe akarna látni. Némi habozás után megkérdezte: - És Michel hogy érezte magát... a lőtt sebétől eltekintve?
- Remekül. - Flick egy pillanatig hallgatott. Percy le nem vette róla a szemét. Flick tudta, hogy úgysem sikerül átvernie az öreget, mert úgy ismeri őt, mint a tenyerét. Végül felsóhajtott és kinyögte: - Barátnője van.
- Éppen ettől féltem.
- Halvány gőzöm sincs, maradt-e egyáltalán valami a házasságomból - dünnyögte Flick keserűen.
- Sajnálom.
- Jót tenne, ha most azt mondhatnám magamnak, hogy olyan áldozatot hoztam, amelynek volt célja; hogy iszonyú csapást mértem az ellenségre a mieink győzelme érdekében; hogy hozzájárultam valamivel az invázió sikeréhez.
- Te az elmúlt két év során sokkal többet tettél a győzelemért, mint az embereink zöme.
- De a háborúban nincs második díj, ugye?
- Nincs.
Flick fölállt. Hálás volt Percy gyöngéd együttérzéséért, és elérzéke-nyült tőle. - Azt hiszem, jobb lesz, ha eligazítom az új rádióst.
- Helikopter a fedőneve. A dolgozószobában vár rád. Attól tartok, nem lángész, de bátor kölyök.
Flick úgy érezte, ennek nem lesz jó vége.
- Ha nem elég intelligens, miért dobjuk át? Még veszélybe sodorhatja a többieket.
- Korábban épp te mondtad, hogy számunkra ez a nagy lehetőség, és most jött el a fordulópont. Ha az invázió kudarcba fullad, elveszítjük Európát. Most kell mindent bevetnünk az ellenséggel szemben, mert nem lesz több esélyünk.

Flick komoran bólintott. Percy a saját érveit vágta a fejéhez. De érezte: igaza van az öregfiúnak. Mindössze az a különbség, hogy ebben az esetben nemcsak mások életét sodorják veszélybe, hanem Michelét is. - Oké - mondta. - Essünk túl rajta.
- Ez a kölyök már alig várja, hogy találkozhasson veled. Flick összeráncolta a homlokát.
- Alig várja? Miért?
- Menj be hozzá, majd megtudod - felelte Percy kaján mosollyal. Flick kilépett a szalonból, ahol Percy íróasztala állt, és végigsietett
az előszobán. A titkárnő buzgón gépelt a konyhában; ő igazította útba.
Flick egy pillanatra megállt a szoba ajtaja előtt. Mindig így van ez, gondolta; az ember megrázza magát, folytatja a munkát, és közben reménykedik, hogy végül majdcsak tud felejteni.
Benyitott a kis dolgozószobába, amelyben a négyszögletes asztal körül néhány össze nem illő szék árválkodott. Helikopter fehér bőrű fiú volt; körülbelül huszonkét éves lehetett. Mustárszínű, narancssárga és zöld kockás tweedöltönyt viselt. Egymérföldnyi távolságból is ordított róla, hogy angol. Szerencsére mielőtt fölszáll a repülőgépre, úgy kistafírozzák, hogy egy francia városban a ruhája még véletle-
nül se szúrjon szemet. A KHP erre a feladatra francia szabókat és varrónőket alkalmazott: ők készítették az ügynököknek a kontinentális divathoz igazodó öltözéket (és hosszú órákat töltöttek azzal, hogy az új holmi kopottnak, elnyűttnek látsszon, nehogy feltűnjön valakinek). Helikopter pirospozsgás képével és szőke hajával azonban nem volt mit tenni; csak reménykedni lehetett, hogy a Gestapo majd azt hiszi, német vér csörgedezik a kölyök ereiben.
Amint Flick bemutatkozott, a fiú így szólt hozzá: - Igen, tudom, hogy ön kicsoda. Alkalmasint már találkoztunk.
- Sajnálom, de nem emlékszem.
- Ön együtt járt Oxfordba a bátyámmal, Charlie-val.
- Charlie Standish! Hát persze! - Flick hirtelen maga eló'tt látta azt a másik, Helikopternél valamivel magasabb, karcsúbb fiatalembert, aki aligha lehetett okosabb, mint az öccse, mert nem szerzett diplomát. Az is eszébe jutott, hogy Charlie - hozzá hasonlóan - folyékonyán beszélt franciául.
- Alkalmasint ön egyszer el is látogatott hozzánk Gloucestershire-bc - folytatta Helikopter.
Flick felidézte azt a hétvégét, amit valamikor a harmincas években egy kellemes vidéki házban töltött, s hajdani évfolyamtársa nyájas angol apjára és elegáns francia anyjára is emlékezett. Igen, Charlie-nak valóban volt egy kisöccse, Brian, amolyan félszeg, esetlen, rövid-nadrágos kamasz, aki lázas izgalommal kattogtatta vadonatúj fényké-pezó'gépét. 0 akkoriban elbeszélgetett vele, és a gyerek egy kicsit bele is szeretett.
- Hát hogy van a derék Charlie? Színét se láttam végzó's korunk óta!
- O... alkalmasint... meghalt. - Brian hirtelen elszomorodott. - Még negyvenegyben esett el... alkalmasint abban a ro-ro-rohadt sivatagban.
Flick attól félt, a fiú még sírva fakad. Mindkét kezét megfogta.
- Szívből sajnálom, Brian - mondta neki.
- Ez végtelenül kedves öntől. - Helikopter lenyelte a könnyeit, és nagy nehezen összeszedte magát. Elmosolyodott. - Én azóta is láttam ám önt. Igaz, hogy csak egyetlenegyszer, amikor előadást tartott a csoportunknak a KHP ügynökképző tanfolyamán. De nem volt alkalmam, hogy utána megkeressem.
- Remélem, hasznukra vált mindaz, amit akkor elmondtam. s
- Az Ellenállásba beépült árulókról beszélt, meg arról, hogyan kell elbánni velük. Minden szavára emlékszem: „Pofonegyszerű a dolog. Nyomják a pisztolyukat a gazember tarkójához, aztán húzzák meg kétszer a ravaszt." Alkalmasint halálra rémített bennünket.

Olyan szemeket meresztett Flickre, mintha hó'sként istenítené, és Flick már kezdte érteni, mire célzott Percy az előbb. Az volt a benyomása, mintha Brian még mindig bele volna esve. Gyorsan hátralépett, és az asztal túloldalán ült le.
- Nos, az lesz a legjobb, ha rögtön nekilátunk - mondta. - Mint tudja, odaát egy olyan sejttel kell fölvennie a kapcsolatot, amelynek a túlnyomó része megsemmisült.
- Igen. Ki kell derítenem, hányan maradtak életben, és mire képesek, ha egyáltalán lehet még rájuk számítani.
- A sejt néhány tagját valószínűleg elfogták a tegnapi összetűzésben, és a Gestapo nyilván e pillanatban is vallatja ólét, tehát magának rendkívül óvatosnak kell lennie. Reimsben egy Burzsoá fedó'ne-vű nó'vel kell kapcsolatba lépnie. Minden délután három órakor a székesegyház kriptájába jár imádkozni. Általában egyedül van, de ha netán mások is tartózkodnának odalent, maga arról ismerheti fel, hogy felemás cipó't hord: az egyik barna, a másik fekete.
- Ezt elég könnyű megjegyezni.
- Maga azt mondja neki: „Imádkozzék értem". Ó azt feleli: „Én a békéért imádkozom". Ez a jelszó.
Helikopter elismételte a két mondatot.
- Burzsoá előbb a saját házába viszi magát, aztán összehozza a Bollinger-sejt vezetőjével, akinek Monet a fedőneve. - Flick a férjéről beszélt, de Briannek erről nem kellett tudnia. - Ha találkozik a sejt többi tagjával, arra kérem, hogy biztonsági okokból se Burzsoá lakcímét, se a valódi nevét ne árulja el nekik. Jobb, ha egyiket sem ismerik. - Flick személyesen szervezte be Burzsoát, és az asszonyt övező teljes titoktartást is ő rendelte el. A hírzárlat miatt még maga Michel sem találkozott az összekötővel.
- Értettem.
- Van olyan kérdése, amelyre tőlem vár választ?
- Biztosan száz is akadna, de most egy se jut eszembe. Flick fölállt, megkerülte az asztalt, és kezet fogott a fiúval.
- Akkor sok szerencsét! Helikopter nem engedte el Flick kezét.
- Sosem fogom elfelejteni azt a hétvégét, amikor nálunk járt - mondta. - Alighanem szörnyen unalmas kölyök lehettem, de ön nagyon kedves volt hozzám.
Flick elmosolyodott.
- Helyes kisfiú volt, Brian - felelte könnyedén.
- Én... alkalmasint... fülig szerelmes lettem önbe.
Flick legszívesebben kirántotta volna a kezét Helikopter markából, és faképnél hagyta volna a fiút, de tudta, akár már holnap meghalhat szegény gyerek, így nem vitte rá a lélek, hogy ilyen kegyetlenül rázza le.
- Ó, ez igazán hízelgő'rám nézve! - válaszolta nevetve, s igyekezett továbbra is az eddigi barátságos, évó'dó' hangnemben beszélni vele.
Rosszul tette: Brian minden szavát komolyan vette. - Azon tűnődöm... vajon... nem csókolna-e meg búcsúzóul, hogy valóban szerencsém legyen...
Flick tétovázott. A fenébe is, ezen ne múljon, gondolta végül. Lábujjhegyre állva röpke csókot nyomott a fiú szájára, aztán egy másodperc múlva elfordult tőle. Helikopter olyan boldog volt, hogy madarat lehetett volna fogatni vele. Flick gyöngéden megcirógatta az arcát.
- Maradjon életben, Brian - mondta neki, és kisietett. Visszament Percy szobájába. Az íróasztalon nagy halom könyv meg
egy csomó fénykép hevert.
- Eligazítottad? - kérdezte az ezredes.
Flick bólintott. - Igen, de szerintem ez a srác nem való ügynöknek. Nem felel meg teljesen a követelményeknek. Percy vállat vont.
- Bátor gyerek, úgy beszél franciául, mint egy született párizsi, és jól tud célba lőni.

- Két évvel ezelőtt még visszaküldted volna a hadseregbe.
- Ez igaz. Most viszont Sandybe küldöm. - Sandyben, a tempsfordi bázis közelében lévő kis faluban Briant majd olyan ruhába öltöztetik, amilyet a franciák hordanak, sőt hamis iratokat meg élelmiszerjegyeket is kap, hogy átjusson a Gestapo ellenőrző állomásain, és ennivalót tudjon venni magának. Percy fölállt, az ajtóhoz lépett. -Amíg kikísérem, légy szíves, nézd át ezt az anyagot. A bűnügyi nyilvántartótól kaptuk. -Az íróasztalán szétszórt számtalan fotóra mutatott. -Képzeld, ennyi fényképet őriz német tisztekről az MI6. Ha véletlenül köztük van az a fickó, akit Sainte-Cécile főterén láttál, érdekelne a neve - mondta és kiment.

Flick kézbe vette az első évkönyvet, amely egy katonai akadémia frissen végzett hallgatóinak adatait tartalmazta. A postabélyegnél nem nagyobb parányi képekről legalább kétszáz hamvas arcú fiatal kölyök nézett farkasszemet vele. Ezenkívül tucatnyi hasonló évkönyv meg több száz különálló fotó várt még rá az asztalon.
Nem akarta az egész éjszakát a bűnügyi nyilvántartóban szereplő fényképek nézegetésére áldozni. Eszébe jutott, hogy talán szűkítheti a kört. Negyven körülinek saccolta a téren látott tisztet, aki nagyjából huszonkét éves korában szerezhetett diplomát - vagyis 1926-ban. Ilyen régi évkönyv azonban nem akadt a kollekcióban.
Flick a szólóban szanaszét heverő fotókat kezdte nézegetni. Miközben egymás után szemügyre vette őket, megpróbált felidézni minden apró részletet, ami megragadt benne a férfiról. Magas, jól öltözött fickó volt, de ez fényképen nem látszik, gondolta. Emlékezett a német sűrű, sötét hajára, sőt az arcára is, amit simára borotvált ugyan, de azért úgy nézett ki, mintha dús szakállt tudna növeszteni. És még? Igen: barna szem, szépen ívelt szemöldök, egyenes orr, markánsan szögletes áll... egyszóval a mozirajongó bakfislányok álmai netovábbja.
A képek különböző szituációkban készültek. A sajtófotók Hitlerrel parolázó, csapataik fölött szemlét tartó, tankok és repülőgépek előtt feszítő büszke katonatiszteket ábrázoltak. De egy-két pillanatfelvétel alighanem a kémek ügyességét dicsérte. Ezek a sűrű embertömegben, kocsiból vagy ablakból elcsípett arcok és alakok tükrözték a leghívebben a valóságot: a boltokban vásároló, gyerekekkel beszélgető, taxinak integető, pipára gyújtó, észrevétlenül lekapott tisztek ugyanis nem pózoltak.
Flick futó pillantást vetett egy-egy fényképre, majd félretette, s fölkapta a soron következőt. De minden sötét hajú férfit alaposan szemügyre vett. Egyiket sem találta olyan jóképűnek, mint azt, akire a térről emlékezett. Egy rendőregyenruhás tiszt fotóját is a többi közé hajította - de aztán újra kézbe vette. Első ránézésre megtévesztette az egyenruha, ám amikor tüzetesen megvizsgálta a fickó arcát, úgy érezte, ő az, akit keresett.
A kép hátuljára ragasztott gépelt lapon a következő szöveget olvasta:
FRANCK, Dieter Wolfgang, beceneve „Frankié"; születési helye,
ideje: Köln, 1904. június 3.; iskolai végzettsége: Humboldt Eg)retem,
Berlin (nem szerzett diplomát) & Kölni Rendőrakadémia; házassá-
got kötött: 1930-ban, házastársa: Waltraud Loewe; gyermekei: 1 fiú, 1 lány; pályafutása: 1940-ig a kölni bűnügyi rendőrség főfelügyelője, később az Afrika Hadtest hírszerző szekciójának őrnagya. Jelenlegi állomáshelye: ismeretlen.
Ez a tiszt Rommel vezérkarának legkiválóbb hírszerzője; állítólag rendkívüli szakértelemmel vallatja, és könyörtelenül kínozza a foglyokat.
Flick hátán végigfutott a hideg, amikor arra gondolt, milyen közel volt ehhez a veszélyes emberhez. Tudta, hogy félelmetes ellenfél lehet egy tapasztalt rendőrfelügyelő, aki a katonai hírszerzés szolgálatába állította a képességeit. És úgy látszik, csöppet sem zavarja, hogy családja van Kölnben, hiszen francia szeretőt tart.

Amint Percy visszatért, ő odaadta neki a képet.

- Ez a mi emberünk.
- Dieter Franck! - füttyentett Percy. - Ismerjük a fickót. Abból a beszélgetésből kiindulva, amit a téren hallgattál ki, Rommel alighanem az Ellenállás megsemmisítésével bízta meg. - Fölírt valamit a jegyzettömbjére. - Jobb lesz, ha erről haladéktalanul tájékoztatom az Ml6-ot, elvégre tőlük kaptuk kölcsön a fényképeket.
Kopogtak az ajtón, majd Percy titkárnője dugta be a fejét.
- Valaki beszélni óhajt önnel, Thwaite ezredes - mondta a legcsá-bosabb mosolyával. Mivel az atyáskodó Percyt még egyetlen titkárnője sem akarta elcsábítani, Flick rögtön rájött, hogy a vendég csak vonzó férfi lehet. - Egy amerikai - tette hozzá a lány. Világos, mint a nap, gondolta Flick; minden amerikai pasas álomlovag - legalábbis a titkárnők számára.
- Hát ez meg honnan szerzett tudomást erről a lakásról? - kérdezte Percy, hiszen Orchard Court címe állítólag szigorúan titkos volt.
- Elment a Baker Street 64-be, és ők küldték ide.
- Nem lett volna szabad megtenniük. Csak nyomós érvekkel vehette rá őket. Ki ez a fickó?
- Chancellor őrnagy.
Percy Flickre nézett, de ő sem ismert Chancellor nevű tisztet. Aztán eszébe jutott az az arrogáns őrnagy, aki ma reggel, Monty főhadiszállásán, olyan gorombán beszélt vele.
- Te jó isten! - hőbörgött bosszankodva. - És mit akar?
- Küldje be! - utasította a titkárnőt Percy.
Paul Chancellor belépett a szobába. Kissé húzta az egyik lábát, amit Flick reggel nem vett észre. Ahogy múlnak az órák, nyilván egyre jobban sántít, gondolta. A férfinak kellemes amerikai arca, nagy orra, előreugró álla volt, de esélye sem lehetett rá, hogy bárki jóképűnek tartsa, mert az összképet teljesen elrontotta a bal füle, illetve az a fül-cimpányi darabka, ami az alsó harmadából megmaradt. Valószínűleg akció közben sebesült meg, mélázott magában Flick.
Chancellor tisztelgett.
- Jó estét, ezredes. Jó estét, őrnagy - üdvözölte őket.
- Tudja, Chancellor, mi a KHP-nál nemigen szoktunk szalutálgatni - mondta Percy. - Foglaljon helyet, kérem. Mi szél hozta ide?
Chancellor leült az egyik székre, és levette a sapkáját.
- Örülök, hogy mindkettőjüket sikerült elcsípnem - kezdte. - Nem megy ki a fejemből a ma reggeli beszélgetés. Egész nap ezen gondolkoztam. - Szerényen elmosolyodott. - Be kell vallanom, hogy az idő jó részét lehengerlően szellemes megjegyzések kiagyalására fecséreltem, amelyeket önökre zúdíthattam volna, ha nem csak utólag jutnak eszembe...
Flick önkéntelenül elmosolyodott, mert ő is ugyanígy járt.
Chancellor folytatta: - Ön burkoltan célzott rá, ezredes úr, hogy az MI6 esetleg nem mondta el a teljes igazságot a telefonközpont elleni támadásról, és ez szöget ütött a fejembe. Úgy vélem, abból a tényből, hogy Clairet őrnagy olyan gorombán beszélt velem, nem feltétlenül következik, hogy valótlanságot állított az akció körülményeivel kapcsolatban.
Flick már majdnem megbocsátott az amerikainak, de most megsértődött.
- Gorombán beszéltem? Én?
- Fogd be, Flick! - förmedt rá Percy. Flick nyomban elhallgatott.
- így aztán bekérettem a jelentését, ezredes. Mivel a kérést nem a magam, hanem Monty törzskari irodája nevében továbbítottam, a KHP villámgyorsan át is küldte a főhadiszállásunkra egy motoros futárral, aki az Elsősegélynyújtó és Betegápoló Szolgálat egyenruháját viselte.
Ez aztán nem lacafacázik, gondolta Flick; pontosan tudja, hogyan kell dróton rángatni a hadigépezetet, ha el akar érni valamit. Lehet, hogy arrogáns disznó, de ettől még remek szövetséges válhat belőle.

- Amikor elolvastam a jelentést, rájöttem, hogy a vereséget elsősorban a tévesen közölt adatok okozták.
- Amelyeket az MI6-tól kaptunk! - szólt közbe Flick ingerülten.
- Akár hiszi, akár nem, ez nekem is feltűnt - jegyezte meg Chancellor finom gúnnyal. - Az MI6 nyilvánvalóan a saját hibáját akarta palástolni. Jómagam nem vagyok hivatásos katona, az édesapám viszont az, így jól ismerem a hadseregben dolgozó bürokraták trükkjeit.
- Ó! - nézett rá elgondolkozva Percy. - Ön Chancellor tábornok fia?
- Igen.
- Folytassa, kérem.
- Az MI6 nem úszta volna meg szárazon ezt a balhét, ha az önök főnöke meg tud jelenni a ma reggeli megbeszélésen, hogy előadja a történtekről a KHP álláspontját. Úgy éreztem, elég furcsa véletlen, hogy az utolsó pillanatban szólította el a kötelesség.
Percy kétkedve csóválta a fejét.
- A miniszterelnök hívatta. El nem tudom képzelni, hogyan rendezhette volna meg ezt az MI6.
- Churchill részt sem vett azon az értekezleten. A Downing Street egyik tisztviselője helyettesítette. És az értekezlet megrendezését valóban az MI6 kezdeményezte.
- Megáll az ész! - kiáltott fel mérgesen Flick. - Micsoda alattomos kígyók!
Percy felsóhajtott.
- Bárcsak a hírszerzésben is úgy vitézkednének, mint a saját kollégáik átverésében!
Chancellor tovább beszélt: - Tüzetesen megvizsgáltam az új tervét is, Clairet őrnagy, amelyben ismerteti, hogyan lehet titokban behatolni a kastélyba egy takarítószemélyzetnek álcázott csapattal. Persze kockázatos vállalkozás, de azért sikerülhet.
Vajon ez azt jelenti, hogy újra fontolóra veszik a dolgot? Flick meg se merte kérdezni.
Percy rezzenéstelen arccal nézett Chancellorra.
- És most mit szándékozik tenni ebben az ügyben?
- Ma este véletlenül az édesapámmal vacsoráztam. Elmeséltem neki az egész történetet, és megkérdeztem tőle, hogy ilyen körülmények között mit kell tennie egy tábornok szárnysegédjének. A Savoyban voltunk.
- Mit mondott az édesapja? - vágott közbe türelmetlenül Flick. Csöppet sem érdekelte, melyik étteremben vacsoráztak.
- Azt, hogy be kell mennem Montyhoz, és közölnöm kell vele, hogy hibát követtünk el - felelte Paul fanyalogva. - Ilyesmivel nem könnyű odaállni egy tábornok elé. Egyik sem szereti revideálni a döntéseit. De néha mégis meg kell tennie az embernek.
- És ön megteszi? - kérdezte Flick reménykedve.
- Már megtettem.
- Ön aztán nem vesztegeti az idejét! - szóialt meg Percy meglepetten.
Flick visszafojtotta a lélegzetét. Bármennyire is vágyott rá, a mai kétségbeejtő nap után nem tartotta valószínűnek, hogy még egy lehetőséget kaphat.
- Monty végül rendkívül kedvezően reagált - mondta Chancellor. Flick nem bírta tovább cérnával.
- De hát mit szólt a tervemhez, az Isten szerelmére?
- Engedélyezte.
- Hála istennek! - pattant föl Flick, mert már nem tudott egy helyben ülni. - Itt az újabb lehetőség!
- Remek! - lelkendezett Percy.
Chancellor fölemelte a kezét, mintha figyelmeztetni akarná őket, hogy ne örüljenek túl korán.
- Montynak két kikötése volt. Az első feltehetőleg nem lesz ínyükre. A tábornok engem jelölt ki az akció vezetésére.
- Magát?! - kiáltott fel Flick.

- Miért? - kérdezte Percy.
- Az ember nem tesz föl keresztkérdéseket, ha egy tábornok parancsot ad. Sajnálattal látom, mennyire meg vannak döbbenve. De Monty akkor is bízik bennem, ha önök nem hisznek a képességeimben.
Percy vállat vont,
- És mi a második kikötése? - kérdezte Flick.
- Megszabta, mennyi idő áll a rendelkezésünkre. Természetesen nem árulhatom el önöknek, mikor lesz az invázió, és az igazat megvallva még ki sem tűzték a pontos dátumot. Annyit azonban elmondhatok, hogy nagyon gyorsan kell végrehajtanunk a feladatot. Ha jövő hétfőn éjfélig nem sikerül elérnünk a célunkat, akkor talán már késő lesz.
- Jövő hétfőn éjfélig! - hördült fel Flick.
- Igen - bólintott Paul Chancellor. - Pontosan egy hetünk van rá.

A harmadik nap:

1944. május 30., kedd

11

Flick kora hajnalban hagyta el Londont egy bivalyerős, 500 köbcentis, Vincent Comet típusú motorkerékpárral. A kihalt utakon egyet-len járművel sem találkozott, mert jegyre adták a benzint, szigorúan korlátozták a fejadagot, és börtönbe zárhatták azt a sofőrt, aki „fölösleges" fuvarra vállalkozott. Flick szédítő sebességgel vezetett. Ez veszélyes volt, de izgalmas. Úgy érezte, az izgalom megéri a kockázatot.
A küldetéshez ugyanúgy viszonyult, mint eddig: félt tőle, de már alig várta, hogy a tettek mezejére léphessen. Percyvcl és Paullal együtt sokáig fennmaradt az éjjel; teát iszogatva szőtték a terveket. Úgy döntöttek, a csapatnak hat nőből kell állnia, mert egy műszakban mindig ennyien takarítják a kastélyt. Az egyiknek robbantási szakértőnek kell lennie, a másiknak pedig telefonműszerésznek, aki pontosan meg tudja határozni, hová helyezzék el a robbanóanyagot ahhoz, hogy a központ működése biztosan megbénuljon. Rajtuk kívül Flick egy kitűnő mesterlövészt meg két kemény, irgalmat nem ismerő katonát akart magával vinni - ez vele együtt összesen hat fő volt.
Egy nap állt a rendelkezésére, hogy összeszedje a csapatot. Kiszámították, hogy a kiképzés minimum két napot vesz igénybe - a lányoknak, ha mást nem is, legalább az ejtőernyős ugrást meg kell tanulniuk. A szerda és a csütörtök biztosan rámegy. Pénteken éjjel aztán ledobják őket Reims közelében, s szombaton vagy vasárnap este hatolnak be a kastélyba. így egy nap marad arra, hogy a felmerülő hibákat kiküszöböljék.
Flick áthajtott a London hídon. Motorja bőgve dübörgött végig Bermondsey, majd Rotherhithe lebombázott rakpartjain és szegénynegyedein, aztán az Old Kent Roadon, a Canterburybe igyekvő zarándokok hagyományos útvonalán haladt tovább. Amint maga mögö|t
hagyta a külvárosokat, Flick rákapcsolt, teljes gázt adott, hadd szá-guldjon a vasszamár, s hagyta, hogy a szél elfújja a fejéből a gondokat.
Még hat óra sem volt, amikor megérkezett Somersholme-ba, a Colefield bárói család vidéki kastélyába. Tudta, hogy William, a bárói cím jelenlegi birtokosa Olaszországban harcol; épp Róma felé tör utat magának a Nyolcadik Hadsereggel. A húga, Diana Colefield az egyetlen családtag, aki pillanatnyilag itt él a birtokon, s a szanatóriummá átalakított hatalmas ház számtalan vendégszobájában és jókora személyzeti lakrészében most sebesült katonák lábadoznak.

Flick lassított. Kényelmes sétatempóban gurult végig a fasor százéves citrusai alatt, s közben a pompás rózsaszín gránitból emelt kastélyt, a félköríves benyílókat, a teraszokat, a tető oromdíszeit, a temérdek ablakot, a kémények erdejét nézte. A sóderral felszórt udvaron, egy menőautó meg néhány dzsip mellett állította le a motort.
Az előcsarnokban ápolónők sürgölődtek, éppen a reggeli teát vitték a katonáknak, akiket azért hoztak ide, hogy lábadozzanak, de változatlanul hajnalban ébresztették őket. Flick megérdeklődte, hol találja Mrs. Rileyt, a házvezetőnőt, és az alagsorba irányították. Az asszony gondterhelten álldogált a kazán előtt, két overallos férfi társaságában.

- Hello, mama! - köszönt rá Flick.
Anyja kitárt karral odaszaladt hozzá, és magához ölelte. Még Flicknél is alacsonyabb volt, s éppolyan karcsú, mint a lánya, s jóval nagyobb erő szorult belé is, mint első ránézésre bárki gondolta volna. Kis híján kipréselte a szuszt Flickből, aki az ölelésből kibontakozva, nevetve kapkodta a levegőt. - Agyonnyomsz, mama! - lihegte.
- Azt se tudom, élsz-e, amíg a saját szememmel nem látlak! - mondta az anyja. Még ma is alig észrevehető ír akcentussal beszélt, pedig a szüleivel együtt negyvenöt évvel ezelőtt települt át Corkból Angliába.
- Mi baja a kazánnak?
- Ezt nem úgy tervezték, hogy ilyen rengeteg vizet melegítsen, de az itteni ápolónőknek a tisztaság a mániája, és ezeket a szegény katonákat minden áldott nap beparancsolják a fürdőkádba. Gyere, menjünk föl a konyhába. Mindjárt összeütök neked egy kis reggelit.
Flick sietett, de úgy érezte, az anyjára muszáj időt szakítania, és különben is ennie kell valamit, így aztán kettesben fölballagtak a lépcsőn a személyzeti lakrészbe.
Flick ebben a házban nőtt fel. Gyerekkorában a személyzet számá-
ra fenntartott helyiségekben játszott, szabadon bóklászott az erdőben, az egymérföldnyire lévő falusi iskolába járt, és az internátusból meg az egyetemről ide tért haza nyári vakációra. Kivételesen szerencsés kislány volt. Az anyjáéhoz hasonló állást betöltő nők zömét rögtön elbocsátották, ha gyermekük született, a mamának azonban megengedték, hogy itt maradjon - részben azért, mert az öreg báró sosem ragaszkodott a konvenciókhoz, de főleg azért, mert Mrs. Riley olyan kitűnő házvezetőnő volt, hogy nem akarták elveszíteni, hiszen keresve sem találhattak volna különbet nála. Flick épphogy betöltötte a hatodik évét, amikor apja, a főkomornyik meghalt. Ő az anyjával együtt minden februárban elkísérte a bárói családot a nizzai villába, és ott tanult meg franciául.
Az öreg báró, William és Diana édesapja, nagyon megszerette a kislányt. Tanulásra buzdította, sőt még a tandíját is kifizette. Rettentően büszke volt, amikor Flick ösztöndíjat kapott az oxfordi egyetemre. Nem sokkal a háború kitörése után halt meg, és Flick éppolyan mélyen gyászolta, mintha a saját apját vesztette volna el.

A család most csak a kastély egyik kis szögletét lakta. A régi tálalóhelyiséget alakították át konyhává. Flick anyja föltette a teavizet.
- Egy szelet pirítós is elég lesz, mama - mondta Flick.
Az anyja rá se hederített; már sütötte is a szalonnát. - Látom, te jól vagy, édes lányom - szólt hátra a válla fölött. - Hát az a jóképű férjed?
- Michel is él, mama - felelte Flick. Leült a konyhaasztalhoz. Összefutott a nyál a szájában a sercegve sülő szalonna illatától.
- Szóval azt mondod, él. De ezek szerint nem virul. Talán megsebesült?
- Kapott egy golyót a fenekébe. Ne aggódj, azért megmarad.
- Tehát találkoztál vele. Flick nevetett.
- Jaj, mama, hagyd már abba! Tudod, hogy nem beszélhetek róla!

- Hogyne tudnám! És a kedves vejem nem koslat más nők után? Persze csak akkor válaszolj, ha ez nem hadititok...
Flicket a mai napig is megdöbbentette, milyen jók az anyja ösztönös megérzései. Szinte kísérteties, gondolta, ahogy a mama mindig telibe talál.
- Remélem, nem - dünnyögte.
- Hmm. Netán abban reménykedsz, hogy egy bizonyos nő után Sem koslat az urad?
Flick nem adott egyenes választ a kérdésre.
- Mondd, mama, neked is feltűnt már, hogy a férfiak néha nem veszik észre, ha egy nő olyan buta, mint a sötét éjszaka?
- Hát így vagyunk! - csattant föl méltatlankodva az anyja. - Gondolom, csinos a bestia.
- Fogjuk rá.
- Fiatal?
- Tizenkilenc éves.
- Tisztáztad a dolgot a férjeddel?
- Igen. Megígérte, hogy szakít vele.
- Talán állja is a szavát... ha nem hagyod magára túl sokáig.
- Remélem, nem.
- Szóval visszamész - vonta le a következtetést a mama szomorúan.
- Nem árulhatom el.
- Hát még nem tettél eleget a hazáért?
- Egyelőre nem nyertük meg a háborút, úgyhogy azt hiszem, nem. A mama egy tányér szalonnás tojást rakott Flick elé, aki tudta, hogy
ez valószínűleg az anyja egyheti fejadagja. Már tiltakozásra nyitotta volna a száját, de aztán lenyelte a szemrehányó szavakat. A jó szívvel adott ajándékot jó szívvel kell elfogadni. Amellett hirtelen úgy érezte, farkaséhes.
- Köszönöm, mama - mondta. - Teljesen elkényeztetsz.
Az anyja elégedetten elmosolyodott, ő meg jó étvággyal falatozni kezdett. Miközben evett, folyton az járt az eszében, milyen könnyen kiszed belőle a mama mindent, amit tudni akar, még akkor is, ha ő megpróbál kitérő válaszokat adni a kérdéseire. - Tulajdonképpen a katonai hírszerzésnek kéne dolgoznod - szólalt meg tele szájjal. - Kitűnő vallató tiszt lennél. Engem is rá tudtál venni, hogy mindent elmeséljek.
- Az anyád vagyok. Jogom van tudni, hol jársz, mit csinálsz. Flick biztos volt benne, hogy nem lesz semmi baj; a mama egyetlen
szavát se fogja kifecsegni senkinek
Az anyja egy csésze teát kortyolgatva figyelte, ahogy ő reggelizik.
- Persze neked egy szál egyedül kell megnyerned a háborút - csipkelődött szeretettel. - De hát már gyerekkorodban is ilyen voltál... Mindig önálló akartál lenni. Túlzásba is vitted.
- Nem is tudom, miért. Pedig itt állandóan törődtek velem. Ha te nem értél, rá, legalább fél tucat szobalány ajnározott.
- Azt hiszem, én neveltelek rá, hogy meg kell állnod a saját lábadon, mert apa nélkül nó'ttél fel. Ha bármikor azt akartad, hogy megcsináljak valamit helyetted, például tegyem vissza a kiakadt bicikliláncot, vagy varrjam föl a leszakadt gombodat, mindig azt mondtam: „Előbb próbáld meg egyedül, és ha nem sikerül, majd segítek." Tíz. esetből kilencszer nem kértél tólem segítséget.
Flick az utolsó szemig bekebelezte a szalonnát, só't még a tányérját is kitörölte egy darab kenyérrel.
- Mert Mark sokszor segített, ha elakadtam.
Flick a bátyjáról beszélt, aki mindössze egy évvel volt idó'sebb nála. Amint kimondta a nevét, látta, hogy az anyja arca jéggé dermedt.
- No persze!

Flick elfojtott egy sóhajt. A mama két évvel ezeló'tt csúnyán összeveszett Markkal, aki színházi rendező volt, és együtt élt egy Steve nevű színésszel. Anyjuk régóta tudta, hogy a fia „nem nó'süló's fajta", de Mark egy szép napon, hirtelen támadt ó'szinteségi rohamában bevallotta neki: szerelmes Steve-be, és úgy tartoznak össze, mint férj és feleség. Ennél nagyobb ostobaságot el se követhetett volna, mert a mama halálosan megsértődött, és azóta szóba sem állt vele.
- Mark szeret téged - mondta Flick az anyjának.
- Ó, hogyne! Képzelem!
- Szeretném, ha találkoznál vele - próbálkozott Flick.
- Elhiszem. - Az anyja fölkapta az üres tányért, és elmosogatta. Flick bosszankodva csóválta a fejét.
- Te alighanem egy kicsit konok vagy, mama.
- Most legalább tudom, kitől örökölted a természetedet.
Flick önkéntelenül elmosolyodott. Gyakran a szemére vetették, hogy mindig a saját feje után megy. „Konok vagy, mint egy öszvér", szokta dorgálni Percy. Összeszedte magát, és békülékenyebb hangon így szólt az anyjához: - Azt hiszem, nem tehetsz róla, hogy így érzel. Mindenesetre én nem állok oda veszekedni veled, különösen egy ilyen csodálatos reggeli után. - Persze azért esze ágában sem volt lemondani róla, hogy összebékítse őket.
De nem ma. Fölállt.
Az anyja rámosolygott.
- Olyan jó, hogy látlak. Úgy aggódom érted.
- Nem csak ezért jöttem. Beszélnem kell Dianával.
Miről?
- Nem mondhatom meg.
- Remélem, nem azon töröd a fejedet, hogy magaddal viszed Franciaországba!
- Hallgass, mama! Ki említette egyetlen szóval is Franciaországot?
- Ha nem tévedek, azért akarod magaddal vinni, mert olyan ügyesen bánik a puskával.
- Nem mondhatom meg.
- De Diana a vesztedet okozza! Azt se tudja, mi fán terem a fegyelem! Honnan is tudná? Hiszen nem úgy nevelték. Persze nem ő tehet róla. De elment az eszed, édes lányom, ha megbízol benne!
- Tudom! - csattant föl ingerülten Flick. Már döntött, és az anyja kedvéért nem volt hajlandó megváltoztatni a szándékát.
- Mióta kitört a háború, számtalanszor vállalt önkéntes munkát, de mindenhonnan kihajították.
- Ezt is tudom. - Csakhogy emellett Flick azt is tudta, hogy Diana kitűnő mesterlövész, és neki nem volt ideje finnyásán válogatni. Azzal kellett beérnie, ami van. Elsősorban attól félt, mi lesz, ha Diana nem vállalja. Senkit sem lehetett rákényszeríteni, hogy titkos ügynök legyen. Ilyen feladatra kizárólag önkéntesek jelentkezhettek. - Nem tudod, hol van Diana? - kérdezte az anyjától.
- Azt hiszem, az erdőben. Már kora hajnalban kiment. Nyúlra vadászik.
- Magamtól is kitalálhattam volna. - Diana imádott vadászni. Mindegy volt, hogy rókára, szarvasra, fácánra vagy fajdra lő, só't horgászni is szokott. Ha semmi más nem akadt puskavégre, a nyúl is megfelelt neki.
- Csak menj a puskaropogás után, majd megtalálod. Flick megcsókolta az anyját.
- Köszönöm a reggelit. - Az ajtóhoz lépett.
- És vigyázz, nehogy téged találjon el! - kiáltott utána a mama.

Flick a személyzeti kiskapun át távozott, majd átvágott a konyhakerten, és beszaladt a ház háta mögött kezdődő erdőbe. A fákon friss levelek zöldelltek, a csalán derékig ért. Vastag

motoros bakancsában, bőrnadrágjában Flick trappolva gázolt bele a bozótba. Diana akkor fogja bekapni a csalit, gondolta, ha kihívásnak tekinti a feladatot.
Már legalább negyed mérföldet megtett az erdőben, amikor nem messze eldördült egy vadászpuska. Megállt, fülelt, aztán nagyot kiáltott: - Diana! - Nem kapott választ.
Arra ment tovább, amerről a lövést hallotta, és körülbelül percenként szólongatta Dianát. - Bárki legyél is, erre gyere, te hülye óbéga-tó! - válaszolta végül a dühös amazon.
- Jövök, csak tedd le a puskát!
Egy tisztáson talált rá Dianára, aki a hátát egy tölgyfának vetve a földön ült, és cigarettázott. A vadászpuska szétnyitva feküdt a térdén; éppen meg akarta tölteni. Mellette fél tucat lelőtt nyúl hevert. -Ó, hát te vagy az! - mondta. - Az összes vadat elriasztottad!
- Majd holnap visszajönnek. - Flick szemügyre vette gyerekkori játszótársát. Diana a maga fiús módján nagyon csinos volt. Sötét haját rövidre vágatta, az orrán szeplők virítottak. Vadászkabátot viselt barna kordnadrággal. - Hogy vagy? - kérdezte tóle Flick.
- Unatkozom. Nem tudok mit kezdeni magammal. Depressziós vagyok. Ettó'l eltekintve köszönöm, jól.
Flick leült mellé a fűbe. Lehet, hogy könnyebben fog menni, mint gondolta.
- Mi a baj?
- Én itt rohadok el Angliában, miközben a bátyám most hódítja meg Olaszországot.
- Hogy van William?
- Remekül. Ó részt vehet a háborúban, nekem viszont senki nem hajlandó valami tisztességes munkát adni.
- Ebben talán segíthetek.
- Ugyan, drágám! Te az Elsősegélynél dolgozol. - Diana mélyen leszívta, aztán kifújta a füstöt. - De én mégsem mehetek el sofőrnekl
Flick bólintott. Diana túlságosan előkelő dáma volt ahhoz, hogy olyan alantas munkát végezzen, amilyet manapság a nők zömének fel tudtak ajánlani. - Ami azt illeti, pontosan azért jöttem, hogy valami érdekesebbet javasoljak neked.
-Mit?
- Nem biztos, hogy tetszeni fog. Nagyon bonyolult és veszélyes. Dianán látszott, hogy kételkedik.
- Miről van szó? Elsötétítés után kell autót vezetni?
- Nem árulhatok el túl sokat róla, mert titok.
- Jaj, Flick, drágám, ne akard bemesélni nekem, hogy te afféle kalandregénybe illő konspirációban veszel részt!
- Nem azért léptettek elő őrnaggyá, mert értekezletekre fuvarotom a tábornokokat.
Diana rámeredt.
- Ezt komolyan mondod?
- Halál komolyan.
- Te jó isten! - Dianának ritkán imponált valaki, de Flick most e kiváltságosok közé tartozott. Csakhogy ez Flicknek nem volt elég: Dianának határozottan ki kellett mondania, hogy önként jelentkezik a munkára.
- Szóval... hajlandó vagy valami nagyon veszélyes feladatra vállalkozni? Jól gondold meg, mert tényleg valószínű, hogy nem úszód meg élve!
Diana egyáltalán nem ijedt meg, sőt.
- Hát persze, hogy hajlandó vagyok! - vágta rá izgatottan. - Ha William az életét kockáztatja, én miért ne tenném?
- Biztos, hogy ezt akarod?
- Holtbiztos!
Flick ügyesen leplezte, mennyire megkönnyebbült. Sikerült beszerveznie az első csapattagot. Diana fellelkesült, s Flick úgy döntött, addig üti a vasat, amíg meleg.

- De ennek a munkának van egy olyan feltétele, amit talán még a veszélynél is rosszabbnak fogsz találni.
- Mi az?
- Te két évvel idősebb vagy nálam, és egész életünkben fölöttem álltál a társadalmi ranglétrán. A te apád báró, az én anyám házvezetőnő. Mindez persze nem baj, és eszemben sincs panaszkodni. A mama azt mondaná, ennek így kell lennie.
- Igen, drágám, de hova akarsz kilyukadni?
- Oda, hogy én vagyok az akció parancsnoka, és engedelmeskedned kell nekem.
Diana vállat vont.
- Semmi kifogásom ellene. Flick nem tágított.
- De ez problémát okozhat. Nyilván furcsállani fogod, én azonban addig gyötörlek majd, amíg be nem törlek, és meg nem szokod. Ezt tekintsd figyelmeztetésnek.
- Igenis, uram!
- Abban a szekcióban, ahol én dolgozom, nemigen adunk a formaságokra, tehát nem kell uramnak vagy asszonyomnak szólítanod. A
katonai fegyelmet viszont igenis szigorúan megköveteljük, különösen akkor, ha már elkezdődött az akció. Amennyiben erről megfeledkezel, a legkisebb gondod is nagyobb lesz annál, hogy megharagszom rád. Aki nem engedelmeskedik a parancsnak, az én szakterületemen az életével fizethet érte.
- Nahát, drágám, hogy ez milyen drámaian hangzik! De természetesen megértettem.
Flick egyáltalán nem volt biztos benne, hogy Diana valóban megértette, de ő megtett minden tőle telhetőt. A blúza zsebéből jegyzettömböt húzott elő, és fölírt egy hampshire-i címet.
- Csomagolj be három napra. Ide kell elmenned. A vonatod a Wa-terloo-ról indul Brockenhurst felé.
Diana megnézte a címet. - Hiszen ez Lord Montagu birtoka!
- A túlnyomó részét jelenleg az a szekció foglalja el, ahol magam is dolgozom.
- De hát hol dolgozol te tulajdonképpen?
- A Szolgálatközi Kutatóirodában - közölte Flick a KHP szokásos fedőnevét.
- Remélem, a munka izgalmasabb, mint cég neve.
- Erre mérget vehetsz!
- Mikor kezdek?
- Még ma oda kell érned. - Flick fölállt. - A kiképzés holnap hajnalban kezdődik.
Diana is talpra ugrott.
- Visszamegyek veled a házba, és becsomagolok. Mondd... válaszolnál egy kérdésemre?
- Ha lehet, igen.
Diana a puskáját babrálta. Szemmel láthatólag zavarban volt. Amikor Flickre nézett, először hatott őszintének a tekintete.
- Miért éppen engem választottál? - kérdezte. - Biztosan tudod, hogy mindenki kirúgott.
Flick bólintott.
- Nem fogok mellébeszélni. - Előbb a földön heverő véres nyúltetemekre pillantott, aztán Diana csinos arcára. - Azért, mert te született gyilkos vagy - mondta. - És éppen erre van szükségem.

12

Dieter tízig aludt. Bár a morfiumtól erős fejfájással ébredt, egyébként jól érezte magát: izgatott, optimista és magabiztos volt. A tegnapi véres kínvallatás eredményeként forró nyomra bukkant. Ha elkapja azt a rue du Bois-ban lakó, Burzsoá fedőnevű asszonyt, az ő révén talán beférkőzhet a francia Ellenállás kellős közepébe.
De az is lehet, hogy a forró nyom sehová sem vezet.

Megivott egy liter vizet, és bevett három aszpirint, hogy megszabaduljon a morfium okozta másnaposságtól, aztán fölkapta a telefonkagylót.
Először Hesse hadnagyot hívta fel, aki ugyanebben a hotelban lakott, csak egy kevésbé elegáns szobában.

- Jó reggelt, Hans. Hogy aludt?
- Köszönöm jól, őrnagy úr. Szeretném tájékoztatni, hogy elmentem a városházára, és utánanéztem annak a rue du Bois-ban lévő háznak.
- Derék fiú! - mondta elismerően Dieter. - És mit tudott meg róla?
- Azt, hogy egy bizonyos Mademoiselle Jeanne Lemas a tulajdonosa, aki egyedül lakik az épületben.
- De elképzelhető, hogy mások is tartózkodnak ott.
- Lassan elhajtottam a ház előtt, pusztán azért, hogy egy pillantást vessek rá, és az égvilágon senkit sem láttam.
- Egy órán belül álljon készen! Az én kocsimmal megyünk.
- Igenis, uram.
- És még valami, Hans... dicséretes, hogy a saját kezdeményező képességére hagyatkozva cselekedett.
- Köszönöm, uram.

Dieter letette a kagylót. Azon tűnődött, miféle nő lehet ez a Mademoiselle Lemas. Gaston azt mondta, a Bollinger-sejt tagjai közül még soha senki nem találkozott vele, és ő hitt neki. Az átdobott ügynökök
mindössze annyit tudnak, hol kell kapcsolatba lépniük az asszonnyal; így ha netán elfogják őket, semmiféle információt nem tudnak elárulni az Ellenállásról. Legalábbis elméletben, mert tökéletes biztonság egyszerűen nem létezik.
Mademoiselle Lemas feltehetőleg nincs férjnél, tehát éppúgy lehet fiatal lány, aki a szüleitől örökölte a házat, mint középkorú, férjre vadászó hajadon - vagy hajlott korú vénlány. Dieter úgy döntött, semmiképpen sem árthat, ha egy nőt is visz magával.
Visszament a hálószobába. Stéphanie éppen dús vörös sörényét kefélte az ágyban ülve. Meztelen melle kilátszott a takaró széle fölött. Dieter gyönyörködve nézte, s magában megállapította: ez az asszony aztán tudja, hogyan kell csábítóan kinézni. De ellenállt a kísértésnek, és leküzdötte a hirtelen rátörő' vágyat, hogy visszabújjon az ágyba.

- Megtennél valamit a kedvemért? - kérdezte.
- Bármit. Amit csak akarsz.
- Bármit? - A férfi leült az ágyra, és megcirógatta Stéphanie vállát.
- Azt is végignéznéd, amíg én egy másik nó'vel vagyok?
- Hát persze! - vágta rá habozás nélkül az asszony. - Még a mellbimbóját is nyalogatnám, miközben szeretkezel vele,
- Tudom, hogy tényleg megtennéd. - Dieter kéjesen felnevetett. Több szeretó'je is volt már, ehhez fogható azonban egy sem akadt közöttük.
- De nem erről van szó. Azt szeretném, ha velem jönnél, és mellettem lennél, amikor letartóztatok egy nőt, aki részt vesz az Ellenállásban.
Stéphanie arca nem árult el semmiféle érzelmet.
- Rendben van - felelte nyugodtan.
Dieter legszívesebben tovább faggatta volna, hogy kicsikarjon belőle valami reakciót; szerette volna megkérdezni, mit szól mindehhez, és biztosan nincs-e ellenére, hogy ilyesmit kíván tőle; de úgy döntött, nem feszegeti a dolgot, hanem tudomásul veszi az asszony beleegyezését.

- Köszönöm - mondta, aztán visszament a nappali szobába.
Tovább töprengett. Lehet, hogy Mademoiselle Lemas valóban egyedül él, de azért azzal is számolni kell, hogy az egész ház hemzseg az állig felfegyverzett szövetséges ügynököktől, tehát jól jönne egy kis segítség. Megnézte a noteszát, és megadta a hotel telefonkezelőjének Rommel La Roche-Guyon-i számát.
Annak idején, amikor a németek megszállták az országot, az egpsz francia telefonhálózatot tönkretették, ám azóta megjavították a bereh-
dezést, több ezer kilométer hosszú kábelt kötöttek be, és automata központokat is üzembe helyeztek. Még így is túl voltak terhelve a vonalak, de jóval könnyebben lehetett telefonálni, mint korábban.
Dieter Rommel szárnysegédjét, Goedel őrnagyot kereste. Egy másodperc múlva már hallotta is a jól ismert metsző, barátságtalan hangot: - Goedel!

- Itt Dieter Franck beszél. Üdvözlöm, Walter. Hogy van?
- Rengeteg a dogom - felelte ridegen Goedel. - Mit óhajt?
- Gyorsan haladok az üggyel. Nem akarom részletezni a fejleményeket, mert a hotelból beszélek, de épp most készülök letartóztatni egy kémet, sőt talán többet is. Arra gondoltam, a tábornagy jó néven venné, ha tájékoztatnám róla.
- Majd megmondom neki.
- De rám férne egy kis támogatás, mert jelenleg mindössze egyetlen hadnagy áll a rendelkezésemre. Olyan szorult helyzetben vagyok, hogy a francia barátnőm segítségét kell igénybe vennem.
- Ezt nem tartom bölcs dolognak.
- Ó, a hölgy teljesen megbízható. De jól képzett terroristákkal szemben nem sok hasznát veszem. Át tud küldeni nekem fél tucat ügyes embert?
- Forduljon a Gestapóhoz - az ő embereik pontosan erre valók.
- De megbízhatatlanok. Maga is tudja, kollégám, hogy csak ímmel-ámmal hajlandók együttműködni velünk. Nekem olyan katonák kellenek, akikre bizton számíthatok.
- Szó sem lehet róla! - jelentette ki Goedel.
- Nézze, Walter, maga is tisztában van vele, milyen fontosnak tartja Rommel ezt a problémát. Gondoskodnom kell róla, hogy az Ellenállás ne akadályozhassa meg a csapataink szabad mozgását. A marsall ezt a feladatot bízta rám.
- Igen, de úgy kell megoldania, hogy eközben ne vonja el tőle a legjobb bevethető katonáit. A tábornagy ezt várja el öntől.
- Nem vagyok biztos benne, hogy képes leszek rá.
- Az isten szerelmére, ember! - kiáltott fel Goedel. - Mi egy maroknyi katonával próbáljuk megvédeni az egész atlanti partvidéket, maga körül pedig épkézláb férfiak tömege lebzsel, és egyiknek sincs jobb dolga, mint pajtákban bujkáló, begyulladt vén zsidókat hajkurászni! Végezze a munkáját, és ne zaklasson engem ilyesmivel!

Kattanás hallatszott. Az őrnagy letette a telefont.
Dieternek leesett az álla a döbbenettől. Goedel sosem szokott így kiborulni, gondolta; ez egyáltalán nem jellemző' rá. A fenyegető' invázió miatt nyilván mindnyájuknak pattanásig feszültek az idegei. De teljesen világos, mit akart mondani az adjutáns: nincs segítség, a problémával egyedül kell megbirkózni.
Dieter nagyot sóhajtott, lenyelte a békát, és felhívatta a Sainte-Cécile-i kastélyt.

Amint Willi Weber jelentkezett, ő így szólt hozzá: - Rajtaütésszerű támadásra készülök az Ellenállás egyik háza ellen. Lehet, hogy szükségem lesz néhány nehézfiúra a tieid közül.

Hajlandó vagy átküldeni négy embert meg egy kocsit a Hotel Frankfort-ba, vagy újra Rommellal kell beszélnem?
Fölösleges volt fenyegetőznie. Weber is azt akarta, hogy az emberei feltétlenül vegyenek részt az akcióban, mert ha Dieter sikerrel jár, akkor a Gestapo is learathatja a babérokat. Azt ígérte, fél órán belül a hotelnál lesz a kocsi.
Dietert aggasztotta, hogy a Gestapóval kell dolgoznia, mert nem tudta kordában tartani ezt a bandát. De nem volt más választása.

Borotválkozás közben bekapcsolta a rádiót, ami az egyik német állomás adását sugározta. Megtudta, hogy a csendes-óceáni hadszíntér legelső' tankcsatája tegnap zajlott le Biak szigetén. A megszálló japánok visszakergették a hídfő'állásba a területet elözönlő' 162. amerikai gyalogezredet. Bele kell fojtani a tengerbe a rohadt amcsikat, gondolta Dieter.
Sötétszürke gyapjúöltönyt és finom, halványszürke csíkos puplin-inget vett föl, amelyhez fekete alapon apró fehér pöttyös nyakkendó't választott. A pöttyöket nem ráfestették az anyagra, hanem beleszőt-ték ó'ket, és ó'örömét lelte ebben az apróságban. Pillanatnyi gondolkodás után kibújt a zakójából, majd fölcsatolta a vállára a pisztolytáskát tartó hevedert. A komódból előkapta Walther P38-as automata revolverét, becsúsztatta a táskába, és ismét belebújt a zakójába.
Leült, egy csésze kávét kortyolgatott, közben az öltözködő' Stépha-nie-t nézte. Amíg az asszony fölvette csípó'szorítóval kombinált krémszínű harisnyatartóját, ő azon merengett, hogy a franciák készítik a világ legszebb nó'i fehérneműjét. Mindig elbűvölte a látvány, ahogy Stéphanie lassan felhúzta a harisnyáját, aztán végigsimította és elegyengette a combjára tapadó pompás selymet.
- Vajon a legnagyobb festőit miért nem örökítették meg ezt a pillanatot? - kérdezte.
- Azért, mert a reneszánsz korszak hölgyeinek nem volt selyemharisnyája - felelte Stéphanie.
Amikor elkészült, elindultak.

Hans Hesse a Hispano-Suiza mellett állva várta őket. A fiatalember lenyűgözve bámulta Stéphanie-t. Ez a gyönyörű nő végtelenül kívánatos, ugyanakkor teljesen elérhetetlen volt a számára. Dietert a hadnagy egy szegény ördögre emlékeztette, aki sóvárogva nézegeti a csillogó ékszereket Cartier kirakatában.
A Dieter kocsija mögött parkoló Traction Avant típusú fekete Citroenben a Gestapo négy civil ruhás embere ült. Weber ó'rnagy úgy döntött, ő sem akar kimaradni az akcióból: a Citroen első' utasülésén feszített zöld tweedöltönyében, amelyben úgy nézett ki, mint egy templomba igyekvő' falusi gazda.
- Gyertek utánam! - mondta neki Dieter. - És megkérlek, hogy amikor odaérünk, ne szálljatok ki, amíg nem hívlak benneteket.
- Honnan a fenéből szerezted ezt a kocsit? - kérdezte Weber.
- Egy zsidó vesztegetett meg vele, mert segítettem neki, hogy kijusson Amerikába - felelte Dieter.
Weber hitetlenkedve mordult fel, de a sztori tényleg igaz volt.
így kell viselkedni Weberrel, gondolta Dieter. A pökhendi kérkedés a legjobb megoldás. Ha ő megpróbálná elrejteni szem elől Stéphanie-t, Weber rögtön arra gyanakodna, hogy ez a nő zsidó, s talán még vizsgálatot is indítana. De így, hogy ő közszemlére teszi az asszonyt, sőt felvág vele, az ostoba Weber fejében meg sem fordul ilyen képtelenség.
Hans vezetett. Mindannyian elindultak a rue du Bois felé.
Reims igen nagy vidéki város volt, amelyben több mint százezer ember élt, de mégis alig akadt motoros jármű az utcákon. Kocsival csak hivatalos személyek közlekedtek: rendőrök, orvosok, tűzoltók, no meg természetesen a németek. A polgári lakosság gyalog vagy biciklivel járt. Benzint csak az élelmiszert és egyéb létfontosságú cikkeket szállító cégek vagy

egyének kaphattak, de számos árut lovas kocsival fuvaroztak. Ezen a vidéken a pezsgőgyártás volt a legfőbb iparág. Dieter a pezsgő valamennyi fajtáját imádta: ugyanolyan szívesen itta a nemes, régi évjáratú nedűt, mint a könnyű ideit, s legalább annyi-
ra szerette a finom fehéret, mint a pompás félszárazat vagy a párizsi kurtizánok játékos rózsaszín kedvencét.

A rue du Bois fákkal szegélyezett, kellemes utca volt a város peremén. Hans egy magas sarokház előtt állt meg, amelyhez kis udvar is tartozott. Szóval itt lakik Mademoiselle Lemas, gondolta Dieter, s azon tűnó'dött, sikerül-e megtörnie az asszonyt. Tudta, hogy a nó'ket nehezebb szóra bírni, mint a férfiakat, mert sírnak és jajgatnak ugyan, de azért sokkal kitartóbbak. Nőket vallatva olykor már csődöt mondott; a férfiakból viszont mindig kiszedte, amit akart. De ha ez az asszony legyőzi, az egész nyomozása kudarcba fullad.
- Ha intek, azonnal gyere! - mondta Stéphanie-nak, és kiszállt a kocsiból. Eközben Weber Citroenje is begördült a Hispano-Suiza mögé, de a Gestapo emberei a parancsnak engedelmeskedve a helyükön maradtak.
Dieter benézett a ház udvarába. Elólab a garázst pillantotta meg, majd azon túl a kis kertet is. A takarosán nyírt sövényt, a négyszögletes virágágyakat meg a kaviccsal felszórt, gondosan gereblyézett ösvényt látva megállapította, hogy a tulajdonos rendszerető hölgy lehet.
A kapu mellett régimódi piros-sárga csengőzsinór lógott. Dieter meghúzta, s már hallotta is a házban megszólaló mechanikus csengó' fémes csilingelését.
Hatvan körüli asszony nyitott ajtót. Hátrafésült ó'sz haját teknó'c-héj-csattal tűzte föl a tarkóján. Apró fehér virágmintás sötétkék ruhát viselt, ropogósra keményített hófehér köténynyel.

- Jó reggelt, Monsieur - üdvözölte udvariasan az idegent.
Dieter a feddhetetlen, finom vidéki dáma láttán elmosolyodott. Már tudta, milyen módszerrel fogja megkínozni. Felébredt benne a remény, s mindjárt jobb kedvre derült.
- Jó reggelt... Mademoiselle Lemas - köszönt szívélyesen.
Az asszony szemügyre vette a váratlan látogató öltönyét, észrevette a járda mellett parkoló kocsit, talán az enyhe német akcentust is fölfedezte - és félelem költözött a szemébe.
- Miben állhatok a rendelkezésére? - kérdezte kissé remegő' hangon.
- Egyedül van itthon, Mademoiselle? - érdekló'dött Dieter, miközben árgus szemekkel figyelte az asszony arcát.
- Igen - hangzott a válasz. - Teljesen egyedül.
Látszott rajta, hogy igazat mondott. Dieter biztos volt benne. Egy 1 ilyen nő nem tud hazudni anélkül, hogy el ne árulná a tekintete.
Dieter megfordult, és intett Stéphanie-nak.
- A kolléganőm is csatlakozik hozzánk - magyarázta. Tudta, hogy nem lesz szüksége Weber embereire. - Néhány kérdést kell föltennem önnek.
- Néhány kérdést? Miről?
- Bemehetnénk?
- Hogyne. Parancsoljanak.

Az utcára néző kis szalon csillogóra fényezett, sötét tónusú bútorokkal volt berendezve. Az egyik sarokban védólmzattal letakart zongora állt, a falra akasztott metszet a reimsi székesegyházat ábrázolta. A kandallópárkányon apró dísztárgyak, nippek sorakoztak: egy üveghattyú, egy porcelán virágárus lány, egy átlátszó üveggömb, benne a versailles-i kastély kicsinyített mása - és három, fából faragott teve.
Dieter letelepedett a plüssel kárpitozott kanapéra. Stéphanie melléje ült, Mademoiselle Lemas pedig a szemközti egyenes támlájú székre. Dieternek csak most tűnt fel, milyen jó húsban van

ez a no', pedig a négy éve tartó megszállás után nemigen akadt már kövér francia. Rögtön rájött, hogy a háziasszony legfőbb bűne a torkoskodás.
Dieter az alacsony zsúrasztalon egy doboz cigarettát és öngyújtót látott. Megfricskázta a fedelet, kinyitotta a dobozt. Tele volt.
- Ne zavartassa magát, nyugodtan gyújtson rá - nézett az asszonyra. Mademoiselle Lemas arcára némi sértó'döttség ült ki, hiszen az ö
nemzedékéhez tartozó hölgyek nem dohányoztak. Ezt kereken meg is mondta a férfinak.
- Akkor kinek tartogatja ezt a cigarettát?
- A vendégeimnek. - Az asszony tétován megérintette az állat, s ezzel elárulta, hogy hazudik.
- És kik járnak önhöz vendégségbe?
- Barátok... Szomszédok... - válaszolta feszengve Mademoiselle Lemas.
- Meg angol kémek.
- Micsoda képtelen feltételezés!
Dieter a legelragadóbb mosolyával tekintett rá.
- Ön nyilvánvalóan köztiszteletben álló hölgy, akit gáládul félrevezettek, s ennek következtében bűncselekményekbe keveredett - jelentette ki nyájas, barátságos hangon. - Én nem tréfálok önnel, Mademoiselle Lemas, és remélem, ön sem lesz olyan meggondolatlan, hogy hazudni próbál nekem.
- Semmit sem fogok mondani önnek - felelte az asszony.
Bár Dieter csalódást színlelt, magában elégedetten nyugtázta, milyen gyorsan halad. Mademoiselle Lemas már nem tett úgy, mintha nem tudná, miről van szó, és ez felért egy beismerő vallomással.
- Most felteszek önnek néhány kérdést. Ha nem válaszol, a Gestapo központjában folytatom a kihallgatását.
Az asszony dacos, kihívó pillantást vetett rá.
- Hol találkozik az angol ügynökökkel? - kérdezte Dieter. Nem kapott választ.
- Miről ismerik fel önt?
Mademoiselle Lemas farkasszemet nézett a férfival. Már nem idegeskedett; rezignáltán vette tudomásul a helyzetet. Bátor teremtés, gondolta Dieter. Kemény dió lesz.
- Mi a jelszó?
Az asszony nem felelt.
- Kihez küldi tovább az ügynököket? Hogyan lép kapcsolatba az Ellenállással? Ki adja az utasításokat?
Néma csend. Dieter fölállt.
- Jöjjön velem, kérem.
- Rendben van - bólintott elszántan Mademoiselle Lemas. - Remélem, megengedi, hogy föltegyem a kalapomat.
- Természetesen. - Dieter a fejével intett Stéphanie-nak. - Légy szíves, kísérd el a Mademoiselle-t. Vigyázz, nehogy telefonáljon, vagy egyetlen szót is leírjon. - Nem akarta, hogy az asszony üzenetet küld-hessen valakinek.
A hallban várakozott. Amikor a két nő visszajött, Mademoiselle Lemas a kötény helyett már könnyű kabátot s hozzá olyan harangszabású kalapot viselt, ami már évekkel a háború kitörése előtt kiment a divatból. Kezében jókora drapp bőrretikült szorongatott. Amikor hármasban a bejárati ajtó felé indultak, az idős hölgy felkiáltott: - Jaj! Itthon felejtettem a kulcsomat!
- Nem lesz szüksége rá - mondta Dieter.
- De az ajtó magától záródik - magyarázta Mademoiselle Lemas. -A kulcsom nélkül nem tudok majd bejönni!
Dieter a szemébe nézett.

- Hát nem érti? - kérdezte. - Ön brit terroristáknak szokott menedéket adni a házában, de végre elfogtuk, és most a Gestapo kezében van. - Úgy csóválta a fejét, mintha mélyen lesújtaná a dolog, s nem is «¦
nagyon kellett színlelnie a szomorúságot. - Bármi történjék is, Mademoiselle, ön soha többé nem jön haza.
Az asszony csak most fogta föl teljes egészében, milyen szörnyű helyzetbe került. Elsápadt és megtántorodott. Egy kifli alakú asztal szélébe kapaszkodott, hogy el ne essen. Az asztalon álló, szárított virágokkal teli kínai váza erősen billegni kezdett, de végül nem zuhant le. Aztán Mademoiselle Lemas lecsillapodott. Kihúzta magát és elengedte az asztalt. Ismét dacos, kihívó pillantást vetett Dieterre, majd emelt fővel kilépett a házából.
A kocsihoz érve Dieter megkérte Stéphanie-t, hogy üljön az első utasülésre, ő meg hátra szállt be a fogollyal, s mialatt Hans visszavitte őket Sainte-Cécile-be, udvariasan elcsevegett az idős dámával.

- Ön Reimsben született, Mademoiselle? - érdeklődött nyájasan.
- Igen. Drága atyám a székesegyház kanonoka volt.
Szóval vallásos nevelést kapott! Dieter örült, mert ez a hír kedvezően érintette a képzeletében formálódó tervet.
- A kedves édesatyja már nyugalomba vonult?
- Öt évvel ezelőtt hunyt el, hosszú betegség után.
- És az édesanyja.
- Még fiatal leány voltam, amikor magához szólította az Úr.
- Tehát ön egyedül ápolta az édesapját, amíg betegeskedett?
- Igen. Húsz éven át.
- Ó! - Dieter most már értette, miért nem ment férjhez Mademoiselle Lemas. Nagybeteg apja ápolásával töltötte az egész életét. - És ő önre hagyta a házat.
Az asszony bólintott.
- Csekély jutalom a hűséges szolgálat oltárán feláldozott életéért -jegyezte meg mélységes együttérzéssel Dieter.
Mademoiselle Lemas gőgösen nézett rá.
- Ilyesmit nem jutalomért tesz az ember.
- Valóban nem. - Dieter nem bánta a ki nem mondott rendreutasítást. Úgy vélte, csak használ a tervének, ha az asszony elhiteti magával, hogy erkölcsileg és társadalmilag egyaránt fölötte áll annak az embernek, aki fogva tartja. - Vannak fivérei vagy nővérei?
- Nincsenek.
Dieter szinte maga előtt látta a képet: az ügynökök, akiknek az idős hölgy menedéket adott, egytől egyik fiatal nők és férfiak voltak, s ő a saját gyermekeinek tekintette őket. Főzött, mosott rájuk, elbeszélgetett
velük, s valószínűleg árgus szemmel figyelte a két nem között kialakuló kapcsolatokat, nehogy a meggondolatlan ifjak valami erkölcstelenségre vetemedjenek - legalábbis addig, amíg az ő fedele alatt élnek.
És most ezért fog meghalni.
De Dieter abban reménykedett, hogy Mademoiselle Lemas előbb mindent bevall neki.

A Gestapo Citroenje az ő kocsiját követve hajtott be Sainte-Cécile-be. Amikor leparkoltak a kastély udvarán, Dieter így szólt Weberhez: - Fölviszem ezt az asszonyt az emeletre, és az egyik irodában helyezem el.
- Miért? Bőven van üres cella az alagsorban.
- Majd meglátod!

Dieter fölvezette a foglyot a lépcsőn a Gestapo irodáihoz. Minden helyiségbe bekukkantott, és azt választotta, ahol a legnagyobb volt a nyüzsgés: elegáns inget, nyakkendőt viselő fiatal férfiak és nők verték az írógépeket, bontották a postát odabent. Mademoiselle Lemas-t kint hagyta a folyosón, ő pedig bement, becsukta az ajtót, s tapsolt egyet, hogy mindenki odafigyeljen rá.
- Pillanatokon belül egy francia nőt hozok ide - mondta halkan. -Az illető fogoly, de azt akarom, hogy valamennyien barátságosan és udvariasan bánjanak vele, mintha a vendégük lenne. Megértették? Nagyon fontos, hogy úgy érezze, megkapja az őt megillető tiszteletet.
Bekísérte az asszonyt, leültette egy asztalhoz, és bocsánatkérést mormolva az asztal lábához bilincselte a bokáját. Ott hagyta vele Stépha-nie-t, hogy vigyázzon rá, ő maga pedig kihívta Hessét a folyosóra.
- Menjen le a kantinba, Hans. Mondja meg nekik, hogy készítsenek ebédet, aztán tálcán küldjék föl magával. Levest, főételt, egy kis bort, egy üveg ásványvizet és sok kávét rendeljen. Evőeszközt, poharakat, szalvétát is hozzon. Ügyeljen rá, hogy minden gusztusos, ízléses legyen.
A hadnagy mosolyogva, őszinte csodálattal nézett a főnökére. Fogalma sem volt róla, mit eszelt ki Dieter, de biztosra vette, hogy valami fergeteges ötlete támadt.
Pár perc múlva már jött is a tálcával. Dieter elvette tőle, és maga vitte be az irodába. Letette Mademoiselle Lemas elé.
- Parancsoljon - mondta. - Ebédidő van, lásson hozzá.
- Köszönöm, de egy falat se menne le a torkomon.
- Talán egy kis leves mégis jólesne. - Dieter bort töltött az asszony poharába.
Az idős hölgy vizet öntött a borhoz, ivott egy-két kortyot, aztán megkóstolt egy kanál levest.
- Hogy ízlik?
- Nagyon finom - vallotta be Mademoiselle Lemas.
- A francia konyha párját ritkítja. Egyszerűen utánozhatatlan. A német a nyomába se jöhet. - Dieter azért hordott össze hetet-havat, hogy megpróbálja megnyugtatni a foglyot, aki végül csaknem az egész levest bekanalazta. Dieter egy pohár vizet töltött neki.
Ekkor lépett be Weber őrnagy, és nem akart hinni a szemének. Rábámult a tálcára, majd németül megkérdezte: - Mi az, újabban már meg is jutalmazzuk a terroristákat bujtató gazembereket?
- A Mademoiselle finom úrinő. Ehhez méltóan kell bánnunk vele.
- Isten az égben! - hördült fel Weber, majd sarkon fordult, és kirohant. Az idős hölgy a főételből nem kért, de az egész kávét megitta. Dieter
meg volt elégedve az eredménnyel. Minden a terve szerint alakult. Amikor Mademoiselle Lemas az utolsó korty kávét is felhajtotta, ő újra föltette neki a kérdéseket.
- Hol találkozik a szövetséges ügynökökkel? Miről ismerik fel önt? Mi a jelszó? - Az asszonyon látszott, hogy ideges, de még mindig nem volt hajlandó válaszolni.
Dieter szomorúan nézett rá.
- Nagyon sajnálom, Mademoiselle, hogy hiába vendégeltem meg ilyen kedvesen, ön mégsem óhajt együttműködni velem.
- Nagyra értékelem a kedvességét, de semmit sem mondhatok önnek - felelte az asszony zavartan.
A Dieter mellett ülő Stéphanie sem értette, mi folyik itt. A férfi kitalálta, mit gondol magában: Te tényleg azt hitted, hogy egy finom ebéddel szóra tudod bírni ezt a nőt?
- így is jó. - Dieter fölállt, mintha menni készülne.
- Várjon, Monsieur! - szólalt meg Mademoiselle Lemas feszengve. - Arra kell kérnem... szíveskedjék megengedni... hogy kimenjek a... a női mosdóba.
- Vécére akar menni? - kérdezte Dieter metsző hangon. Az idős hölgy elpirult.
-Igen...

- Sajnálom, Mademoiselle - felelte Dieter. - Szó sem lehet róla!

13

Hétfőn késő éjjel Monty búcsúzóul azt mondta Paul Chancellornak: - Ha semmi mást nem tesz ebben a háborúban, egyvalamit mindenképpen elvárok magától, fiam. Rombolja le azt a telefonközpontot!

Paul úgy ébredt föl ezen a reggelen, hogy a tábornok szavai még mindig a fülében csengtek. Világos parancs, gondolta; ha végre tudom hajtani, segítek megnyerni a háborút. Ha kudarcot vallók, sok embernek kell meghalnia - én pedig talán életem hátralévő részében azon rágódhatom, hogy az én hibámból vesztettük el a háborút...

Korán érkezett meg a Baker Streetre, de Percy Thwaite már ott volt. Az irodájában ült, pipázott, és az asztalán sorakozó hat doboz kartotékra meredt. Tweedzakójában, rövid kefebajuszával afféle dilettáns civilnek, kétbalkezes pancsernak látszott, akinek semmi keresnivalója a hadseregben. Kissé ellenséges pillantást vetett Paulra.

- Nem tudom, miért magát nevezte ki Monty az akció parancsnokává - mondta. - Nem az a baj, hogy maga csak őrnagy, én meg ezredes... ez ostobaság. Nem szenvedek rangkórságban. De maga még sosem vezetett titkos hadműveletet, én viszont három éve mást se csinálok. Maga érti ezt?

- Igen! - vágta rá Paul. - Ha az ember egészen biztos akar lenni benne, hogy egy munkát elvégeznek, akkor olyasvalakinek adja, akiben bízik. És Monty bízik bennem.

- Bennem meg nem.

- Önt nem ismeri.

- Értem - dünnyögte Percy mogorván.

Paulnak feltétlenül szüksége volt Percyre, így elhatározta, hogy kiengeszteli. Körülnézett az irodában. Bekeretezett fényképen akadt meg a szeme. Egy fiatalembert ábrázolt hadnagyi uniformisban meg egy
idősebb nőt széles karimájú kalapban. A srác akár Percy is lehetett volna, harminc évvel ezelőtt.

- A fia? - kérdezte Paul.

Percy rögtön ellágyult. - Dávid jelenleg Kairóban szolgál - mondta. - A sivatagi háború idején megéltünk néhány szörnyű pillanatot, különösen akkor, amikor Rommel eljutott Tobrukig; de a fiam természetesen most már messze van a tűzvqnaltól, és be kell vallanom, nagyon örülök neki.

A fotón látható sötét hajú, barna szemű nőnek markáns arca volt; ezt a típust inkább „jóképűnek", mint csinosnak szokták nevezni.

- És Mrs. Thwaite?

- Rosa Mann. Szüfrazsettként vált híressé a húszas években, és világéletében a leánykori nevét viselte.

- Szüfrazsettként?

- A nők szavazati jogáért harcoló hölgyeket nevezték így. Szóval Percy a félelmetes, tekintélyt parancsoló nőket kedveli, állapította meg Paul; ezért szereti annyira Flicket.

- Tudja, ezredes, az előbb igaza volt - jelentette ki kertelés nélkül. -Eltalálta, mi a gyenge pontom. Fegyverrel a kézben számos titkos akcióban vettem már részt, de szervezőként most fogok debütálni, úgyhogy végtelenül hálás leszek, ha segít nekem.

Percy bólintott.

- Kezdeni érteni, miért mondják magáról, hogy nem teketóriázik, hanem a lényegre törve oldja meg a problémákat - jegyezte meg halvány mosollyal. - De ha elfogad tólem egy jó tanácsot...

- Megtisztel vele.

- Hallgasson Flickre. Bízza rá magát. Egyetlen titkos ügynökünk sincs rajta kívül, aki ennyi ideig életben maradt. A tudása és a tapasztalata párját ritkítja. Bár elméletileg én vagyok a főnök, gyakorlatilag nem teszek mást, mint megadok neki minden szükséges segítséget. Eszembe sem jutna bármire is parancsszóval kényszeríteni.
Paul tétován hallgatott. Monty őt bízta meg az akció vezetésével, és nem állt szándékában átadni a parancsnokságot, pusztán azért, mert valaki ezt tanácsolta.
- Szem előtt tartom a véleményét, ezredes - ígérte.
Percy elégedetten rámosolygott, aztán a kartotékokra mutatott.
- Nekilátunk?
- Mik ezek?
- Olyan emberek kartotékai, akiket elvileg alkalmasnak tartottunk az ügynöki munkára, de aztán ezért vagy azért kiszuperáltuk őket.
Paul kibújt a zubbonyából és felgyűrte az inge ujját.
Egész délelőtt a kartotékokat tanulmányozták. Némelyik jelöltet annak idején be sem hívták személyes meghallgatásra; másokat a meghallgatás után nyilvánítottak alkalmatlannak; sokan pedig a KHP ügynökképző tanfolyamának valamelyik fázisában hullottak ki a rostán - mert képtelenek voltak bebiflázni a kódokat, nem tudtak célba lőni, vagy idegrohamot kaptak, amikor felszólították őket, hogy ejtőernyővel ugorjának ki egy repülőgépből. Ezeknek a húszegynéhány éves fiataloknak egyetlen közös vonása volt: mindegyik folyékonyán, anyanyelvi szinten beszélt valamilyen idegen nyelvet.
A temérdek kartotékból most elenyészően kevés alkalmas jelöltet tudtak kiválasztani. Mire Percy és Paul kiszűrte közülük az összes férfit meg azokat a nőket, akik nem franciául, hanem más idegen nyelven beszélnek, mindössze három név maradt.
Paul elcsüggedt. Még jóformán bele se kezdtek a dologba, és máris szinte leküzdhetetlen akadályba ütköztek.
- Minimum négy lányt kell találnunk, akkor is, ha feltételezzük, hogy Flick beszervezi azt a nőt, akihez ma hajnalban utazott el.
- Diana Colefield a neve.
- Ráadásul ezek közül egyik sem robbantási szakértő vagy telefonműszerész!
Percy optimistábban ítélte meg a helyzetet.
- Valóban egyik sem volt az, amikor a KHP meghallgatásra hívta be őket; de azóta kitanulhatták valamelyik szakmát. A nők manapság annyi mindenre képesek.
- Hát akkor derítsük ki, mi a helyzet.
Elég sokáig tartott, mire azt a három alkalmasnak látszó jelöltet sikerült felkutatniuk, de újabb csalódás érte őket, amikor kiderült, hogy az egyik időközben meghalt. A másik kettő viszont Londonban tartózkodott. Ruby Románin sajnos Őfelsége egyik női börtönének vendégszeretetét élvezte a Baker Streettől hárommérföldnyire, északra fekvő Hollowayban, és arra várt, hogy gyilkosság vádjával állítsák bíróság elé. Maud Valentiné pedig, akinek a kartotékján mindössze ennyi állt: „pszichés okokból alkalmatlan", az Elsősegélynyújtó és Betegápoló Szolgálat gépkocsivezetője volt.
- Már csak kettő maradt! - kesergett Paul.
- Engem nem a létszám, hanem a minőség aggaszt - morogta Percy.
- Kezdettől fogva tudtuk, hogy a kiszuperáltak közül kell válogatnunk.
Percy dühbe gurult. - Nem tehetjük kockára Flick életét ilyen szánalmas társasággal!
Paul rájött, hogy Percy mindenáron meg akarja védeni Flicket. Az akció vezetéséről hajlandó volt lemondani, de Flick őrangyalának szerepéhez makacsul ragaszkodik.
A két férfi vitáját telefoncsörgés szakította félbe. Simon Fortescue, az MI6 hajszálcsíkos öltönyben pöffeszkedő álnok cselszövő'je hívta őket, aki a KHP-t hibáztatta a Sainte-Cécile-i fiaskóért. - Miben lehetek a segítségére? - kérdezte Paul óvatosan, mert már tudta, hogy ebben a fickóban nem lehet megbízni.

- Azt hiszem, talán inkább én lehetnék az önök segítségére - mondta Fortescue. - Tudomásomra jutott, hogy Clairet őrnagy terve mégis zöld utat kapott.
- Kitől tudta meg? - kérdezte Paul gyanakodva, hiszen az akciót szigorú titoktartásnak kellett volna öveznie.
- Ebbe most ne menjünk bele. A magam részéről természetesen sok sikert kívánok a küldetéshez, még akkor is, ha személy szerint elleneztem, és szeretném fölajánlani a segítségemet.
Paul dühös volt, amiért a küldetés közszájon forog, de úgy vélte, nincs értelme ezen lovagolni.
- Talán ismer egy olyan női telefonműszerészt, aki tökéletesen beszél franciául? - érdeklődött.
- Sajnos nem. De felhívom a figyelmét valakire, akivel meg kellene ismerkedniük. Lady Denise Bouviere a neve. Rettentően csinos, aranyos kislány, és a néhai Inverlocky őrgróf az édesapja.
Pault csöppet sem érdekelte a nő származása.
- Hol tanult meg a hölgy franciául?
- A francia mostohaanyja, Lord Inverlocky második felesége nevelte fel, és leghőbb vágya, hogy kivegye a részét a háborús munkából.
Paul ugyan gyanúsnak találta Fortescue segítőkészségét, de égető szüksége volt alkalmas jelöltekre.
- Hol található Lady Bouviere?
- A Királyi Légierőnél, Hendonban. - Paulnak nem mondott semmit a „Hendon" helységnév. Fortescue megmagyarázta: - Ez egy kis repülőtér London északi külvárosai közelében.
- Köszönöm.
Paul beszámolt a beszélgetésről Percynek, aki rögtön átlátott a szitán.
- Fortescue kémet akar becsempészni a táborunkba.
- Nem engedhetjük meg magunknak, hogy pusztán emiatt elutasítsuk ezt a nó't.
- Sajnos valóban nem.

Először Maude Valentine-t vették szemügyre. Percy a KHP épületétől egy saroknyira lévő' Fenchurch Hotelban beszélt meg vele találkozót, mert idegeneket sosem engednek be a Baker Street 64-be, magyarázta Paulnak.
- Ha végül alkalmatlannak találjuk, csak annyit fog tudni, hogy valami titkosszolgálati munkával kapcsolatban hallgattuk meg, de fogalma sem lesz a szervezet nevéről és címéről, így akkor sem okozhat túl nagy kárt, ha netán eljár a szája.
- Remek!
- Mi az édesanyja leánykori neve?
Pault meghökkentette a váratlan kérdés, és csak pillanatnyi gondolkodás után tudott válaszolni rá. - Thomas. Edith Thomas.
- Jól van. Akkor magát mostantól Thomas ó'magynak hívják, én pedig Cox ezredes vagyok. Fölösleges elárulnunk a valódi nevünket.
Nem is olyan dilettáns pancser ez a Percy, gondolta Paul.
Ő fogadta Maude-ot a hotel halljában. A csinos, kihívóan viselkedő lány nyomban fölkeltette az érdeklődését. Egyenruhában érkezett, a blúza csak úgy feszült a mellén, és a sapkáját hetykén félrecsapva hordta. Paul franciául beszélt hozzá. - A kollégám az egyik szeparé-ban vár ránk.
Maude felhúzott szemöldökkel, pajzán pillantással nézett rá, és szintén franciául válaszolt: - Általában nem szoktam idegen férfiakkal szeparékban randevúzni - közölte kacér, szemtelen mosollyal. -De az ön kedvéért, őrnagy, ezúttal kivételt teszek.
Paul elpirult.

- Ez nem afféle titkos találkahely, hanem megbeszélések céljára használt különterem asztallal, fotelokkal meg ilyesmivel.
- O, vagy úgy! Hát akkor minden a legnagyobb rendben van! - gúnyolódott a lány.
Paul úgy döntött, legfőbb ideje témát váltani. Észrevette, hogy
Maude déli akcentussal beszél franciául, és megkérdezte tőle: - Ön hová valósi?
- Marseille-ben születtem.
- És az Elsősegélynyújtóknál mivel foglalkozik?
- Monty sofőrje vagyok.
- Igazán? - Bár Paulnak semmiféle információt nem volt szabad elárulnia önmagáról, mégsem tudta megállni, hogy meg ne jegyezze: - Magam is dolgoztam egy darabig Monty törzskarában, de nem emlékszem, hogy láttam volna önt.
- Ó, nem mindig Monty mellé vagyok beosztva. A többi fejest is én fuvarozom.
- Aha! Erre legyen szíves.
Paul bevezette a lányt a különterembe, és töltött neki egy csésze teát. Rájött, hogy Maude imádja, ha a figyelem középpontjában áll, s amíg Percy föltette a kérdéseket, ő csendben figyelte a jelöltet. A hullámos hajú csinos barna lány alacsony volt, de azért nem olyan aprótermetű, mint Flick. Parányi rózsabimbó ajkát vörös rúzzsal hangsúlyozta, és az arcán anyajegy látszott - vagy talán szépségtapasz.
- Tízéves koromban jöttem Londonba a szüleimmel - mondta. -Séf a papám.
- És hol dolgozik? /
- A Claridge Hotel fő'szakácsa.
- Ez igen!
Maude kartotékja az asztalon hevert, és Percy diszkréten kissé közelebb tolta Paulhoz. Paulnak feltűnt az alig észrevehető mozdulat, s pillantása arra a feljegyzésre esett, ami a lány első meghallgatásakor került a papírra. Apja neve: Armand Valentin, kora: 39 év, foglalkozása: mindenes a Claridge Hotel konyháján.
Amikor végeztek, megkérték Maude-ot, hogy fáradjon ki néhány percre, és várjon.

- Ez a lány mesevilágban él! - jelentette ki Percy abban a pillanatban, amint becsukódott az ajtó. -Az apját séffé léptette elő, és a vezetéknevét is megváltoztatta; egy „e" betűt biggyesztett hozzá.
Paul egyetértően bólintott.
- Nekem meg azt akarta beadni a hallban, hogy Monty sofőrje, holott tudom, hogy nem az.
- Kétség sem férhet hozzá, miért nyilvánították alkalmatlannak az első alkalommal.
Paul érezte, hogy Percy ezúttal is el akarja utasítani Maude-ot.
- De most nem engedhetjük meg magunknak az ilyen szőrszálha-sogatást - mondta.
Percy meglepetten meredt rá.
- Hiszen ez a nő kész veszedelem lenne egy titkos akcióban! Paul tehetetlenül tárta szét a karját.
- Sajnos nem válogathatunk. -Ez agyrém!
Paul meg volt győződve róla, hogy Percy egy kicsit szerelmes Flickbe, de mivel jóval idősebb nála, s ráadásul nős ember, érzelmeit atyai gondoskodásban juttatja kifejezésre. Paul mindezt nagyon rokonszenvesnek találta, ám ugyanakkor rájött: ha el akarja végezni ezt a feladatot, le kell küzdenie Percy túlzott óvatosságát.
- Ide figyeljen, ezredes - mondta. - Egyelőre nem kéne kiszuperál-nunk Maude-ot. Majd Flick eldönti, mi legyen vele, ha találkoznak.
- Azt hiszem, igaza van - dünnyögte kelletlenül Percy. - Talán nem is baj, hogy úgy hazudik, mint a vízfolyás. Ha vallatják, még jól jöhet neki.

- Rendben van. Akkor hívjuk be. - Paul kiszólt a lánynak, hogy visszajöhet. - Szeretném, ha belépne abba a csapatba, amit épp most szervezek - mondta neki. - Hogy viszonyul a veszélyes feladatokhoz? Vállalkozna ilyesmire?
- Talán Párizsba is eljutunk? - kérdezte Maud vágyakozva. Paul tűnődve nézett rá. Furcsállotta ezt a reakciót.
- Miért érdekli?
- Mert rettentően szeretnék elmenni Párizsba. Még sosem jártam ott. Állítólag a világ legszebb városa.
- Bárhová megy is, nem lesz ideje városnézésre! - csattant föl Percy, s nem is próbálta leplezni, milyen ingerült.
Maude-nak ez fel se tűnt.
- Jaj, de kár! - sóhajtott fel csalódottan. - De akkor is szívesen elmennék oda.
Percy nem tágított.
- Hogy viszonyul a veszélyhez? - ismételte makacsul.
- Ó, nem baj, ha veszélyes a munka! - felelte a lány fölényesen. -Én semmitől sem félek.
Pedig bőven van mitől, gondolta Paul, de egy szót se szólt.

Észak felé indultak el a Baker Streetről, és áthajtottak egy munkásnegyeden, ami nagyon megsínylette a bombázásokat. Minden utcában legalább egy romba dőlt vagy teljesen kiégett, feketén füstölgő ház akadt.
Abban maradtak, hogy Paul a börtön előtt találkozik Flickkel, és kettesben veszik szemügyre Ruby Romaint, Percy pedig továbbmegy Hendonba, ahol Lady Denise Bouviere szolgál a Légierőnél.
Percy vezetett. A piszkos kis utcák labirintusában magabiztosan vette a kanyarokat. Paul meg is jegyezte: - Látom, úgy ismeri Londont, mint a tenyerét, ezredes.
- Ezen a környéken születtem - válaszolta Percy.
Paul kíváncsian nézett rá. Tudta, milyen szokatlan, hogy egy szegény fiú ezredesi rangig viszi a brit hadseregben. - Mivel foglalkozott az édesapja?
- Szenet árult egy lovas kocsiról.
- Saját üzleti vállalkozása volt?
- Nem. Egy szénkereskedőnél dolgozott.
- Maga valahol itt járt iskolába?
Percy elmosolyodott. Tudta, hogy az amerikai most a múltját szondázza, de nem bánta.
- A helybeli lelkész közbenjárására kaptam ösztöndíjat egy jó iskolába. Ott szabadultam meg a külvárosi kiejtésemtől.
- Szándékosan?
- Nem a magam jószántából. Ha érdekli, elmesélek magának valamit. A háború előtt, amikor még aktívan politizáltam, az emberek néha megkérdezték tőlem: „Hogy lehetsz te szocialista, amikor úgy beszélsz, mint egy gróf?" Én meg ilyenkor elmagyaráztam nekik, hogy korbáccsal vertek az iskolában, ha a kiejtésem elárulta, honnan jöttem. Ettől aztán elhallgattak a nagyképű gazemberek.
Percy egy fákkal szegélyezett utcában állította le a kocsit. Paul tornyos, csipkés oromzatú, mesebeli várkastélyt látott maga előtt.
- Ez a börtön? - kérdezte elképedve.
Percy úgy tárta szét a karját, mint aki semmiről sem tehet.
- Viktória királynő korában épült - felelte.

Flick a kapuban várta Pault. Az Elsősegélynyújtó és Betegápoló Szolgálat egyenruhája volt rajta: négyzsebes zubbony, rakott szoknya, felhajtott karimájú kis kalap. A nádszálkarcsú derekán szorosra húzott bőröv még jobban kiemelte apró termetét és jó alakját. Göndör szőke

fürtjei kikandikáltak a kalap alól. Paulnak a látványtól egy pillanatra elakadt a lélegzete.
- Milyen csinos ez a lány! - mondta.
- Férjnél van! - közölte Percy metsző' hangon.
El akar riasztani az öreg, gondolta Paul, és jót mulatott magában.
- Ki a férje?
Percy csak némi habozás után válaszolt a kérdésre.
- Azt hiszem, önnek feltétlenül tudnia kell róla, hogy Michel a francia Ellenállás harcosa. Ő a Bollinger-sejt vezetó'je.
- Ó! Köszönöm, hogy szólt. - Paul kiszállt a kocsiból, Percy meg továbbindult.
Paul kíváncsi volt, vajon dühös lesz-e Flick, amiért ő meg Percy ilyen kevés alkalmasnak látszó jelöltre bukkantak a kartotékokban. Eddig mindössze kétszer találkozott Flickkel, aki mindkét alkalommal gorombán kiabált vele. Most azonban jókedvűnek látszott, és amikor meghallotta, hogy Maude-ot beszervezték, így szólt: - Szóval velem együtt hárman vagyunk a csapatban. Még csak két óra, és a létszám fele máris összejött!
Paul bólintott. így is föl lehet fogni a dolgot, gondolta. Ő korántsem volt ilyen derűlátó, de úgy érezte, semmi értelme, hogy hangot adjon az aggályainak.
A börtönbe a középkori kapusfülkén át lehetett bejutni, amelynek keskeny ló'rések voltak az ablakai.
- Ha már várat építettek, miért nincs hozzá leereszthető'rostély meg felvonóhíd is? - kérdezte.
Átvágtak a kapusfülkén, és kiléptek az udvarra, ahol néhány sötét ruhás nő a veteményeskertben dolgozott. Londonban a háború alatt minden zsebkendőnyi szabad területet zöldségfélékkel ültettek be.

Az előttük magasodó börtön főkapuját kódból faragott hatalmas griff-madarak őrizték; kulcsokat és béklyókat tartottak a karmaik között. A kaput jobbról-balról egy-egy négyemeletes épület fogta közre, s minden emeleten sok-sok keskeny csúcsíves ablak sorakozott egymás mellett.
- Micsoda hely! - álmélkodott Paul.
- Annak idején itt folytattak éhségsztrájkot a szüfrazsettek - mesélte Flick. - Percy feleségét is erőszakkal, mesterségesen táplálták idebent.
- Te jó isten!
Bementek. A levegőben tömény oltottmész-szag terjengett, mintha csak a hatóságok abban reménykedtek volna, hogy a fertőtlenítőszer a bűn baktériumait is elpusztítja. Pault és Flicket bevezették a dagadt, hordó alakú, marcona képű, puffadt arcú börtönparancsnok-helyettes, Miss Lindleigh irodájába. - Nem tudom, miért akarnak találkozni Romainnel - mondta az asszony. - És nyilván nem is fogják elárulni.
Flick gúnyosan elmosolyodott. Paul látta rajta, hogy mindjárt valami becsmérlő' megjegyzést tesz, így sietve elébe vágott.
- Bocsásson meg a titkolózásért - szólalt meg a legelbűvölőbb mosolyával. - Mi csak parancsot teljesítünk.
- Azt hiszem, mindnyájunknak ez a kötelessége - válaszolta Miss Lindleigh kissé békülékenyebben. - Egyébként figyelmeztetnem kell önöket, hogy Románn az egyik legeró'szakosabb, legveszélyesebb rabunk.
- Ha jól tudom, gyilkosságot követett el.
- Igen. Föl kéne akasztani, de manapság a bíróságok túlságosan lágyszí vűek.
- Úgy bizony! - helyeselt Paul, bár korántsem ez volt a véleménye.
- Romáin eredetileg ittasság miatt került ide, de aztán a tornapályán kitört verekedés közben megölte az egyik rabtársát, és most arra vár, hogy gyilkosság vádjával állítsák bíróság elé.
- Nehéz eset lehet - jegyezte meg Flick. Egyre jobban érdekelte a potenciális jelölt.

- De még milyen nehéz, őrnagy! Eleinte talán kezes bárányként fog viselkedni, de ne dőljenek be neki. Könnyen ki lehet hozni a sodrából, és egy pillanat alatt dühbe gurul.
- Akkor pedig életveszélyes, ugye? - kérdezte Paul.
- így, ahogy mondja.
- Kevés az időnk - vágott közbe türelmetlenül Flick. - Most rögtön látni szeretném a rabot.
- Amennyiben önnek is alkalmas - tette hozzá villámgyorsan Paul.
- Semmi akadálya. - A helyettes börtönparancsnok kikísérte őket az irodából. A kőpadlós, csupasz falú épület úgy visszhangzott, akár egy katedrális, és a háttérzaj egy pillanatra se szűnt meg: távoli kiáltások harsantak, folyton csapkodták az ajtókat, bakancsos léptek dübörögtek a cellasorokat összekötő vashidakon. Szűk folyosókon és meredek lépcsőkön siettek le az egyik vallatóhelyiségbe.

Ruby Romáin már ott várta őket. Dióbarna bőre, sima, fekete haja, villogó fekete szeme nyomban elárulta, hogy cigány, de nem a hagyó-
mányosan szép romalányok közé tartozott: horgas orrával, fölfelé gör-bülő' állával inkább gnómra emlékeztetett.
Miss Lindleigh magukra hagyta őket egy börtönó'rrel, aki a szomszéd szoba üvegajtaja mögül figyelt. Flick, Paul és a rab leült az ócska kis asztal köré, amelyen piszkos hamutartó állt. Paul eló'vett egy csomag Lucky Strike cigarettát. - Vegyen bátran - mondta franciául. Ruby két szálat húzott ki a pakliból. Az egyiket a szájába dugta, a másikat a füle mögé.
Paul néhány rutinkérdést tett föl, hogy megtörjön a jég. Ruby érthe-tó'en, udvariasan, de eró's akcentussal válaszolt.
- A szüleim vándorcigányok - magyarázta. - Kislánykoromban egy vurstlival egész Franciaországot bejártuk. Az apámnak céllövöldéje volt, az anyám meg forró palacsintát árult csokoládéöntettel.
- És hogy került Angliába?
- Tizennégy éves koromban beleszerettem egy angol matrózba. Freddynek hívták, Calais-ban ismerkedtem meg vele. Összeházasodtunk - persze azt hazudtam, hogy idősebb vagyok -, és Londonba költöztünk. Két éve halt meg. Egy német tengeralattjáró süllyesztette el a hajóját az Atlanti-óceánon. - Ruby megborzongott. - Elnyelte a jéghideg víz szegényt.
Flicket nem érdekelte a család története.
- Mesélje el nekünk, miért került ide - kérte a fogolytól.
- Szereztem egy kis targoncát szénserpenyó'vel, és palacsintát árultam az utcán. De a rendó'rök nem hagytak békén. Egyik este bevágtam pár konyakot - bevallom, ez a gyengém -, és szóváltásba keveredtem velük. - Ruby most már nem franciául beszélt, hanem a londoni külvárosok zamatos nyelvén folytatta a történetet. - A zsernyák aszonta, kopjak le onnét, ne is lássa többet a pofámat, én meg jól beolvastam a disznónak. Erre taszigálni kezdett, én pedig behúztam neki egyet. Leütöttem a mocskot.
Paulnak nevethetnékje támadt, ahogy ránézett: a lány nem volt magasabb az átlagosnál, de nagy kezével, izmos lábával szívósnak látszott, és ó' el tudta képzelni, hogyan vágta földhöz azt a londoni zsarut.
- Mi történt aztán? - kérdezte Flick.
- A két társa épp akkor fordult be a sarkon, és én, nyilván a konyak miatt, nem pattantam meg időben, úgyhogy jól összerugdostak, utána pedig sittre vágtak. - Látta, hogy Paul értetlenül ráncolja össze a szemöldökét, ezért hozzátette: - Szóval bevittek az őrszobára. De a| elsó' zsernyák szégyellt volna hivatalos személy elleni eró'szakért be-
varrni, mert nem akarta bevallani, hogy egy lány földhöz tudta vágni, így végül tizennégy napot sóztak rám ittasságért és garázdaságért.
- De később újabb balhéba keveredett.
Ruby úgy nézett Flickre, mintha fel akarná mérni, kivel áll szemben.

- Gőzöm sincs, meg tudom-e magyarázni a magafajtának, milyen az élet idebent. A lányok fele begolyózott, és mindegyiknek van valami fegyvere. Az ember megreszeli egy kanál szélét, hogy penge legyen belőle, kihegyez egy darab drótot, és kész a tőr, vagy összefon pár szál erős spárgát, amivel bárkit meg lehet fojtani. Az őrök sose lépnek közbe, ha a rabok bunyóznak. Tetszik nekik, ha széttépjük egymást. A foglyok zöme ezért van tele sebhelyekkel.
Paul döbbenten hallgatta. Sosem volt kapcsolata a börtönvilággal, és hátborzongatónak találta azt a képet, amit Ruby festett róla. Talán túloz ez a lány, gondolta; de lehet, hogy mégsem, hiszen olyan nyugodtan beszél, és minden szava őszintén cseng... Látszik rajta, hogy nem törődik vele, hisznek-e neki vagy sem; lassú tempóban, tárgyilagosan sorolja a tényeket, mint az az ember, akit nem nagyon érdekel a téma, de nincs jobb dolga, tehát erről mesél.
- Mi baja volt azzal a nővel, akit megölt? - kérdezte Flick.
- Ellopott tőlem valamit.
- Mit?
- A szappanomat.
Jézusom, szörnyűködött Paul. Egy darab szappanért gyilkolt!
- És maga mit tett? - faggatta tovább Flick.
- Visszavettem, ami az enyém.
- És aztán?
- A némber nekem ugrott egy széklábból fabrikált bunkósbottal, aminek ólmos volt a vége. Jól kupán vágott vele. Azt hittem, kinyír. De én se álltam ott üres kézzel. Találtam egy hosszú, hegyes üvegszilánkot. Úgy nézett ki, mint egy betört ablak darabja. A vastagabbik végét begöngyöltem lestrapált bicikligumiba, és ezt a kést döftem bele a ribanc nyakába. Másodszor már nem tudott megütni.
Flick hátán végigfutott a hideg, de uralkodott magán.
- Szerintem maga ezt önvédelemből tette.
- Nem. Az embernek be kell bizonyítania, hogy nem tudott volna elmenekülni. És én ráadásul előre megfontolt szándékkal öltem, mert kést csináltam egy üvegszilánkból.
Paul fölállt.
- Legyen szíves, várjon itt az őrrel - mondta Rubynak. - Mi kimegyünk egy pillanatra.
A folyosón így szólt Flickhez: - Istenem, micsoda rémtörténet!
- Ne felejtse el, hogy itt mindenki ártatlannak vallja magát - felelte Flick óvatosan.
- Ennek ellenére én mégis azt hiszem, hogy ő kevésbé bűnös, mint a másik nő volt, aki megtámadta.
- Kétlem. Szerintem ez a lány gyilkos.
- Vagyis nem vesszük be a csapatba.
- Épp ellenkezőleg! - vágta rá Flick. - Pontosan ilyenre van szükségem!

Visszamentek a vallatóhelyiségbe. Flick Rubyhoz fordult.
- Ha kijuthatna innen, hajlandó lenne veszélyes háborús feladatokra vállalkozni?
Ruby Romáin visszakérdezett: - Franciaországba mennénk? Flick fölvonta a szemöldökét.
- Miből gondolja ezt?
- Abból, hogy maga először franciául szólt hozzám. Ha jól sejtem, azért, mert ellenőrizni akarta, beszélem-e a nyelvet.
- Sajnos a munkáról nem árulhatok el túl sokat.
- Fogadni mernék, hogy az ellenséges vonalak mögött kell szabotázsakciókat végrehajtani.
Paul elképedt. Rájött, hogy Ruby esze úgy vág, mint a borotva. Ruby látta rajta, mennyire meglepődött.

- Tudja, eleinte azt hittem, tolmácsnak kellenek maguknak, de az a meló egyáltalán nem veszélyes. Egyszóval csak Franciaországba mehetünk, és mi mást akarna ott a brit hadsereg, mint hidakat meg vasúti síneket robbantgatni?
Paul hallgatott, de nagyon imponált neki a lány logikája. Ruby összeráncolta a szemöldökét.
- Csak azt nem értem, miért színtiszta női csapatot toboroznak. Flick tágra nyílt szemmel bámult rá.
- Hát ezt meg honnan veszi?
- Ha férfiak is el tudnák végezni a feladatot, akkor miért hozzám jöttek volna? És holtbiztos, hogy égető szükségük van rám, mert nem lehet olyan könnyű szabadlábra helyeztetni egy börtönben dekkqfó gyilkost, még akkor se, ha életbevágóan fontos harci feladatról ván
szó. Tehát mi olyan különleges bennem? Belevaló nő vagyok, az igaz, de nyilván több száz belevaló fickó is akadna, aki tökéletesen beszél franciául, és szívesen benne lenne egy kis összeesküvésben. Vagyis nincs más megoldás, kizárólag azért választhattak engem egy tökös srác helyett, mert nő vagyok. Talán kevésbé valószínű, hogy a nőket elkapja és kivallatja a Gestapo... Ez az oka?
- Nem mondhatom meg - felelte Flick.
- Sebaj! Ha kellek, itt vagyok. Kaphatnék még egy szál cigarettát?
- Hát persze! - kínálta Paul.
- Szóval tisztában van vele, hogy veszélyes a feladat - mondta Flick.
- Igen - bólintott Ruby, miközben rágyújtott. - De korántsem olyan veszélyes, mint ebben a rohadt börtönben ülni.
Flick és Paul elköszönt Rubytól, aztán visszament a helyettes börtönparancsnok irodájába.
- Segítséget szeretnék kérni öntől, Miss Lindleigh - fordult az asszonyhoz behízelgő mosollyal Paul. - Legyen olyan kedves, tájékoztasson, mire van szüksége ahhoz, hogy szabadon bocsáthassa Ruby Romaint.
- Hogy szabadon bocsáthassam? Hiszen ez a nő közönséges gyilkos! Ugyan miért kéne az ilyet szabadon bocsátani?
- Attól tartok, ezt sajnos nem árulhatom el önnek. De biztosíthatom, ha tudná, hová megy a fogoly, nem hinné róla, hogy szerencsésen megúszta a büntetést. Épp ellenkezőleg!
- Értem - morogta Miss Lindleigh, de a válasz nem nyugtatta meg teljesen.
- Rubyt még ma este ki kell vinnem innen - folytatta Paul. - De semmiképpen sem akarom önt kínos helyzetbe hozni. Ezért kell pontosan tudnom, miféle felhatalmazást óhajt ahhoz, hogy elengedhesse. - Valójában olyan helyzetet akart teremteni, hogy az asszony semmiféle ürüggyel ne akadályozhassa meg Ruby szabadlábra helyezését.
- Én semmilyen körülmények között nem bocsáthatom szabadon -jelentette ki Miss Lindleigh.
- A rendőrbíróság döntése alapján került hozzánk, tehát csak a rendőrbíróság engedélyével távozhat tőlünk.
Paul nem vesztette el a türelmét.
- És ön szerint hogyan lehet ezt az engedélyt megszerezni?
- Először is a foglyot egy rendőrbíró jelenlétében őrizetbe kell vennie a rendőrségnek. Aztán az ügyésznek vagy a képviselőjének közöl-
nie kell a rendőrbíróval, hogy a Romáin ellen felhozott összes vádat elejtették. Végül a renőrdbírónak ki kell mondania, hogy a fogoly szabadon távozhat.
Paul a homlokát ráncolva azon töprengett, milyen váratlan akadályok jöhetnek közbe.
- Mielőtt Ruby a rendőrbíró elé kerül, alá kellene írnia, hogy bevonult a hadseregbe, mert így a szabadulása pillanatától kötelezné a katonai fegyelem... Különben egyszerűen megszökhetne.
Miss Lindleigh még mindig nem akart hinni a fülének.
- De hát miért ejtenék el a vádakat?
- Ez az ügyész állami tisztviselő'?

- Igen.
- Akkor simán fog menni a dolog. - Paul fölállt. - Estefelé visszajövök. Magammal hozok egy rendó'rbírót, azonkívül valakit az ügyészségről és egy sofó'rt, aki... a következő' állomáshelyére szállítja Rubyt. Ön szerint felmerülhet valamilyen akadály?
Miss Lindleigh megrázta a fejét.
- Én parancsot teljesítek, őrnagy. Éppúgy, mint ön. -Remek!
Flick és Paul távoztak. Amikor kiléptek az utcára, Paul megállt és visszanézett.
- Még soha életemben nem jártam börtönben - mondta. - Nem is tudom, mire számítottam, de az biztos, hogy nem tündérmesére.
Még tett egy-két megjegyzést az épületre, de Flick rosszkedvűen hallgatott. - Sok nőt akasztottak fel itt - dünnyögte végül. - A tündérmesék nem erról szólnak.
Paul nem értette, miért ilyen lehangolt a lány. Ránézett.
- Ha jól látom, maga a rabokkal azonosul. - Hirtelen arra is rájött, miért. - Méghozzá azért, mert megtörténhet, hogy maga is egy francia börtönben végzi.
Flicknek leesett az álla.
- Azt hiszem, igaza van - mondta. - Nem tudtam, miért gyűlölöm ennyire ezt a helyet. Nyilván ezért.
Most ébredt rá, hogy őt is fölakaszthatják, de nem osztotta meg Paullal ezt a szörnyű felismerést.

Lassan sétáltak a földalatti legközelebbi megállója felé. Flick a gondolataiba merült. - Maga jó megfigyelő' és rendkívül körültekintő'- szólalt meg végül;
- Rögtön fölfogta, hogy csak akkor van nyert ügyünk, ha Miss Lindleigh a mi pártunkon áll. Ha rajtam múlik, én biztos ellenünk hangolom.
- Ennek nem lett volna semmi értelme.
- Pontosan. És Rubyt, a vérszomjas tigrist is megszelídítette. Úgy dorombolt magának, mint egy kiscica.
- Nem örülnék neki, ha egy ilyen nő pikkelne rám. Flick felnevetett.
- Aztán olyasmit mondott nekem, amit nem tudtam önmagámról. Paul elégedetten nyugtázta az elismerést, de már a soron következő'
probléma foglalkoztatta.
- Minden követ meg kell mozgatnunk, hogy éjfélre a csapat fele a hampshire-i ügynökképző központban legyen.
- Mi csak Internátusnak nevezzük - magyarázta Flick. - Egyébként a fején találta a szöget: Diana Colefieldnek, Maude Valentine-nak és Ruby Romainnek valóban ott a helye.
Paul mogorván bólintott.
- Egy fegyelmezetlen arisztokrata, egy csinos, kacér kis liba, aki nem tudja megkülönböztetni a mesét a valóságtól meg egy hirtelen haragú cigánylány. - Amikor eszébe jutott, hogy Flicket esetleg felakaszthatja a Gestapo, őt is ugyanúgy aggasztotta az újoncok gyenge képessége, mint Percyt.
- Ez van. Szegény ember vízzel főz! - jegyezte meg vidáman Flick, akinek időközben elszállt a rosszkedve.
- Igen, tudom, de egyelőre nincs se robbantási szakértőnk, se telefonműszerészünk.
Flick a karórájára pillantott.
- Még csak négy óra. És lehet, hogy Denise Bouviere-t a Királyi Légierőnél megtanították rá, hogyan kell fölrobbantani egy telefonközpontot.
Paul elmosolyodott. Átragadt rá Flick ellenállhatatlan optimizmusa.
Odaértek a megállóhoz, és elcsípték az induló szerelvényt. A misszióról nem beszélgethettek, nehogy a többi utas meghallja, miről pusmognak, így aztán Paul más témát dobott be.
- Ma délelőtt megtudtam egyet s mást Percyről. Azon a környéken hajtottunk át, ahol felnőtt.

- Bár tökéletesen elsajátította az angol uralkodó osztály viselkedését és beszédstílusát, azért ne dőljön be neki. A patinás tweedzakó alatt egy vérbeli külvárosi vagány szíve dobog.
- Elmesélte, hogy az iskolában korbáccsal verték a külvárosi kiejtése miatt.
- Ösztöndíjas diák volt, és az ilyeneknek keservesen nehéz az élete a flancos angol magániskolákban. Tapasztalatból tudom, mert én is ösztöndíjas voltam.
- Magát is korbáccsal kényszerítették rá, hogy megtanulja a felsőbb osztályok kiejtését?
- Nem. Én egy báró kastélyában nó'ttem fel, és világéletemben így beszéltem.
Paul most jött rá, miért alakulhatott ki Flick és Percy között ez a meghitt, bizalmas kapcsolat: mindketten alacsony sorból származtak, és sikerült felkapaszkodniuk a társadalmi ranglétrán. Az amerikaiakkal ellentétben az angolok úgy vélték, nincs semmi kivetnivaló a társadalmi előítéletekben, ugyanakkor megbotránkoztak, ha egy déli államokban született amerikai azt találta mondani nekik, hogy a négerek nem egyenrangúak a fehérekkel.
- Azt hiszem, Percy nagyon kedveli magát - fordult Flickhez.
- Én is úgy szeretem őt, mintha az apám lenne.
Az érzés őszintének hat, gondolta Paul, de azt is világosan látta, hogy Flick ezzel a mondattal egyben értésére adta, milyen viszonyban van az ezredessel.
Flick abban állapodott meg Percyvel, hogy Orchard Courtban találkoznak. Amikor Paullal odaértek, egy autó állt a ház előtt. Paul megismerte a Monty környezetéhez tartozó sofőrt.

- Valaki várja önt a kocsiban, uram - jelentette a férfi. Kinyílt az ajtó, és Paul húga, Caroline szállt ki a hátsó ülésről.
- Csípjenek meg! Ez nem lehet igaz! - rikkantotta Paul boldog mosollyal. A lány a nyakába ugrott, ő szorosan magához ölelte, és megkérdezte tőle: - Hát te meg mit keresel Londonban?
- Azt nem mondhatom meg, de van két szabad órám, és addig főztem Monty törzskari irodáját, amíg kölcsönadták egy kocsit, hogy idejöhessek és láthassalak. Nem akarsz meghívni egy italra?
- Sajnos egyetlen percem sincs - felelte Paul. - Még neked sem, kicsim. De elvihetsz a Whitehallba. Keresnem kell egy ügyészt, akit itt közvádlónak is csúfolnak.
- Oké, akkor induljunk! Elvégre a kocsiban is dumálhatunk.
- Mi az, hogy! - helyeselt Paul. - Gyerünk!

14

Flick visszanézett a kapuból, és egy csinos lányt látott, aki az amerikai hadsereg hadnagyi egyenruhájában éppen kiszállt a kocsiból, majd Paul nyakába vetette magát. A férfi arcán felragyogó boldog mosoly, só't a forró ölelés sem kerülte el a figyelmét. Ez a no' nyilván az őrnagy felesége, barátnője vagy menyasszonya, és valószínűleg engedélyt kapott rá, hogy váratlanul meglátogathassa Pault Londonban, gondolta. Biztosan az Angliában állomásozó amerikai csapatoknál szolgál, amelyek az inváziót készítik elő, töprengett tovább, míg Paul be nem ugrott a kocsiba.
Flick kissé elszontyolodva ment be Orchard Courtba. Szóval Paulnak barátnője van, szemmel láthatólag bolondulnak egymásért, és engedélyt kaptak, hogy találkozzanak... Flick azt kívánta, bárcsak Michel is felbukkanhatna itt ilyen váratlanul, mintha az égből pottyant volna ide. Csakhogy az ő férje sebesülten fekszik egy reimsi ágyban, és egy szégyentelenül csinos, tizenkilenc éves kis dög pátyolgatja.
Percy már visszatért Hendonból. Éppen teát főzött, amikor Flick benyitott a szobájába, és megkérdezte tőle: - Na? Milyennek találtad azt a Légierőnél szolgáló lányt?
- Lady Denise Bouviere a neve. Éppen úton van az Internátusba -felelte az ezredes.
- Csodálatos! Akkor már négy madarat fogtunk!

- De nekem komoly aggályaim vannak. Ez a nő folyton henceg! Eldicsekedett vele, mi a feladata a Légierőnél, és számos olyan részletet is elmesélt, amiról mélyen hallgatnia kellett volna. Majd jól nézd meg magadnak a kiképzésen, aztán döntsd el, mi a véleményed róla.
- Gondolom, a telefonközpontok működéséhez nem ért.
- Nem is konyít hozzá. Mellesleg a robbanóanyagokhoz sem. Kérsz teát?
- Igen. Köszönöm.
Percy Flick kezébe adta a csészét, aztán leült az ócska íróasztalhoz. - Hol van Paul?
- Elment, hogy kerítsen egy ügyészt. Azt reméli, még ma este ki tudja hozni a börtönből Ruby Romaint.
Percy fürkésző pillantást vetett Flickre.
- Kedveled ezt a Chancellort?
- Jobban, mint eleinte. -Én is.
Flick elmosolyodott.
- Képzeld, puhára főzte azt a vén csoroszlyát, aki a börtön parancsnoka.
- És mit szólsz Ruby Romainhez?
- Kitört a frász tóle. Összekapott egy darab szappanon egy másik elítélttel, és elnyisszantotta a nő nyakát.
- Jézusom! - Percy hitetlenkedve csóválta a fejét. - Hát milyen istenverte csapatot állítunk mi össze, kislány?
- Veszélyeset. Pontosan olyat, amilyet kell. Nem ez a probléma. Amellett, ahogy a dolgok jelenleg alakulnak, talán még azt a luxust is megengedhetjük magunknak, hogy a legkevésbé alkalmasak közül kiszórjunk egyet-kettőt a kiképzés folyamán. Engem főleg az idegesít, hogy éppen a két nélkülözhetetlen szakemberünk hiányzik. Semmi értelme Franciaországba vinni egy belevaló lánycsapatot csak azért, hogy aztán tévedésből ne azokat a kábeleket tegyék tönkre, amelyeket kéne.
Percy megitta az utolsó korty teát, és tömni kezdte a pipáját. - Én ismerek egy nőt, aki robbantási szakértő, és franciául is beszél.
Flick meglepetten bámult rá. - Hiszen ez nagyszerű! Eddig miért nem szóltál róla?
- Amikor először eszembe jutott, habozás nélkül kirostáltam, mert teljesen alkalmatlannak tartottam a feladatra. De akkor még nem tudtam, milyen szorult helyzetben leszünk.
- Miért tartottad alkalmatlannak?
- A kora miatt. Már negyven körül járhat, és a KHP ritkán vet be ilyen idős ügynököt, különösen ejtőernyős misszióra - magyarázta Percy, miközben meggyújtott egy szál gyufát.
Az életkor nem lehet akadály ebben a kutyaszorítóban, gondolta Flick.
- Hajlandó lesz önként jelentkezni? - kérdezte izgatottan.
- Azt hiszem, jó esélyünk van rá, főleg, ha én kérem tőle.
- Szóval barátok vagytok. Percy bólintott.
- És hogyan lett belőle robbantási szakértő?
Az ezredesen látszott, hogy zavarban van. Még mindig az égő gyufát szorongatta.
- Tudod, ő kasszafúró. Szóval... mackós. Hosszú évekkel ezelőtt ismerkedtem meg vele, amikor az East Enden politizáltam. - A gyufa Percy körmére égett. Meggyújtott egy másikat.
- Nahát! Nem is tudtam, hogy ilyen sötét múltad van! És most hol található a kis barátnőd?
Percy az órájára nézett.
- Öt perccel múlt hat. így estefelé nyilván a Rusnya Kacsához címzett zártkörű bárban tanyázik.
- Alighanem kocsmát akartál mondani.
- Igen.
- Akkor gyújts rá végre arra a rohadt pipára, és azonnal tűzzünk oda!
A kocsiban Flick megkérdezte: - Honnan tudod, hogy mackós a nő?
Percy vállat vont.

- Ezt mindenki tudja róla.
- Mindenki? Még a rendőrség is?
- Hát persze. Az East Enden, kislány, a zsaruk meg a bűnözők együtt nőnek fel, együtt járnak iskolába, és egy utcában laknak, tehát mindent tudnak egymásról.
- De ha a rendőrök ilyen jól ismerik a bűnözőket, miért nem csukják le őket? Feltehetőleg azért, mert semmit sem tudnak rájuk bizonyítani...
- A helyzet a következő- felelte Percy. - Amikor a zsaruknak bizonyíték kell, letartóztatnak valakit az adott szakmából. Ha betörtek valahová, elkapnak egy betörőt. Nem számít, hogy tényleg ő követte-e el a szóban forgó bűncselekményt, mert a rendőrök mindig tudnak bírósági ügyet kreálni: hamis tanúzásra kényszerítik az embereket, megírják helyettük a vallomásukat, törvényszéki bizonyítékokat gyártanak. Olykor persze bakot lőnek, és ártatlanokat juttatnak rács mögé. Azonkívül igen gyakran arra használják a hatalmukat, hogy így állja-
nak bosszút a személyes sérelmeikért. De hát az életben semmi sem tökéletes, igaz?
- Ezzel azt akarod mondani, hogy mindaz, amit a bíróságok meg az esküdtszékek halandzsáznak, csupán nevetséges komédia?
- Méghozzá rendkívül sikeres, szűnni nem akaró komédia, és jövedelmező' állást biztosít mindazoknak az egyébként semmire sem alkalmas polgároknak, akik a detektívek, az ügyvédek, a jogtanácsosok meg a bírák szerepét domborítják.
- Ez a te kedves mackós barátnőd is ült már börtönben?
- Nem. Az ember könnyen kibújhat az igazságszolgáltatás alól, ha hajlandó zsíros összegekkel megkenni az illetékeseket, és meleg baráti kapcsolatokat ápol a nyomozókkal. Például tegyük fel, hogy egy utcában lakik Callahan felügyelő kedves idős édesanyjával. Legalább hetenként egyszer beugrik a drágához, megkérdezi tőle, ne szaladjon-e le valamiért a boltba, végignézi az unokák összes fényképét... és Callahan felügyelőnek mindjárt nehezére esik sittre vágni ezt a jótét lelket.
Flicknek eszébe jutott az a rémtörténet, amit Ruby mesélt néhány órával ezelőtt. Rájött, hogy némelyeknek majdnem olyan keserves az élete Londonban, mint a Gestapo karmai között. Vajon lehetséges, hogy a dolgok ennyire különböznek mindattól, amit mostanáig képzelt róluk?
- Nem tudom eldönteni, tréfálsz-e vagy komolyan beszélsz - fordult Percyhez. - Fogalmam sincs, mit gondoljak.
- Ó, én komolyan beszélek - felelte mosolyogva Percy. - De nem várom el tőled, hogy higgy nekem.
Már Stepneyben jártak, a dokkok közelében. Ebben a külvárosban olyan pusztítást vittek véghez a bombák, amilyet Flick még sosem látott. Egész utcák váltak a földdel egyenlővé. Percy bekanyarodott egy szűk zsákutcába, és megállt úti céljuk, a kocsma előtt.

A „Rusnya Kacsa" afféle tréfás gúnynév volt: a kocsmát eredetileg „Fehér Hattyú"-nak hívták. Persze a zártkörű bár egyáltalán nem volt zártkörű, csak azért nevezték így, hogy megkülönböztessék attól a nyilvános kricsmitől, ahol fűrészporral szórják föl a padlót, és korsónként egy pennyvel olcsóbban mérik a sört. Flick azon kapta rajta magát, hogy gondolatban ezeket a nemzeti sajátságokat magyarázza Paulnak.
Geraldine Knight egy magas bárszéken trónolt a pult végében, és
úgy nézett ki, mintha ő lenne a tulaj. Haját platinaszőkére festette, s erősen, egy kozmetikust megszégyenítő ügyességgel sminkelte magát. Töltött galamb alakja egyáltalán nem hatott petyhüdtnek, épp ellenkezőleg - tehát nyilván fűzőbe préselte. A hamutartóban égő cigaretta végét rúzs színezte skarlátvörösre. Nehéz lenne elképzelni bárkit is, aki kevésbé látszik titkos ügynöknek, gondolta csüggedten Flick.

- Itt forduljak fel, ha ez nem Percy Thwaite! - kiáltott fel az asszony olyan hanghordozással, mintha jellegzetes külvárosi kiejtését beszédgyakorlatokon pallérozta volna. - Mit keresel ezen a nyomortanyán, te megrögzött vén komcsi? - kérdezte. Szemmel láthatólag örült a régi jó barátnak.
- Hello, Gelly. Engedd meg, hogy bemutassam a kolléganőmet, Flicket - udvariaskodott Percy.
- Örülök, hogy megismerhetlek, angyalom - mondta az asszony, és kezet rázott Flickkel.
- Gellynek becéznek? - kérdezte tóle Flick.
- Igen, de senki sem tudja, hol ragadt rám ez a név.
- Nyilván a robbanóanyagról kereszteltek el. Gelignit, Gelly... tiszta sor! - vágta rá Flick.
Gelly eleresztette a füle mellett ezt a szellemeskedést.
- Ha már úgyis rendelsz valamit, Percy, én gint kérek, tisztán! Flick most franciául szólt hozzá.
- Mióta élsz ebben a városrészben?
- Tízéves korom óta - felelte az asszony szintén franciául, de észak-amerikai kiejtéssel. - Québecben születtem.
Ez nem túl jó, gondolta Flick. Lehet, hogy a németek nem veszik észre az akcentusát, a franciák viszont annál inkább. Gelly kénytelen lesz kanadai születésű franciának kiadni magát. Könnyen hihető mese, de ahhoz épp elég szokatlan, hogy fölkeltse az emberek kíváncsiságát. A fene egye meg!
- De azért brit állampolgárnak tartod magad?
- Nem britnek, hanem angolnak! - csattant föl méltatlankodva Gelly, és angolul beszélt tovább. - Anglikán vallású vagyok, a konzervatívokra szavazok, és utálom az idegeneket, a hitetleneket meg a republikánusokat. - Percyre sandítva hozzátette: - Természetesen a jelenlévők kivételével.
- Neked valahol Yorkshire-ben kéne élned egy eldugott hegyi tanyán, ahol a vikingek óta színét se látták idegennek - mondta Percy. -
Fogalmam sincs, hogy bírod ki Londonban, hiszen tele van a város orosz bolsevikokkal, német zsidókkal, ír katolikusokkal és nonkon-formista walesiekkel, akik úgy építik egymás után a kis kápolnáikat, ahogy a vakondokok túrják föl a gyepet.
- London már nem olyan, mint a régi szép idóicben, Perce.
- Amikor még magad is ágrólszakadt idegen voltál?
Ez nyilván afféle régi, meghitt baráti civakodás kettó'jük között, gondolta Flick, és türelmetlenül közbevágott: - Örömmel hallom, hogy ennyire szereted a hazádat, Gelly.
- Aztán mért olyan fontos ez neked, ha szabad érdekló'dnöm?
- Azért, mert akadna valami, amit megtehetnél Angliáért.
- Elmeséltem Flicknek, milyen... mesterséget űzöl, öreglány - magyarázta Percy.
Gelly a skarlátvörösre pingált körmeit nézegette. - Diszkrétebb is lehetnél, Percy. Fó' az óvatosság, ahogy a nagykönyvben meg van írva. Ismét Flick vette át a szót.
- Bizonyára ismered a szakmádba vágó legújabb fantasztikus találmányokat. Elsó'sorban a plasztik robbanóanyagokra gondolok.
- Jgyekszem lépést tartani a fejló'déssel, hogy naprakész legyek -felelte Gelly szerényen és tartózkodóan. Megváltozott az arckifejezése. Átható pillantással nézett Flick szemébe. - Ugye a háborúval függ össze a dolog?
- Igen.
- Akkor számíthatsz rám. Bármit megteszek Angliáért.
- Néhány napra el kell utaznod.
- Nem probléma.
- De lehet, hogy nem jössz vissza.
- Mi a bánatot jelentsen ez?

- Nagyon veszélyes lesz a munka - felelte halkan Flick.
- Ó! - dünnyögte riadtan Gelly, és nagyot nyelt. - Nem számít, akkor is benne vagyok a buliban - tette hozzá, de nem túl meggyőzően.
- Biztos?
Gelly gondolkodóba esett, mintha mérlegelné a helyzetet. - Te nyilván azt akarod, hogy felrobbantsak valamit. Flick némán bólintott.
- De nem a kontinensen, ugye?
- Az is eló'fordulhat. I Gelly elsápadt a smink alatt.
- Te jó szagú úristen! Azt akarod, hogy Franciaországba menjek, igaz?
Flick egy szót se szólt.
- Méghozzá az ellenséges vonalak mögé! Isten a megmondhatója, öreg vagyok én már az ilyesmihez. - Egy pillanatig tétován hallgatott. - Hiszen betöltöttem... a... harminchetet.
Minimum öt évet letagadsz szívem, gondolta Flick, de csak annyit mondott: - Nos, akkor csaknem egyidó'sek vagyunk. Én most leszek harminc. Ebben a korban még nyugodtan fejest ugorhatunk egy jó kis kalandba, nem?
- Csak a saját nevedben beszélj, drágám! Flick elcsüggedt. Gelly nem fog kötélnek állni.
Rájött, hogy az egész terv úgy rossz, ahogy van, mert egyszerűen lehetetlen olyan nóicet találni, akik a feladatot is végre tudják hajtani, és franciául is tökéletesen beszélnek. Tehát a terv a kezdet kezdetétől kudarcra van ítélve. Elfordult Gellytól. Úgy érezte, rögtön sírva fakad.
Percy is pedálba lépett.
- Olyan melót szeretnénk rád bízni, Gelly, ami életbe vágóan fontos ahhoz, hogy megnyerjük a háborút.
- Ezt egy hülyének meséld, öreg haver, az talán beveszi - gúnyolódott az asszony, de csak lagymatagon. Látszott rajta, mennyire elkomolyodott.
Percy megrázta a fejét.
- Nem túlzok, hidd el. Valóban sorsdöntő' lehet, hogy vállalod-e. Ezen múlhat, gyó'zünk-e vagy veszítünk.
Gelly szótlanul meredt rá. A belsó'vívódástól eltorzult az arca. Nem tudott se igent, se nemet mondani. Percy rátett még egy lapáttal.
- És te vagy az egyetlen az egész országban, aki képes rá.
- Kopj le rólam! - förmedt rá Gelly. Még mindig nem hitt neki.
- Ide figyelj! Te no" létedre mackós vagy, ráadásul jól tudsz franciául. Mit gondolsz, hány ilyen akad még Angliában rajtad kívül? Majd én megmondom: egy sem!
- Szűzanyám! Hiszen te nem tréfálsz! Igaz?
- Soha életemben nem beszéltem komolyabban.
- Jaj, Perce! A francba! - Gelly elhallgatott, és egy örökkévalóságnak tűnó' pillanatig semmit sem szólt. Flick visszafojtotta a lélegzetét. Végül Gelly kinyögte: - Rendben van, te gazember! Megcsinálom!
Flick örömében megcsókolta az asszonyt.
- Az isten áldjon meg érte, Gelly! - hálálkodott Percy.
- Mikor kezdünk? - kérdezte Gelly.
- Most rögtön! - vágta rá Percy. - Ha bedobtad azt a gint, előbb hazaviszlek, hogy becsomagolhass, aztán máris indulunk tovább a kiképzés helyszínére.
- Micsoda? Még ma este?
- Mondtam már, hogy nagyon fontos a dolog. Gelly fölhajtotta az utolsó kortyot.
- Jól van. Kész vagyok.
Miközben terjedelmes fenekét megemelve az asszony lecsusszant a bárszékről, Flick azon tűnődött, hogyan fog boldogulni ez a nő az ejtőernyővel.

Hármasban távoztak a kocsmából. Az utcán Percy megkérdezte Flicktól: - Haza tudsz menni földalattival?
- Hát persze.
- Akkor holnap az Internátusban találkozunk.
- Ott leszek! - ígérte Flick, és elváltak egymástól. Örömmámorban úszva ballagott a legközelebbi megálló felé. Ezen
a langyos nyári estén javában zajlott az élet az East Enden: szurtos képű kisfiúk egy bottal meg egy kimustrált teniszlabdával krikettez-tek; egy elcsigázott férfi mocskos overallban sietett haza vacsorázni; egy szabadnapos katona egyenruhában, pár shillinggel meg egy csomag cigarettával a zsebében olyan hetyke léptekkel sétált a járdán, mintha az egész világ minden gyönyöre rá várna, csak a kisujját kéne megmozdítania érte; három lány ujjatlan ruhában, szalmakalapban, vihogva bámulta a katonát. És mindnyájuk sorsa az elkövetkező néhány napon dől el, gondolta elkomolyodva Flick.
A bayswateri szerelvényen végképp elhagyta a jókedve, hiszen a legfontosabb csapattagot még mindig nem találta meg, és telefonműszerész nélkül Gelly esetleg rossz helyre rakja majd a robbanóanyagot. Nyilván így is kárt tesznek a központban, de ha egy-két nap alatt ki lehet javítani a hibát, akkor fölösleges ez az iszonyú erőfeszítés, és hiába kockáztatják az életüket.
Amikor hazaért, a bátyja, Mark várt rá a kis manzárdlakásban.

- Nahát, milyen kellemes meglepetés! - üdvözölte Flick, majd megölelte és megcsókolta.
1
- Ma este nincs semmi dolgom, úgyhogy arra gondoltam, meghívlak valahova egy italra - mosolygott rá Mark.
- És hol van Steve?
- Jagót alakítja a Lyme Regisben állomásozó csapatoknak. Mostanában mind a ketten főleg a Frontszínház társulatánál dolgozunk. - A Frontszínház a háború alatt a fegyveres erőknek rendezett színielőadásokat. - Hová menjünk?
Flick fáradt volt, és legszívesebben elküldte volna Markot, de aztán eszébe jutott, hogy pénteken vissza kell térnie Franciaországba, így talán most látja utoljára a bátyját.
- Mit szólnál a West Endhez? - kérdezte.
- Beülünk egy jó kis mulatóba.
- Tökéletes!

Kiléptek a házból, és karonfogva sétáltak végig az utcán.
- Ma reggel meglátogattam a mamát - mesélte Flick.
- Hogy van?
- Jól. De a legnagyobb bánatomra még mindig haragszik rád, Mark.
- Nem is számítottam másra. Hogyhogy meg tudtad látogatni?
- Le kellett mennem Somersholme-ba. Hosszú lenne elmagyarázni, miért.
- Szigorúan titkos ügyben, ha nem tévedek.
Flick csak egy mosollyal jelezte, hogy a bátyja eltalálta az okot, aztán újra eszébe jutott a problémája, és felsóhajtott.
- Ugye még véletlenül sem ismersz egy franciául jól beszélő női telefonműszerészt?
Steve megtorpant.
- Hát... Fogjuk rá, hogy ismerek.

15

Mademoiselle Lemas a kínok kínját állta ki. Nyársat nyelve ült a kis asztalnál a kemény, egyes támlájú széken. Arcára merev maszkként fagyott rá az önfegyelem. Moccanni sem

mert. Még mindig a fején volt a divatjamúlt harangszabású kalap, és jókora drapp bőr retikülje az ölében hevert. Tömzsi kis keze ritmikusan markolászta a táska fülét. Nem hordott gyűrűt; valójában mindössze egyetlen ékszert viselt a nyakában: egy vékony láncon lógó apró ezüstfeszületet.
A késő estig dolgozó hivatalnokok és titkárnők szépen vasalt egyenruhájukban javában serénykedtek körülötte: iratokat gépeltek, dossziékat rendezgettek. Dieter utasításaihoz híven valahányszor elkapták az idős hölgy pillantását, udvariasan rámosolyogtak, egyik vagy másik lány hébe-hóba szólt hozzá pár kedves szót, s vízzel vagy kávéval kínálta.
Dieter szemben ült vele, és figyelte. Egyik oldalán Hesse hadnagy, a másikon Stéphanie foglalt helyet. Hans Hesse a munkáscsaládból származó erős, egészséges német férfi iskolapéldája volt, akit semmi sem hozott ki a sodrából. Sztoikus nyugalommal nézte Mademoiselle Lemas vergődését: jó néhány kínvallatást látott már életében. Stéphanie nehezebben tűrte a tortúrát, de uralkodott magán. Látszott rajta, mennyire feszélyezi a dolog, ám ennek ellenére egy szót se szólt; életcéljának tekintette, hogy Dieter kedvében járjon.
Dieter pontosan tudta, hogy Mademoiselle Lemas nem csak a fizikai fájdalomtól'szenved. Bár majd' szétreped a hólyagja, mégsem ez gyötri a legjobban, hanem a rettegés, hogy maga alá piszkít egy zsúfolt irodában, ahol udvarias, jól öltözött emberek végzik megszokott mindennapi munkájukat. Egy köztiszteletben álló, hajlott korú dáma számára ez maga volt a rémálom. Ennél nagyobb szörnyűség nem i| történhetett volna vele. Dieter csodálta a lelkierejét, s kíváncsi volt;
megtörik-e egyáltalán, elmondja-e neki, amit tud, vagy a végsőkig kitart.
Arra eszmélt, hogy egy fiatal tizedes összecsapja a bokáját mellette, és így szól hozzá: - Elnézést kérek a zavarásért, őrnagy úr, de azért küldtek önhöz, hogy megkérjem, szíveskedjék átfáradni Weber őrnagy irodájába.
Dieter fontolóra vette, hogy megüzeni Willinek: Ha beszélni akarsz velem, akkor gyere ide te, ám végül úgy döntött, semmit sem nyer vele, ha gorombáskodik, amíg nem feltétlenül szükséges. Talán Weber hajlandó lenne valamivel készségesebben együttműködni vele, ha hagyná, hogy neki is legyen némi sikerélménye.
- Rendben van, máris megyek. - Hesséhez fordult. - Hans, maga tudja mit kell kérdeznie a fogolytól, ha megtörik.
- Igen, őrnagyúr.
- Abban az esetben, ha mégsem... Stéphanie, ha megkérlek, átmennél a Café des Sports-ba, és hoznál nekem egy üveg sört meg egy poharat?
- Természetesen! - pattant föl az asszony hálásan, amiért ezzel az ürüggyel végre elhagyhatja a helyiséget.
Dieter követte a tizedest Willi Weber pompás irodájába, amely a kastély homlokzati frontján helyezkedett el, és mindhárom hatalmas ablaka a térre nézett. Dieter kipillantott a város fölött lenyugvó napkorongra. A rézsútos fénysugarak megvilágították a középkori templom boltíveit és gyámfalait. Stéphanie épp ekkor vágott át a téren. Magas sarkú cipőjében olyan kényes eleganciával lépkedett, mint egy kecses, ám erős, gyönyörű versenyparipa.
Odalent katonák dolgoztak: három masszív faoszlopot állítottak fel, egyiket a másik mellé. Dieter összevonta a szemöldökét.

- Kivégzőosztag? - kérdezte.
- Azokat a terroristákat fogják agyonlőni, akik túlélték a vasárnapi összetűzést - felelte Weber. - Úgy értesültem, befejezted a kihallgatásukat.
Dieter bólintott.
- Már mindent elmondtak nekem, amit tudnak.
- Nyilvánosan végeztetem ki őket, hogy mindenki lássa, mi vár azokra, akik azt fontolgatják, belépjenek-e az Ellenállásba.

- Jó ötlet - mondta Dieter. - De hármuk közül csak Gaston úszta
meg ép bőrrel a vallatást. Bertrand és Geneviéve súlyosan megsebesült. Meglepne, ha a saját lábukon tudnának kimenni a térre.
- Akkor sem kerülhetik el a sorsukat. Legfeljebb kivisszük Őket. De nem azért hívattalak, hogy róluk beszéljünk. A párizsi feletteseim a legújabb fejleményekről érdeklődtek. Azt kérdezték, sikerült-e előbbre lépnünk az ügyben.
- És mit válaszoltál nekik, Willi?
- Azt, hogy negyvennyolc órányi nyomozás és vallatás után letartóztattál egy öregasszonyt, aki vagy menedéket adott a házában szövetséges ügynököknek, vagy nem, de mindenesetre nekünk még semmit sem mondott.
- És mit szeretnél válaszolni nekik?
Weber teátrális mozdulattal az asztalra csapott.
- Azt, hogy megtörtük végre a francia Ellenállás gerincét!
- Ehhez alighanem több kell negyvennyolc óránál.
- Miért nem kínzód meg ezt a vén tehenet?
- Éppen azt teszem.
- Hát persze! Azzal, hogy nem engeded ki a vécére! Miféle kínzás az ilyen?
- Úgy vélem, ebben az esetben a legeredményesebb.
- Azt hiszed, hogy te mindenkinél mindent jobban tudsz! Mindig arrogáns alak voltál. De ez már az új Németország, tisztelt kollégám! Már nem tarthatod magadat felsőbbrendűnek, és nem formálhatsz jogot különleges elbírálásra, pusztán azért, mert egy professzor fia vagy!
- Ne légy nevetséges!
- Tényleg elhiszed, hogy te lehettél volna minden idők legfiatalabb főfelügyelője a kölni bűnügyi rendőrségnél, ha az apád akkoriban nem olyan nagymenő az egyetemen?
- Nekem is ugyanazokat a vizsgákat kellett letennem, mint bárki másnak.
- Milyen furcsa, hogy a többieknek, akik éppolyan tehetségesek voltak, mint te, valahogy sosem sikerült a tiédhez hasonló kiváló eredményt elérniük!
Dieter elképedt. Szóval Weber ezt mesélte be magának?
- Az isten szerelmére, Willi! Csak nem képzeled, hogy az egész kölni rendőrség összebeszélt, és mindenki jobb osztályzatokat adott nekem, mert az apám zenetanár volt az egyetemen! Ez kész röhef!
- A régi időkben lépten-nyomon előfordultak ilyen disznóságok.
Dieter felsóhajtott. Webernek félig-meddig igaza van, gondolta. Németországban azelőtt valóban virágzott a nepotizmus meg a protekció. De Willi előléptetésének nem ezek a jelenségek állták útját, hanem az ostobasága miatt nem tudott ötről hatra jutni. Az az igazság, hogy buta szegény, mint a sötét éjszaka, és sehol nem vinné semmire, kivéve egy olyan szervezetben, amelyben a fanatizmus fontosabb, mint a tehetség.
Dieter megelégelte ezt a süket dumát.
- Mademoiselle Lemas miatt ne fájjon a fejed - mondta. - Hamarosan beszélni fog. - Az ajtóból visszafordult. - És nemsokára a francia Ellenállás gerincét is megtörjük. Ne izgulj, nem kell sokáig várnod. Türelem rózsát terem!

Visszament a nagy irodahelyiségbe. Mademoiselle Lemas most már halkan nyögdécselt. Weber felbosszantotta Dietert. Fogytán volt a türelme, és elhatározta, hogy fölgyorsítja a folyamatot. Amikor Stépha-nie visszajött, elvette tőle a poharat, az asztalra állította, kinyitotta az üveget, majd a fogoly orra előtt lassan kitöltötte a sört. Az idős hölgy szeméből potyogni kezdtek a fájdalom keserű könnyei, és végigfolytak pufók arcán. Dieter nagyot húzott a sörből, aztán letette a poharat.
- A kínjai rövidesen véget érnek, Mademoiselle - mondta. - Karnyújtásnyira van a segítség. Ön néhány percen belül válaszol a kérdéseimre, és könnyíthet magán.

Az asszony lehunyta a szemét.
- Hol találkozik az angol ügynökökkel? - Dieter egy pillanatig hallgatott. - Miről ismerik fel egymást? - Az idős hölgy nem felelt. - Mi a jelszó?
Dieter várt egy másodpercet, aztán így szólt: - Készüljön fel a válaszokra, és tartsa észben őket. Világosak, érthetőek legyenek, hogy amikor eljön az ideje, gyorsan, habozás vagy magyarázkodás nélkül közölhesse velem a mondanivalóját, és akkor azonnal enyhíthet a fájdalmán.
Elővette a bilincskulcsot a zsebéből. - Hans, fogja meg jó erősen a Mademoiselle csuklóját! - Lehajolt és kinyitotta a bilincseket, amelyekkel az asztal lábához rögzítette az asszony bokáját. A karjánál fogva fölsegítette a foglyot. - Stéphanie, gyere velünk - mondta. - Szépen kisétálunk a női mosdóba.
Stéphanie-val az élen kimentek az irodából. Dieter és Hans jobb-ról-balról támogatta a rabot, aki kétrét görnyedve, az ajkát harapdálva
botorkált kettőjük között. Elvergődtek a folyosó végéig, és megálltak a Damen feliratú ajtó előtt. Mademoiselle Lemas hangosan felnyögött, amikor meglátta a táblát.
- Nyisd ki az ajtót! - kérte meg Dieter Stéphanie-t.
Az asszony kinyitotta. Tiszta, fehér csempés fürdőszoba tárult a szemük elé mosdókagylóval, fémrúdon lógó törölközővel és egy sor vécéfülkével.
- Most pedig - szólalt meg Dieter -, mindjárt vége a fájdalomnak.
- Könyörgök, engedjen be! - suttogta Mademoiselle Lemas.
- Hol találkozik az angol ügynökökkel? Az idős hölgy sírva fakadt.
Dieter szelíden megismételte a kérdést.
- Hol találkozik velük?
- A székesegyházban - zokogta a fogoly. - A kriptában. Könyörgök,' engedjen be!
Dieter elégedetten felsóhajtott. Végre megtört, gondolta ujjongva.
- Mikor találkozik velük?
- Délután három órakor. Minden délután odamegyek.
- És miről ismerik fel egymást?
- Felemás cipőt húzok, az egyik barna, a másik fekete. Bemehetek végre?
- Még egy kérdésem van. Mi a jelszó?
- Imádkozzék értem.
Mademoiselle Lemas megpróbált az ajtó felé lépni, Dieter azonban szorosan fogta. Hesse hasonlóképpen.
- Imádkozzék értem - ismételte Dieter. - Ezt ön mondja vagy az ügynök?
- Az ügynök. Jaj, hagyjon már, az istenért!
- És ön mit válaszol?
- Azt, hogy „Én a békéért imádkozom".
- Köszönöm - bólintott Dieter, és elengedte. Az asszony berohant a mosdóba.
Dieter a fejével intett Stéphanie-nak, aki követte az idős hölgyet, és becsukta az ajtót.

Dieter nem tudta eltitkolni, milyen elégedett.
- Haladunk, Hans, haladunk!
Hans is örült az eredménynek.
- A székesegyház kriptája, a hét bármelyik napján délután három-
kor, felemás cipő, az egyik barna, a másik fekete, a jelszó: „Imádkozzék értem", a válasz: „Én a békéért imádkozom". Remek!
- Ha kijönnek, kísérje le a foglyot az egyik cellába, és adja át a Ges-tapónak. Majd ők gondoskodnak róla, hogy eltűnjön valamelyik táborban.
Hans bólintott.
- Ez súlyos büntetésnek látszik, uram. Már úgy értem, a hölgy elég idős az ilyesmihez.

- Valóban súlyosnak látszik - de csak addig, amíg nem jutnak eszébe azok a német katonák és francia civilek, akiket a kedves idő's hölgy által bújtatott terroristák gyilkoltak meg. Ha rájuk gondol, mindjárt nem is hat olyan súlyosnak ez a büntetés.
- Igaza van, uram, így már egészen más megvilágításban látom a helyzetet.
- Helyes. És azt is láthatja, Hans, hogyan következik egyik dolog a másikból - folytatta a történteken elgondolkozva Dieter. - Gaston elárulja a ház címét, a házban megtaláljuk Mademoiselle Lemas-t, akiből kiszedjük, hogy a kripta a találkahely, a kripta pedig... ki tudja, hová vezet? - Máris töprengeni kezdett, hogyan aknázhatná ki a legjobban az új információt. Óriási kihívásnak tekintette, hogy London tudta nélkül kapja el az ügynököket. Ha ügyesen végzi a dolgát, a szövetségesek újabb és újabb embereket dobnak át a megszokott módon, ami nekik egy vagyonba kerül. Hollandiában már bevált a trükk: több mint ötven méregdrágán kiképzett szabotőr ereszkedett le ejtőernyővel, méghozzá egyenesen a németek karjába.
Ideális esetben a Londonból átküldött következő ügynök is elmenne a székesegyház kriptájába, és ott találná a rá váró Mademoiselle Lemas-t, aki hazavinné, az ügynök pedig rádión megüzenné Londonnak, hogy minden a legnagyobb rendben van. Aztán amint kitenné a lábát a házból, ő, Dieter, megkaparinthatná a fickó kódkönyveit, letartóztathatná az ügynököt, és a továbbiakban az elfogott szabotőr nevében küldözgethetné Londonba az üzeneteket - majd elolvashatná a válaszokat. így tulajdonképpen egy nem létező sejt vezetője lehetne! Izgatta ez a fantasztikus lehetőség.
Willi Weber közeledett a folyosón.

- Mi újság, őrnagy? Beszélt a fogoly?
- Természetesen!
- Nem kapkodta el. És mondott valami hasznosat?
- Közölheted a feletteseiddel, hogy elárulta, hol van a találkahely, és a jelszavakat is tudjuk, így abban a pillanatban elcsíphetjük az ügynököket, amint megérkeznek.
Weberen látszott, hogy a Dieterrel szemben táplált gyűlölete ellenére majd' kifúrja az oldalát a kíváncsiság.
- Na és hol van a találkahely?
Dieter tétovázott. Legszívesebben semmit sem kötött volna Weber orrára, de tudta, ez nem megy másképp, csak úgy, ha megsérti ezt a balfácánt, akinek a segítségére még szüksége van - tehát válaszolnia kell a kérdésére.
- A székesegyház kriptájában. Az ügynökök délután háromkor szoktak odamenni.
- Majd tájékoztatom Párizst - közölte Weber és továbbsétált. Dieter ismét a következő' lépésen kezdte törni a fejét. Annyit már
tudott, hogy a rue du Bois-ban lévó' házat a legszigorúbb titoktartás övezi, és a Bollinger-sejt egyetlen tagja sem találkozott Mademoiselle Lemas-val. A Londonból érkező'ügynököknek fogalma sincs róla, hogy néz ki az asszony - ezért van szükség az ismertetőjelekre meg a jelszavakra. Tehát ha keríteni lehetne valakit, aki eljátssza az összekötő szerepét... de ki legyen az?
Stéphanie épp ebben a pillanatban lépett ki az idős hölggyel a női mosdóból.
Megvan! Ő el tudná játszani!
Bár sokkal fiatalabb, mint Mademoiselle Lemas, és egyáltalán nem hasonlít hozzá, az ügynökök ezt nem tudhatják. Amellett Stéphanie-ról ordít, hogy francia, s mindössze annyi lenne a dolga, hogy egy-két napig gondját viselje az újonnan jött ügynöknek.
Dieter karon fogta az asszonyt.
- Hans most már egyedül is boldogul a fogollyal. Gyere, meghívlak egy pohár pezsgőre!
Kikísérte Stéphanie-t a kastélyból. A katonák befejezték a munkát a téren, és a három oszlop hosszú árnyékot vetett az esti fényben. Néhány helybeli álldogált a templom kapujában, s némán, de éberen figyelte, mi lesz.

Dieter és Stéphanie bement a bárba. Dieter egy üveg pezsgőt rendelt.
- Köszönöm, hogy egész nap olyan sokat segítettél nekem - fordult az asszonyhoz. - Hálás vagyok érte.
- Szeretlek - válaszolta Stéphanie. - És tudom, hogy te is szeretsz, még akkor is, ha soha nem mondod.
- Mi a véleményed arról, amit ma tettünk? Hiszen te francia vagy, amellett ott az a nagyanyád, akinek a származásáról beszélnünk sem szabad, és ha jól ismerlek, nem tartozol a fasizmus hívei közé.
Az asszony hevesen megrázta a fejét.
- Én már nem hiszek sem a nemzeti hovatartozásban, sem a származásban, sem a politikában! - jelentette ki szenvedélyesen. - Amikor a Gestapo letartóztatott, egyetlen francia sem akadt, aki segített volna rajtam. A zsidókra sem számíthattam. A szocialisták, a liberálisok, a kommunisták is cserbenhagytak. És iszonyúan fáztam abban a börtönben. - Teljesen megváltozott az arca. A szája szögletéből eltűnt a szinte mindig ott bujkáló csábító félmosoly, s a szeméből is elillant az incselkedő, kacéran hívogató csillogás. Úgy nézett maga elé, mintha egy múltbeli jelenetet látna. Bár meleg nyári este volt, ő mégis szorosan összefonta a karját, és megborzongott. - Nemcsak kívülről fáztam, nemcsak a bőrömön éreztem a hideget, hanem a szívemben, a gyomromban, a csontjaimban is. Azt hittem, már soha többé nem melegszik át a testem, és jéggé dermedve megyek a sírba. - Elhallgatott. Elkínzott, sápadt arcát látva Dieter egy pillanatra úgy érezte, szörnyű dolog a háború. Aztán Stéphanie tovább beszélt. - Sosem fogom elfelejteni azt a tüzet, ami a lakásodban égett. Csak úgy ropogott a kandallóban! Már nem is emlékeztem rá, milyen is a lobogó lángoknál melegedni. Az a tűz csinált újra embert belőlem. - Hirtelen felocsúdott a révületből. - Te mentetted meg az életemet. Ennivalót és bort adtál. Ruhákat vettél nekem. - Ismét a régi mosoly játszadozott az ajka körül, mintha azt mondaná: Ha van merszed hozzá, bármit megtehetsz! - És ott szeretkeztél velem, a kandalló előtt.
Dieter megfogta az asszony kezét.
- Igazán nem esett nehezemre.
- Melletted biztonságban vagyok egy olyan világban, amelyben szinte senki nincs biztonságban. Én épp ezért most már csak benned hiszek.
- Ha ezt tényleg komolyan gondolod...
- A legkomolyabban.
- Akkor volna még valami, amit megtehetnél a kedvemért.
- Bármit megteszek.
- Szeretném, ha megszemélyesítenéd Mademoiselle Lemas-t. Stéphanie értetlenül vonta fel tökéletesen kiszedett szemöldökét.
- El kell játszanod a szerepét. Vagyis te mész el minden délután háromkor a kriptába. Úgy, ahogy mondta, felemás cipőben. Amikor valaki odalép hozzád, és így szól: „Imádkozzék értem", azt feleled neki: „Én a békéért imádkozom". Aztán magaddal viszed az illetőt a rue du Bois-ban lévő házba, majd azonnal értesítesz engem.
- Egyszerű feladatnak látszik.
Kihozták a pezsgőt. Dieter töltött két pohárral. Úgy döntött, őszinte lesz az asszonyhoz.
- Mert alapjában véve valóban egyszerű. De azért van benne némi kockázat. Ha az ügynök már máskor is találkozott Mademoiselle Lemas-val, akkor rögtön rájön, hogy át akarod verni, és veszélybe kerülhetsz, így is vállalod?
- Fontos ez neked?
- A háború szempontjából fontos.
- Fütyülök a háborúra!
- De nekem is nagyon fontos.

- Akkor vállalom. Dieter fölemelte a poharát.
- Köszönöm! Koccintottak és ittak.
Odakint, a téren puskaropogás hallatszott: most dördült el a sortűz. Dieter kipillantott az ablakon. Az oszlopokhoz kötözött három test élettelenül bukott előre; a kivégzőosztag katonái leengedték a fegyverüket; az összeverődött helybeliek némán, mozdulatlanul nézték végig, hogyan lövik agyon az ellenállókat.

16

A háború miatt bevezetett takarékossági intézkedések nem sokat változtattak a Sohón, a londoni West End szívében lévő vöröslámpás negyeden. Ugyanazok a sörtől berúgott, falkába verődött fiatalemberek tántorogtak az utcákon, akik eddig, csak most a zömük egyenruhában dülöngélt, és ugyanozok az erősen kifestett, szűk ruhás, kuncsaftra vadászó lányok stricheltek a járdákon, akik korábban is itt keresték meg a mindenesti betevő falatot.
Mark és Flick tíz órakor érkezett meg a Criss-Cross Clubba. A szmokingot és piros csokornyakkendőt viselő fiatal főnök régi barátként üdvözölte Markot. Flick kitűnő hangulatban volt, hiszen a bátyja ismer egy női telefonműszerészt, s ő hamarosan találkozni fog vele. Ismét optimistán tekintett a jövőbbe. Mark nem árult el sokat a lányról, mindössze annyit mondott, hogy Gretának hívják, mint a világhírű filmsztárt. Flick hiába is próbálta faggatni.
- A saját szemeddel kell látnod! - hangzott a kurta válasz.
Miközben kifizette a beugrót, és néhány szót váltott a Criss-Cross főnökével, Mark szinte egyik percről a másikra átalakult. Flick észrevette, hogy a bátyja teljesen feloldódik, sokkal közvetlenebb, mint eddig volt, élénken, kissé éneklő hangon fecseg, és széles, teátrális gesztusokkal kíséri a mondanivalóját. Flick azon tűnődött, vajon lehet-e Marknak egy másik énje, amit csak akkor ölt fel, ha odakint már besötétedett.
Lementek a lépcsőn a félhomályba burkolózó, cigarettafüstös alagsorba. Flick körülnézett: az alacsony dobogón öttagú zenekar játszott, a kis táncparkettet néhány asztal vette körül, és a fal mellett bokszok sorakoztak. Kíváncsi volt, hogy ez olyan klub-e, ahová kizárólag a Markhoz hasonló fickók járnak szórakozni - vagyis a „nem nősülős fajtából" való férfiak. Mindjárt látta, hogy a vendégek többsége való-
ban közülük kerül ki, de azért szép számmal akadnak lányok is, és némelyik feltűnó'en elegáns estélyi ruhát visel. Odalépett hozzájuk egy pincér.
- Hello, Markié! - mondta, s Mark vállára tette a kezét, Flickre azonban ellenséges pillantást vetett.
Mark barátságosan üdvözölte, majd így szólt: - Robbie, bemutatlak a húgomnak. Felicitynek hívják, de mi csak Flicknek becézzük.
A pincér viselkedése nyomban megváltozott. Kedvesen rámosoly-gott Flickre.
- Örülök, hogy megismerhetlek! - lelkendezett, és egy asztalhoz
kísérte ókét.
Flick sejtette, hogy Robbie eleinte Mark barátnőjének nézte, s azért neheztelt rá, mert azt hitte, átcsábította Markot az ellenség táborába. De amint megtudta róla, hogy Mark húga, rögtön rokonszenvesnek találta.
Leültek. Mark mosolyogva nézett föl Robbie-ra.
- Hogy van Kit? - kérdezte tőle.
- Azt hiszem, jól - felelte Robbie kissé durcásan.
- Szóval már megint összevesztetek. Igaz?
Mark elbűvölően duruzsolt a pincérnek, sőt szinte flörtölt vele. Ezt az arcát Flick még sosem látta. Tulajdonképpen könnyen lehet, hogy ez az igazi Mark, és valószínűleg a másik, visszafogott nappali énje a szerep, gondolta.

- Min csodálkozol? Hiszen folyton veszekszünk - felelte Robbie.
- Mert Kit nem tud értékelni téged - mondta eltúlzott mélabúval Mark, és megsimogatta Robbie kezét.
- Milyen igazad van, az isten áldjon meg! Hozhatok valami italt? Flick whiskyt rendelt, Mark martinit kért.
Flick jóformán semmit sem tudott ezekről a „nem nősülő's" férfiakról. Mark persze bemutatta a szerelmének, Steve-nek, és a közös lakásukba is meghívták, de a bátyja többi barátjával sosem találkozott. Bár rettentően kíváncsi volt a világukra, és nagyon szeretett volna jobban belelátni, úgy érezte, nem illik kérdezősködni.
Például halvány gőze sem volt, hogyan nevezik önmagukat. Ő csak többé-kevésbé bántó kifejezéseket ismert: buzi, homokos, köcsög stb.
- Mark! - fordult a bátyjához. - Mondd csak, ti hogy hívjátok magatok között azokat a férfiakat, akik... szóval... akik inkább a férfiakat csípik?
Mark kajánul rávigyorgott.
- Tudod, drágám, a hasonszőrűekre azt szoktuk mondani: „szintén zenész" - felelte, és nőies kézmozdulattal aprót legyintett.
Ezt jól meg kell jegyeznem, gondolta Flick; ha egy srác gyanús, most már nyugodtan megkérdezhetem Marktól: „Ó szintén zenész?" Örült, hogy megtanulta a homoszexuálisok titkos kódjának első jelszavát.
Magas szőke nő libbent föl a színpadra suhogó vörös koktélruhában. A vendégek hangosan megtapsolták.
- Ez Greta! - hívta fel rá a húga figyelmét Mark. - Napközben, civilben telefonműszerész.
Greta énekelni kezdett.
- Ha padlón vagy, ha kivagy, mindenki faképnél hagy. - Erőteljes, sötét tónusú hangja volt, de Flicknek rögtön feltűnt német akcentusa. Mark füléhez hajolva, a zenekart túlkiabálva ordította: - Úgy emlékszem, azt mondtad, francia!
- Nem. Csak jól beszél franciául - helyesbített Mark. - Valójában német.
Flick el volt keseredve. Ez nem lesz jó, gondolta csalódottan; Greta nyilván franciául is ilyen erős német akcentussal beszél.
A közönség imádta Gretát, minden számot lelkesen megtapsolt, és éljenezve, fütyülve tombolt, amikor a lány olyan mozdulatokkal kísérte a nótát, mintha teljes gőzzel verné a dobot. De Flick nem tudta átadni magát a felhőtlen műélvezetnek. Rettentően idegesítette, hogy még mindig nincs meg a csapat telefonműszerésze, s ő ráadásul hiába fecsérelte el a fél éjszakát.
El nem tudta képzelni, mihez kezdjen most. Azon tűnődött, mennyi idő alatt sajátíthatná el a telefonműszerész-szakma alapjait. Volt érzéke a műszaki dolgokhoz. Az iskolában még egy detektoros rádiót is összeeszkábált. Különben is, csak annyit kell megtanulnia, hogyan teheti tönkre a berendezést. Talán a Főpostára menjen, ahol a szakemberek két nap alatt a fejébe verik a szükséges ismereteket?
Az a baj, töprengett tovább, hogy senki sem tudhatja biztosan, milyen felszerelést találnak majd a kastélyba behatoló szabotőrök. A központban éppúgy lehetnek francia, mint német gépek, sőt az USA-ból importált berendezések is - hiszen az amerikaiak telefontechnológiája jóval fejlettebb a franciákénál. Ráadásul sokféle masinával kell számolni, mert a kastélybeli centrum több funkciót tölt be. Nemcsak manuális és automatikus, hanem tandemközpont is van az alagsor-
ban - utóbbi a különböző' központokat kapcsolja össze -, azonkívül ott található a Németországgal összeköttetést biztosító, életbevágóan fontos új kábel hangerősítője is. De első látásra csak egy tapasztalt műszerész képes tévedhetetlenül felismerni, hogy melyik készülék mire való.

Persze Franciaországban is szép számmal akadnak telefonműszerészek, és nyilván egy jól képzett nó't is lehetne találni közöttük - ha volna rá idő. Bár Flick tisztában volt vele, hogy pár nap alatt szinte lehetetlen alkalmas francia jelöltet keríteni, mégis végiggondolta ezt a nem túl sokat ígérő ötletet. A KHP rádióüzenetet küldhetné az Ellenállás valamennyi sejtjének. Ha netán horogra akadna egy olyan lány, aki megfelel a követelményeknek, egy-két nap alatt nyilván meg tudnák oldani, hogy eljusson Reimsbe az illető, és épp időben érkezne. De ez a terv túlságosan bizonytalan. Kérdés, hogy van-e egyáltalán női telefonműszerész a francia ellenállók között, mert ha nincs, újabb értékes napok mennek veszendőbe, és a misszió sorsa végképp megpecsételődik.
Flick végleg elvetette az ötletet. Tudta, hogy lehetőleg biztosra kell mennie. Ismét szemügyre vette Gretát. Ez a lány nem játszhatja meg, hogy született francia. A Gestapónak talán nem tűnne fel az idegen kiejtése, hiszen a németek ugyanúgy beszélnek franciául, mint ő, a francia rendőrség azonban rögtön kiszúrná az akcentusát. De muszáj franciának kiadnia magát? Elvégre sok német nő él Franciaországban: katonafeleségek, a hadseregben szolgáló fiatal nők, sofőrök, gépíró-nők, rádió kezelők... Flick újra izgalomba jött. Miért is ne? Greta eljátszhatna egy német titkárnő szerepét. Illetve mégsem, ebből baj lehet - könnyen megtörténhet, hogy valamelyik tiszt utasításokat ad neki. Biztonságosabb, ha civilt alakít, például egy tiszt fiatal feleségét, aki Párizsban él a férjével - nem, mégsem ott, inkább Vichyben, az messzebb van. Már csak egy hihető mesét kell kitalálni, miért utazgat Greta öt francia nő társaságában. Talán az egyik csapattag eljátszhatna, hogy a német hölgy szobalánya.
És mi lesz, ha egyszer bejutunk a kastélyba, törte a fejét Flick. Biztosra vette, hogy Franciaországban egyetlenegy német takarítónő sincs. Greta azonban nem keveredhet gyanúba. Mit tegyen? A németek ezúttal sem vennék észre az akcentusát, de a francia alkalmazottak igen. Vajon elkerülhető, hogy szóba kelljen állnia velük? Ha torokgyulladást színlelne, talán igen...
Flick úgy vélte, Greta pár percre nyugodtan megkukulhat.
Korántsem tökéletes megoldás, de még mindig jobb, mint a többi.
Greta a „Cukrászinas" című, fergetegesen humoros számmal fejezte be a műsorát. A dal tele volt kétértelmű célzásokkal. A közönségnek különösen az utolsó sor tetszett, amely így szólt: „Úgy falom föl a farsangi fánkját, hogy semmit sem hagyok belőle, csak a lyukat!" A lány dörgő tapsviharban hagyta el a színpadot. Mark fölállt.
- Menjünk hátra - mondta. - Az öltözőben elbeszélgethetünk vele. Flick követte a bátyját a színpad mellett nyíló ajtóhoz. Végigsiettek
a büdös betonfolyosón, amelynek a végében úgy sorakoztak rekeszszámra a gines- és sörösüvegek, mint egy lerobbant kocsma rendetlen, kétes tisztaságú pincéjében. Az innen nyíló egyik ajtóra papírból kivágott rózsaszín csillagot rajzszögezett valaki. Mark bekopogott, és válaszra sem várva benyitott.

A parányi szobában kis öltözőasztal állt, vakító fényű sminklámpákkal megvilágított tükörrel. A falra ragasztott moziplakát Greta Garbót ábrázolta „A kétarcú nő"-ben. Egy emberfej formájú állványon tökéletes szőke női paróka pihente ki a fellépés fáradalmait. Greta vörös színpadi ruhája vállfára akasztva lógott a falba vert szögön. Flick a döbbenettől elhűlve látta, hogy egy szőrös mellű fiatalember ül a tükör előtt.
Elállt a lélegzete.
Kétség sem férhetett hozzá, hogy a fiú nem más, mint Greta. Minden stimmelt rajta: a feltűnő, erős színpadi smink, a műszempilla, a szépen kiszedett szemöldök, a sötét borostát tökéletesen elfedő púder. A haját nyilván azért vágatta szinte brutálisan rövidre, hogy még véletlenül se látsszon ki a paróka alól. A műmellet nyilván belevarr-ták a ruhába, de a

csípőszorítóval kombinált harisnyatartót, a selyemharisnyát és a magas sarkú piros cipőt Greta még nem vette le.
Flick dühtől villámló szemmel förmedt rá a bátyjára.
- Ezt elhallgattad előlem, te piszok! Mark jókedvűen nevetett.
- Engedd meg, hogy bemutassam Gerhardot - mondta. - Imádja, ha nőnek nézik!
Gerhard boldogan mosolygott. Naná, hogy meg van elégedve magával, hiszen számára nyilván az a legnagyobb szakmai elismerés, ha sikerül megtévesztenie a nézőket, gondolta felpaprikázva Flick, de így
legalább nem kellett attól félnie, hogy belegázolt a művész érzékeny lelkébe.
Ez a művész azonban férfi volt, neki meg nó'i telefonműszerész kellett.
Keserű csalódás érte, mert Greta lett volna a mozaikjáték utolsó darabja, akivel teljessé válik a csapat. így azonban a misszió ismét veszélybe került.
Mérgében legszívesebben fölpofozta volna Markot. - Ez aljas húzás volt! - sziszegte. - Azt hittem, egy csapásra megoldod a problémámat, erre kiderül, hogy csak vicceltél velem!
- Ez nem vicc! - csattant föl méltatlankodva Mark. - Ha mindenáron nó't akarsz, Gretát nyugodtan beveheted a buliba.
- Dehogy vehetem! - vágta rá Flick. Még az ötlet is kész röhej, tette hozzá magában.
Vagy mégsem? Elvégre ha ő bedőlt Gretának, akkor a férfi ugyanezzel az erővel valószínűleg a Gestapót is át tudja verni. Persze ha elkapják, és levetkőztetik, rögtön kiderül a meztelen igazság, de ha odáig fajul a dolog, akkor már úgyis mindennek vége.
Gondolatban sorra vette a KHP vezérkarát, és Simon Fortescue is eszébe jutott az MI6-tól.
- A fejesek úgysem egyeznének bele - morogta.
- Hát ne áruld el nekik! - tanácsolta Mark.
- Még hogy ne áruljam el! - Flicket elképesztette, ugyanakkor izgatta is az abszurd ötlet. Ha Greta a Gestapót akarja lóvá tenni, akkor arra is képesnek kell lennie, hogy hülyét csináljon az egész KHP-ból.
- Miért kéne megmondanod nekik? - kérdezte Mark.
- Tényleg... miért is? - visszhangozta Flick. Gerhard értetlenül nézett Markra.
- Mi ez az egész, szivi? - érdeklődött kíváncsian, és prózában még feltűnőbb volt az akcentusa, mint éneklés közben.
- Nekem gőzöm sincs róla - felelte Mark. - A húgom szervez valami szigorúan titkos akciót.
Flick Gerhardhoz fordult.
- Mindjárt megmagyarázom - mondta. - De előbb mesélj magadról. Hogy kerültél Londonba?
- Jaj, drágám, hol is kezdjem? - Gerhard rágyújtott. - Valójában hamburgi vagyok. Tizenkét évvel ezelőtt, amikor még csak tizenhat fves műszerésztanonc voltam, abban a csodálatos városban egymást ették
a bárok meg az éjszakai mulatók, és mindegyik szabadságos matrózoktól hemzsegett. Életem legboldogabb napjait töltöttem velük. Aztán tizennyolc éves koromban összetalálkoztam a nagy szerelemmel. Manfrédnak hívták.
Gerhardnak könnybe lábadt a szeme. Mark gyöngéden megfogta a kezét.
Gerhard nőiesnek távolról sem nevezhető módon szipákolt, de azért folytatta: - Mindig rajongtam a szép női ruhákért, a csipkés fehérneműért, a tűsarkú cipőkért meg a retikülökért. Nincs annál csodálatosabb, mint egy földig érő, pompásan suhogó szoknya! De a hamburgi napokban még sikktelenül csetlettem-botlottam. Képzeljétek, gyerekek, azt sem tudtam, hogyan kell kihúzni a szememet! Manfréd tanított meg minden trükkre, mert ő is imádott nőnek öltözni.
- A kedves emlék hatására Gerhard elérzékenyült. - Pedig rettentően férfias volt a drágám. Rakodómunkásként dolgozott a kikötőben. De női cuccokban tetszettem neki a legjobban, és szépen megtanított az öltözködés, a sminkelés rafinált fortélyaira.
- Miért jöttél el Hamburgból?

- Azért, pici szívem, mert Manfrédot elvitték azok az ócska, utolsó szemét nácik! Öt évig éltünk együtt, de egy éjszakán elhurcolták, és soha többé nem láttam. Valószínűleg meghalt szegény. Nem hiszem, hogy kibírta a börtönt. Persze nem tudhatom biztosan. - A könnyek feloldották a szemfestéket, s az fekete patakban folyt végig Gerhard bepúderozott arcán. - Az is lehet, hogy még mindig él valamelyik átkozott, rohadt táborukban.
A szomorúság Flickre is átragadt; azon kapta rajta magát, hogy ő is a könnyeit nyeli. Nem értette, mi ütött az emberekbe, miféle kényszer viszi rá őket, hogy üldözzék egymást. Vajon miért kínozzák halálra a nácik a Gerhardhoz hasonló különcöket, akik a légynek sem ártanak?
- Én meg a történtek után Londonba jöttem - mesélt tovább Gerhard. - Az apám angol matróz volt. Liverpoolból származott. Hamburgban megismerkedett egy csinos német lánnyal, és feleségül vette. Én jóformán nem is emlékszem rá, mert kétéves koromban meghalt, de tőle kaptam a vezetéknevemet; O'Reillynek hívnak, és születésemtől fogva kettős állampolgár vagyok. Mégis minden megtakarított pénzem ráment, hogy 1939-ben útlevelet tudjak szerezni. Mint kiderült, az utolsó pillanatban sikerült lelécelnem Németországból. Szerencsére egy nagyvárosban mindig kapós a telefonműszerész, így aztán most
itt élek, mint ünnepelt deviáns díva, és egész London a lábaim előtt hever.
- Megrázó történet - dünnyögte Flick. - Szívből együtt érzek veled.
- Köszönöm, édesem. De te is tudod, hogy manapság tele van a világ megrázó történetekkel. Miért éppen az enyém érdekel?
- Azért, mert égető szükségem van egy női telefonműszerészre.
- Égető szükséged van rá? És minek?
- Sajnos nem részletezhetem. Ahogy Mark mondta az előbb, szigorúan titkos akcióról van szó. Mindössze annyit árulhatok el, hogy nagyon veszélyes munkát szeretnék rád bízni. Meg is ölhetnek.
- Istenem, milyen vérfagyasztó! De gondolhatod, hogy a durvaság, az erőszak nem az én műfajom. Még katonának se soroztak be. Azt mondták, pszichés okokból alkalmatlan vagyok a szolgálatra, és teljesen igazuk volt. A társaim egyik fele agyon akart volna verni, a másik fele meg éjszakánként ágyba akart volna bújni velem.
- Belevaló katona már van elég a csapatomban. Téged a szakértelmed miatt szeretnélek bevenni.
- Ha belépek, lenne rá esélyünk, hogy kárt tegyünk azokban az utolsó szemét nácikban?
- De még mennyire! Ha sikerrel járunk, akár az egész Hitler-rezsimben is iszonyú kárt tehetünk!
- Akkor vállalom, szivi! Épp ilyen lány kell neked, mint én vagyok! Flick elmosolyodott. Istenem, gondolta: sikerült!

A negyedik nap:

1944. május 31., szerda

17

Anglia déli részén egész éjjel nagy volt a forgalom. Minden ország-' úton óriási robajjal, hosszú konvojokban dübörögtek a katonai teherautók, és az elsötétített városokon átrobogva a tengerpart felé igyekeztek. Kabult, értetlen falusiak álldogáltak a hálószobájuk ablakában, és hitetlenkedve bámulták a zajos sereget, amely megzavarta az álmukat.
- Istenem! - sóhajtott fel döbbenten Greta. - Hát tényleg lesz invázió!
Flick meg ő nem sokkal éjfél után indultak el Londonból egy kölcsönkért fehér Lincoln Continentallal. Flick imádta ezt a csatahajónak is beillő', behemót kocsit. Greta ezúttal barna

parókát és egyszerű fekete ruhát viselt, nehogy kigúvadt szemmel bámulják a férfiak. Úgy döntöttek, addig nem is vedlik vissza Gerharddá, míg véget nem ér a misszió.
Flick forrón remélte, hogy Mark nem tévedett, és Greta valóban kiváló szakember. Mindenesetre eddig a Fó'postán dolgozott műszerészként, tehát feltehetőleg tudja, mit beszél. De Flicknek nem állt módjában levizsgáztatni. Most, miközben egy tankszállító jármű mögött araszoltak, elmagyarázta, miféle akcióra készülnek tulajdonképpen, és nagyon bízott benne, hogy a beszélgetés nem derít fényt a Greta ismereteiben tátongó hézagokra.
- A németek egy új automatikus központot telepítettek a kastélyba, hogy ez bonyolítsa le a megnövekedett telefon- és telexforgalmat Berlin és a megszálló hadsereg között.
Greta eleinte kételkedett a tervben.
- De, drága szívem, még ha sikerrel járunk is, ugyan mi akadályozza meg a németeket, hogy a hálózaton belül egyszerűen átirányítsák a hívásokat?
- A forgalom hatalmas volumene és maga a túlterhelt hálózat. A „Zeppelin" nevű katonai parancsnokságnak a berlini helyi hívásokon kívül naponta 120 000 távolsági beszélgetéssel és 20 000 telexüzenettel kell megbirkóznia. Ha lerohanjuk Franciaországot, még tovább súlyosbodik a helyzet. Csakhogy a francia hálózat mind a mai napig manuális központokból áll. Most képzeld el, mi történik, ha az automatikus főközpont nem működik: azt az eszméletlen mennyiségű hívást a régi, elavult módszerrel, telefonos kisasszonyok segítségével kell lebonyolítaniuk. Minimum tízszerannyi ideig fog tartani, és a beszélgetések kilencven százalékára sor sem kerülhet.
- Ha jól tudom, a hadsereg betilthatja a lakossági hívásokat.
- Ettől nem sokat javul a helyzet, mert a lakossági forgalom elenyészően csekély.
- jól van, induljunk ki ebből. - Greta elgondolkozott. - Akkor talán tegyük tönkre a csoportokba rendezett kapcsológépeket.
- Azoknak mi a feladata?
- Biztosítják az automatikus hívásokhoz szükséges búgó tárcsahangot, a csengető áramot, és még sok egyebet. A regiszterek, vagyis a számfeljegyző gépek pedig tárcsázáskor megjegyzik a hívott számot, amelynek az eleje az adott körzet kódja, a vége meg maga a konkrét állomás, ahová a központnak irányítania kell a hívást.
- Ha mindez elromlik, az egész központ működésképtelenné válik?
- Nem. Ahhoz ki kéne lőnünk a manuális központot, az automatikus központot, a távolsági beszélgetésekhez szükséges erősítő berendezéseket, a telexközpontot meg az ehhez tartozó erősítőket is - és valószínűleg mindegyik más-más helyiségben van.
- Ne felejtsd el, hogy nem vihetünk magunkkal túl sok robbanóanyagot - csak annyit, amennyit hat nő a retiküljében el tud rejteni.
- Ez elég baj.
Flick jól emlékezett rá, hogy Michel ugyanezt a jelenetet élte át Arnaud-val, a Bollinger-sejt egyik emberével, aki a francia PTT - Postes, Télégraphes, Téléphones - műszerésze volt, de ő akkor nem faggatta ki részletesen, mi a teendő, és szegény Arnaud azóta meghalt a légitámadásban. - Lennie kell egy olyan berendezésnek, ami valamennyi rendszerben közös.
- Van is! A FEP.
- Hát az meg micsoda?
- A Főelosztó Panel. Ez tulajdonképpen két komplett terminált jelent, amit hatalmas táblákra szereltek. Minden kívülről jövő kábel a tábla egyik oldalához csatlakozik, a központ valamennyi kábele pedig a másikhoz, és a kettőt az összekötő vezetékek, szaknyelven a „zsinórok" kapcsolják össze, hogy a hívó és a hívott fél beszélni tudjon.
- És hol van ez a Főelosztó Panel?
- Nyilván a kábelterem melletti helyiségben. Ideális esetben föl lehet gyújtani, és a tűz melegétől elolvad a vörösréz a kábelekben.
- Mennyi idő kell hozzá, hogy újra összekössék a kábeleket?

- Legalább két nap.
- Biztos vagy benne? Amikor az utcánkban egy bomba elszakította a kábeleket, kijött egy öreg műszerész a Főpostától, és néhány óra alatt kijavította a hibát.
- Az utcai javítások pofonegyszerűek, mert csak az elszakadt kábelvégeket kell összekötni. A kéket a kékhez, a pirosat a piroshoz, és kész. A Fó'elosztó Panelen azonban több száz átkötés található, úgyhogy a két nap óvatos becslés. De a szerelők csak akkor tudják elvégezni a munkát ilyen rövid idő alatt, ha feltételezzük, hogy a kapcsolókártyák útmutatása alapján dolgozhatnak.
- Mik azok a kapcsolókártyák?
- Olyan kartonok, amelyek a kábelek kapcsolási vázlatát rögzítik. Általában ugyanabban a helyiségben tartják őket, ahol a Főelosztó Panel áll. Ha a kártyákat is elégetjük, a szerelők akár hetekig is bíbelődhetnek, amíg próba szerencse alapon rájönnek, mi hova passzol.
Flicknek most jutott eszébe, hogy Michel egyszer egy olyan ellenállóról mesélt, aki a PTT-nél dolgozott, és a telefontársaság központjában akarta megsemmisíteni a kapcsolókártyák ott őrzött másodpéldányait. - Ez jól hangzik - fordult Gretához. - Most pedig figyelj! Holnap reggel, amikor elmagyarázom a többieknek a misszió lényegét, kamuból valami egészen más sztorit fogok beadni nekik.
- Miért?
- Azért, mert nem akarom, hogy veszélybe kerüljön a misszió, ha egyikünket elfogják, és vallatni kezdik.
- Ó! - Gretát megrémítette ez a hideg zuhanyként ható, józan gondolat. - Milyen félelmetes!
- Szóval te vagy az egyetlen, aki tudja az igazat, úgyhogy egyelőre tartsd meg magadnak. 1
- Ne izgulj. Mi, homokosok tudunk titkot tartani. *
Flicket meghökkentette, hogy Greta így fejezte ki magát, de nem szólt semmit.
Az Internátusnak Anglia egyik legpompásabb, legimpozánsabb birtoka, a déli partvidék közelében, New Forestben található hatalmas Beaulieu adott otthont. Lord Montagu rezidenciája a Palace House-nak nevezett főúri kastélyban volt, de a környező erdőben még számos jókora vidéki udvarház rejtőzött, s mindegyikhez tekintélyes méretű saját telek tartozott. Az udvarházak túlnyomó részéből még a háború elején kiköltöztek a tulajdonosok: a fiatalabbak bevonultak a hadseregbe, az idősebbek pedig biztonságosabb lakóhelyekre menekültek. A KHP tizenkét épületet foglalt le katonai célokra, s most ezekben folyt az ügynökképzés: a kiválasztottak itt tanulták meg a biztonsági rendszabályokat, a rádió adó-vevő kezelését, a térképolvasást, sőt a mocskosabb módszereket, a betörést, a szabotázst, a hamisítást meg a nesztelen gyilkolást is.
Flick hajnali háromkor érkezett meg Gretával. Végighajtott egy földúton, átgurult a marhalegelőn, majd lefékezett az Internátus hatalmas épülete eló'tt. Valahányszor itt akadt dolga, mindig úgy érezte, mintha különös mesevilágba lépne be, amelyben megszokott, hétköznapi témának számított az erőszak, a gyilkosság, a csalás. Maga a ház is olyan hangulatot árasztott, mintha semmi köze sem lenne a valósághoz. Legalább húsz szobája volt, mégis úgy épült, mint az egyszerű, tiroli faházra emlékeztető vidéki nyaralók. Az első világháborút megelőző években nagyon kedvelték ezt a mesterkélt építészeti stílust. A holdfényben furcsán kísérteties látványt nyújtottak a kémények, a manzárdablakok, a kontytetó'k, a csempével díszített beugrók. Gyerekkönyvek illusztráción láthatók ilyen zegzugos, labirintusnak is beillő kastélyok, ahol naphosszat lehet bújócskát játszani.

Az Internátusban csend honolt. Flick tudta, hogy a többiek is megjöttek, de nyilván mindnyájan alszanak. Jól ismerte az épületet, s hamarosan talált is két üres manzárdszobát. Greta is, ő is boldogan zuhantak ágyba. Flick még egy ideig ébren feküdt, és azon töprengett,

hogyan kovácsolja össze egységes, harcképes csapattá ezt a maroknyi szedett-vedett bandát; de aztán nemsokára elaludt.
Hatkor kelt. Szobája ablakából rálátott a Solent torkolatára. A folyó vize higanyra emlékeztette a hajnali szürkületben. Fölforralt egy kanna vizet, hogy Greta meg tudjon borotválkozni. Bevitte neki, aztán fölébresztette a többieket.
Percy és Raul ért le elsőként a ház hátsó traktusában lévő nagy konyhába. Percy teát, Paul kávét kért. Flick közölte velük, hogy főzzenek maguknak, mert nem férfiak cselédjének lépett be a KHP-hoz.
- Hiszen én is szoktam neked teát főzni! - hőbörgött méltatlankodva Percy.
- Igen, de mindig csak úgy, mintha óriási szívességet tennél, azzal a felkiáltással, hogy a nemesség kötelez! - vágta rá Flick. - Olyan le-ereszkedó'en kínálgatod azt a löttyöt, ahogy egy herceg a szobalányt engedi be az ajtón maga előtt!
Paul fölnyerített.
- Jaj, drága kollégák! Ne fárasszanak!
Fél hétkor befutott a hadsereg egyik szakácsa, és perceken belül mindnyájan körülülték a nagy konyhaasztalt. Tükörtojást és vastag sültszalonna-szeleteket kaptak reggelire, mert a titkos ügynököknek nem jegyre, kiporciózva adagolták az ennivalót. Erőt kellett gyűjteni-ük, hiszen bevetés közben sokszor napokig nem jutottak megfelelő táplálékhoz.
A lányok egyesével szállingóztak le az emeletről. Flickben egy másodpercre megállt az ütő, amikor Maude Valentine-t megpillantotta; sem Percy, sem Paul nem regélt róla, hogy ez a lány milyen észbontóan csinos. Kifogástalanul elegáns ruhájában, beparfümözve, rózsabimbó ajkán a szokásos vörös rúzzsal úgy nézett ki, mintha egyenesen a Savoyba indulna ebédelni. Leült Paul mellé, és sejtelmes hangon megkérdezte tőle: - Jól aludt, őrnagy?
Flick szívéről nagy kő esett le, amikor a kalózképű Ruby Romaint viszontlátta. Nem lepte volna meg, ha kiderül, hogy Ruby az éj leple alatt megszökött, és soha többé nem kerül elő. Persze tudta, hogy ebben az esetben Rubyt újra letartóztathatnák az elkövetett gyilkosságért, mert nem kapott kegyelmet, csak elejtették az ellene szóló vádakat, amelyek miatt bármikor újra börtönbe kerülhet. Ez remélhetőleg elég nyomós ok lesz Ruby számára, hogy ne tűnjön el, bár amilyen kemény és önfejű, akár ez is kitelik tőle.
Gelly Knight a kora reggeli fényben nem tagadhatta volna le a korát. Lehuppant Percy mellé, és kedvesen rámosolygott.
- Gondolom, úgy aludtál, mint a bunda.
- Nyertél! A jó alvás titka a tiszta lelkiismeret - felelte az ezredes. Gelly nevetett.
- Hiszen neked nincs is lelkiismereted!
A szakács egy tányér szalonnás tojást tett elé, de ő fanyalogva húzta el a száját.
- Köszönöm, nem kérek, drágám - mondta a férfinak. - Vigyáznom kell a vonalaimra! - Mindössze egy csésze teát ivott, és jó néhány cigarettát szívott el reggeli helyett.
Amikor Greta belépett, Flick visszafojtotta a lélegzetét.
Greta csinos kartonruhát viselt takaros kis műmellel. Rózsaszín kardigánja meglágyította fiúsán szögletes vállát, férfias nyakát pedig sifonsál takarta el. Az arcát ezúttal is vastagon bepúderozta, de a szájára csak leheletnyi rúzst kent, és a szemét is diszkréten húzta ki. Ka-céran kihívó színpadi lényével ellentétben ma egy olyan egyszerű, csinosnak is csak jóindulattal mondható fiatal nő szerepét játszotta, akit kissé feszélyez a magassága. Flick bemutatta a többi nőnek, s közben árgus szemmel figyelte a hatást, hiszen ez volt a Greta-alakítás első' próbatétele.
Mindannyian kedvesen mosolyogtak az újonnan jöttre, és semmi jelét nem adták, hogy valami furcsát látnának rajta. Flick föllélegzett.
Maude-on kívül Lady Denise Bouviere volt az egyetlen a csoportban, akivel még nem találkozott, mert vele Percy beszélgetett el Hendonban, és annak ellenére is beszervezte, hogy aggasztóan indiszk-rétnek találta. Flick meglehetősen jelentéktelen külsejű, dús barna hajú,

eléggé félszeg lányt látott maga előtt. Bár egy őrgróf volt az apja, mégis teljesen hiányzott belőle a felsőbb társadalmi osztályok ifjú hölgyeire jellemző önbizalom. Flick kissé sajnálta, mert úgy érezte, a sem bájosnak, sem vonónak nem nevezhető Deníse-t aligha fogják megszeretni.
Hát ez az én kis csapatom, gondolta: egy flörtölős csinibaba, egy gyilkos, egy mackós, egy lánnyá átvedlett homokos meg egy ügyefogyott arisztokrata. Hirtelen rájött, hogy valaki hiányzik. Hát persze: a másik arisztokrata! Diana még nem került elő, pedig már fél nyolc is elmúlt.
- Ugye megmondtad Dianának, hogy hatkor van ébresztő? - kérdezte Flick Percytől.
- Mindenkinek megmondtam.
- És én negyed hétkor még be is kopogtam hozzá. - Flick fölállt. -Azt hiszem, jobb lesz, ha megnézem, mi van vele. Tízes szoba, ugye?
Fölszaladt a lépcsőn, és ismét kopogtatott Diana ajtaján, de nem kapott választ. Benyitott. A szoba úgy nézett ki, mintha bombatalálat érte volna - a szamárfészekhez hasonlító ágyon nyitott bőrönd hevert, a párnák a padlón hányódtak, az öltözőasztalon egy bugyi éktelenkedett -, de Flick tudta, hogy nem történt semmi katasztrófa. Dianát világéletében olyan emberek vették körül, akiknek az volt a dolga, hogy rendet csináljanak utána. Az ő anyja is ezek közé tartozott. Egyszóval nincs semmi baj, Diana egyszerűen elbóklászott valahova. Pedig meg kell tanulnia végre, hogy az idejével már nem ő rendelkezik, gondolta dühösen Flick.
- Köddé vált. Mindegy, elkezdjük nélküle - mondta a többieknek az asztalfőn állva. - Most két nap kiképzés vár ránk, aztán péntek éjjel ejtőernyővel leszállunk Franciaországban. Azért vagyunk színtiszta lánycsapat, mert a nők könnyebben jöhetnek-mehetnek a megszállt területeken - a Gestapo kevésbé gyanakszik rájuk, mint a férfiakra. Az a feladatunk, hogy felrobbantsunk egy alagutat Marles-ban. Ez a kis falu Reimstól nem messze, a Frankfurt és Párizs között húzódó vasúti fővonalon található.
Flick Gretára pillantott, aki tudta, hogy ebből egy árva szó sem igaz. A lány nyugodtan ült a helyén, éppen a pirítósát vajazta, és nem nézett Flick szemébe.
- Az ügynökök általában három hónapot kapnak egy-egy megbízás teljesítésére, ezt az alagutat azonban hétfő éjszakáig le kell rombolnunk - folytatta Flick. - Reméljük, hogy az elkövetkező két nap során meg tudunk tanítani benneteket a biztonsági alapszabályokra és az ejtőernyős ugrás fortélyaira, azonkívül fegyveres kiképzést kaptok, sőt azt is megmutatjuk, hogyan kell nesztelenül embert ölni.
Maude elsápadt a sminkje alatt.
- Embert ölni? - visszhangozta riadtan. - Csak nem várjátok el, hogy gyenge nők ilyesmire vetemedjenek?
Gelly utálkozva mordult fel.
- Ha nem tudnád, háború van, angyalom!
Diana ekkor lépett be a kertből. Kordnadrágjáról hosszú fűszálak lógtak.
- Jártam egyet az erdőben! - közölte elragadtatva. - Csodálatos! És nézzétek, mit kaptam a kertésztől! - Egy marék érett paradicsomot halászott ki a zsebéből, és végiggurította a zsákmányt a konyhaasztalon.
- Ülj le, Diana! - szólt rá Flick. - Elkéstél az eligazításról! |
- Jaj, de sajnálom, drágám! Ne haragudj! Talán lemaradtam a remek beszédedről?
- Most már a hadsereg kötelékébe tartozol! - magyarázta ingerülten Flick. - Ha azt mondjuk, pontban hétre légy a konyhában, akkor ez nem jámbor óhaj, hanem parancs!
- Ugye nem akarod eljátszani a szigorú tanító nénit?
- Ülj le, és fogd be a szádat!
- Borzasztóan sajnálom, hogy elkéstem, drágám.

Flick most már emeltebb hangon förmedt rá. - Ide figyelj, Diana! Ha azt mondom, fogd be a szádat, akkor ne beszélj vissza, ne sajnálkozz itt nekem, és ne merészelj drágámnak nevezni, hanem hallgass! Világos?
Diana szótlanul leült, de látszott rajta, hogy magában lázadozik a katonás fegyelem ellen. Ó, a francba, gondolta Flick; ezt alighanem elszúrtam.
Iszonyú robajjal kivágódott a konyhaajtó, és egy alacsony, izmos, negyven körüli férfi csörtetett be. Az ingét őrmesteri ragjelzés díszítette. - Jó reggelt, lányok! - köszönt szívélyesen.
- Bemutatom Bili Griffiths őrmestert, az egyik instruktorunkat -mondta Flick. Nem szerette Bilit, aki a fizikai állóképességet és a testi ügyességet fejlesztő tréningeket tartotta az ügynököknek, mert a férfi túlságosan élvezte a kézitusát, s nem nagyon bánta, ha fájdalmat okoz valakinek. Flick azt is észrevette, hogy a nőkkel még kíméletlenebbül bánik, mint a férfiakkal. - Mi úgyszólván készen állunk, őrmester -fordult az oktatóhoz. - Akár munkához is láthat. - Félrehúzódott, és a falhoz támaszkodott.
- Óhaja parancs, őrnagy - felelte teljesen fölöslegesen Griffiths, majd elfoglalta Flick helyét az asztalfőn. - Ejtőernyővel földet érni ugyanolyan érzés - kezdte -, mintha egy több mint négy méter magas falról ugrana le az ember. Ennek a konyhának a plafonja valamivel alacsonyabb, tehát úgy képzeljék el a dolgot, mintha az emeletről kéne leug-raniuk a kertbe.
Flick hallotta, hogy Gelly halkan azt mormolja: - Te jó szagú úristen!
- Nem eshetnek úgy talpra, hogy talpon is maradjanak - folytatta Bili. - Ha álló helyzetben próbálnak landolni, eltörik a lábukat. Egyetlen biztonságos módszer létezik: ha földet éréskor elesnek. Épp ezért mindenekelőtt azt tanítjuk meg önöknek, hogyan kell ügyesen elesni.
Amennyiben nem akarják bepiszkítani a ruhájukat, fáradjanak át a raktárba, és húzzanak overallt. Ha három percen belül felsorakoznak az udvaron, elkezdjük a gyakorlatot.
Amíg a nők átöltöztek, Paul elköszönt Flicktől. - Holnapra szereznünk kell egy repülőgépet, hogy a csapat gyakorolhassa az ejtőernyős ugrást, de a reptéren azt fogják mondani, egyetlen szabad gépük sincs - magyarázta. - Bemegyek Londonba, és utánanézek, kit lehetne seggbe rúgni az ügy érdekében. Estére visszajövök.
Flick azon tűnődött, vajon egyúttal a barátnőjéhez is beugrik-e.
A kertben egy fenyőfából ácsolt asztal, egy borzadályosan ronda, Viktória korabeli mahagóni szekrény meg egy négy méter magas létra állt. Gellynek földbe gyökerezett a lába. - Ugye nem akarsz rákényszeríteni bennünket, hogy leugorjunk annak a rohadt szekrénynek a tetejéről? - kérdezte Flicktől.
- Addig semmiképpen, amíg meg nem mutatjuk, hogyan kell. Meg fogsz lepődni, milyen egyszerű!
Gelly Percyre nézett.
- Te sötét alak! - szidta. - Mibe rángattál bele?
Amikor mindnyájan készen álltak, Bili így szólt hozzájuk: - Először is azt fogjuk megtanulni, hogyan kell talajszintről elesni. Ez háromféleképpen lehetséges: hasra, hanyatt és oldalvást.
Mindegyik módszert bemutatta. Könnyedén, egy atléta fürgeségével fogott talajt, majd villámgyorsan talpra szökkent.
- A gyakorlatot mindig zárt lábbal hajtsák végre! - mondta, és a nőkre kacsintva hozzátette: - Ifjú hölgyeknek különben is tilos a terpeszállás! - Senki sem nevetett. - A karjukat se tárják szét, mert ezzel megtörik az esés ívét. Inkább szorítsák az oldalukhoz. Ne féljenek, hogy megütik magukat. A törött kar sokkal jobban fáj, mint egy-két horzsolás.
Flick sejtette, hogy a fiatalabb lányoknak nem fog gondot okozni a feladat. Az őrmester bemutatója után Diana, Maude, Ruby és Denise hamarosan olyan ügyesen tudtak elesni, mint a talajtornászok. Ruby mindössze egyszer végezte el álló helyzetből a gyakorlatot, aztán megelégelte a dolgot, és fölmászott a létra tetejére. - Várjon! - kiáltott rá Bili, de már késő

volt. Ruby leugrott, tökéletesen landolt, majd félrevonult, leült egy fa alá, és rágyújtott. Azt hiszem, még sok bajom lesz vele, gondolta Flick.

Persze főleg az aggasztotta, mi lesz Gellyvel, aki nélkül nincs is

csapat, hiszen egyedül ő ért a robbanószerekhez - de már nem olyan hajlékony, mint egy fiatal lány. Flick tudta, hogy az ejtó'emyó's ugrás nehezen fog menni neki, ám azt is látta, milyen karakán ez az asszony. Gelly úgy dőlt el álló helyzetből, mint egy krumpliszsák, nyögve terült el földön, majd káromkodva föltápászkodott, és máris újra nekiveselkedett.

Flick legnagyobb meglepetésére Greta volt a legrosszabb tanuló.

- Én erre képtelen vagyok! - panaszkodott. - Megmondtam neked, hogy a durvaság, az erőszak nem az én műfajom!

Először fordult elő, hogy egy-két szónál többet szólt, és Gelly hom-lokráncolva, halkan meg is jegyezte: - Furcsa egy akcentus! Bili Gretához lépett.

- Engedje meg, hogy segítsek! - ajánlotta. - Álljon nyugodtan. Lazítson. Engedje el magát! - Megfogta a gyanútlan újonc vállát, majd egy váratlan, villámgyors mozdulattal föllökte Gretát, aki hatalmas puffanással elnyúlt, és felhördült a fájdalomtól. Nagy nehezen talpra állt, de Flick rémületére sírva fakadt. - Az isten szerelmére! - kiáltott föl undorodva Bili. - Hát miféle nyámnyila alakokat küldenek ide?

Flick dühtől villámló szemmel nézett az instruktorra. Nem akarta elveszíteni a telefonműszerészét egy ilyen vadállat miatt.

- Csihadjon, őrmester! - förmedt rá keményen. Bili nem bánta meg az aljas cselt.

- A Gestapo sokkal rosszabb nálam!

Flick tudta, hogy neki kell helyrehoznia, amit ez a brutális barom elfuserált. Kézen fogta Gretát.

- Gyere, majd kettesben gyakorolunk egy kicsit. - Megkerülték a házat, és félrevonultak a kert másik végébe.

- Ne haragudj - hüppögte Greta. - Úgy utálom ezt a kis törpét!

- Tudom. De most figyelj! Próbáljuk meg együtt! Térdelj le! - Letérdeltek egymással szemben. Flick ismét megfogta Greta kezét. - Csináld utánam! - mondta, és jobbra hajolt, Greta meg, mintha tükörbe nézne, balra. Aztán, még mindig kézen fogva, mindketten eldőltek, s elnyúltak a földön. - Na látod! Ez az! - mondta Flick. - Ugye, milyen egyszerű?

Greta elmosolyodott.

- Az a mocsok miért nem tudott így bánni velem? Flick vállat vont.

- Hiába, ilyenek a férfiak - felelte vigyorogva. - Szerintem most

már álló helyzetből is menni fog. Ugyanúgy csináljuk, mint az előbb. Add a kezed!

Szép sorjában elvégzett Gretával minden gyakorlatot, amit Bili a többieknek betanított. Gretának hamar megjött az önbizalma. Visszamentek a csoporthoz. A lányok épp az asztalról ugráltak le. Greta beállt közéjük, és tökéletesen landolt. Mindenki megtapsolta.

Aztán a szekrény következett, végül pedig a létra. Amikor Gelly négy méter magasból leugrott, földet érve kifogástalanul az oldalára gördült, majd úgy pattant föl, mint a gumilabda, Flick boldogan megölelte. - Büszke vagyok rád! - dicsérte. - Klasszul csináltad!

Bili undorodva bámulta ólcet. Percyhez fordult.

- Mondja, ezredes, miféle átkozott sereg az olyan, ahol ölelgetik a katonát, ha teljesíti a parancsot?

- Ilyen, Bili. Ez van. Jobb lesz, ha megszokja - felelte Percy.

18

rue du Bois-ban álló magas házban Dieter fölcipelte Stéphanie bőröndjét Mademoiselle Lemas emeleti hálószobájába. Szemügyre vette a takarosan bevetett egyszemélyes ágyat, a régimódi diófakomódot és az imazsámolyt a könyöklőre helyezett rózsafüzérrel.

- Nem lesz könnyű úgy tenned, mintha ez a te házad volna - jegyezte meg gondterhelten, miközben az ágyra fektette a koffert.
- Majd azt mondom, hogy idős, hajadon nagynénémtől örököltem, és eddig lusta voltam átrendezni a saját ízlésem szerint - felelte Stéphanie.
- Okos vagy! De akkor sem árt, ha egy kis rendetlenséget csinálsz. Az asszony kinyitotta a bőröndöt, előkapott egy fekete pongyolát,
és hanyagul az imazsámolyra hajította.
- így máris sokkal jobb! - dicsérte Dieter. - És mit fogsz tenni, ha cseng a telefon?
Stéphanie egy percig töprengett, majd amikor megszólalt, a szokásosnál mélyebb, fátyolosabb volt a hangja, és felsőbb osztálybeli párizsi kiejtését vidékiesen finomkodó, affektált hanghordozással cserélte fel. - Halló, igen, itt Mademoiselle Lemas! Kivel beszélek, kérem?
- Nagyszerű! - lelkendezett Dieter. Tudta, hogy a közeli barátokat vagy rokonokat valószínűleg nem téveszti meg ez a színjáték, de egy alkalmi telefonáló semmit sem fog észrevenni, mert ráadásul a telefon is torzítja a hangot.
Felfedezőútra indultak a házban. A további négy szoba készen állt a vendégfogadásra: mindegyikben frissen áthúzott ágyat, s a mosdótál mellett tiszta törölközőt láttak. A konyhában, ahol mindössze néhány tányérnak, lábasnak és egy kis kávéfő'zó'nek kellett volna lennie, rengeteg edényt, fazekat, serpenyó't meg egy nagy zsák rizst találtak, ami Mademoiselle Lemas-nak legalább egy évig elég lett volna. Az
idős hölgy a pincében csak közönséges asztali bort tartott, de fél rekesz jó minőségű skót whiskyt is rejtegetett. A ház oldalában lévő garázsban egy kis háború előtti Simca ötös parkolt, a Topolinónak becézett olasz Fiat francia változata. Dieter elfordította az indítókart, s a motor nyomban fölberregett. A gondosan karbantartott kocsi tankja színültig tele volt, pedig a hatóságok semmilyen körülmények között nem engedélyezhették Mademoiselle Lemas-nak, hogy ebben a benzinhiányban tartalék üzemanyagot és pótalkatrészeket vegyen, ha csak bevásárolni jár az autóval. Nyilván az Ellenállás tartja fenn a Simcát, gondolta Dieter. Azon tűnődött, miféle dajkamesét talált ki ez a finom, köztiszteletben álló dáma, hogy megmagyarázza, milyen jogcímen furikázik. Talán azt hazudta, hogy bába vagy ilyesmi.
- Jól el van látva mindennel ez a vén tehén! - szólt oda az őrnagy Stéphanie-nak.
Az asszony éppen ebédet főzött. Útközben vásároltak be. Húst vagy halat nem lehetett kapni az üzletekben, de gombát meg fejes salátát igen, és egy vekni pain noim is vettek; a francia pékek mostanában ilyen fekete kenyeret sütöttek abból a silány lisztből, amihez hozzájutottak. Stéphanie salátát készített, a gombát fölszeletelve beleszórta a rizottóba, és desszertnek egy kis sajtot is találtak a spájzban. A morzsát ott hagyták az ebédlőasztalon, a mosogatóba pedig csak úgy beledobálták a szennyes edényeket, s a házon rögtön meglátszott, hogy laknak benne.
- Szerintem ennek az öreglánynak élete fénypontja lehet a háború. Ennél jobb nyilván sosem történt vele - közölte Dieter, miközben a kávét kortyolgatták.
- Hogy mondhatsz ilyet? Hiszen éppen úton van egy fogolytábor felé!
- Képzeld csak el, hogyan élhetett azelőtt. Egyedülálló nó', se férje, se gyerekei, a szülei meghaltak. Aztán egyszer csak felbukkan a házában az a sok fiatal. Csupa bátor fiú és lány, s mindegyik életveszélyes misszióra érkezik ide. Biztosan mindent elmesélnek nekik a szerelmeikről, a félelmeikről. Ő elbújtatja, whiskyvel és cigarettával kínálja, aztán sok szerencsét kívánva útnak indítja őket. Valószínűleg élete legizgalmasabb időszakát töltötte velük. Fogadni mernék, hogy sosem volt ilyen boldog.
- Talán jobban örült volna, ha békés, nyugodt életet élhet, ha h|be-hóba elmehet kalapot venni a barátnőjével, ha a székesegyházban ren-
dezgetheti a virágokat, vagy ha évente egyszer Párizsba utazhat egy-egy szép hangversenyre.

- Senki sem örülne jobban a békés, nyugodt életnek az izgalmas kaland helyett. - Dieter kipillantott az ebédlő ablakán. - A francba! -Fiatal nő ballagott fölfelé az ösvényen. Biciklit tolt, amelynek az első kereke fölött jókora kosár billegett. - Ki a fene lehet ez?
Stéphanie a közelgő látogatóra meredt.
- Most mitévő legyek?
Dieter egy másodpercig hallgatott. A betolakodó jelentéktelen külsejű, jó erőben lévő lánynak látszott. Sáros nadrágjához kockás melósinget hordott, s nagy izzadságfoltok sötétlettek a hóna alatt. Nem csöngetett. Egyszerűen betolta a biciklit az udvarba. Dieter kétségbeesett döbbenettel bámult rá. Hát ez van megírva számára a sors könyvében? Ilyen hamar le kell lepleződnie?
- A hátsó ajtóhoz jön. Biztosan barát vagy rokon. Nincs mit tenni, rögtönöznöd kell. Menj elébe. Én itt maradok, és figyelek.
Hallották, hogy a konyhaajtó kinyílik, majd becsukódik, aztán a lány franciául elkiáltja magát: - Jó napot, én vagyok az!
Stéphanie kiment a konyhába. Dieter lecövekelt az ebédlő ajtaja mögött. Minden szót tisztán hallott.

- Kicsoda maga? - kérdezte a lány riadtan.
- Stéphanie vagyok, Mademoiselle Lemas unokahúga. A látogató nem is próbálta leplezni gyanakvását.
- Sosem beszélt róla, hogy van egy unokahúga.
- Nekem sem mesélt magáról, drágám. - Dieter hallotta a Stéphanie hangjából kicsendülő kedélyes derűt, s rájött, hogy az asszony el akarja bűvölni a lányt. - De üljön már le egy percre! Mi rejtőzik abban a csinos kosárban?
- Egy kis harapnivaló. Marié a nevem. Vidéken élek, így a fejadagon kívül is tudok élelmet szerezni, és hozok belőle... a Mademoi-selle-nek is.
- Ó! - mondta Stéphanie. - Nyilván a... vendégei részére. - Zizegés hallatszott. Dieter sejtette, hogy az asszony most nézi meg, mi van a kosárban, és a lány nyilván zsírpapírba csomagolta az ennivalót.
- Hiszen ez csodálatos! Tojás... disznóhús... földieper...
így már érthető, miért nem fogyott le Mademoiselle Lemas ezekben az ínséges időkben, gondolta Dieter.
- Szóval tud róla - hallotta Marié hangját.
- Igen, tudok a nénikém titkos életéről. - Amint Stéphanie a „nénikéjét" említette, Dieternek rögtön eszébe jutott, hogy mindketten elmulasztották megkérdezni Mademoiselle Lemas keresztnevét. Ha Marié rájön, hogy Stéphanie azt sem tudja, hogy hívják a „nénikéjét", rögtön vége szakad a színjátéknak.
- Ő most hol van?
- Elutazott Aix-en-Provence-ba. Emlékszik Charles Mantonra, aki hajdan a székesegyház fő'esperese volt?
-Nem.
- Ó, hát persze! Maga olyan fiatal, hogy nem is emlékezhet rá. Ő volt a nénikém édesatyjának a legjobb barátja, de miután nyugalomba vonult, Provence-ba költözött. - Stéphanie ragyogóan improvizál, lelkendezett elragadtatva Dieter; kötélből vannak az idegei, és élénk a fantáziája. - De egy szívroham ágynak döntötte szegényt, a néni pedig azonnal odasietett, hogy ápolja. Engem kért meg, hogy viseljem gondját a vendégeinek, amíg haza nem jön.
- És mikor jön haza?
- Charles feltehetőleg nem fog sokáig élni. Azonkívül lehet, hogy nemsokára vége lesz a háborúnak.
- A Mademoiselle senkinek sem beszélt erről a Charles-ról.

- Nekem igen.
Úgy látszik, Stéphanie-nak sikerül átvernie ezt a kis vidéki libát, gondolta Dieter. Ha még egy kicsit bírja szusszal, meggyó'zi Marie-t, és a lány szépen elmegy. Nyilván jelenteni fogja valakinek, mi történt, de Stéphanie meséje teljesen hihető. Az Ellenállás háza táján lépten-nyomon előfordul ilyesmi, mert náluk nincs olyan fegyelem, mint a hadseregben: egy ilyen Mademoiselle Lemas-hoz hasonló beszervezett ember bármikor úgy dönthet, hogy engedély nélkül elhagyja a posztját, és másra bízza a teendőit. Ezek a váratlan meglepetések persze őrületbe kergetik az Ellenállás vezetőit, de nem tehetnek semmit, mert az egész szervezet önkéntesekből áll.
Dieterben éledezni kezdett a remény.
- Maga hová valósi? - kérdezte Marié.
- Párizsi vagyok.
- És a kedves Valerie néninek több ilyen rejtélyes unokahúga is van? Szóval Mademoiselle Lemas keresztneve Valerie, gondolta Dieter.
- Nem hiszem... legalábbis nem tudok róla. - Hazudik!
-
Marié hangja teljesen megváltozott. Itt valami nem stimmel, sóhajtott fel Dieter, és a zakója alól előhúzta a pisztolyát.
- Mit beszél? - csattant fel ingerülten Stéphanie.
- Hazudik! Még az állítólagos „nénikéje" nevét se tudja! Nem Valerie-nak hívják, hanem Jeanne-nak!
Dieter a hüvelykujjával megpöccintette a biztonsági zárat, és csőre töltötte a revolvert, hogy szükség esetén azonnal tüzelni tudjon. Stéphanie nem vesztette el a fejét.
- Én mindig csak néninek szólítom. Maga rendkívül faragatlan! -jelentette ki szemrehányóan.
- Az első perctől tudtam! - közölte Marié gúnyosan. - Jeanne sosem bízna egy ilyen tűsarkú cipőben flangáló, parfümtől bűzlő spinében!
Dieter belépett a konyhába.
- Milyen kár magáért, Marié! - mondta. - Ha hiszékenyebb vagy valamivel ostobább lenne, talán ép bőrrel megúszná, és szabadon elmehetne, így azonban letartóztatom.
Marié Stéphanie-ra meredt.
- Ócska gestapós kurva! - kiáltotta.
Stéphanie belepirult a sértésbe, amely az elevenébe vágott. Dieter úgy dühbe gurult, hogy kis híján ütlegelni kezdte Marie-t a pisztolya agyával.
- Keservesen megbánja még ezt a megjegyzést, ha a Gestapo karmai közé kerül! - vetette oda ridegen. - Van ott egy Becker nevű őrmester, aki majd kivallatja. Amikor sikoltozva, vérbe fagyva könyörög kegyelemért, jusson eszébe ez a meggondolatlan sértés.
Marié úgy nézett körül, mint aki szökni készül. Dieter már-már azt kívánta, bárcsak megpróbálna elmenekülni ez a lány, mert akkor ő lelőhetne, s ezzel megoldódna a probléma. De Marié végül nem moccant. Egy hosszú pillanat elteltével meggörnyedt a válla, és sírva fakadt.
Dietert nem hatották meg a könnyei.
- Hasaljon le a padlóra, és kulcsolja hátra a kezét! A lány engedelmeskedett.
Az őrnagy eltette a pisztolyát.
- Ha jól emlékszem, láttam valami kötélfélét a pincében - fordult Stéphanie-hoz.
- Máris hozom!
Az asszony egy hosszú ruhaszárító kötéllel tért vissza. Dieter megkötözte Marié kezét és lábát.
- Kénytelen vagyok bevinni ezt a kis ribancot Sainte-Cécile-be - morogta. - Nem maradhat itt, mert nincs hová rejtenünk, ha netán még ma befut egy angol ügynök. - Az órájára pillantott. Két óra volt. Dieter úgy vélte, van annyi ideje, hogy elszállítsa a lányt a kastélyba, és háromra

visszaérjen. - Egyedül kell a kriptába menned - mondta Stéphanie-nak. - Vidd el azt a kis kocsit a garázsból. Mire kell, én is a székesegyházban leszek, akkor is, ha esetleg nem látsz. - Megcsókolta az asszonyt. Majdnem úgy búcsúzom el tőle, mint egy munkába induló férj, gondolta zord mosollyal, aztán fölkapta Marie-t, és a vállára vetette. - Sietnem kell - szólt hátra Stéphanie-nak a hátsó ajtó felé igyekezve.
Kilépett a házból, aztán visszafordult. - Dugd el a biciklit!
- Ne izgulj, meglesz! - felelte az asszony.

Dieter átcipelte a megkötözött lányt az udvaron, és kivitte az utcára. Senkit sem látott, de azért tisztában volt vele, hogy egy ilyen utcában, mint ez, mindig leskelődik néhány szomszéd a behúzott zsalu mögül. A kíváncsiskodók nyilván az is látták, ahogy Mademoiselle Lemas-t elvitték, és biztosan megjegyezték az égszínkék sportkocsit, tehát amint ő elhajt innen, az emberek nyomban pusmogni kezdenek arról a férfiról, aki berakta a lányt a kocsija csomagtartójába. Békeidőben rögtön kihívnák a rendőrséget, a megszállt területeken azonban a saját jószántából senki nem áll szóba a zsarukkal, csak ha rákényszerítik - főleg olyan esetben nem, ha a Gestapóval is meggyűlhet az ember baja.
Dieter számára az volt a legfontosabb kérdés, vajon tudomást szerez-e róla az Ellenállás, hogy Mademoiselle Lemas-t letartóztatták. Reíms nem poros kis falu, hanem nagyváros, ahol nap mint nap sok embert tartóztatnak le: tolvajok, gyilkosok, csempészek, feketézők, kommunisták, zsidók kerülnek rendőrkézre, így jó esély van rá, hogy a rue du Bois-ban történtek nem jutnak Michel Clairet fülébe.
De erre nincs garancia.
Dieter beszállt a kocsiba, és elindult Sainte-Cécile felé.

19

Flick legnagyobb megkönnyebbülésére a csoport egész elfogadható teljesítményt nyújtott a reggeli kiképzésen. A térképolvasás azonban már korántsem ment ilyen jól. Ruby sosem járt iskolába, a betűket is alig ismerte, és úgy bámult a térképre, mint borjú az új kapura - tőle akár kínaiul is lehetett volna. Maude-nak egyszerűen nem fért a fejébe, mint jelent például egy olyan irányjelzés, mint észak-északkelet, s csak a szempilláit rezegtette csábosán, ha felelnie kellett az instruktor kérdéseire. Denise-t is hiába taníttatták méregdrága magániskolában, képtelen volt felfogni, mi fán teremnek a koordináták. Flick gondterhelten töprengett, mi lesz, ha Franciaországban el kell válniuk egymástól: holtbiztos, hogy ez a lány eltéved, és soha többé nem talál vissza a többiekhez.
Délutánra maradt a neheze. A durvább tantárgyak következtek, köztük a fegyverforgatás, amit Jim Cardwell oktatott. A jó természetű, könnyed, darabos képű, fekete bajszú százados az otromba Bili Griffiths tökéletes ellentéte volt. Csak nyájasan mosolygott, amikor a lányok fölfedezték, milyen nehéz hat lépés távolságból eltalálni egy fát a .45-ös kaliberű Colt automata pisztollyal.
Ruby szemmel láthatólag jól érezte magát. Magabiztosan bánt az automatával, s mindig célba talált: Flick gyanította, hogy korábban is volt már fegyver a kezében. És Ruby még jobban érezte magát, amikor Jim mindkét karjával átölelte, hogy megmutassa neki, hogyan kell tartani a „kanadai karabélyt", vagyis a Lee-Enfield vadászpuskát. A százados a fülébe súgott valamit, a lány meg mosolyogva nézett föl rá, és közben fekete szeme kajánul csillogott. Érthető, hiszen három hónapig börtönben volt, gondolta Flick; nyilván jólesik neki egy férfi érintése.
Gellyt is régi, bizalmas barátság fűzte a lőfegyverekhez. De ezen a

tréningen Diana volt a sztár. Ahányszor csak meghúzta a ravaszt, a vadászpuskával mindig a céltábla kellős közepébe talált, és egyenletes fegyverropogás közepette ürítette ki mindkét öttöltényes tárat.
- Nagyszerű! - dicsérte Jim meglepetten. - Akár taníthatná is a csoportot helyettem!
Diana diadalmas pillantást vetett Flickre.
- Azért nem te vagy mindenben a legjobb! - mondta.
Vajon mit vétettem ellene, hogy ezt érdemeltem, tűnődött megütközve Flick; talán Diana az iskolaéveinkre gondol, amikor sokkal jobb tanuló voltam nála? Hát még mindig nem szűnt meg ez a gyerekes rivalizálás?
Greta volt az egyetlen, aki megbukott a lőgyakorlaton. Ismét nőiesebben viselkedett, mint az igazi nők. Befogta a fülét, minden lövésre idegesen összerezzent, és valahányszor elsütötte a fegyvert, félelmében lehunyta a szemét. Jim végtelen türelemmel bánt vele: füldugót adott neki, hogy tompítsa a zajt, fogta a kezét, úgy tanítgatta, hogyan kell óvatosan meghúzni a ravaszt, de mindhiába: hamar kiderült, hogy a túlságosan ijedős Greta sosem lesz jó céllövő.
- Egyszerűen nem vagyok alkalmas ilyesmire! - motyogta kétségbeesetten.
- Akkor mi a francot keresel itt, kisanyám? - kérdezte tőle Gelly. Flick villámgyorsan közbelépett.
- Greta műszerész. Ő fogja megmondani, hová helyezd el a robbanóanyagot.
- És minek nekünk egy német műszerész?
- Én angol vagyok! - tiltakozott hevesen Greta. - Az apám Liverpoolban született!
Gelly gúnyosan felhorkantott.
- Ha ez liverpooli akcentus, akkor én a devonshire-i hercegnő vagyok!
- Nyugi! - szólt rá Flick. - Majd a következő tréningen tombold ki magad, ha a kézitusát tanuljuk! - Nem tetszett neki ez az acsarkodás. Olyan csapatra volt szüksége, amelynek a tagjai bíznak egymásban.
Visszamentek a kertbe, ahol Bili Griffiths várta őket. Időközben sortot és teniszcipőt húzott, de az ingét levette, s félmeztelenül fekvőtámaszokat csinált a gyepen. Amikor fölpattant, Flicknek valami azt súgta, az őrmester szándékosan mutogatja kigyúrt testét, hogy a lányok megcsodálják duzzadó izmait.
Bili úgy szokta az önvédelem módszereit tanítani, hogy mindig valamilyen fegyvert adott a tanulónak.
- Támadjon meg! - szólította föl az illetőt, majd bemutatta, hogyan szerelheti le egy fegyvertelen ember a támadóját. Ez a lecke általában hatásosnak és emlékezetesnek bizonyult. Flick úgy vélte, Bili jó néhányszor agresszívabb a kelleténél, de semmiképpen sem árt, ha az ügynökök hozzászoknak az erőszakhoz.
Griffiths ma a következő fegyvereket rakta ki a fenyő'faasztalra: egy veszélyesnek látszó kést, amelyről azt állította, hogy hozzátartozik a szabványos SS-felszereléséhez, egy Walther P38-as automata pisztolyt, amilyet Flick német katonáknál látott, egy francia rendőrségi gumibotot, egy fekete-sárga villanydrótot, amit garotte-nak nevezett, és egy letört nyakú sörösüveget, amiből köröskörül éles szilánkok meredeztek.
Bili a kiképzéshez ismét felvette az ingét.
- Hogyan meneküljünk el, ha valaki fegyvert fog ránk? - kezdte, s fölemelte az asztalról a Walther automatát. Hüvelykujjával megpöckölte a biztonsági zárat, csőre töltötte a fegyvert, majd Maude kezébe adta. - A fogva tartó előbb-utóbb el akarja vinni valahova a foglyot. -Maude-nak hátat fordítva mindkét kezét fölemelte, mint aki megadta magát. - Nagyon valószínű, hogy a fickó szorosan a fogoly mögött halad, és a hátába nyomja a pisztoly csövét. - A lánnyal a sarkában körbesétált az udvaron. - Most pedig, Maude, arra kérem, hogy abban a pillanatban húzza meg a ravaszt, amikor úgy gondolja, szökni próbálok maga elől. - Kissé fokozta a tempót, rákényszerítve Maude-ot, hogy szaporább léptekkel kocogjon utána, ha nem akar lemaradni. Amikor a lány ügetni kezdett, Bili előbb félre-, aztán hátraugrott, karjával

ügyesen az oldalához szorította Maude csuklóját, végül egy villámgyors, lefelé irányuló mozdulattal rácsapott a lány kezére. Maude felkiáltott, és eldobta a fegyvert.
- Ez az a pont, ahol súlyos hibát követhetnek el - magyarázta az őrmester, miközben Maude a csuklóját masszírozta. - Ha ilyen helyzetbe kerülnek, soha ne fussanak el, mert a német zsaru egyszerűen fölkapja a pisztolyát, és golyót ereszt a hátukba. Inkább ezt a megoldást válasszák... - Fölemelte a földről a Walthert, célba vette Maude-ot, aztán meghúzta a ravaszt. Iszonyú dörrenés hallatszott. Maude és Greta felsikoltott. - Ebben a stukkerban természetesen vaktöltény van - közölte vigyorogva Bili.
Flick olykor nem bánta volna, ha Bili Griffiths demonstrációi kevésbé drámaiak.
- Az elkövetkező' néhány percben egymáson fogjuk gyakorolni az önvédelmi módszereket - folytatta az őrmester. Ezúttal a villanydrótot választotta ki az arzenálból, és Gretához fordult.
- Ezt hátulról dobja a nyakamba. Ha jelt adok, teljes erővel húzza meg. - Greta kezébe nyomta a garotte-ot. - Egy gestapós disznó vagy egy hazaáruló, kollaboráns francia csendőr ezzel a fegyverrel meg tudja ölni a foglyát, de az illető testsúlyát képtelen a zsinórral megtartani. Én kész vagyok. Rajta, Greta, próbáljon megfojtani! - Greta némi habozás után olyan szorosra húzta a villanydrótot, amennyire csak bírta, s a garotte jól belemart Bili izmos nyakába. Az őrmester ekkor páros lábbal előrerúgott, a földre zuhant, és hanyatt vágódott. A zsinór kicsúszott Greta kezéből.
- Sajnos az ember így a talajra kerül, ráadásul hanyatt fekve, miközben az ellensége talpon marad, és föléje magasodik. Ez igen kedvezőtlen helyzet - mondta Bili, miközben fölugrott. - Most megismételjük a gyakorlatot, de úgy, hogy mielőtt elesem, megragadom a fogva tartóm csuklóját. - Beálltak az előző pózba, Greta megint meghúzta a drótot, Bili elkapta a lány csuklóját, s ahogy elterült a földön, őt is magával rántotta. Amint Greta orra bukva rázuhant, ő az egyik lábát felhúzva teljes erőből gyomron rúgta a térdével a szerencsétlent.
Greta lehengeredett róla, összegömbölyödve levegő után kapkodott, és öklendezni kezdett. Flick felkiáltott: - Az Isten szerelmére, Bili! Miért kell így vadulni?
Griffiths elégedetten mosolygott.
- Azért, mert a Gestapo sokkal rosszabb nálam! - vágta rá szemtelenül.
Odalépett Gretához, és fölsegítette. - Bocsánat! - morogta.
- Ez egy rohadt, utolsó szemét náci! - hörögte Greta.
Flick betámogatta szegényt a házba, és leültette a konyhában. A szakács, aki éppen krumplit hámozott az ebédhez, egy csésze teával kínálta Gretát, s ő hálásan elfogadta.
Amikor Flick visszament a kertbe, Bili már kipécézte a következő áldozatát, Rubyt, és éppen odaadta neki a gumibotot. Flick látta, hogy Ruby milyen alattomos képet vág, s arra gondolt: Ha Bili helyében volnék, vigyáznék vele. t
Ő már máskor is látta, hogyan mutatja be az őrmester ezt az önvé-
delmi módszert, s tudta, mire megy ki a játék: amint Ruby ütésre emeli a gumibotot, Bili megragadja a lány karját, aztán megpördül, és úgy dobja át az áldozatot a válla fölött, hogy az fájdalmas puffanással, hanyatt fekve terüljön el a földön.
- Gyerünk, cigánylány! - adta ki a parancsot Bili. - Üssön meg azzal a gumibottal, ne sajnáljon!
Ruby fölemelte a kezét, Bili pedig közelebb lépett hozzá, de az akció ezúttal nem a szokásos módon folytatódott. Bili hiába nyúlt Ruby karja után, csak a levegőt markolászta helyette. A gumibot a földön hevert, Ruby meg odapattant Bilihez, és fölhúzott térddel keményen tökön rúgta. Az őrmester felüvöltött fájdalmában. A lány ekkor megragadta a férfi ingét, magához rántotta Bilit, belefejelt az orrába, aztán vastag talpú fekete fűzős cipőjével úgy sípcsonton rúgta, hogy a nyomorult instruktor vérző orral nyúlt el a földön.
- Ócska ribanc! Ez szabálytalan! Szigorúan tilos! - ordította, ahogy a torkán kifért.
Ruby kajánul rávigyorgott. - A Gestapo sokkal rosszabb nálam!

Dieter három óra előtt egy perccel állította le a kocsit a Hotel Frankfort-nál, és a katedrális gyámfalairól letekintő' angyalszobrok megkövült pillantásától kísérve futólépésben vágott át a macskaköves téren. Úgy érezte, talán túl vérmes reményeket táplál, ha abban bízik, hogy egy szövetséges ügynök már a legelső' napon megjelenik a kriptarandevún - viszont ha valóban bármelyik napon megkezdó'd-het az invázió, akkor a szövetségesek mindenkit bevetnek, aki él és mozog.
Látta, hogy Mademoiselle Lemas Simcája a tér szélén parkol, tehát Stéphanie már itt van. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy ő is idő-ben érkezett. Ha netán valami baj történne, nem akarta, hogy az asszonynak egyedül kelljen megbirkóznia a problémával.
A hatalmas nyugati kapun lépett be a hűvös félhomályba. Hans Hessét kereste, s rögtön meg is pillantotta: a hadnagy az egyik padsor végében üldögélt. Csak kurta bólintással üdvözölték egymást, de egyetlen szót se váltottak.
Dieter az elsó' perctói úgy érezte magát, mint egy betolakodó, aki megszentségteleníti ezt a magasztos helyet. Olyasmire készült, aminek ebben a légkörben nem is lett volna szabad megtörténnie. Sosem volt mélyen vallásos - úgy vélte, korántsem hisz annyira Istenben, mint a német átlagemberek -, de azért semmi esetre sem tartozott a hitetlennek közé. Módfelett feszélyezte, hogy éppen egy ilyen több száz éves szentélyben kell kémekre vadásznia.
Ostoba babona, gondolta, és elhessegette ezt a kellemetlen érzést.
Átment a székesegyház déli részébe, és a kövezeten hangosan kopogó léptekkel végigsétált a déli oldalhajón. A kereszthajóhoz érve meglátta a kaput, az oltárrácsot meg a főoltár alatt lévő kriptába vezető lépcsőt. Feltételezte, hogy Stéphanie már odalent várakozik az egyik
lábán barna, a másikon fekete cipőben. Dieter erről a pontról kétfelé is figyelhetett: hátratekintve szemmel tarthatta az egész déli oldalhajót, amelyen idáig eljött, előrenézve pedig a templom túlsó végében lévő ambulatórium tárult elé. Letérdelt, és imára kulcsolta a kezét.
így fohászkodott: - Ó, Uram, bocsásd meg nekem, hogy annyi szenvedést okozok a foglyoknak. Hiszen tudod, hogy csak a kötelességemet teljesítem, s minden tőlem telhetőt megteszek ennek érdekében. És bocsásd meg, hogy bűnbe estem Stéphanie-val. Tisztában vagyok a vétkemmel, de Te oly szépnek teremtetted őt, hogy nem tudok ellenállni a kísértésnek. Könyörgök, őrködj drága feleségem, Waltraud fölött, segítsd meg, hogy gondját viselhesse Rudinak és a kis Mausinak, s oltalmazd meg mindhármukat az angol vadászgépek bombáitól. Ha kezdetét veszi az invázió, ne hagyd el Rommel marsallt, és adj neki erőt, hogy visszaszoríthassa a tengerbe a szövetségeseket. Ez a kis ima túl rövid ahhoz, Uram, hogy ennyi mindent kérjek Tőled, de biztosan megértesz, mert Te azt is tudod, milyen sok dolgom van mostanában. Ámen.
Körülnézett. Bár most nem volt mise, imitt-amott mégis látott néhány embert az oldalkápolnák padjaiban; némelyek imádkoztak, mások csak csendben üldögéltek ebben a szent békességben.
Dieter úgy tervezte, ha ma felbukkan egy szövetséges ügynök, őcsak a háttérből figyel, és gondoskodik róla, hogy minden rendben menjen. Ideális esetben semmit sem kell tennie. Stéphanie majd beszél a fickóval, ki-ki elmondja a jelszót, aztán az asszony hazaviszi a vendéget a rue du Bois-ba.
Ettől a ponttól az őrnagy terveit homály fedte. Mindössze annyit tudott, hogy az ügynök valamilyen úton-módon majd elvezeti a többiekhez, és egyszer csak eljön az áttörés pillanata: elkap egy ostoba fajankót, aki listát készített az ellenállók nevéről és lakcíméről; az ölébe pottyan egy rádió adó-vevő a hozzá tartozó kódkönyvvel együtt; vagy sikerül elfognia egy olyan nagyágyút, mint Flick Clairet, aki a kínvallatás hatására elárulja a francia Ellenállás felét.

Dieter az órájára pillantott. Öt perccel múlt három. Ma valószínűleg senki sem jön, gondolta, és fölnézett. Legnagyobb rémületére Willi Webert látta a közelben.
Mi a fenét keres ez itt?
Weber civilben volt - a zöld tweedöltönyében. A Gestapo egyik fiatal, pepita zakós embere kísérte. A templom keleti kapuja felől jöttek, s az ambulatóriumot megkerülve ballagtak Dieter felé, bár még nem
vették észre őt. Amikor egy vonalba értek a kripta ajtajával, mindketten megálltak.
Dieter halkan káromkodott. Hiszen ez a balfácán mindent tönkretehet! Már-már azt kívánta, hogy ma egyetlen angol ügynök se tévedjen ide.
A déli oldalhajót végigpásztázva hirtelen feltűnt neki egy fiatal férfi: kis bőrönddel a kezében közeledett. Dieter összehúzott szemmel, figyelmesen nézte. A katedrálisban lévők túlnyomó része idősebb volt ennél a fiúnál, aki ugyan franciás szabású kopott öltöny viselt, de szőke hajával, kék szemével, rózsás arcával és fehér bőrével vérbeli vikingnek látszott. Jellegzetesen angol színek, tűnődött Dieter; persze ugyanezzel az erővel német is lehet. Talán civil ruhás katonatiszt, aki a híres székesegyházat akarja megtekinteni, vagy egyszerűen imádkozni tért be.
De a fiatalembert hamar leleplezte a viselkedése. Egyetlen pillantásra se méltatta az oszlopokat meg a turistákat, és a padba sem ült be, mint a többi hívő, hanem céltudatosan, határozott léptekkel haladt végig az oldalhajón. Dieter szíve egyre hevesebben vert. Egy ügynök, mindjárt az első napon! És szinte biztos, hogy az a kis táska a hordozható rádió adó-vevőt rejti! Ha rádiót hozott, nyilván kódkönyv is van nála! Ez messze felülmúlta Dieter legmerészebb álmait.
Aztán eszébe jutott, hogy Weber is itt van, és mindent elfuserálhat.
Az ügynök most haladt el mellette. Lassúbb tempóban sétált tovább - szemmel láthatólag a kriptát kereste.
Weber ekkor vette észre a fiatal férfit. Szúrós szemmel végigmérte, majd elfordult, és úgy tett, mintha egy oszlop redőiben gyönyörködne.
Hátha mégis minden rendben lesz, gondolta Dieter. Weber elég ostoba volt, hogy idejött, de talán csak figyelemmel akarja kísérni az eseményeket. Csak nem lesz olyan hülye, hogy beavatkozik? Még elszúrja ezt a páratlan lehetőséget!
Az ügynök megtalálta a kriptaajtót, elindult lefelé a lépcsőn, és eltűnt szem elől.
Weber átnézett a déli kereszthajó túloldalára, majd bólintott. Dieter követte a pillantását. Az orgonakarzaton még két gestapós fickó ólál-kodott. Ez rossz jel volt. Ha Webernek pusztán a megfigyelés a célja, ehhez nincs szüksége négy emberre. Dieter azon töprengett, van-e annyi ideje, hogy beszéljen ezzel a vadbarommal, s rávegye, hogy azonnal léptesse le a pribékjeit. Persze Weber biztosan ellenkezne, hangos veszekedéssé fajulna a dolog, és akkor...
De kiderült, hogy már semmire sincs idő. Stéphanie a következő másodpercben feljött a kriptából, és az ügynök is nyomban fölbukkant a háta mögött.
Az asszony csak akkor vette észre Webert, amikor fölért a lépcső tetejére. Kiült az arcára a döbbenet. Megzavarta az őrnagy váratlan jelenléte. Rémült színésznőre emlékeztetett, aki csak színpadra lépés után ébred rá, hogy ezen az estén nem az a darab megy, amiben játszik. Megbotlott, és a fiatalember nyomban elkapta a könyökét, nehogy elessen. De Stéphanie a rá jellemző gyorsasággal máris visszanyerte az önuralmát, s hálásan rámosolygott az ügynökre. Jól van, kislány, ügyes vagy, gondolta Dieter.
Ekkor Weber előrelépett.
Dieter önkéntelenül is németül suttogta: - Ne! - Szerencsére senki nem hallotta meg.
Weber megragadta az ügynök karját, és mondott valamit. Dieter kétségbeesetten jött rá, hogy az őrnagy éppen le akarja tartóztatni a fiút. Stéphanie eközben kihátrált a tablóból. Látszott rajta, hogy nem érti, mi folyik itt.

Dieter fölállt, és sietve elindult a kis csoport felé. Csak arra tudott gondolni, hogy Weber azt hiszi, az ügynök elfogásával egyedül ő arathatja le a babérokat. Őrült ötlet volt, de elképzelhető.
Mielőtt a közelükbe ért volna, az ügynök lerázta magáról Weber kezét, és futásnak eredt.
Weber pepita zakós fiatal kísérője reagált a leggyorsabban. Két öles lépéssel az ügynök után iramodott, majd előrevetődött, mintha futballmeccsen akarná szereim az ellenfelet, és mindkét karjával elkapta Helikopter térdét. A fiú megbotlott, de teljes gőzzel rohant, így a gestapós nem tudta feltartóztatni, ő meg időközben visszanyerte az egyensúlyát, s a bőrönd fülét szorosan markolva továbbszáguldott.
A kopogó léptek zaja és a két férfi zihálása felverte a székesegyház csendjét. Most már mindenki őket bámulta. Az ügynök Dieter felé futott. Dieter tudta, mi fog történni, és hangosan felnyögött. A másik két gestapós kilépett a déli kereszthajóból. Helikopter észrevette őket, látszott rajta, hogy kitalálta, kikkel került szembe, s balra fordult, de sajnos túl későn. Az egyik férfi kitette a lábát, és elgáncsolta. A fiú rögtön hasra esett; nyúlánk, izmos teste hangos csattanással landolt a kőpadlón. A bőrönd kirepült a kezéből. Mindkét gestapós azonnal rá-
vetette magát az ügynökre. Weber is odarohant hozzájuk. Szemmel láthatólag meg volt elégedve az eredménnyel.
- Az istenit! - káromkodott hangosan Dieter, teljesen megfeledkezve róla, hol van. Ezek az idióta barmok mindent elszúrnak!
De úgy érezte, talán még megmentheti a helyzetet.
Benyúlt a zakója alá, előhúzta a Walther P38-ast, hüvelykujjával megpöckölte a biztonsági zárat, és a csóré töltött fegyvert ráfogta a két gestapósra, akik leteperték az ügynököt.
- Szálljanak le róla, vagy lövök! - üvöltött rájuk franciául, ahogy a torkán kifért.
Weber tiltakozott.
- Őrnagy, én...
Dieter a levegődbe ló'tt. A katedrális boltívei visszaverték a dörrenést, s a zaj elnyomta Weber szavait, amelyek mindnyájukat leleplezhették volna.
- Hallgass! - förmedt rá Dieter németül. Weber megijedt, és befogta a száját.
Dieter durván belenyomta a pisztolycsövet az egyik gestapós képébe. Ismét franciául parancsolt rá a két fickóra: - El innen! Gyerünk! Azonnal szálljanak le róla!
Weber emberei rémült képet vágva fölálltak és elhátráltak.
Dieter Stéphanie-ra nézett, és Mademoiselle Lemas keresztnevén szólította.
- Jeanne! Tűnj el gyorsan! - Az asszony már futott is. A gestapóso-kat nagy ívben kikerülve a nyugati kapu felé szalad.
Az ügynök föltápászkodott.
- Menjen vele! Menjen már! - kiáltott rá Stéphanie-ra mutatva Dieter. A fiú fölkapta a bőröndöt, és elviharzott. A kórusülés fapadjain átugrálva végigszáguldott a főhajó kellős közepén.
Weber és három társa zavartan bámult utána.
- Hasra! - adta ki a parancsot Dieter, s ahogy a gestapósok engedelmeskedtek, ő a fegyverét rájuk fogva hátrálni kezdett, majd sarkon fordult, és Stéphanie meg az ügynök után rohant.
Az asszony és a fiú már a kapuhoz ért. Dieter egy pillanatra megtorpant a hátsó padok mellett közönyös ábrázattal álldogáló Hans mellett.
- Beszéljen azokkal a hülye seggfejekkel! - utasította zihálva a hadnagyot. - Magyarázza meg nekik, mi a szándékunk, és intézkedjen,
nehogy követni merjenek bennünket! - Becsúsztatta a Walthert a pisztolytáskájába, aztán kicsörtetett az utcára.

A Simca motorja éppen fölberregett. Dieter belökte az ügynököt a szűk hátsó ülésre, őmeg beugrott előre, a volánnál ülő Stéphanie mellé. Az asszony beletaposott a gázpedálba. A kis kocsi úgy lőtt ki a térről, akár a pezsgősdugó.
Miközben végigtéptek az utcán, Dieter megfordult, és kinézett a hátsó ablakon. - Senki sem követ - mondta Stéphanie-nak. - Lassíts! Még az hiányzik, hogy egy csendőr megállítson.
Ekkor az ügynök is megszólalt.
- Engem Helikopternek hívnak - mutatkozott be franciául. - Mi a fene történt itt?
Dieter rögtön rájött, hogy ez a „Helikopter" nyilván a fiú fedőneve. Hirtelen eszébe jutott, hogy Gaston Mademoiselle Lemas fedőnevét is elárulta.
- A hölgy Burzsoá - közölte Stéphanie-ra bökve. - Én pedig Charenton vagyok - rögtönözte hirtelen támadt ötlettel; maga sem tudta, miért éppen annak a börtönnek a neve ötlött fel benne, ahol hajdan de Sade márki raboskodott. - Burzsoá néhány napja gyanakodni kezdett, hogy a székesegyházbeli randevút figyelni fogják a németek, így arra kért, kísérjem el. Jómagam nem tartozom a Bollinger-sejthez, és Burzsoá személyét a legszigorúbb titoktartás övezi.
- Igen, hallottam róla.
- Most mégis kiderült, hogy a Gestapo csapdát állított neki. Még szerencse, hogy hozzám fordult segítségért, és vele tartottam.
- Maga egyszerűen fantasztikus volt! - lelkendezett elragadtatva Helikopter. - Istenem, mennyire féltem! Már azt hittem, mindjárt az első napomon lebukom.
Mert le is buktál, kisapám, gondolta Dieter.
Úgy érezte, talán valóban sikerült megmentenie a helyzetet. Helikopter meg volt győződve róla, hogy megmentője szintén az Ellenállás harcosa. A fiú tökéletesen beszél franciául, tűnődött tovább Dieter, de ahhoz nyilván nem elég a nyelvtudása, hogy felismerje az ő enyhe akcentusát. Vajon észrevehetett-e bármi mást, ami gyanút ébreszthet benne, ha esetleg később újra végiggondolja a történteket? Dieter emlékezett rá, hogy őrögtön a templombeli incidens elején fölállt, és németül azt mondta: „Ne!", de ez nem jelent semmit, és valószínűleg úgysem hallotta senki. Willi Weber is németül szólította őrnagynak, ő azonban
azonnal elsütötte a fegyverét, s a dörrenés elfojtott minden további indiszkréciót. Meghallotta-e Helikopter ezt az egyetlen szót? Tudja-e, mit jelent? Fog-e rá emlékezni, és törni kezdi-e rajta a fejét? Dieter szinte biztosra vette, hogy nem. Ha ez a kölyök netán mégis ismeri a szót, nyilván azt hiszi majd, hogy Weber az egyik gestapós fickóhoz beszélt, elvégre valamennyien civilben voltak, és bármilyen rangjuk lehetett.
Egyszóval Helikopter mostantól feltétlenül megbízik benne, mert szent meggyó'zó'dése, hogy a bátor Charenton ragadta ki a Gestapo karmai közül.
Másokat azonban valószínűleg nem lesz ilyen könnyű átverni. Mind Londonnak, mind a Bollinger-sejt vezetó'jének, Michel Clairet-nak hihetó'en meg kell majd magyarázni, honnan került eló' hirtelen ez a Charenton fedőnevű ellenálló, akit Mademoiselle Lemas szervezett be. Dieter sejtette, hogy a londoniak és Michel egyaránt kérdezősködni fognak, só't az összes információt gondosan ellenőrzik, de úgy döntött, velük majd akkor foglalkozik, ha eljön az ideje, elvégre még ő sem láthat mindent előre.
Engedélyezett magának egy perc felhőtlen örömöt. Egy lépéssel közelebb került a céljához, az észak-franciaországi Ellenállás megbénításához. A Gestapo ostobasága ellenére is sikerrel vette az első akadályt, s ez a diadal felvillanyozta.
Tudta, hogy most aztán maximálisan ki kell aknáznia Helikopter bizalmát. Az ügynöknek továbbra is tennie kell a dolgát, méghozzá abban a hitben, hogy senki sem gyanakszik rá, mert csak így vezethet el más ügynökökhöz - talán több tucathoz is. De ez olyan rafinált bűvészmutatvány, hogy nem fog egykönnyen sikerülni.

Végre megérkeztek a rue du Bois-ba, és Stéphanie behajtott Mademoiselle Lemas garázsába. A hátsó ajtón mentek be a házba, majd a konyhában ültek le. Az asszony fölhozott egy üveg skót whiskyt a pincéből, s mindnyájuknak töltött.

Dieter rettentően szeretett volna megbizonyosodni róla, hogy Helikopter valóban hozott-e magával rádiót.

- Jól tenné, ha most rögtön üzenetet küldene Londonnak - javasolta.
- Azt az utasítást kaptam, hogy minden este nyolckor kezdjem meg az adást, és tizenegykor várjam a választ.

Dieter gondosan megjegyezte az időpontokat. |

- De szerintem a lehető legsürgősebben tájékoztatnia kenetüket, hogy

a székesegyházbeli randevú mostantól életveszélyes, nehogy bárkit is odaküldjenek. Könnyen előfordulhat, hogy még ma éjjel átdobnak valakit.

- Jaj, Istenem, ez tényleg megtörténhet! - sopánkodott a fiatalember. - Majd a vészhelyzetre fenntartott frekvencián üzenek nekik!
- Akár itt, a konyhában is felállíthatja a rádiót.

Helikopter fölkapta, az asztalra fektette, és kinyitotta a bőröndöt.

Dieter elégedetten sóhajtott fel. Hát itt a rádió!

A bőrönd belsejét négy részre osztották: jobbról-balról két oldalrekesz fogta közre a középen elhelyezkedő elülső és hátsó rekeszt. Dieter rögtön látta, hogy a hátsó rekeszben helyezkedik el a rádióadó, jobb alsó sarkában a morzejelek továbbítására szolgáló billentyűvel, az elülső rekeszben pedig a vevőkészülék lapul egy foglalattal, amelybe a fejhallgató zsinórját lehet bedugni. Megállapította, hogy a jobb kéz felőli oldalrekesz az áramforrás, a bal kéz felőli oldalrekesz funkciójára pedig akkor jött rá, amikor az ügynök fölemelte a fedelet, és láthatóvá váltak a különféle tartozékok meg a pótalkatrészek: egy elágazó vezeték, néhány kapcsoló, foglalat, egy antenna, pár összekötőhu-zal, egy fejhallgató, négy-öt tartalék elektroncső és biztosíték meg egy csavarhúzó.

Csinos, komplett kis masina, gondolta őszinte elismeréssel Dieter; akár német gyártmány is lehetne. Nem hitte volna, hogy a hanyag, rendetlen angolok ilyen takaros rádió adó-vevőt tudnak készíteni.

Azt már tudta, hány órakor kell megkezdenie Helikopternek az adást, és mikor kell vételre kapcsolnia. Most a frekvenciákat, s ami a legfontosabb, a kódot akarta kiszedni belőle.

A fiú bedugott egy vezetéket a rádión lévő foglalatba. Dieter elcsodálkozott.

- Azt hittem, elemmel működik a készülék.
- Elemmel vagy hálózatról. Úgy hallottam, ha a Gestapo megpróbálja bemérni egy-egy titkos rádióadás helyszínét, akkor a kedvenc trükkjét szokta alkalmazni: háztömbről háztömbre kapcsolja ki az áramot a városban, egészen addig, amíg a sugárzás meg nem szűnik.

Dieter bólintott.

- Hát ezzel a rádióval ilyesmi nem fordulhat elő! - jelentette ki büszkén Helikopter. - Ha a házban nincs áram, az ember egyszerűen átállítja ezt a kapcsolót, és a készülék máris elemmel működik tovább.
- Nagyszerű! - Dieter elhatározta, hogy ezt alkalomadtán közli a Gestapóval, ha az ottani rádiósok netán még nem tudnának róla.

Helikopter bedugta a vezetéket a konyhai konnektorba, aztán eló'vette a hosszú antennahuzalt, és megkérte Stéphanie-t, hogy óvatosan tegye föl a magas kredenc tetejére. Dieter eközben minden fiókba bekukkantott, s végül talált is egy ceruzát meg egy jegyzettömböt, amelyre Made-moiselle Lemas valószínűleg azt írta föl, mit kell vásárolnia.

- Ezen nyugodtan rejtjelezheti az üzenetet - ajánlotta készségesen.
- Előbb magát az üzenetet kéne kitalálnom. - Helikopter megvakarta a fejét, majd angolul lekörmölte a papírra:

RENDBEN MEGÉRKEZTEM STOP KRIPTARANDEVÚ NEM BIZTONSÁGOS STOP ELKAPOTT A GESTAPO, DE MEGSZÖKTEM VÉGE
- Azt hiszem, egyeló're ennyi elég lesz - dünnyögte.
- Egy új találkahely címét is meg kéne adnunk Londonnak, hogy a többieket már egyenesen oda küldjék - javasolta Dieter. - Legyen talán a Café de la Gare, közvetlenül a pályaudvar mellett.
A fiú ezt is hozzátoldotta a szöveghez.
Aztán előhúzott a bőröndből egy selyem zsebkendőt, amelyre betűpárokból álló bonyolult táblázatot nyomtak, és kivett egy körülbelül tíz-tizenkét lapból álló füzetet is, ami ötbetűs zagyvalékszavakkal volt tele. Dieter nyomban fölismerte az egyszer használatos kódrendszer kellékeit. Tudta, hogy ez a kód - legalábbis a kódkönyv nélkül - egyszerűen feltörhetetlen.
Helikopter előbb a füzetben található ötös betűcsoportokat írta az üzenet szavai fölé, majd a zagyvalékszavak betűit felhasználva kiválasztotta a selyem zsebkendőről a transzponáláshoz szükséges betűket. így például a MEGÉRKEZTEM első öt betűje fölé az egyszer használatos kódfüzet első csoportja - BGKRU - került. Ennek az első B betűje elárult az ügynöknek, hogy a selyem zsebkendő táblázatának melyik oszlopában kell tovább keresgélnie. A B oszlopból kiderült, hogy az „M" megfelelője „e", tehát a MEGÉRKEZTEM első „M" betűjét „e" betűvel kell felcserélni.
A kódot azért nem lehetett feltörni a szokásos módszerekkel, mert a következő „M" helyén már nem „e" szerepelt, hanem egy másik betű. Valójában bármely betűt bármely más betű helyettesíthetett, íg$a kódfejtők kizárólag az ötbetűs csoportokat tartalmazó füzet segítségével tudták dekódolni az üzenetet. Azzal se mentek semmire, ha véletlenül elcsíptek egy eredeti, még kódolatlan üzenetet, mert a következőt már a füzet másik lapjával rejtjelezték - épp ezért nevezték „egyszer használatos" kódkönyvnek. A rádiós minden lapot csak egyszer használhatott, aztán el kellett égetnie.
Amikor Helikopternek az egész szöveget sikerült kódolnia, megpöccintette a KI/BE feliratú kapcsolót, majd elfordított egy gombot, amelyen ez állt angolul: „Kristályválasztó". Dieter alaposabban szemügyre vette a gombot, és három halványsárga zsírkrétajelet látott rajta. Ezek szerint Helikopter nem bízott a memóriájában, és megjelölte, milyen pozíciókból adhatja le, illetve veheti az üzeneteket. Most nyilván a vészhelyzetre fenntartott kristályt választotta, tehát a másik kettő közül az egyik a normál adásé, a másik a vételé lehet.
Az ügynök végül beállította a kristályválasztó gombot. Dieter eközben a frekvenciatárcsán is hasonló zsírkrétajeleket vett észre.
Mielőtt Helikopter elküldte az üzenetet, bejelentkezett a vevőállomáshoz:
HLKP DXDX QTCl QRK? K
Dieter homlokráncolva próbálta kitalálni, mit jelenthet ez. Úgy vélte, az első betűcsoport bizonyára a hívójel: „Helikopter", de a „DXDX" rejtély volt számára. A „QTCl" végén a szám talán arra utal, gondolta, hogy az ügynök egyetlen üzenetet fog küldeni. A „QRK?" kérdőjelét látva feltételezte, hogy Helikopter így érdeklődi meg, elég tisztán és hangosan veszik-e Londonban az adását. A „K" jelentése „Vége". Marad a rejtélyes „DXDX".
Hirtelen ötlettel megszólalt: - Ne felejtse el közölni a biztonsági kódját! - figyelmeztette az ügynököt.
- Nem felejtettem el - vágta rá Helikopter.
Megvan! Csak a „DXDX" lehet az, állapította meg Dieter.
Helikopter most ‚Vétel"-re kapcsolt, és mindhárman hallották a válaszként érkező morzejeleket.
HLKP QRK QRV K
Az első betűcsoport ismét Helikopter hívójele volt. A második -„QRK" - a kölyök eredeti üzenetében is szerepelt. A kérdőjel nélkül

feltehetőleg azt jelenti, hogy a vétel tiszta, a hangerő megfelelő. Dieter nem tudta biztosan, mi a fene lehet az a „QRV"; csak sejtette, hogy a vevőállomás így adja tudtul: „Jöhet az adás!"
Miközben Helikopter morzejelekkel lekopogta a kódolt szöveget, Dieter ujjongva figyelte, hiszen most vált valóra minden kémelhárító vágyálma: sikerült elkapnia egy ügynököt, de az ügynök nem tudta, hogy elkapták.
Amint elment az üzenet, Helikopter nyomban kikapcsolta a rádiót. Néhány percnél tovább nem volt biztonságos üzemben tartani a készüléket, mert a Gestapo irányszögmérő berendezések segítségével állapította meg, honnan jön az adás, hogy a kémek nyomára akadjon.
Dieter tudta, hogy Angliában előbb átírják, majd dekódolják a morzejelekkel érkezett szöveget, aztán továbbítják Helikopter közvetlen főnökének, akinek talán másokkal is konzultálnia kell, mielőtt válaszolhat. Ez akár órákig is tarthat, a fiú tehát kénytelen lesz kivárni a vételre kijelölt időpontot.
Vagyis most rá kell venni, hogy megváljon a rádiójától, s ami ennél is fontosabb, a kódkönyvétől meg a selyem zsebkendőjétől.
- Ha nem tévedek, haladéktalanuk kapcsolatba akar lépni a Bollinger-sejttel - mondta Dieter.
- Igen. Londonnak tudnia kell, mennyi maradt belőle.
- Akkor összehozzuk a sejt vezetőjével, akinek Monet a fedőneve. -Dieter az órájára pillantott, és egy pillanatra pánikba esett, mert a német hadsereg szabványos tiszti karóráját hordta. Ha Helikopter felismeri, rögtön vége a játéknak. Minden erejét összeszedve fegyelmezte magát, nehogy a hangja elárulja, mennyire megijedt.
- Tizenegyig bőven van időnk. Majd én elviszem kocsival Monet házához.
- Messze van? - kérdezte izgatottan Helikopter.
- A város szívében.

Monet, valódi nevén Michel Clairet, persze nem lesz otthon, mert jelenleg nem lakik abban a házban. Dieter ellenőrizte. A szomszédok azt állították, fogalmuk sincs, hová tűnhetett. Az őrnagyot ez nem lepte meg. Monet biztosan sejtette, hogy valamelyik elfogott bajtársa kínvallatás közben elárulja a nevét meg a címét, és elrejtőzött valahol.
Helikopter éppen be akarta zárni a bőröndöt.
- Azt az elemet nem kell időnként újratölteni? - kérdezte Di«ter.
- De igen... az igazat megvallva folyton azt sulykolják belénk, hogy
minden adandó alkalommal kapcsoljuk rá a hálózatra, mert nem szabad kimerülnie.
- Akkor miért nem hagyja ott a rádiót, ahol van? Majd később visszajövünk érte, és addig feltöltődik az elem. Ha közben látogató érkezne, Burzsoá másodpercek alatt el tudja rejteni a készüléket.
- Jó ötlet.
- Induljunk! - Dieter előrement a garázsba, kifarolt a kis Simcával az udvarra, aztán így szólt a fiúhoz. - Valamit elfelejtettem megmondani Burzsoának. Várjon meg a kocsiban. Egy pillanat az egész.
Visszament a házba. Stéphanie még a konyhában volt, az asztalon hagyott rádiót nézegette. Dieter előkapta a bal kéz felőli oldalrekeszből az egyszer használatos kódkönyvet meg a selyem zsebkendőt. -Mennyi idő alatt tudod lemásolni ezeket? - kérdezte az asszonytól.
Stéphanie kelletlenül húzta el a száját.
- Ezt az egész zagyvaságot? Legalább egy óra kell hozzá.
- Olyan gyorsan másold, amilyen gyorsan csak lehet, de egyetlen hiba se csússzon bele. Másfél óráig nem engedem a fickót a ház közelébe.
Visszatért a kocsihoz, és bevitte Helikoptert a városközpontba.

Michel Clairet elegáns kis háza a székesegyház közelében állt. Dieter a Simcában várakozott, Helikopter pedig becsöngetett a kapun, majd néhány perc múlva visszaballagott a kocsihoz.
- Nincs itthon - mondta.
- Majd holnap reggel újra próbálkozhat, hátha akkor több szerencséje lesz - felelte Dieter. - Tudja mit? Ismerek egy jó kis bárt, ahová ellenállók is járnak. Üljünk be, és nézzünk körül, hátha fölismer valakit.
Természetesen nem ismert ilyen bárt, csak találomra választott ki egyet a pályaudvar közelében. Egy óra hosszán át mindketten silány vizezett sört iszogattak, aztán visszamentek a rue du Bois-ba.
Amikor beléptek a konyhába, Stéphanie alig észrevehető bólintás-sal jelezte Dieternek, hogy mindent sikerült lemásolnia. Az őrnagy Helikopterhez fordult.
- Nyilván szívesen megfürödne, hiszen az egész éjszakát a szabadban töltötte. És feltétlenül meg kéne borotválkoznia. Jöjjön! Amíg Burzsoá vizet enged a kádba, én megmutatom a szobáját.
- Köszönöm. Maguk mindketten végtelenül kedvesek!
Dieter a fürdőszobától legtávolabb eső manzárdszobában szállásolta el az ügynököt. Amint meghallotta, hogy a kölyök pancsolni kezd a
kádban, ő belopózott a szobába, s átkutatta Helikopter holmiját. Két váltás fehérneműt, inget és zoknit talált; a márkajelzésből ítélve minden darab francia üzletekből származott. A fiú zakójának zsebeiben francia cigaretta, gyufa, egy szintén francia boltban vásárolt zsebkendő meg egy tárca lapult. A tárcában rengeteg pénz - félmillió frank -volt. Ennyiből akár egy vadonatúj kocsit is lehetne venni, ha kapható lenne ilyesmi ezekben a háborús időicben, gondolta Dieter. A fiatalember igazolványait is megnézte. Tökéletesnek találta őket, de tudta, hogy nyilván csak ügyes hamisítványok.
Aztán a kezébe akadt egy fénykép.
Meglepetten meredt rá. Kétség sem férhetett hozzá, hogy Flick Clairet-t ábrázolja, azt a nőt, akit ő a Sainte-Cécile-i főtéren látott. Úgy érezte, számára óriási szerencse, hogy megtalálta ezt a képet -Flick Clairet számára pedig kész katasztrófa.
A szőke lány csak fürdó'ruhát viselt. Jól látszott izmos lába és nap-barnított karja. A dresszben remekül érvényesült formás melle, nádszálkarcsú dereka és pompás, gömbölyű csípó'je. A nyaka nedvesen csillogott - vagy víz gyöngyözött rajta, vagy néhány verejtékcsepp -, és halvány mosollyal nézett bele a fényképezőgépbe. A háta mögött, kissé elmosódottan, két fürdőnadrágos fiú látszott, olyan pózban, mintha éppen fejest akarna ugrani. A fénykép nyilván folyóparton vagy strandon készült, ahová a fiatalok minden hátsó szándék nélkül csak úszni mentek, de Flick Clairet félmeztelensége, nedves nyaka és a szája szögletében bujkáló félmosoly együttesen úgy hatott, mintha a fotóról valósággal sugározna a szexualitás. Dieter arra gondolt, ha a két fiú nem állna ott a háttérben, ez a no' éppolyan benyomást keltene, mint aki mindjárt leveszi a fürdó'ruháját, hogy megmutassa gyönyörű testét az őt fényképező férfinak, mert a nők ezzel a sejtelmes mosollyal szokták az ágyukba csalogatni azt a férfit, akit megkívánnak. Pontosan tudta, hogy egy ilyen fiatal gyerek, mint Helikopter, miért őrzi kincsként ezt a képet.
De az ügynököknek szigorúan tilos fényképeket magukkal vinniük, ha ellenséges területre küldik őket - és a tilalomnak alapos oka van. Helikopter Flick Clairet iránti szerelme nemcsak az imádott nő halálát okozhatja, hanem a francia Ellenállás jó részét is megsemmisítheti.
Dieter a zsebébe csúsztatta a fotót. Mindent egybevetve ma jó napom volt, gondolta elégedetten, miközben kiosont a szobából.

Paul Chancellor egész álló nap a hadseregben szolgáló bürokratákkal viaskodott - észérvekkel, könyörgéssel, hízelgéssel próbálta meggyőzni őket, sőt végül, amikor úgy látta, nincs más megoldás, nagyágyúként még Monty nevét is bevetette -, és ha nehezen is, de sikerült egy repülőgépet szereznie, hogy holnap a csoport élesben gyakorolhassa az ejtőernyős ugrást.
Elcsípte a hampshire-i vonatot. Az Internátus felé zötyögve már alig várta, hogy viszontláthassa Flicket. Nagyon megszerette ezt az okos, belevaló lányt, akire öröm volt ránézni. Paul azt kívánta, bárcsak ne lenne férjnél ez a nagyszerű teremtés.
A vonaton kiolvasta az újságot. A háborús hírekből megtudta, hogy a nyugati fronton megtört a hosszú vihar előtti csend: tegnap a németek meglepően kemény támadást indítottak Romániában. Paul félelmetesnek találta a kitartásukat. Bár mindenhol visszavonulnak, mégis rendületlenül ellenállnak.
A vonat késett, és Paul nem ért vissza idóiaen az Internátusba, ahol hat órakor szoktak vacsorázni. Vacsora után mindig tartottak még egy előadást, és kilenckor az ügynökök kaptak egy szabad órát, hogy takarodó előtt lazíthassanak, pihenhessenek. Amikor Paul végre befutott, a csoport zöme a szalonban tartózkodott, ahol egy könyvespolc, egy társasjátékokkal teli szekrény, egy rádió meg egy kisméretű biliárdasztal állt. Az őrnagy leült a kanapéra Flick mellé, és halkan megkérdezte tőle: - Hogy vitézkedtek ma a lányok?
- Jobban, mint ahogy az adott körülmények között elvárhattuk volna tőlük - felelte Flick. - De olyan sűrű a tananyag! Nem tudom, mire fognak emlékezni belőle odaát, az ellenséges terepen.
- Azt hiszem, a kevés is több a semminél.
Percy Thwaite egypennys alapon pókerezett Gellyvel. Furcsa ma-
dár ez a Gelly, gondolta Paul. Nem fért a fejébe, hogy egy profi mackós milyen alapon tarthatja magát köztiszteletben álló angol hölgynek.
- Gellynek is jól ment a tréning? - érdekló'dött.
- Remekül! - bólintott Flick. - Persze ahol testi ügyességre van szükség, nehezebben boldogul, mint a többiek. De képzelje, ha valami nem sikerült neki, fogcsikorgatva addig próbálkozott, amíg a végén minden gyakorlatot ugyanúgy végre tudott hajtani, mint a fiatalok. - Flick eg3' pillanatra elhallgatott. Összeráncolta a szemöldökét.
Paul észrevette.
- Mi a probléma?
- Gelly utálja Gretát. Baj lesz belőle.
- Nem meglepő', hogy egy angol no' gyűlöli a németeket.
- De ebben az esetben nem logikus. Greta sokkal többet szenvedett a nácik miatt, mint Gelly.
- Igen, de ezt Gelly nem tudja.
- Azzal azért tisztában van, hogy Greta harcolni akar a nácik ellen.
- Ilyen dolgokban az emberek sosem a logikájukra hagyatkoznak.
- Sajnos ez igaz.
Greta eközben Denise-zel beszélgetett. Illetve inkább Denise beszél, és Greta hallgatja, gondolta Paul.
- Tudod, a mostohafivérem, Lord Foules, vadászpilóta - hallotta az őrnagy a jellegzetesen arisztokratikus hanghordozást. A lány minden szó végét elnyelte. - Most képzik ki a partraszálló csapatok légi támogatására.
Paul homlokráncolva kapta fel a fejét.
- Mit szól ehhez? - kérdezte Flicktól.
- Ez a liba vagy kitalálta ezt a mesét vagy életveszélyesen in-diszkrét.
Az őrnagy figyelni kezdte a csontos, sovány Denise-t, aki mindig úgy nézett ki, mintha épp most inzultálták volna. Úgy vélte, ez a nő' nem fantáziál.
- Szerintem nem szorult bele túl nagy képzelőerő - súgta oda Flicknek.

- Egyetértek. Azt hiszem, valódi titkokat fecseg ki.
- Az lesz a legjobb, ha holnap próbára teszem, -Oké.
Paul kettesben akart maradni Flickkel, hogy nyíltabban beszélgethessenek. - Sétáljunk egyet a kertben - javasolta.

Kiléptek a házból a meleg levegőre. Sötétedésig még egy óra volt hátra. Az épülethez hatalmas park tartozott. A többhektárnyi gyepet fák tarkították. Maude és Diana egy bükkfa árnyékában meghúzódó padon üldögélt. Maude eleinte Paullal próbált kikezdeni, de az őrnagy nem bátorította, és a lány feltehetőleg feladta a harcot. Most tá-tott szájjal, elragadtatva hallgatta Dianát; úgy nézett rá, akár egy istennőre.
- Kíváncsi vagyok, miről beszél Diana - szólalt meg Paul. - Szemmel láthatólag teljesen elbűvölte Maude-ot.
- Maude örül, ha olyan helyekről hall, ahol még sosem járt - felelte Flick. - Odavan a divatbemutatókért, a bálokért, az óceánjárókon telt körutazásokért.
Paulnak hirtelen eszébe jutott, mennyire meglepődött, amikor Maude azt kérdezte tőle, vajon a misszió révén esetleg eljutnak-e Párizsba.
- Lehet, hogy velem akart jönni Amerikába - mondta.
- Észrevettem, hogy ráhajtott magára - jegyezte meg Flick. - Csinos kislány.
- Igen, de nem a zsánerem.
- Miért?
- Őszintén? Azért, mert nem elég intelligens.
- Remek! - bólintott Flick. - Ezt örömmel hallom. Paul felhúzott szemöldökkel, meglepetten nézett rá.
- Miért?
- Mert ha egy ilyen lányra bukna, kevesebbre becsülném magát. A férfi úgy érezte, kissé lekezelő választ kapott.
- Nagyon örvendek, hogy sikerült megnyernem a tetszését - felelte némi éllel.
- Ne gúnyolódjon! - utasította rendre Flick. - Ezt bóknak szántam. Paul rá vigyorgott. Akkor is szerette ezt a csípős nyelvű lányt, ha az
magas lóról beszélt vele.
- Ha így vagyunk, addig szállók ki a buliból, amíg nyerésre állok. Amikor elhaladtak a két nő mellett, jól hallották Diana hangját: -
És erre a contessa azt kiáltotta: „Szállj le a férjemről, te vörösre pin-gált karmú szuka", aztán Jennifer fejére öntött egy pohár pezsgőt. Persze Jennifernek se kellett több. Cibálni kezdte a contessa haját - és képzeld, az egyszer csak a kezében maradt, mert paróka volt! Maude felnevetett.
- Jaj, bárcsak ott lehettem volna! Paul Flickhez fordul.
- Úgy látszik, a lányok szépen összebarátkoznak.
- Nagyon helyes! Csak akkor boldogulok velük odaát, ha egységes a csapat.
A park fokozatosan beleolvadt a környező erdőbe, és Paul meg Flick most már a lombsátor alatt derengő félhomályban, a fák között ballagott tovább. - Ha jól tudom, ezt a területet New Forestnek hívják, de nem értem, miért, hiszen egyetlen újonnan ültetett, fiatal fa sincs raj-la. Mindegyik legalább százévesnek látszik - mondta Paul.
- Maga még mindig logikát keres az angol nevekben?
- Azt hiszem, nem - nevetett a férfi.
Pár percig szótlanul sétáltak. Pault romantikus hangulat lepte meg. Legszívesebben megcsókolta volna Flicket, de látta a jegygyűrűjét, és eró't vett magán.
- Négyéves koromban találkoztam a királlyal - mesélte Flick.
- A jelenlegi uralkodóval?

- Nem, az apjával, V. Györggyel. Egyszer ellátogatott Somersholme-ba. Persze nem engedtek a közelébe, de egyik vasárnap reggel kijött a konyhakertbe, meglátott, és így szólt hozzám: „Jó reggelt, kicsi lány. Ugye templomba készülsz?" Alacsony termetű férfi volt, de a hangja csak úgy zengett!
- És maga mit válaszolt?
- Azt kérdeztem tőle: „Ki vagy te, bácsi?" O meg azt felelte: „A király!" Én a családi hagyomány szerint erre végigmértem, és közöltem vele: „Hiszi a piszi! Aki ilyen kicsi, nem is lehet király!" Szerencsére jót nevetett rajta.
- Szóval magából már gyerekkorában is hiányzott a tekintélytisztelet.
- Úgy látszik, igen.
Paul fülét egyszer csak halk nyögés ütötte meg. Elkomolyodva nézett a hang irányába, s Ruby Romaint pillantotta meg Jim Cardwell-lel, aki lövészetre tanította a lányokat. Ruby egy fatörzsnek vetette a hátát, és jim átölelte. Lázasan csókolóztak. Ruby ismét felnyögött.
Ezek nem csak ölelkeznek, döbbent rá Paul. A látvány zavarba hozta, ugyanakkor felizgatta. Jim keze Ruby blúzában matatott. A lány szoknyája derékig fölcsúszott. Paul jól látta Ruby egyik barna comlját és dús fekete szeméremszőrzetét, majd észrevette behajlított másik lábát is, ami Jim dereka köré fonódott. A pár mozdulatait nem lehetett félreérteni.
Paul Flickre sandított, aki egy másodpercig sóbálvánnyá válva bámulta a két embert, és arckifejezése döbbenetről árulkodott - meg valami másról is. Aztán gyorsan elfordult. Paul követte a példáját, és lábujjhegyen, a lehető legkisebb neszt ütve visszaosontak arra, amer-ról jöttek.
- Borzasztóan sajnálom, hogy ilyen látványban volt része - szólalt meg Paul, amikor hallótávolságon kívülre kerültek.
- Maga igazán nem tehet róla - felelte Flick.
- De én vezettem arrafelé. Bocsásson meg.
- Igazából nem is bánom. Még sosem láttam másokat... ilyen helyzetben. Egész kellemes volt.
- Kellemes? - visszhangozta Paul elképedve. Ó biztosan nem ezzel a szóval jellemezte volna a látottakat. - Ami azt illeti, maga aztán elég kiszámíthatatlan!
- Csak most jött rá?
- Ne gúnyolódjon! Ezt bóknak szántam - idézte Paul Flick iménti szavait.
- Ha így vagyunk, addig szállók ki a buliból, amíg nyerésre állok! -vágta rá Flick nevetve.
A ház közelében bukkantak elő az erdőből. Gyorsan alkonyodott; odabent már behúzták az elsötétítő'függönyöket. Maude és Diana időközben eltűnt a bükkfa alól. Paul a padra mutatott.
- Üljünk le egy percre - mondta. Még nem akaródzott bemennie. Flick nem ellenkezett.
A férfi oldalvást fordulva helyezkedett el mellette, és őt bámulta. Flick megjegyzés nélkül állta a pillantását. Paul ekkor megfogta a kezét, és simogatni kezdte az ujjait. Flick kifürkészhetetlen arccal tekintett rá, de nem húzta el a kezét. - Tudom, hogy nem lenne szabad, de úgy szeretnélek megcsókolni - dünnyögte Paul. Flick nem válaszolt neki; továbbra is azzal a rejtélyes, egyszerre derűs és szomorkás arckifejezéssel nézett rá. A férfi a hallgatását beleegyezésnek vélte, és megcsókolta.
Flick szája puha volt és nedves. Paul lehunyt szemmel adta át magát a kellemes érzésnek. Legnagyobb meglepetésére Flick ajkai szétnyíltak, s a lány nyelve előbb a felső, majd az alsó ajkát simította végig. Ő is kinyitotta a száját.
Átölelte és magához húzta Flicket, de a lány kisiklott a karjából, majd gyorsan fölállt.
- Elég volt! - mondta. Sarkon fordult, aztán elindult a ház felé.
Paul figyelte, hogyan távolodik az egyre halványuló alkonyi fényben. Apró, formás testét hirtelen mindennél kívánatosabbnak találta. Flick ekkor futásnak eredt. Oly könnyedén szökellt, akár egy atléta. A férfi mosolyogva nézte. - Istenem, milyen elragadó vagy, Felicity! -mormolta magában. - Teljesen levettél a lábamról!

Amikor Flick eltűnt a házban, ó'is követte. Diana mélyen elgondolkozva cigarettázott a szalonban. Egyedül volt. Paul hirtelen ötlettel leült vele szemben, és megszólította.
- Ha jól tudom, maga gyerekkoruk óta ismeri Flicket.
- Ugye, milyen elragadó teremtés? - felelte Diana meglepó'en meleg mosollyal.
Paul nem akart túl sokat elárulni a szívében rejtó'zó' érzésekből.
- Igen, magam is nagyon megkedveltem, és szeretnék minél többet tudni róla.
- Ó, Flick mindig kalandra vágyott - mesélte Diana. - Minden februárban együtt utaztunk Franciaországba. Rettentően élvezte. Egy éjszakára megszálltunk Párizsban, és másnap vonattal mentünk tovább Nizzába. Egyik télen apám úgy döntött, elvisz bennünket Marokkóba. Flick majd' kiugrott a bó'réból örömében. Azt hiszem, sosem volt olyan boldog, mint akkor. Megtanult pár szót arabul, és elbeszélgetett a kereskedőkkel a bazárban. Még azoknak a bátor angol hölgyeknek az útinaplóit is. elolvastuk, akik Viktória királynő idején férfiruhában járták be a Közel-Keletet.
- Flick jó viszonyban lehetett az ön édesapjával.
- Jobb viszonyban volt vele, mint én.
- Miféle ember a férje?
- Flick világéletében a kissé egzotikus férfiakra bukott. Oxfordban például egy nepáli fiú volt a legjobb barátja. Képzelheti, mennyire megbotránkoztatta az egész tanári kart! Pedig nem vagyok biztos benne, hogy valaha is... tudja, mire gondolok... valami illetlenségre vetemedett volna. Emlékszem, szegény Charlie Standish akkoriban majd' meggebedt érte, de Flick fütyült rá. Túlságosan unalmasnak találta. Michelbe is azért szeretett bele, mert ő elbűvölő, külföldi és okos. Az én kis barátnőmnek épp az ilyen férfi a zsánere.
- Tehát az egzotikus férfiakra bukik - motyogta Paul.
Diana fölnevetett.
- Ne izguljon, maga is megüti a mértéket! Elvégre amerikai, csak másfél füle van, és úgy vág az esze, mint a borotva. Egyszóval ne csüg-gedjen, van esélye nála!
Paul gyorsan fölállt. Úgy érezte, kezd kínosan bizalmasra fordulni ez a beszélgetés.
- Ezt bóknak tekintem - mondta mosolyogva. - Jó éjszakát!
A lépcsőn fölfelé ballagva elhaladt Flick szobája előtt. Fénycsíkot látott az ajtó alatt.
Pizsamát húzott, ágyba bújt, de sokáig ébren feküdt. Az izgalom és a boldogság nem hagyta elaludni. Újra meg újra felidézte azt a csókot. Azt kívánta, bárcsak Flick meg ő is ugyanolyan gátlástalanul, minden szégyenérzet nélkül tudnának engedni a vágyaiknak, mint Ruby és Jim. Miért ne? - gondolta. Ugyan mi akadálya?

A ház elcsendesedett.
Nem sokkal éjfél után Paul fölkelt. Végigment a folyosón, és megállt Flick ajtaja előtt. Óvatosan bekopogott, aztán belépett.
- Hello - mondta halkan Flick.
- Én vagyok az.
- Tudom.
Flick hanyatt feküdt az egyszemélyes ágyban, a feje két nagypárnán nyugodott. Nem húzta be a függönyt, s a kis ablakon besütött a holdvilág. Paul az ezüstös fényben jól látta a lány egyenes orrát és vésővel faragott állat, amit nemrég kifejezetten agresszívnak talált, de most úgy érezte, ilyen angyali szépséggel még sosem találkozott.
Letérdelt az ágy elé.
- A válaszom nem - közölte Flick.
A férfi megfogta a kezét, és megcsókolta a tenyerét.
- Nagyon szépen kérlek!
- Nem!
Paul Flick fölé hajolt, hogy megcsókolja, de ő elfordította a fejét.

- Egy csókot se kaphatok?
- Ha megcsókollak, végem van.
Paul örült, mert ez a néhány szó elárulta, hogy Flick is ugyanúgy érez, mint ő. Csókot lehelt a lány hajára, homlokára és arcára, de Flick továbbra is elfordult tőle, így a vállát csókolta meg a pamuthálóingen át, majd száját gyöngéden a lány melléhez nyomta, s az ajka hozzáért a kemény mellbimbóhoz. - Te is akarod - dünnyögte Flicknek.
- Kifelé! - hangzott az ellentmondást nem tűrő parancs. -Ne küldj el!
Flick a férfi felé fordult, aki lehajtotta a fejét, hogy megcsókolja, de ö elhúzódott tóle. Paul ajkára szorította az ujját, mintha el akarná hallgattatni. - Menj! - mondta. - Most rögtön!
Paul a holdsütötte szép arcra nézett, s látta rajta a szilárd elhatározást. Bár még alig ismerte Flicket, annyit már tudott, hogy nagyon megjárhatja, ha nem tartja tiszteletben az akaratát. Vonakodva fölállt.
Aztán újra megpróbálkozott.
- Csak még egy kicsit...
- Szót se többet! Indulás!
Paul megfordult, és kisomfordált a szobából.

Az ötödik nap:

1944. június 1., csütörtök

22

Dieter aludt néhány órát a Hotel Frankfort-ban, majd hajnali kettőkor fölkelt. Egyedül volt; Stéphanie a rue du Bois-ban lévő házban maradt Helikopterrel, az angol ügynökkel. Az őrnagy tudta, hogy Helikopter ma reggel a Bollinger-sejt vezetó'jének keresésére indul, és neki követnie kell. A kölyök első útja biztosan Michel Clairet házához vezet, tehát már pirkadatra oda kell állítani néhány embert, aki a továbbiakban éjjel-nappal figyeli majd az ügynököt.
Dieter hamarosan elindult Sainte-Cécile-be. Hatalmas sportkocsijával végiggördült a holdfényben fürdő szőlőskertek között kanyargó úton, s végül megállt a kastély előtt. Először az alagsorban berendezett fotólaborba ment. A sötétkamrában senkit sem talált, de a másolatok, amelyeket megrendelt, úgy száradtak egy ruhaszárító kötélre csíptetve, mint a frissen mosott ruha. Dieter két kópiát kért a Flick Clairet-t ábrázoló fényképről, amit Helikopter zsebében talált. Most mindkettőt levette a kötélről, s amíg figyelmesen nézegette az egyiket, eszébe jutott, hogyan futott át ez a nő a golyózáporban a téren, hogy sebesült férjét megmentse. De a csinos fürdőruhás lány gondtalan arcán most hiába kereste azt az acélos elszántságot, színét se látta. Flick Clairet kétségkívül a háborúban tett szert a kötélidegeire.
Dieter zsebre vágta a negatívot, és magához vette az eredeti fényképet is, amit majd észrevétlenül vissza kell csempészni Helikopter zakójába. Talált egy borítékot meg egy darab papírt, s pillanatnyi gondolkodás után írni kezdett:
Drágám,
amíg Helikopter borotválkozik, légy szíves, dugd ezt a képet a zakója belső zsebébe, hogy úgy nézzen ki, mintha csak kicsúszott volna a tárcájából.
Köszönöm.
A levélkét a fotóval együtt becsúsztatta a borítékba, leragasztotta, majd ráfirkantotta: „Mlle Lemas", s azzal az elhatározással tette el, hogy majd később bedobja a levélszekrénybe.
Elhaladt a cellák előtt, és benézett az egyik ajtó kémlelőnyílásán. Marié, aki tegnap úgy meglepte, amikor a Mademoiselle Lemas „vendégeinek" szánt élelemmel megjelent a rue du Bois-ban, most egy vérfoltos lepedőn feküdt, és rémülettől tágra nyílt üveges szemmel

bámulta a csupasz falat. Szüntelenül halkan nyögdécselt, mint egy elromlott gép, amit elfelejtettek kikapcsolni.
Dieter tegnap este hallgatta ki a lányt, de semmi hasznos információt nem tudott kiszedni belőle. Marié azt állította, Mademoiselle Lemas-n kívül senkit sem ismer az Ellenállásban, és ő hajlott rá, hogy higgyen neki, de azért ráuszította Becker őrmestert, hátha kínvallatás közben mégis elárul valamit, a lány azonban mindvégig ugyanazt hajtogatta, s az őrnagy most már biztosra vette: az Ellenállás Marié eltűnéséből nem fog gyanakodni rá, hogy csaló fészkelte be magát a rue du Bois-ba.
Az összevert test láttán egy pillanatra elkomorult. Emlékezett rá, hogy a lány tegnap még majd' kicsattant az egészségtől, amikor a biciklijét tolva fölfelé ballagott a házhoz vezető ösvényen. És boldog volt - de sajnos nagyon ostoba. Elkövetett egy apró hibát, s az élete most szörnyű véget ér miatta. Persze megérdemli a sorsát - terroristáknak nyújtott segítséget. Mindegy. Akkor is rettenetes a gondolat.
Az őrnagy gyorsan kiverte a fejéből Marie-t, és fölsietett a lépcsőn. A földszinten a kapcsolótáblák előtt ültek az éjszakai műszakra beosztott telefonkezelők. A fejük fölött, a hajdan hihetetlen pompával berendezett emeleti hálószobákban most a Gestapo-iroda székelt.
Dieter a székesegyházbeli fiaskó óta nem találkozott Weberrel, s feltételezte, hogy a fickó a sebeit nyalogatja valahol. Weber helyettesével azonban beszélt, és közölte vele, hogy pontban hajnali háromra négy civil ruhás gestapósra van szüksége, egy veszélyes kém egész napos megfigyelésére. Hesse hadnagynak is megparancsolta, hogy a kitűzött időre legyen itt. Most elhúzta az elsötétítő függönyt, és kinézett az ablakon a holdfényes parkra. Látta, hogy Hans éppen átvág az udvaron - de a Gestapo embereinek se híre, se hamva.
Bement Weber irodájába. Meglepődött, mert Willit az íróasztalánál találta. Az őrnagy előtt iratok hevertek; a zöldernyős lámpa fényében úgy tett, mintha dolgozna.

- Hol vannak az emberek, akiket kértem? - szólította meg Dieter. Weber fölállt.
- Te tegnap fegyvert fogtál rám - mondta. - Mi a fenét képzelsz, hogy revolverrel fenyegetsz egy tisztet?
Dieter erre nem számított. Weber most egy olyan eset miatt támadt rá, amelyben a saját ostobasága miatt csinált hülyét magából. Lehet, hogy föl se fogja, milyen szörnyű hibát követett el?
- Idióta! Egyedül te voltál az oka! - förmedt rá Willire ingerülten. -Én nem akartam letartóztatni azt a fickót!
- Ezért haditörvényszék elé állíthatnak.
Az abszurd ötlet hallatán Dieter kis híján fölnevetett, de uralkodott magán. Hirtelen rájött, hogy Webernek igaza van. Bár ő csak azt tette, amit kellett, hogy megmentse a helyzetet, a bürokratikus Harmadik Birodalomban mégsem lehetetlen, hogy vádat emelnek egy tiszt ellen, aki a saját kezdeményező' képességére hagyatkozva cselekszik. Kétségbeesett a gondolattól, de ügyelt rá, nehogy meglátsszon rajta.
- Menj, és jelents föl, ha akarsz! - mondta magabiztosan. - Azt hiszem, igazolni tudom magam a bíróság eló'tt.
- Igazolni? Hiszen te elsütötted a pisztolyodat!
Dieter képtelen volt megállni, hogy a puhány alak képébe ne vágja: - Ha nem tévedek, katonai pályafutásod során sosem volt részed ilyen élményben!
Weber elvörösödött. Még valóban nem vett részt fegyveres összetűzésben. - Az ember az ellenségeire szokott lövöldözni, nem a tiszttársaira - morogta.
- Csak a levegőbe ló'ttem. Sajnálom, ha megijesztettelek, de éppen azon mesterkedtél, hogy meghiúsíts egy rendkívül fontos kémelhárítási akciót. Talán azt hiszed, a hadbíróság ezt nem veszi figyelembe? Vajon te kinek a parancsára cselekedtél? Éppen te voltál az, aki a katonai fegyelem teljes hiányáról tettél tanúbizonyságot!

- Frászt! Én egy angol terrorista kémet akartam letartóztatni.
- És mi értelme lett volna? Az a fickó csak egy a sok közül, hiszen annyi van belőlük, mint a nyúl De ha futni hagyjuk, más ügynökökhöz is elvezet - talán sok-sok társát lebuktatja. Ezzel a fegyelemsértéssel pontosan ezt a lehetó'séget puskáztad volna el, de én szerencsédre megóvtalak ettól a végzetes baklövéstói.
Weber alattomos képet vágott. I
- Bizonyos magas beosztású személyiségek igencsak gyanúsnak" találnák, hogy mindenáron szabadon akarsz engedni egy szövetséges ügynököt.
Dieter felsóhajtott.
- Ne légy hülye! És fóleg ne tévessz össze egy nyavalyás zsidó boltossal, aki rögtön begyullad, ha rosszindulatú pletykákkal fenyegetik! Hiába híreszteled rólam, hogy hazaáruló vagyok, a kutya se fogja elhinni neked. Most pedig halljam, hol az a négy ember, akit kértem tóled!
- Azt a kémet haladéktalanul le kell tartóztatni!
- Nem kell! És ha megpróbálod, agyonlőlek! Hol a négy ember?
- Nem vagyok hajlandó nélkülözhetetlen embereket ilyen kétes kimenetelű akcióra vezényelni!
- Nem vagy hajlandó?
- Nem én!
Dieter rámeredt. Nem hitte volna, hogy Weber ilyen bátor - vagy ennyire ostoba.
- Mit gondolsz, mi fog történni, ha ez Rommel marsall fülébe jut? Weberen látszott, hogy megijedt, de nem hunyászkodott meg.
- Én nem a hadseregben szolgálok, hanem a Gestapónál - felelte. Sajnos megint igaza van, dühöngött magában Dieter. Walter Goedel persze könnyen beszél, hogy a partvidéken bevethető', nélkülözhetetlen katonák helyett a Gestapo állományát vegye igénybe, de a Gestapo néni köteles a hadsereg őrnagyának engedelmeskedni! Nem csoda, hogy Weber csak egy pillanatra rémült meg Rommel nevétől, aztán elmúlt a hatás.
Dieter rájött, hogy Hesse hadnagyon kívül senkire sem számíthat. Vajon kettesben, segítség nélkül tudják-e éjjel-nappal figyelni Helikoptert? Nehéz lesz, de nincs más megoldás.
Tett még egy kísérletet, hogy megfenyegesse Webert.
- Szóval megtagadod a kérésemet, Willi. De biztos vagy benne, hogy a következményeket is ilyen könnyen fogod viselni? Mert ha nem tudnád, iszonyú csávába kerülsz miatta!
- Épp ellenkezőleg! Úgy látom, inkább te kerültél csávába. Dieter kétségbeesetten rázta meg a fejét. Érezte, hogy itt már nincs mit mondani. így is túl sok időt fecsérelt el erre az idiótára. Sarkon fordult, és kirohant az irodából.

Az előcsarnokban találkozott össze Hansszal, és elmagyarázta neki a helyzetet. Kettesben megkerülték a kastélyt, és bementek a hajdani személyzeti lakrészbe, amit garázzsá és szerelőműhellyé alakítottak át. Hans még tegnap este elintézte, hogy kölcsönadjanak nekik egy csukott rendőrségi furgont meg egy kerékpárból átalakított kis mopedet, amelynek a motorja akkor gyújtott, ha az ember pedálozni kezdett.
Dieter azon tűnődött, vajon tudomást szerzett-e Weber a kölcsönkért járművekről, és megparancsolta-e a szerelőknek, hogy ne adják ki őket. Nagyon remélte, hogy nem, mert fél óra múlva hajnalodik, és neki már nincs ideje tovább vitatkozni. De szerencsére a műhelyben minden rendben ment. Dieter és Hans overallba bújtak, a mopedet berakták a furgon csomagterébe, aztán elhúztak.
Behajtottak Reimsbe, és végiggördültek a rue du Bois-n. A sarkon túl álltak meg. Hans az épphogy derengő hajnali fényben visszaballagott a házhoz, s bedobta a postaládába a Flick

fényképét rejtő borítékot. Helikopter szobája a hátsó traktusban volt, így a hadnagyot nemigen fenyegette az a veszély, hogy az ügynök meglátja, és később esetleg fölismeri.
Napkeltekor értek be a városközpontba, Michel Clairet háza közelébe. Hans százméternyire parkolt a kaputól, és fölnyitott az úton egy csatornafedelet. Leereszkedett a bebúvónyíláson, s miközben úgy tett, mintha valamit javítana, a házat figyelte. A forgalmas utcában sok kocsi állt, így a furgon nem szúrt szemet.
Dieter nem szállt ki, mert nem akarta, hogy meglássák. Még mindig a Weberrel folytatott éles szóváltáson rágódott. Arra a következtetésre jutott, hogy a fickó buta ugyan, mint a sötét éjszaka, de egyvalamiben mégis igaza van: ő, Dieter, óriási kockázatot vállal, hiszen Helikopter megléphet előle és felszívódhat. Ha netán így alakul a dolog, a kölyöknek végleg nyoma veszhet, és nem lesz, aki elvezesse őket a többi ügynökhöz. Dieter tudta, hogy a legegyszerűbb, legbiztonságosabb módszer az lenne, ha kínvallatással próbálná kiszedni Helikopterből, amit tudni akar. Szabadon engedni valóban kockázatosabb, mint elkapni - viszont nagyobb eredménnyel kecsegtető megoldás. Ha minden jól megy, az angol rádiós aranyat ér. Az őrnagy a karnyújtásnyira lévő győzelemre gondolt, s olyan hevesen vágyott rá, hogy valósággal száguldani kezdett a vér az ereiben.
Másrészt viszont, tűnődött tovább, ha netán balul üt ki a dolog, Weber fog hasznot húzni a kudarcból. Széltében-hosszában hangoztatja majd, hogy ő ellenezte Franck őrnagy veszélyes tervét. Didjter azonban úgy döntött, nem engedi, hogy egy ilyen haszonleső btirokrata
fejfájást okozzon neki. A Weberhez hasonló alakok mindig ilyen alattomosan játszanak, hogy jó pontokat szerezzenek maguknak, és mélységes megvetésen kívül semmi mást nem érdemelnek.

A város lassan életre kelt. Először a Michel házával szemben lévő pékségbe siető nők jelentek meg az utcán. Az üzlet még zárva volt, de a nők türelmesen várakoztak az ajtó előtt, s közben beszélgettek. A kenyeret ugyan jegyre adták, de Dieter sejtette, hogy így is hamar elfogy, és a kötelességtudó háziasszonyok korán indulnak vásárolni, mert csak így kaphatják meg biztosan a fejadagjukat. Amikor végre kinyitott a bolt, mindnyájan egyszerre próbáltak benyomulni - ellentétben a német háziasszonyokkal, akik fegyelmezetten sorban álltak volna, gondolta Dieter a felsőbbrendű ember büszkeségével. Aztán meglátta a kifelé jövő nők kezében a friss vekniket, és azt kívánta, bárcsak bekapott volna pár falatot reggelire.
A nők után a bakancsos, baszk sapkás melósok özönlöttek el az utcákat; mindegyikük kis táskában vagy olcsó vászonszatyorban vitte magával az ebédjét. A gyerekek épp akkor indultak iskolába, amikor Helikopter buzgón pedálozva felbukkant Marié biciklijén. Dieter kiegyenesedett a furgon ülésén. A bicikli csomagtartójában egy pokróccal letakart négyszögletes tárgy hevert: nyilván a rádió!
Hans kidugta a fejét a csatornanyílásból, és éberen figyelt.
Helikopter egyenesen Michel házához ment. Becsöngetett, kopogtatott, de természetesen senki nem nyitott ajtót neki. Egy darabig a lépcsőn álldogált, aztán benézett az ablakon, végül valami hátsó bejáratot vagy kiskaput keresve többször is elsétált a ház előtt. Dieter persze tudta, hogy a kölyök hiába töri magát.
Még tegnap megmondta Helikopternek, mit tegyen, ha ismét nem
jár sikerrel.
- Üljön be az utcában lévő bárba. Chez Régis a neve. Rendeljen kávét meg péksüteményt, és várjon - javasolta, mert abban reménykedett, hátha az Ellenállás figyeli Michel házát, hiszen bármikor betoppanhat egy londoni ügynök. Azt persze nem feltételezte, hogy az ellenállók éjjel-nappal lesben állnak, de úgy vélte, egy jóindulatú szomszéd esetleg napközben szemmel tartja az épületet. Ha valóban van ilyen őrszem, Helikopter nyilvánvaló naivitását látva megnyugodhat, mert a kölyökről szinte ordít, hogy nem gestapós, és nem is a Milice, a francia

állambiztonsági rendőrség embere. Dieter biztosra vette, hogy valamilyen módon feltétlenül értesítik az Ellenállást, tehát nemsoká-
ra idejön valaki, fölveszi a kapcsolatot Helikopterrel - és az lesz az, aki elvezeti őt az Ellenállás szívébe.
Helikopter még egy percig téblábolt, aztán pontosan azt tette, amit Dieter tanácsolt neki. Végigtolta a biciklijét az utcán, megállt a bár előtt, és leült a járdára kitett asztalok egyikéhez. Szemmel láthatólag élvezte a napsütést. Kávét rendelt - nyilván pörkölt gabonaszemekből főzött pótkávé volt -, és boldogan fölhajtotta.
Körülbelül húsz perc múlva még egy kávét kért, s egy napilapot hozott ki az üzlethelyiségből. Az első betűtől az utolsóig kiolvasta az újságot. Látszott rajta, hogy türelmesen várakozik; ha kell, akár egész álló nap elüldögél itt. Remek, gondolta Dieter.
Telt-múlt az idő. Az őrnagy már-már kételkedni kezdett a terv sikerében. A Bollinger-sejtet talán úgy megtizedelte a Sainte-Cécile-i mészárlás, hogy harcképtelenné vált, és még a legelemibb feladatok végrehajtására sem maradt embere. Dieter most már ideges volt. Óriási csalódás lenne, ha Helikopter nem vezetné el a többi terroristához, Weber pedig elégedetten dörzsölhetné a tenyerét.
Közeledett az a pillanat, amikor Helikopternek ebédet kellett rendelnie, hogy továbbra is elfoglalhassa az asztalt. Odalépett hozzá egy pincér, mondott pár szót, majd kisvártatva egy pohár italt hozott a kölyöknek. Ez sem valódi, csak mesterségesen kotyvasztott lötty, morogta magában Dieter, de azért megnyalta a szája szélét: ő is szívesen ivott volna valamit.
Ekkor új vendég érkezett, és ahhoz az asztalhoz ült le, amelyik a legközelebb állt Helikopteréhez, pedig ilyen helyzetben az lett volna természetes, ha a legtávolabbit választja. Dieterben feléledt a remény. A nyakigláb, harmincas férfi kék melósinget és tengerészkék vászonnadrágot viselt, de Dieternek valami azt súgta, hogy ez az ember nem lehet kétkezi munkás; talán inkább valami művészféle, aki passzióból prolira vette a figurát. A fickó hátradőlt a székén, s jobb bokáját a bal térdére téve hanyagul keresztbe vetette a lábát. Dieter hirtelen nagyon ismerősnek találta ezt a pózt. Lehet, hogy már látta ezt a férfit valahol?
Kijött a pincér, a vendég rendelt, aztán pár percig nem történt semmi. Vajon a pasas lopva Helikoptert figyeli? Vagy csak az italra vár? A pincér egy pohár világos sört hozott neki, ő meg nagyot húzott belőle, majd elégedetten megtörölte a száját a kézfejével. Dieter elkomorult; azt hitte, az előbb képzelődött - a fickó nyilván csak szomjasfvolt,
azért ült be ide. Ugyanakkor esküdni mert volna rá, hogy már látta azt a mozdulatot, amivel az ürge megtörölte a száját. Ekkor az új vendég megszólította Helikoptert. Dieter idegei pattanásig feszültek. Lehet, hogy ez az, amire várt? A két férfi néhány szót váltott. Dieter messziről is megérezte, hogy a kékinges megnyerő egyéniség lehet: Helikopter mosolyogva, lelkesen magyarázott neki, majd pár perc múlva Michel házára mutatott. Dieter kitalálta, mit kérdez: „Hol található a tulajdonos?" Az idegen jellegzetesen franciás vállrándítással válaszolt, s Dieter szinte a hangját is hallotta: „Halvány fogalmam sincs." De Helikopter szemmel láthatólag nem tágított.
A kékinges fenékig ürítette a poharát, és Dieterben hirtelen felvillant egy emlék. Most már pontosan tudta, ki ez a férfi. A felismerés úgy megdöbbentette, hogy összerázkódott az ülésen, mintha áramütés érte volna. A Sainte-Cécile-i főtéren látta a fickót, aki az ottani bár asztalánál üldögélt Flick Clairet-val, közvetlenül a lövöldözés előtt - mert ez a pasas nem más, mint Flick Clairet férje, maga Michel!
- Igen! - kiáltott fel boldogan, és örömében rácsapott a műszerfalra. Igenis bevált a stratégia - Helikopter elvezette a helybeli Ellenállás szívébe!
De nem számított ilyen óriási sikerre. Azt hitte, csak valami küldönc jön ide, aki elviszi Helikoptert - meg őt - Michelhez. Most aztán főhetett a feje, mihez kezdjen. Michel nagy fogás. Vajon azonnal letartóztassa, vagy inkább kövesse, abban a reményben, hogy még nagyobb hal akad a horgára?

Hans a helyére tette a csatornanyílás fedelét, és beszállt a furgonba.
- Létrejött a kapcsolat, uram?
- Igen.
- És most mit teszünk?
Dieter maga sem tudta. Letartóztassa vagy kövesse? Michel fölállt. Helikopter követte a példáját. Dieter úgy döntött, követi őket.
- És én, uram? - kérdezte Hans izgatottan.
- Kapja elő a mopedet, de gyorsan!
Hans kinyitotta a furgon hátsó ajtaját, és az úttestre tette a mopedet.
Michel és Helikopter pénzt hagyott az asztalon, aztán elindult. Dieter észrevette, hogy Michel kissé húzza a lábát. Eszébe jutott, hogy a fickót meglőtték a Sainte-Cécile-i főtéren.
- Maga követi őket, én követem magát! - szólt oda Hansnak, és begyújtotta a furgon motorját.
Hans fölpattant a mopedre, szélsebesen pedálozni kezdett, s az ő motorja is beugrott. Lassan gurult végig az utcán, ügyelve, hogy legalább száz méter távolság legyen közte és a zsákmány között, Dieter pedig utánament a furgonnal.
Michel és Helikopter befordultak egy sarkon. Dieter egy perc múlva látta viszont óicet. A közeli patika kirakatát nézegették. Persze nem gyógyszert akartak venni; ezzel az óvintézkedéssel akarták megakadályozni, hogy bárki rájuk ragadjon. Amint Dieter elhúzott mellettük, sarkon fordultak, és elindultak visszafelé, amerró'l jöttek. Dieter tudta, hogy most egy olyan járművet keresnek, amelyik éles kanyarral hirtelen utánuk ered, ő tehát átmenetileg kénytelen leszállni róluk. Hans viszont behúzódott egy teherautó mögé, megfordult, és messziről továbbra is szemmel tartotta a két férfit.
Dieter megkerülte a háztömböt. Amikor újra utolérte Michelt és Helikoptert, ők Hansszal a hátuk mögött a vasútállomás felé tartottak.
Dieter föltette magának a kérdést, vajon tudja-e a két fickó, hogy valaki a nyomukban van. Az a trükk a patikánál arra utalhat, hogy gyanakszanak. A furgont feltehetőleg nem vették észre, mert többnyire messze volt tőlük, a mopedet azonban kiszúrhatták. Az a legvalószínűbb, gondolta Dieter, hogy Michel, aki nyilván tapasztalt vén rókának számít az Ellenállásban, csupán rutinszerű óvintézkedésként változtatott útirányt.
Michel és Helikopter átvágott a pályaudvar előtt lévő parkosított területen. Az ágyasokban nem nyíltak virágok, de néhány fa a háborúval dacolva kizöldült. A klasszikus stílusú, agyondíszített állomás a görögös oszlopokkal meg a timpanonnal éppolyan hivalkodónak hatott, amilyenek azok a tizenkilencedik századi üzletemberek lehettek, akik felépíttették.
Dieter azon törte a fejét, mitévő legyen, ha Michel és Helikopter fölszáll egy vonatra. Ugyanarra a vonatra felugrani kockázatos, mert Helikopter fölismerheti, sőt lehet, hogy még Michel is emlékszik rá a Sainte-Cécile-i fötéről. Nem, a vonatra Hansnak kell fölszállnia, ő pedig a furgonnal megy utánuk.
A két férfi a három klasszikus boltív egyike alatt belépett az épületbe. Hans kint hagyta a mopedet, és követte őket. Dieter leállította arfur-gont, aztán őis berohant. Úgy döntött, ha Michel Clairet meg a kölyök
a pénztárhoz mennek, megparancsolja Hansnak, hogy álljon be mögéjük a sorba, hallgassa ki, hová készülnek, és ugyanoda váltson jegyet. De nem a jegypénztárhoz mentek. Dieter épp jókor érkezett ahhoz, hogy még megpillantsa Hansot, aki leszaladt a lépcsőn a peronokat összekötő aluljáróba. Lehet, hogy Michel előre megváltotta a jegyüket, de nem baj; Hans legfeljebb jegy nélkül száll fel a vonatra, gondolta az őrnagy.
Az aluljáró mindkét oldalán lépcsők vezettek föl a peronok bejáratához. Dieter követte Hansot, s látta, hogy a hadnagy az összes feljáró előtt elhalad. Veszélyt szimatolva ő is gyorsabb tempóban ügetett tovább, majd fölrohant a pályaudvar hátsó bejáratához, utolérte Hansot, és együtt lyukadtak ki a rue de Courcelles-re.

Errefelé jó néhány házat lebombáztak, de azokon a területeken, ahonnan már eltakarították a törmeléket, számos kocsi parkolt. Dieter végigpásztázta az utcát, s hirtelen rátört a félelem. Körülbelül száz méterrel arrébb Michel és Helikopter éppen beugrott egy fekete autóba. Dieter rájött, hogy nem éri utol őket a hadnaggyal. Megragadta a pisztolyát, de végül nem lőtt - túlságosan messze voltak. A fekete Renault Monaquatre elindult, szélsebesen végigszáguldott az utcán, majd befordult egy sarkon. Dieter nem tudta elolvasni a rendszámát, anélkül meg hiába ismerte a márkát, mert rengetegen tartottak ilyen típusú kocsit Franciaországban.
Hangosan káromkodott. Michel és Helikopter a legegyszerűbb, de legbiztosabb csellel vágták át. Amikor lementek az aluljáróba, rákényszerítették üldözőiket, hogy saját járműveiket az állomás előtt hagyva gyalogszerrel kövessék kettőjüket, ám a túloldalon egy kocsi várta őket, amivel elmenekülhettek. Talán észre sem vették az „árnyékukat": elképzelhető, hogy a patika előtti irányváltoztatáshoz hasonlóan ez az aluljárós trükk is csak rutinszerű óvintézkedés volt.
Dieter elkomorult. Hazárdjátékot játszott, és vesztett. Weber ki fog ugrani a bó'réből örömében.
- Most mihez kezdünk, uram? - kérdezte Hans.
- Visszamegyünk Sainte-Cécile-be.
Elballagtak a furgonhoz, betették a hátuljába a mopedet, és elindultak a kastély felé.
Dieternek nem maradt más reménye, az utolsó szalmaszálba kapaszkodott: tudta, milyen időpontokban kell Helikopternek rádiókapcsolatba lépnie Londonnal, és az adásra meg a vételre kijelölt frek-
venciát is ismerte. Abban bízott, ez az információ hozzásegítheti, hogy újra elkapja a kölyköt - hiszen a Gestapónak a háború alatt kifejlesztett bonyolult, finom módszerei vannak a titkos rádióadások bemérésére és helyszínük felderítésére. Sok szövetséges ügynököt fogtak már el így. Persze időközben az angol kiképzés is javult, s a rádiókezelők fokozottabban ügyeltek a biztonsági óvintézkedések betartására: minden alkalommal más helyszínró'l küldték az üzeneteket, és tizenöt percnél hosszabb ideig sosem maradtak az éterben - de a gondatlanabbját azért változatlanul el lehetett csípni.
Vajon gyanítják-e az angolok, hogy Helikopter lebukott? A fickó már nyilván töviró'l hegyire elmesélte a kalandjait Michelnek, aki valószínűleg részletesen kifaggatta székesegyházbeli letartóztatásáról és menekülése körülményeiről... Michelt minden bizonnyal a Charenton nevű új ember érdekli a legjobban, de semmi oka feltételezni, hogy Mademoiselle Lemas nem az, akinek mondja magát, mert még sosem találkozott az összekötővel. Mivel nem ismeri az idős hölgyet, nem fog veszélyt szimatolni, ha Helikopter történetesen megemlíti, hogy Burzsoá vörös hajú, szép, fiatal nő. És Helikopternek sejtelme sincs róla, hogy Stéphanie mind az egyszer használatos kódkönyvét, mind a selyem zsebkendőre nyomott táblázatát gondosan lemásolta, sőt a bátor Charenton - a tárcsákon lévő sárga zsírkréta-jelekből - a frekvenciáit is megtudta.
Dieterben pislákolni kezdett a remény. Talán még nincs veszve minden.

Amikor visszaértek Sainte-Cécile-be, a kastély folyosóján egyenesen belefutott Weberbe. Weber előbb fürkésző' pillantással végigmérte, aztán megkérdezte: - Elvesztetted a fickót?
Hiába, a sakálok rögtön kiszimatolják a vérszagot, gondolta Dieter.
- Igen - ismerte be kelletlenül. Méltóságán alulinak érezte, hogy hazudjon ennek a tökfejnek.
Weber diadalittasan fölnevetett.
- Jobban tennéd, ha szakemberekre bíznád az ilyesmit! - jegyezte meg gúnyosan.
- Igazad van, rájuk is bízom! - közölte Dieter, és Weber meglepett képét látva hozzátette: - Az ügynöknek ma este nyolckor kell rádiókapcsolatba lépnie Angliával. Itt a nagyszerű alkalom, hogy bebizonyítsátok a szakértelmeteket. Most megmutathatjátok, mit tudtok. Nyomozzátok ki, honnan küldi az üzenetet!

23

Js Halásztanya nevű jókora kocsma úgy állt a folyótorkolat partján, akár egy erődítmény, de a tetején ágyúcsövek helyett kémények mere-deztek, és kémlelőnyílások helyett füstszínű üvegablakai voltak. Az előkertbe kitett tábla elhalványult felirata arra figyelmeztette a járókelőket, hogy veszélyes a parton közlekedni, mert azt - a német inváziótól tartva - még 1940-ben aláaknázták.
Mivel a KHP a környéken vert tanyát, a kocsma minden este zsúfolásig megtelt: az elsötétítő függönyök mögött vakított a lámpafény, hangosan szólt a zongora, és a helyiségekben szórakozó rengeteg ember a meleg nyári éjszakákon még a kertet is elözönlötte. A vendégek rekedten gajdoltak, annyit ittak, amennyi beléjük fért, és a csókolózás épphogy az illendőség határain belül maradt. Mindenki- úgy érezte, csak egy nap a világ, most kell kitombolnia magát, mert azok a fiúk, akik ma éjjel még harsányan, önfeledten nevetnek a bárpultnál, holnap talán olyan útra indulnak, amelyről soha többé nem térnek vissza.
Flick és Paul a kétnapos kiképzés végén ebbe a kocsmába vitte el a csapatot. A lányok kicsípték magukat a nagy alkalomra. Maude rózsaszín nyári ruhájában szebb volt, mint valaha. Rubyt nemigen lehetett csinosnak nevezni, de a kölcsönkért fekete koktélruhájában most mégis bikavadítóan szexisnek látszott. Lady Denise gyöngyházszínű selyemruhát öltött, amelyről ordított, hogy egy vagyonba kerülhetett, de a csontos, sovány lányon mégsem mutatott. Greta az egyik színpadi jelmezét viselte, és a káprázatos nagyestélyihez piros tűsarkú cipőt húzott. Még Diana is elegáns szoknyába bújt a szokásos kordnadrág helyett, sőt Flick legnagyobb meglepetésére a száját is kirúzsozta.
A csoport a Csókacsapat fedőnevet kapta, mert Reims közelében kell majd ejtőernyővel landolnia, és Flicknek erről jutott eszébe a reimsi csóka legendája. - A madár ellopta a püspök gyűrűjét, de a
szerzetesek nem tudták kideríteni, ki lehetett a tolvaj, így aztán a püspök megátkozta az ismeretlen tettest - magyarázta Paulnak, miközben mindketten whiskyt kortyolgattak: ő vízzel, a férfi jéggel itta. -Legközelebb elképedve látták, hogy a csóka tépetten, szárnyaszegetten jelent meg a székesegyház kertjében, és rögtön rájöttek: nyilván az átok fogott rajta. Még verset is írtak róla. Az iskolában tanultam:
Elmúlt a nap,
Leszállt az éj.
Már javában hajnalodott,
De minden szerzetes lázasan kutatott,
Mikor a sekrestyés megpillantott
Egy szegény, sánta kis csókát,
Ki már nem volt oly derűs és vidám,
Mint hajdanán.
Látták, hogy szárnya lekonyul, tolla égnek mered,
Reszkető lábán alig áll, csak vánszorog, csak ténfereg,
S kobakja tar, akár a tenyered.
Hályogos szemű, átkozott madár!
Te vagy a bűnös! Megvagy végre már!
- És nyilván a gyűrűt is megtalálták a fészkében.
Paul mosolyogva bólintott. Flick tudta, hogy akkor is ugyanígy mosolyogna és bólogatna, ha ő történetesen izlandiul szólna hozzá, mert nem az a fontos neki, mit beszél, hanem az, hogy láthatja. Kevés férfival volt dolga életében, de azért meg tudta állapítani, szerelmes-e egy férfi, és Paulról ordított, hogy szerelmes belé.

Egész nap gépiesen tette a dolgát, éppúgy, mint a robotpilótával vezérelt repülőgép. A tegnap esti lopott csókok megijesztették, de fel is izgatták. Megpróbálta bebeszélni magának, hogy ő nem futó kalandra, házasságon kívüli viszonyra vágyik, hanem a hűtlen férjét akarja visszahódítani. De Paul szerelme az egész értékrendjét a feje tetejére állította. Dühösen kérdezgette önmagától, ugyan miért is kéne kuncsorognia, sorban állnia Michel kegyeiért, amikor egy ilyen remek férfi, mint Paul, térden állva könyörög a szerelméért. Az éjjel kis híján beengedte az ágyába - valójában nem bánta volna, ha nem ilyen úriember, mert ha nem veszi tudomásul, hogy kosarat kapott, hanem fogja magát, és oia-bújik hozzá, ó' alighanem szó nélkül beadja a derekát. -
Olykor viszont azért is szégyellte magát, mert egyáltalán megcsókolta Pault. Tudta, hogy manapság nagyon gyakran eló'fordul az ilyesmi: az angol lányok-asszonyok a fronton harcoló férjükről, barátjukról megfeledkezve lépten-nyomon beleszeretnek az országba vezényelt amerikai katonákba. Flick azon tűnó'dött, vajon ő is ugyanolyan erkölcstelen-e, mint azok az üres fejű boltos kisasszonyok, akik képesek lefeküdni az elsó' útjukba akadó jenkivel, pusztán azért, mert a fickó úgy beszél, mint a híres filmcsillagok.
De még ennél is jobban aggasztotta, hogy a Paul iránti érzelmei elterelhetik a figyelmét a feladatáról, ráadásul épp most, amikor hat ember élete van a kezében, és ó' feleló's az invázió egyik döntó' fontosságú akciójáért. Ilyen körülmények között igazán nem hiányzik, hogy folyvást azon merengjen, vajon borostyánszínú'-e vagy zöld Chancellor őrnagy szeme. Paul azzal a markáns állával meg az ellőtt fél fülével különben sem a mozirajongó lánykák álmai netovábbja, de mégis valami különös vonzerő' sugárzik az arcáról.
- Mire gondolsz? - kérdezte a férfi.
Flick hirtelen rájött, hogy valószínűleg egészen mostanáig ezt a különösen vonzó arcot bámulta.
- Arra, hogy sikerrel járunk-e odaát - hazudta gyorsan.
- Egy kis szerencsével biztosan.
- Én eddig szerencsés voltam.
Ekkor Maude lépett oda hozzájuk, és letelepedett Paul mellé.
- Ha már a szerencséről van szó - mondta a szempilláját rezegtetve -, kíváncsi vagyok, vajon lehet-e részem akkora szerencsében, hogy megkínál azzal a finom cigarettájával, drága őrnagy...
- Parancsoljon! - Paul az egész csomag Lucky Strike-ot a lány elé tolta az asztalon.
Maude kirúzsozott ajkai közé dugott egy szálat és rágyújtott. Flick eközben a bárpult túloldalán üldögélő Dianára nézett, és elkapott egy ingerült pillantást. Maude és Diana nagyon összebarátkoztak, gondolta; s Diana sosem szeretett osztozkodni. De akkor Maude miért flörtöl ilyen feltűnően Paullal? Talán azért, hogy Dianát bosszantsa... Még szerencse, hogy Paul nem jön velük Franciaországba: akaratlanul is bomlasztó hatással lenne erre a fiatal nőkből álló csapatra.
Flick végigpásztázta a helyiséget. Gelly épp egy Svindli nevű hazárdjátékot játszott Percyvel, amelyben az győzött, aki eltalálta, hány egypennys rejtőzik a másik markában. Percy egymás után rendelte a
rundokat a lányoknak - méghozzá szándékosan, mert Flicknek tudnia kellett, hogyan viselkednek a Csókalányok, ha megpróbálják leitatni őket. Amennyiben az ital hatására bármelyikük hangoskodni, kötekedni kezdene, túl sokat locsogna, vagy agresszívvá válna, neki a terepen óvintézkedéseket kell tennie. Elsősorban Denise, a hencegő arisztokrata miatt fájt a feje, hiszen a lány az egyik sarokasztalnál most is javában mesélt valamit egy századosi egyenruhát viselő férfinak.
Ruby szintén egyfolytában ivott, de Flick teljesen megbízott benne. Ez a különös teremtés alig tudott írni-olvasni, képtelen volt zöld ágra vergődni a térképekkel meg a kódolt szövegekkel, ugyanakkor a csoport legélesebb eszű tagjának bizonyult, aki mindig ösztönösen

megérezte, mit kell tennie. Időnként fürkésző pillantással mustrálta Gretát; talán sejtette, hogy a telefonműszerészük nem nő, hanem férfi - de dicséretére legyen mondva, egy szót se szólt.
Ruby a lövészet oktatójával, Jim Cardwell-lel ült a bárpultnál, s miközben a mixernővel beszélt, kis barna kezével diszkréten Jim combját simogatta a férfi slicce közelében. Forgószélként kapta szárnyra őket a viharos szerelem. Folyton eltűntek szem elől. Minden kínálkozó alkalmat megragadtak, hogy akár a délelőtti kávészünetben, akár az ebéd utáni félórás pihenőidején, akár az ötórai tea közben pár percre kilopózzanak. Jim úgy nézett ki, mint aki épp most ugrott ki egy repülőgépből, de még nem nyitotta ki az ejtőernyőjét. Kissé zavart ábrá-zattal bámult bele a világba, és ragyogott a képe a boldogságtól. A horgas orrú, felfelé kunkorodó állú Rubyt a legjobb indulattal sem lehetett hódító szépségnek nevezni, de kétség sem férhetett hozzá, hogy szexbomba a javából - hiszen Jim a szó szoros értelmében tá-molygott a hatalmas robbanástól. Flick szinte féltékeny volt rájuk. Persze nem Jim tetszett neki - világéletében a művelt vagy legalábbis rendkívül intelligens férfiakra bukott -, hanem Ruby szextől átitatott kéjes örömét irigyelte.
Greta egy pohár rózsaszín koktéllal a kezében a zongorához támaszkodott, és három férfival beszélgetett, akik inkább helybelieknek látszottak, mint az Internátus munkatársainak. Valószínűleg könnyen kiheverték a Greta német akcentusa okozta megrázkódtatást - semmi kétség, a lány elmesélte nekik apja, a liverpooli matróz történetét -, s most lenyűgözve hallgatták a hamburgi mulatókról szóló remek sztorikat. Flick látta rajtuk, hogy egyértelműen nőnek tekintik Gretát, s még a leghalványabb gyanú se merül fel bennük: pontosan úgy bán-
nak vele, mint egy egzotikus, de rendkívül vonzó hölggyel szokás, akit itallal, cigarettával kínálnak a gáláns férfiemberek, miközben boldogan nevetgélnek, ha ez a tünemény hébe-hóba megcirógatja őket. Amíg Flick árgus szemekkel figyelte a kis társaságot, az egyik férfi a zongorához ült, játszott néhány akkordot, majd várakozva tekintett föl Gretára. Mindenki elcsendesedett, Greta pedig rázendített a „Cukrászinasra".
Kever-kavar krémet, habot, Én meg jaj, de jókat nyalok!
A közönség hamar rájött, hogy minden sor tele van kétértelmű, illetve inkább nagyon is egyértelmű célzásokkal, s a hasát fogva, harsányan hahotázott a sikamlós kis dalon. Amikor Greta befejezte a számot, szájon csókolta a zongoristát. A fickó izgalomtól fátyolos szemmel bámult rá.
Maude végre leszállt Paulról, s visszament a bárpultnál várakozó Dianához. Ekkor a százados, akivel Denise beszélgetett, odalépett Paulhoz, és így szólt hozzá: - Ez a nő mindent kitálalt nekem, uram.
Flick bólintott. Bár némi csalódás érte, egyáltalán nem lepte meg a hír.
- Mit mondott? - kérdezte Paul a tiszttől.
- Azt, hogy holnap éjjel a Reims közelében lévő Marles-ba repül, ahol fel kell robbantania egy alagutat.
Flick iszonyú dühbe gurult. A sztorit csak kamuból adta be a lányoknak, de Denise azt hitte, ez az igazság, és az első útjába kerülő idegennek elárulta!
- Köszönöm - felelte Paul. A százados vállat vont.
- Sajnálom, uram.
- Jobb előbb megtudni az igazat, mint később - jegyezte meg Flick.
- Ön akarja közölni vele, uram, vagy én intézzem el a dolgot?
- Előbb magam beszélek vele - válaszolta Paul. - Ha nincs ellenére, százados, talán inkább odakint várja meg a hölgyet.
- Igenis, uram.
Amint a tiszt távozott a kocsmából, Paul magához intette Denise-t.
- Csak úgy köszönés nélkül elment! - méltatlankodott a lány. - Na-
hát, milyen faragatlan fickó! - tette hozzá szemmel láthatólag sértődötten. - Úgy tudom, robbantási szakértő' - magyarázta Paulnak.

- Rosszul tudja. Rendőr - felelte Paul.

- Mit beszél? - meredt rá értetlenül Denise. - Hiszen századosi egyenruhát visel, és nekem azt mondta...

- Hazudott magának - jelentette ki Paul. - Az a feladata, hogy elfogja azokat az embereket, akik titkokat fecsegnek ki vadidegeneknek. Es most magát is elkapta.

Denise-nek előbb leesett az álla, aztán összeszedte magát, végül dühbe gurult.

- Szóval ez afféle trükk volt? Maga megpróbált lépre csalni engem?

- Sajnos nemcsak próbálkoztam, hanem sikerült is, hiszen mindent kipakolt neki - válaszolta Paul.

Denise rájött, hogy leleplezték, és igyekezett félvállról venni a dolgot.

- Mi lesz a büntetésem? Százszor le kell írnom, hogy rossz kislány voltam, és nem mehetek ki játszani?

Flick úgy érezte, rögtön pofon vágja. Denise kérkedése az egész csapat életét veszélybe sodorhatta volna.

- Nem kap büntetést - közölte ridegen Paul.

- Ó, milyen kedves! Hálásan köszönöm.

- De kizárjuk a csapatból. Nem tarthat a többiekkel. Még ma éjjel el kell utaznia innen a századossal.

- Meglehetősen kínos lenne, ha vissza kéne mennem Hendonba, az előző munkahelyemre.

Paul megrázta a fejét.

- A százados nem Hendonba viszi vissza.

- Miért nem?

- Azért, mert maga túl sokat tud. Nem engedhetjük meg, hogy szabadon mászkáljon, amerre kedve tartja.

Denise egyre idegesebbnek látszott.

- Mit fognak tenni velem?

- Majd olyan állomáshelyre vezényeljük, ahol nem okozhat kárt. Azt hiszem, a magafajtát egy elszigetelt skóciai támaszpontra szokták vinni, ahol az ezredszámlák iktatása a legfőbb feladat.

- Ez legalább olyan rémes, mint a börtön!

Paul pillanatnyi tűnődés után bólintott.

- Igen, majdnem olyan.

- És meddig kell ott maradnom?

- Ki tudja? Valószínűleg a háború végéig.

- Utolsó gazember! - kiáltott fel szikrázó szemmel Denise. - Bárcsak sosem találkoztam volna magával!

- Most elmehet - mondta higgadtan Paul. - És adjon hálát istennek, hogy én fogtam el, különben a Gestapo kezére kerülhetett volna.

Denise elviharzott. Paul Flickhez fordult.

- Remélem, nem voltam kegyetlenebb a kelleténél.

Flick persze túl enyhének találta a büntetést. Úgy érezte, ez a hülye tehén sokkal rosszabbat érdemelt volna - de jó benyomást akart tenni Paulra, így megtartotta magának a véleményét. - Nincs értelme tönkretenni szegényt. Egyszerűen nem alkalmas erre a munkára, és kész. Van ilyen. Nem tehet róla.

- Te úgy hazudsz, mintha könyvből olvasnád! - nézett rá mosolyogva Paul. - Valójában azt hiszed, kesztyűs kézzel bántam vele. Igaz?

- Nyertél! Szerintem keresztre kéne feszíteni az ilyet, és örüljön, hogy ennyivel megússza! - hőbörgött magából kikelve Flick, de Paul csak nevetett, s ettől az ő haragja is elszállt. Önkéntelenül elmosolyodott. - Ugye nem tudlak átverni?

- Remélem, nem - felelte Paul újra komolyan. - Még szerencse, hogy egy lánnyal többet vettünk be a csapatba, mint ahányra feltétlenül szükségünk van. így megengedhetjük magunknak, hogy megváljunk üenise-től.
- Igen, de ennél kisebb létszámmal már esélyünk se lenne. - Flick fáradtan fölállt. - Az lesz a legjobb, ha sürgősen hazavisszük, és ágyba parancsoljuk a maradékot. Jó ideig nem lesz rá alkalmuk, hogy kialudjak magukat.
Paul körülnézett a teremben.
- Dianát és Maude-ot sehol nem látom.
- Biztosan kimentek levegőzni. Majd én előkerítem őket, ha te addig összetereled a többieket.
Paul bólintott, és Flick kisietett.
A két lánynak híre-hamva se volt. Flick megállt egy másodpercre, gyönyörködve nézte a torkolat csendes vizén vörösen felizzó esti fényt, majd a kocsma oldalfala mellett beszaladt a parkolóba. Épp ekkor indult el egy drapp katonai Austin, s ő még egy pillanatig látta a hátsó ülésen zokogó Denise-t.
Dianának és Maude-nak azonban nyoma veszett. Flick el sem tudta képzelni, hová tűnhettek. Homlokráncolva, tanácstalanul vágott át az aszfalton, s a kocsma mögött lévő udvarban kötött ki, ahol régi hordók és halomba rakott ládák sorakoztak. Az udvar túlsó végében feltűnt neki egy kis fészer. Bement a tárva-nyitva álló faajtón.
Eleinte vakon tapogatózott a félhomályban, de tudta, hogy nincs egyedül; valaki vagy valami lélegzett a közelében. Ösztöne azt súgta, maradjon csendben, és ne moccanjon. A szeme lassan hozzászokott a gyenge fényhez. Rájött, hogy a szerszámkamrában van, s már látta is a takaros sorokba rakott franciakulcsokat, a kampókra akasztott lapátokat, a középen álló behemót fűnyírót - meg Dianát és Maude-ot, a túlsó sarokban.
Maude a falhoz támaszkodott, s Diana éppen megcsókolta. Flick tátott szájjal bámult rájuk. Diana kigombolt blúza alól jókora, teljesen dísztelen, pusztán a célnak megfelelő melltartó villant elő. Maude ronggyá gyűrődött rózsaszín harangszoknyája derékig fölcsúszott, és Flick a lány hasonló árnyalatú bugyiját is észrevette - sőt az sem kerülte el a figyelmét, hogy Diana keze a bugyiban matat.
Egy pillanatra sóbálvánnyá vált a döbbenettől; mozdulni sem tudott. Ekkor Maude meglátta, és farkasszemet nézett vele.
- Jól kibámészkodtad magad? - kérdezte kihívóan. - Vagy egy fényképet is akarsz emlékbe?
Diana összerezzent, kirántotta a kezét Maude bugyijából, majd villámgyorsan hátraugrott. Amikor megfordult, jeges rémület ült ki az arcára, és felkiáltott: - Jaj, istenem!-Egyik kezével a blúzát fogta össze, a másikat meg szégyenében a szája elé kapta.
- É-é-én csak... szólni akartam, hogy indulunk - dadogta Flick, aztán sarkon fordult és kibotorkált a kamrából.

24

A rádiókezelők nem voltak teljesen láthatatlanok. Olyan szellemvilágban éltek, amelyben árnyékalakjuk olykor-olykor azért csak felvillant. Őket keresték a homályt fürkészve a Gestapo rádióbemérő csoportjának emberei, akik egy barlangra emlékeztető, üresen kongó, elsötétített párizsi palotában vertek tanyát. Dieter ebbe az épületbe látogatott el. A háromszáz oszcilloszkóp kerek képernyője zöldes fénnyel villódzott. A rádióadások függőleges vonalakként jelentek meg a monitorokon: a vonal helyzete a frekvenciát, hosszúsága a jelzés erősségét, vagyis a hallhatóságát mutatta. Az oszcilloszkópokat éjjel-nappal néma, éber kezelőszemélyzet tartotta szemmel. Dietert az emberiség bűneit figyelő angyalokra emlékeztették ezek az emberek. A kezelők jól ismertek minden - német kézen lévő vagy külföldi - állandó adóállomást, és azonnal kiszúrták, ha egy kalózadó tilosban járt az éter hullámain.

Amint a kezelő észlelte a kalózt, fölkapta az íróasztalán álló telefont, és felhívott három nyomkereső állomást: kettőt Németország déli részén, Augsburgban és Nürnbergben, a harmadikat pedig a Bretagne-ban lévő Brestben, hogy megadja nekik a kalózadó frekvenciáját. A nyomkereső állomások a goniométer, vagyis az irányszögmérő-berendezés segítségével másodperceken belül meg tudták állapítani, merről jön az adás. Ezt az információt visszaküldték a párizsi központnak, ahol a kezelő három vonalat húzott egy hatalmas falitérképen. A gyanús rádió a vonalak metszéspontjában helyezkedett el. A kezelő nyomban telefonált az adott helyszínhez legközelebb eső Gestapo-irodának. A saját mérőkészülékekkel fölszerelt gestapós kocsik állandó készenlétben várakoztak.
Dieter most egy ilyen kocsiban üldögélt három tapasztalt gestapós társaságában, akik mesterfokon űzték a kalózadók bemérését. A hosszú
fekete Citroen Reims külvárosában parkolt. Ma este nem kellett segítséget kérniük a párizsi központtól: Dieter pontosan tudta a Helikopternek kijelölt frekvenciákat, s feltételezte, hogy a kölyök valahonnan a városból küld majd üzenetet (mert egy rádiós ügynök igen nehezen tud vidéken felszívódni). Ráállították Helikopter frekvenciájára a kocsi vevőkészülékét, amely majd a sugárzás jeleró'sségét és irányát is kimutatja, így amint a mutató emelkedni kezd a kerek számlapon, Dieter tudni fogja, hogy már közelednek ahhoz a helyhez, ahonnan a kölyök rádiózik.
Ezenkívül a Dieter mellett ülő' gestapósnál is volt egy kis vevóTcé-szülék meg egy antenna, amit a ballonkabátja alá rejtett. A csuklójára csatolt, karórára emlékeztető' műszer a jeleró'sségét mérte. Ezt a fickót nevezték gyalogosnak, aki csak akkor lépett akcióba, amikor már szűkült a kör, és a keresés egy bizonyos utcára vagy háztömbre korlátozódott.
Az első ülésen elnyúló gestapós ölében hatalmas kalapács hevert, hogy legyen mivel betörnie a zárt ajtókat.
Dieter egyszer részt vett egy vadászaton. Nem rajongott a szabadban űzött sportokért, inkább a városi élet kifinomultabb élvezeteinek hódolt, de kitűnő' céllövö volt. Miközben arra várt, hogy Helikopter megkezdje az adást, és hazaküldje Angliába a kódolt üzenetet, hirtelen ez a vadászat jutott eszébe. Úgy érezte, mintha most is izgatottan várakozna a leshelyén, s a kora hajnali órákban türelmetlenül várná, hogy felbukkanjon végre a szarvas. Hatalmába kerítette a várakozás izgalma.
Az ellenállók azonban nem szarvasok, hanem rókák, gondolta; naphosszat a rókalyukban lapulnak, aztán az éj leple alatt előbújnak, hogy iszonyú vérengzést rendezzenek a tyúkólban, végül ismét eltűnnek a föld alatt. Majd' elsüllyedt szégyenében, amikor elvesztette Helikoptert, és mindenáron meg akarta találni a fickót. Már jóformán azt se bánta, hogy ehhez Willi Webertól kell segítséget kérnie. Meg akarta ölni a rókát. Nem vágyott semmi másra.
Ezen a szép nyári estén a Citroen a város északi csücskében parkolt. Reims nem volt túl nagy város, és Dieter úgy vélte, tíz perc sem kell hozzá, hogy kocsival eljussanak egyik végéből a másikba.
Az órájára nézett: nyolc múlt egy perccel. Tehát Helikopter késik. Lehet, hogy ma nem is küld üzenetet... de ez nem valószínű, hiszen 1 épp ma találkozott Michellel. Nyilván be akar számolni a sikerről a
feletteseinek, amilyen gyorsan csak lehet, s arról is tájékoztatni szeretné őket, mennyi maradt a Bollinger-sejtből.
Michel két órával ezeló'tt telefonált a rue du Bois-ban lévő' házba. Dieter jelen volt ebben a feszült pillanatban. Stéphanie vette föl a kagylót, és Mademoiselle Lemas hangját utánozta. Michel közölte a fedő-nevét, majd megérdekló'dte, emlékszik-e még rá „Burzsoá". Ez a kérdés megnyugtatta Stéphanie-t, mert arra utalt, hogy a férfi nem ismeri közelebbről az idó's hölgyet, s így nem fog rájönni: csalóval áll szemben.
Michel a Charenton fedőnevű újoncról faggatta „Burzsoá"-t.

- Az unokatestvérem - felelte rekedtes, mély hangon az asszony. -Gyermekkorunk óta ismerem. Nyugodtan rábíznám az életemet. -Michel közölte vele, hogy az ő hozzájárulása nélkül nincs joga új embereket beszervezni, de úgy tűnt, azért beveszi a mesét. Dieter megcsókolta Stéphanie-t. Azt mondta neki, olyan jó színésznő', hogy a Comédie Frangaise-ben is felléphetne.
Ám akár átverték Michelt, akár nem, tűnó'dött Dieter, Helikopter akkor is tudja, hogy a Gestapo lehallgatja, és megpróbál a nyomára akadni. De ezt a kockázatot vállalnia kell, mert ha nem küld haza üzeneteket, ezzel az alkalmatlanságát bizonyítja a londoniaknak. Nyilván a lehető legrövidebb ideig marad az éterben. Ha sok információja van, két-három részre osztja, s más-más helyszínről adja le. Dieter csak abban reménykedhetett, hogy a kölyök kísértésbe esik, és nem fejezi be az adást, amikor kellene.
Teltek-múltak a percek. A kocsiban ülők egy szót se szóltak, csak idegesen szívták egyik cigarettát a másik után. Aztán nyolc óra öt perckor sípoló hangon megszólalt a vevőkészülék.
Ahogy előre megbeszélték, a sofőr nyomban elindult, és déli irányba hajtott.
A jelzés ugyan egyre eró'södött, de olyan lassan, hogy Dieter már aggódni kezdett: talán rossz felé mennek.
Igaza volt. Amint elhaladtak a város szívében álló székesegyház mellett, a mérőműszer mutatója visszaesett.
Az első' utasülésen elhelyezkedő' gestapós beleszólt a rövidhullámú rádióba, és tanácsot kért az egymérföldnyire lévő' rádióbemérő furgonban figyelő' kollégáitól.
- Északnyugati negyed - közölte pillanatokon belül.
A sofőr rögtön nyugatnak fordult, s a jelzés ismét eró'södött.
- Megvagy! - lehelte megkönnyebbülve Dieter.
De öt percet elvesztegettek.
A kocsi továbbra is nyugati irányba száguldott, és a jelzés egyre erősödött, ahogy Helikopter a hordozható adó-vevő morzebillentyű-jén kopogta az üzenetet a város északnyugati részében lévő rejtekhelyén - talán egy fürdőszobában, egy padláson vagy valami raktárépületben. A Sainte-Cécile-i kastély német rádiókezelője szintén erre a frekvenciára állította a vevőkészülékét, és lejegyezte a kódolt szöveget, amit egyúttal egy huzalos magnetofon is felvett, hogy Dieter később, a Stéphanie által lemásolt egyszer használatos kódkönyv segítségével, megfejthesse. De az üzenetet küldő ügynök sokkal fontosabb volt neki, mint maga az üzenet.
Rozoga, nagy, régi házak előtt haladtak el, amelyekben rég leválasztották a lakásokat, s a kis egyszobás lyukakban szegény diákok, kispénzű ápolónó'k éltek. A jelzés még tovább erősödött, majd hirtelen gyengülni kezdett.
- Túlmentünk rajta! Túlmentünk rajta! - kiáltott fel a gestapós az első utasülésen. A sofőr visszafarolt, aztán fékezett.

Tíz perc telt el.
Dieter meg a három gestapós kiugrott a kocsiból. Az a fickó, aki a ballonkabátja alá rejtette a hordozható vevőkészüléket és az antennát, most gyorsan elindult a járdán, miközben egyfolytában a csuklójára csatolt méró'műszert figyelte. A többiek öles léptekkel loholtak utána. A gyalogos körülbelül száz métert tett meg, majd visszafordult, megtorpant egy ház eló'tt, és rámutatott.
- Ez az! - közölte. - De az adás már véget ért.
Dieter észrevette, hogy egyik ablakon sincs függöny: az Ellenállás szívesen fészkeli be magát lakatlan házakba, ahonnan feltűnés nélkül rádiózhat.
A kalapácsot cipeló' gestapós két ütéssel betörte a kaput. Mindnyájan berohantak.
A csupasz falú, lerobbant lépcsőházban dohszag terjengett. Dieter föltépett egy ajtót, és benézett egy üres szobába.

A belső szoba ajtaját is kinyitotta, de ott sem talált senkit. Három ugrással átvágott a helyiségen, és bekukkantott a konyhába. Ismét hiába.
Fölszaladt a lépcsőn. A következő emeleten az egyik ablak a hosszú hátsó kertre nézett. Dieter lepillantott - s meglátta a füvön átszáguldó Helikoptert és Michelt. Michel sántított, Helikopter a kis bőröndöt
cipelte. Dieter káromkodott. Ezek nyilván a hátsó ajtón menekültek el, amíg a Gestapo a kaput próbálta betörni, gondolta dühösen, majd sarkon fordult, és nagyot kiáltott: - A hátsó kertben vannak! - A ges-tapósok kirohantak, ó' a nyomukba eredt.
Michel és Helikopter épp akkor mászott át a kerítésen a szomszéd ház kertjébe, amikor Dieter kiviharzott a kapun. Csatlakozott a szökevényeket üldöző' gestapósokhoz, de látta, hogy Michel meg a kölyök óriási előnyre tett szert. Nem adta fel. A három gestapóssal együtt ő is átmászott a kerítésen a másik házba.
Abban a pillanatban léptek ki a szomszéd utcára, amikor a fekete Renault Monaquatre eltűnt a sarkon.
- A francba! - morogta magából kikelve Dieter. Helikopter egyetlen nap leforgása alatt már másodszor csúszott ki a markából.

25

Mikor visszaértek a házba, Flick kakaót főzött az egész csapatnak. Bár a hadsereg tisztjei nemigen szokták kakaóval kényeztetni a katonáikat, ő úgy vélte, ez csupán arra vall, hogy a fejeseknek halvány fogalmuk sincs, mennyi mindenhez kell értenie egy jó parancsnoknak.
Paul a konyhában álldogálva nézte Flicket, aki arra várt, hogy fölforrjon végre a víz, s közben egyfolytában magán érezte a férfi simogató pillantását. Pontosan tudta, mit akar mondani Paul, és már azt is eldöntötte, mit felel majd neki. Semmi kétség, egy ilyen vonzó fickóba könnyű lenne beleszeretni, de ó' nem fogja megcsalni a férjét, aki az élete kockáztatásával harcol a nácik ellen a megszállt Franciaországban.
Paul kérdése azonban meglepte.
- Mihez kezdesz a háború után?
- Unatkozni szeretnék végre. Már alig várom! - felelte Flick. A férfi nevetett.
- Épp elég izgalomban volt részed.
- Ami azt illeti, több jutott belőle a kelleténél. - Flick egy pillanatra elgondolkozott. - Változatlanul tanár akarok lenni, hogy megosszam a fiatalokkal a francia kultúra iránti rajongásomat. Meg szeretném tanítani óTcet a francia irodalom és festészet élvezetére, só't a kevésbé fennkölt dolgokat, például a francia konyhát és divatot sem fogom kihagyni a tananyagból.
- Szóval professzor leszel?
- Befejezem a doktori disszertációmat, állást szerzek valamelyik egyetemen, ahol természetesen lenéznek majd a begyöpösödött férfikollégák. Lehet, hogy írok egy Franciaországról szóló útikönyvet meg esetleg egy szakácskönyvet is.
1
- Ez tényleg elég unalmas lesz mindazok után, amit most csinálsz:
- Viszont nagyon fontos, mert minél többet tudnak a fiatalok a külföldiekről, annál kevésbé valószínű, hogy ugyanolyan ostoba háborúba keverednek a szomszédaikkal, mint mi.
- Talán. De azért nem mernék mérget venni rá.
- És neked mi a terved, ha véget ér a háború?
- Ó, az én tervem pofonegyszerű. Feleségül veszlek, Párizsba viszlek nászútra, aztán letelepszünk, és családot alapítunk. Rengeteg gyerekünk lesz! - hadarta egy szuszra Paul.
Flick rámeredt.

- Arra nem gondoltál, hogy esetleg tólem is meg kéne kérdezned, mit szólok hozzá? - csattant fel mérgesen.
Paul elkomolyodott.
- Napok óta másra se gondolok.
- Én már férjnél vagyok.
- De nem szereted a férjedet.
- Nincs jogod ilyet mondani!
- Tudom, de muszáj. Nem tehetek róla.
- Pedig én mindig azt hittem, hogy igazi úriember vagy.
- Általában igen. Vigyázz, felforrt a víz!
Flick lekapta a kannát a tűzhelyről, és a forró vizet beleöntötte egy kancsóba, amelybe jó eló're beleszórta a kakaóport.
- Fogj egy tálcát, és rakd rá a bögréket! - vetette oda Paulnak. - Egy kis házimunka majd kigyógyít a boldog családi életről szólt álmaidból!
A férfi szó nélkül engedelmeskedett.
- Hiába parancsolgatsz, nem tudsz elriasztani, só't kifejezetten tetszik - mondta.
Flick tejet töltött a gó'zölgó' kakaóhoz, cukrot tett bele, és kimérte a bögrékbe.
- Ha ennyire tetszik, akkor ragadd meg azt a tálcát, és vidd be a nappaliba!
- Igenis, fó'nök!
Amikor beléptek a kakaóval, Gelly és Greta egymással szemben állva, dühtói villámló szemmel, hangosan veszekedett a szoba kelló's közepén. A többiek hol jót derülve, hol szörnyűködve bámulták a jelenetet.
- Neked nem is kellett! - ordította Gelly.
- Dehogynem! Föltettem rá a lábamat! - kiáltotta Greta.
- Igazán? Hát nem látod, hogy nincs elég szék ebben a rohadt szobában? - hőbörgött Gelly egy kis puffot szorongatva. Flick sejtette, hogy durván kirántotta Greta lába alól.
- De hölgyeim! - próbálta lecsendesíteni ólét. Rá se hederítettek.
- Csak kérned kellett volna, drágám, és rögtön odaadom - folytatta Greta.
- Idegenektói nem kell engedélyt kérnem a saját hazámban!
- Én nem vagyok idegen, te hájas tehén!
- Na megállj! Ezt megkeserülöd! - Gellynek úgy az elevenébe talált a sértés, hogy cibálni kezdte Greta haját, és a barna paróka egyszer csak a kezében maradt.
Greta saját rövidre vágott sötét hajával állt eló'ttük, s félreismerhe-tetlenül férfinak látszott. Percyt és Pault beavatták a titokba, Ruby már sejtette, Maude meg Diana azonban sóbálvánnyá vált a döbbenettől.
- Úristen! - hebegte Diana, Maude pedig ijedtében halkan felsikol-tott.
Elsőként Gelly tért magához.
- Buzi! - jelentette ki diadalittasan. - Jesszusom! Ez nem is csaj, hanem egy német buzi!
Greta sírva fakadt.
- Te rohadt, szemét náci! - zokogta.
- Ide a rozsdás bökőt, hogy kém! - üvöltötte Gelly.
- Pofa be! - förmedt rá Flick. - Greta nem kém. Én tudtam, hogy férfi.
- Tudtad?
- Igen. Sőt nemcsak én, hanem Paul és Percy is. Gelly Percyre nézett, aki komolyan bólintott.
Greta sarkon fordult, el akart szaladni, de Flick karon ragadta.
- Maradj itt - kérte. - És ülj le, légy szíves. Greta leült.
- Gelly, add ide azt az átkozott parókát! - nyújtotta ki a kezét Flick. Gelly odaadta.
Flick Greta elé állt, és a visszatette a fejére a parókát. Ruby rögtön fölfogta Flick szándékát. Gyorsan leemelte a kandallópárkány fölé akasztott tükröt, majd Greta elé tartotta, aki a

parókát igazgatva alaposan szemügyre vette saját tükörképét, aztán zsebkendőjével felitatta a könnyeit.
- Most pedig mindenki jól figyeljen! - fordult a többiekhez Flick. -Greta telefonműszerész, és műszerész nélkül nem tudjuk végrehajtani a feladatot. Amellett egy színtiszta lánycsapatnak sokkal nagyobb esélye van rá, hogy életben maradjon a megszállt területen. Tehát a lényeg a következő: szükségünk van Gretára, és a siker érdekében feltétlenül nőnek kell lennie, úgyhogy szokjatok hozzá a gondolathoz.
Gelly megvetően felmordult.
- Az hiszem, még valamit meg kell magyaráznom - folytatta Flick. - Nyilván észrevettétek, hogy Denise már nincs közöttünk. Ma este próbára tettük, és megbukott. Ki kellett zárnunk a csapatból. Az elmúlt két nap során sajnos megtudott néhány hadititkot, így nem engedhetjük meg, hogy visszatérjen az előző munkahelyére. Egy távoli skót támaszpontra küldtük, és valószínűleg a háború végéig ott kell maradnia. Szabadságot sem kaphat.
Gelly felhördült.
- Ezt nem teheted vele!
- Már hogyne tehetném, te idióta! - kiáltott rá Flick ingerülten. -Ha netán megfeledkeztél volna róla, háború van! És jogomban áll ugyanezt tenni bárkivel, akit ki kell rúgnom ebből a csapatból.
- Én nem is léptem be a hadseregbe! - tiltakozott Gelly.
- De igen, méghozzá tiszti rangban, tegnap, az ötórai tea után. Éppúgy, mint a többiek. És valamennyien tiszti zsoldot kaptok, bár még egyetlen pennyt se láttatok belőle. Ez azt jelenti, hogy mindnyájatokra a hadseregben érvényes fegyelmi rendszabályok vonatkoznak. Tehát vigyázzatok magatokra, mert túl sokat tudtok.
- Szóval foglyok vagyunk? - kérdezte Diana.
- Nem. Katonák. De a kettő majdnem ugyanaz - felelte Flick. - Úgyhogy igyátok meg a kakaótokat, aztán menjetek aludni.
Egyesével szállingóztak föl az emeletre, csak Diana maradt a nappaliban. Flick tudta, hogy így lesz. Mélyen megrázta az a szexjelenet, amelynek a szerszámkamrában szemtanúja volt. Emlékezett rá, hogy annak idején az iskolában egy-egy lány beleszeretett valamelyik osztálytársnőjébe. Ezek a párocskák mindig kézen fogva sétálgattak, szerelmes leveleket küldözgettek egymásnak, sőt csókolóztak is - de tudomása szerint ennyi volt az egész, semmi több. Még ő is gyakorolta Dianával a csókolózást, hogy tudják, hogyan kell, ha majd fiúkkal járnak. Flick most már sejtette, hogy azok a csókok Dianának sokkal többet jelentettek, mint neki. De eddig egyetlenegy felnőtt nőt sem is-
mert, aki más nőket kívánt. Elvben természetesen tudott Mark és Greta női megfelelőinek létezéséről, de sosem gondolta volna róluk, hogy úgy ölelkeznek... ne szépítsük a dolgot, úgy fogdossák egymást, mint Maude és Diana abban a kerti fészerben.
Számít ez? Békeidőben, a mindennapi életben nem, hiszen Mark és a hozzá hasonlók boldogok, illetve boldogok lennének, ha az emberek békén hagynák őket. De Maude és Diana kapcsolata nem befolyásolja-e majd a missziót? Flick úgy vélte, nem feltétlenül, hiszen ő is együtt dolgozik a férjével az Ellenállásban - bár a kettő nem ugyanaz. Egy szenvedélyes új szerelem elvonhatja az ember figyelmét a munkájától.
Flick azon tűnó'dött, talán megpróbálhatná eltiltani egymástól a szerelmeseket, de rájött, hogy akkor Diana még kevésbé engedelmeskedne neki, amellett ez a viszony esetleg ösztönzően is hathat a lányokra, márpedig ő mindenáron egységes csapattá akarja összekovácsolni ezeket a nőket, s hátha Maude és Diana szerelme az ő malmára hajtja a vizet. Úgy döntött, a lehetőségekhez mérten nem macerálja őket. Diana azonban beszélni akart a történtekről.
- A látszat csal! Ez az igazság - közölte minden bevezető nélkül. - Jézusom! Hinned kell nekem! Csak hülyéskedtünk. Vicc volt az egész...
- Kérsz egy kis kakaót? - kérdezte Flick. - Azt hiszem, maradt még a kancsóban.

Diana egy pillanatig elképedve meredt rá.
- Hogy tudsz most a kakaóról beszélni? - nyögte ki végül.
- Csak azt akarom, hogy lecsillapodj, és megértsd, nincs vége a világnak pusztán azért, mert megcsókoltad Maude-ot. Elvégre engem is megcsókoltál egyszer. Emlékszel?
- Tudtam, hogy fel fogod hánytorgatni! De az még gyerekkorunkban történt. És Maude-dal nem csak csókolóztam. - Diana leült. Gőgös arca eltorzult. Sírva fakadt. - Jaj, istenem! Te is tudod, hiszen a saját szemeddel láttad, miket műveltem vele. Képzelem, mit gondoltál rólam!
Flick gondosan megválogatta a szavait.
- Azt gondoltam, hogy nagyon aranyosak vagytok.
- Mi? Aranyosak? - Diana nem hitt a fülének. - Hát nem undorodtál tőlünk?
- Egyáltalán nem. Maude rendkívül csinos lány, te meg nyilván beleszerettél.
- Pontosan ez történt.
- Na látod! Akkor ne szégyelld magad!
- Már hogyne szégyellném! Meleg vagyok!
- Én a te helyedben nem így fognám föl a dolgot. Persze nem ártana, ha diszkréten viselkednél, nehogy belegázolj a Gellyhez hasonló szűk látókörű emberek lelkébe, de szégyenkezned nem kell miatta.
- Szerinted most már örökre ilyen maradok?
Flick alaposan megfontolta a választ. Valószínűleg igent kellett volna mondania, de nem akart ennyire kegyetlenül elbánni Dianával.
- Ide figyelj! - felelte végül. - Azt hiszem, hogy némelyek, például Maude is, egyszerűen imádják, ha valaki szereti őket, és mindegy nekik, férfi-e vagy nő az illető. így is, úgy is boldogok. - Valójában üres fejű, önző, közönséges kis ribancnak tartotta a lányt, de magába fojtotta ezt a gondolatot. - Mások korántsem ilyen rugalmasak - folytatta. - De az embernek nyitottnak kell lennie. Neked is ezt ajánlom.
- Ha nem tévedek, Maude és én ezek után nem vehetünk részt a misszióban.
- Légy erős, tévedsz.
- Hát így is elviszel bennünket?
- így is szükségem van rátok. Azonkívül nem tudom, mit változtat ez a helyzeten.
Diana elővette a zsebkendőjét, és kifújta az orrát. Flick az ablakhoz lépett, hogy a lánynak legyen ideje összeszedni magát. Diana egy perc múlva sokkal nyugodtabban szólalt meg: - Ez rettentően kedves tőled! - mondta, s Flick úgy érezte, lassan a régi, fennhéjázó hangjára is rátalál.
- Menj, feküdj le - tanácsolta neki. Diana engedelmesen felállt.
- És én te a helyedben... - folytatta Flick, de hirtelen elhallgatott.
- Mit tennél?
- Maude-dal feküdnék le. Diana megdöbbent. Flick vállat vont.
- Lehet, hogy soha többé nem lesz rá alkalmad.
- Köszönöm - suttogta Diana. Kitárt karral indult el Flick felé, mintha meg akarná ölelni, de hirtelen megtorpant. - Talán nem örülnél, ha megcsókolnálak - mondta.
- Ne hülyéskedj! - mosolyodott el Flick, és megölelte.
- Jó éjszakát. - Diana kiment a szobából.
Flick megfordult, kinézett a kertbe, majd föltekintett a harmadik negyedben járó holdra. Pár nap múlva telihold lesz, gondolta, s a szövetségesek lerohanják Franciaországot. Föltámadt a szél, az erdőben susogtak a frissen kihajtott falevelek. Hamarosan megváltozik az időjárás, de a La Manche-csatornát remélhetőleg elkerüli a vihar, különben a szeszélyes angol éghajlat az egész inváziót meghiúsíthatja. Most biztosan sok ember imádkozik érte, hogy jó idő legyen.
Flick tudta, hogy aludnia kéne egy kicsit. Fölballagott a lépcsőn. Eszébe jutott, mit mondott Dianának: Én a te helyedben Maude-dal feküdnék le. Lehet, hogy soha többé nem lesz rá

alkalmad. Tétován álldogált Paul ajtaja előtt. Diana persze egészen más - nincs senkije. 0 viszont férjnél van.
De talán most kell megtennie, mert lehet, hogy soha többé nem lesz rá alkalma.
Bekopogott, aztán belépett a szobába.

26

Dieter gyászos hangulatban tért vissza a rádiókereső csoporttal a Sainte-Cécile-i kastélyba. Kiugrott a Citroenből, s egyenesen a bombabiztos alagsorban lévő lehallgató helyiségbe sietett. Willi Weber már ott volt, és igen mérgesnek látszott. A ma esti kudarcban az az egyetlen vigasz, gondolta Dieter, hogy Weber sem aratott sikert ott, ahol ő csődöt mondott, s így nincs mivel kérkednie - de még ennek a seggfejnek a diadalittas hencegését is szívesen lenyelte volna, ha ezen az áron Helikopter a kínzókamrában lenne.
- Megvan az ügynök üzenete? - kérdezte Webertől. Weber odaadta neki a legépelt üzenet másodpéldányát.
- Már a berlini kódelemző irodába is elküldtem.
Dieter rápillantott az egymást követő értelmetlen betűcsoportokra.
- Ezzel ők sem fognak boldogulni, mert a fickó egyszer használatos kódkönyvvel dolgozik. - Összehajtotta a papírlapot, és a zsebébe tette.
- Akkor te mihez tudsz kezdeni vele? - kérdezte Weber.
- Megfejtem, barátocskám! Nekem ugyanis megvan a kódkönyv pontos másolata! - vágta rá Dieter, s még ettől a pitiáner kis győzelemtől is jobban érezte magát.
Weber nagyot nyelt.
- Lehet, hogy az üzenetből kiderül, hol van a gazember.
- Igen. De hamarosan választ is kell kapnia rá, tizenegykor. - Az órájára pillantott. - Már csak pár percet kell várnunk. Jegyezzük le azt is, és akkor együtt fejthetem meg a kettőt.
Weber távozott. Dieter az ablaktalan helyiségben maradt. A Helikopter vételi frekvenciájára állított lehallgatóberendezés hajszálpontosan tizenegykor kopogni kezdte a hosszú-rövid morzejeleket. Az egyik kezelő azonnal lejegyezte az egymást követő betűket, ugyanak-
kor a huzalos magnetofon is fölvette a londoni adást. Amikor a sípoló tá-ti-ti-tá elhallgatott, a kezelő' maga elé húzta az írógépet, leírta a blokkjára firkált szöveget, majd átnyújtotta Dieternek az indigós másodpéldányt.
A két üzenet éppúgy lehet teljesen jelentéktelen, mint életbevágóan fontos, gondolta Dieter, miközben beszállt a saját kocsijába, s beindította a motort. Ezüstös fénnyel ragyogott a hold a feje fölött, ahogy a szőlőskertek között kanyargó úton behajtott Reimsbe, s megállt a rue du Bois-ban. Tudta, hogy a szép idő kedvez az inváziónak.
Stéphanie Mademoiselle Lemas házának konyhájában várt rá, s ő az asztalra tette a rejtjelezett üzeneteket, majd elővette a másolatokat, amelyeket Stéphanie készített Helikopter kódkönyvéről és selyem zsebkendőjéről. Megdörzsölte a szemét, s hozzáfogott, hogy megfejtse a kölyök Londonnak küldött üzenetét. A dekódolt szöveget Mademoiselle Lemas tömbjére írta, amit az idős hölgy nemrég még a vásá-rolnivalók feljegyzésére használhatott.
Stéphanie nagy kanna kávét főzött. Egy ideig Dieter válla fölé hajolva figyelt, aztán föltett néhány kérdést, végül fogta a második üzenetet, és az asztalhoz ülve ő is munkához látott.
A Dieternél lévő szöveg tömören beszámolt a székesegyházbeli incidensről, a Charenton fedőnevű ellenállóról, akit Burzsoá (Mademoiselle Lemas) szervezett be, mert attól félt, nem biztonságos a kriptarandevú. Az üzenetből az is kiderült, hogy Monet (Michel) szokatlan módon személyesen telefonált Burzsoának: tőle akarta hallani, valóban megbízható-e Charenton, és meg volt elégedve az összekötőtő'l kapott felvilágosítással.
Helikopter emellett azoknak az ellenállóknak a fedőnevét is továbbította, akik a Bollinger-sejt tagjai közül nem estek el a múlt vasárnapi összetűzésben, és továbbra is lehet rájuk számítani.

Hasznos információ volt, de Dieter nem tudta meg belőle, hol keresse a kémeket.
Ivott egy kávét, amíg arra várt, hogy Stéphanie is végezzen a második üzenettel. Végül az asszony a kezébe adta a saját lendületes kézírásával teleírt lapot.
Amikor Dieter elolvasta, alig akarta elhinni, hogy ilyen óriási szerencséje lehet. Elképedve bámulta a szöveget:
KÉSZÜLJ FEL CSÓKACSAPAT NEVŰ HAT FŐS EJTŐERNYŐS CSOPORT FOGADÁSÁRA PARANCSNOK LEOPÁRDLÁNY ÉRKEZÉS IDEJE JÚNIUS ELSEJE ÉJJEL TIZENEGY HELYE CHAMP DE PIERRE
- Úristen! - suttogta.
Tudta, hogy ez a Champ de Pierre szintén fedőnév, mert Gaston a legelső vallatáson beszélt róla. A fickó azt is elárulta, hogy valójában a Reimstől bő hétkilométernyire fekvő kis falu, Chatelle legelőjéről van szó, amit az Ellenállás leszállópályának használ. És Dieter számára most már az is világos volt, pontosan hol találja meg, és hol kaphatja el holnap éjjel Michelt meg Helikoptert.
Sőt nemcsak őket, hanem rajtuk kívül hat szövetséges ügynököt is abban a pillanatban, amint ejtőernyővel földet érnek.
Ráadásul az egyik maga a „Leopárdlány", Flick Clairet, az a nő, aki bárki másnál többet tud a francia Ellenállásról! Az a nő, akiből majd a kínzókamrában kiszedi a szükséges információt, hogy össze-roppanthassa végre az Ellenállás gerincét - méghozzá az utolsó pillanatban, mielőtt ezek a gazemberek az inváziós haderő segítségére siethetnének.
- Mindenható Jézus Krisztus! - mondta Dieter. - Micsoda áttörés!

A hatodik nap:

1944. június 2., péntek

27

Paul és Flick beszélgettek. Egymás mellett feküdtek a férfi ágyán. Nem gyújtottak villanyt, csak a holdfény sütött be az ablakon. Paul meztelen volt, éppúgy, mint akkor, amikor Flick belépett. Mindig meztelenül aludt, csupán olyankor bújt pizsamába, ha a fürdőszobába igyekezve végig kellett mennie a folyosón.
Amikor Flick bejött, ő már javában aludt, de rögtön fölébredt, és villámgyorsan kiugrott az ágyból, mert ösztönei félálomban is riadót fújtak, s azt súgták, az éjszakai titkos látogató csak a Gestapo embere lehet. Még nem is tudta, kivel áll szemben, de máris torkon ragadta, és fojtogatni kezdte a betolakodót.
Aztán a döbbenettől sóbálvánnyá válva, hálásan bámult a váratlan vendégre. Becsukta az ajtót, megcsókolta Flicket, s hosszú percekig szótlanul állt előtte. Erre nem volt felkészülve. Azt hitte, álmodik, s attól félt, egyszer csak fölébred.
Érezte, hogy Flick puha kis keze határozott, erőteljes mozdulatokkal simogatja a vállát, a hátát, a mellkasát, mintha föl akarná fedezni a testét.
- Milyen szőrös vagy! - hallotta a lány suttogását. -Mint egy majom!
- Csak nem olyan szép! - ugratta Flick.
Paul gyönyörködve nézte, hogy mozognak beszéd közben a lány ajkai, s arra gondolt, milyen csodálatos lesz, ha a következő pillanatban a saját ajkaival érintheti őket. Elmosolyodott.
- Gyere, feküdjünk le!
Egymással szemben feküdtek az ágyon, de Flick nem vette le a ruháját - még a cipőjét sem. Paul különösen izgatónak találta, hogy mez- ! telenül hever egy teljesen felöltözött nő mellett. Élvezte ezt a furcsa

érzést. Úgy vélte, ráér, nem kell elsietni a dolgot. Azt akarta, hogy örökké tartson ez a pillanat.
- Mesélj nekem valamit - szólalt meg Flick vontatott, érzéki hangon.
-Mit?
- Bármit. Úgy érzem, semmit sem tudok rólad.
Paul meglepődött. Mi ez? Még soha életében nem találkozott ilyen lánnyal, aki éjnek évadján csak úgy beoson a szobájába, lefekszik az ágyára, de nem vetkőzik le, aztán kérdésekkel ostromolja.
- Csak azért jöttél, hogy kifaggass? - kérdezte könnyedén, s közben Flick arcát figyelte.
Flick halkan felnevetett.
- Ne izgulj, le akarok feküdni veled, de nem most rögtön. Előbb mesélj az első szerelmedről.
Paul gyöngéden megcirógatta a lány arcát, ujja hegyét végighúzta az álla vonalán. Fogalma sem volt, hogy Flick mit kíván tőle, hová akar kilyukadni. Zavarba jött.
- Beszélgetés közben azért hozzád érhetek?
- Igen.
Paul megcsókolta.
- És meg is csókolhatlak?
- Igen.
- Akkor azt hiszem, tényleg jólesne elbeszélgetni egy kicsit. Mondjuk egy-két évig.
- Hogy hívták azt a lányt?
Paul rájött, hogy Flick korántsem olyan magabiztos, amilyennek látszik. Csak megjátssza a tapasztalt nőt, ám valójában ideges, és ezért kérdezősködik. Úgy döntött, ha ezzel megnyugtatja, szívesen válaszol neki.
- Lindának hívták. Rettentően fiatalok voltunk. Szinte szégyellem bevallani, mennyire. Amikor először megcsókoltam, ő tizenkét éves volt, én meg tizennégy. El tudod ezt képzelni?
- Miért ne tudnám? - Flick úgy vihogott, mint egy kamaszlány. -Én tizenkét éves koromban már sok fiúval csókolóztam.
- Mindig úgy kellett tennünk, mintha esténként a barátainkkal járnánk szórakozni, és rendszerint tényleg velük indultunk el, de aztán gyorsan megpattantunk a társaságtól, és kettesben mentünk moziba
vagy máshova. Ez a játék évekig tartott, az igazi szex csak később következett.
- És hol történt ez? Amerikában?
- Nem. Párizsban. Az apám ott szolgált a követségen, mint katonai attasé, Linda szülei pedig egy olyan szálloda tulajdonosai voltak, amelyik kizárólag amerikai vendégeket fogadott. Rengeteg külföldön éló' barátunk volt, folyton velük mászkáltunk mindenfelé.
- Hol szeretkeztetek?
- A szállodában. Könnyen meg tudtuk oldani, mert mindig akadl üres szoba.
- Milyen volt az első"alkalom? Mondd... szóval... védekeztetek valahogy?
- Igen. Linda lopott az apjától egy gumit.
Flick ujjai lassan elindultak lefelé Paul hasán. A férfi lehunyta a szemét.
- És ki húzta föl?
- Ő. Úgy fölizgatott, hogy kis híján rögtön elszálltam, és ha nem vigyázol...
Flick Paul csípőjére tette a kezét.
- Szerettelek volna ismerni tizenhat éves korodban.
Paul kinyitotta a szemét. Már nem akarta, hogy örökké tartson ez a pillanat, sőt hirtelen úgy érezte, egyetlen másodpercig sem tud várni, sürgősen a tettek mezejére kell lépnie. - Nincs kedved... - Kiszáradt a torka, nagyot nyelt.
- Nincs kedved levetkőzni? - kérdezte rekedten.
- De igen. Csak... ha már a védekezésről beszéltünk...
- A tárcámban találsz... Az éjjeliszekrényen.

- Jó. - Flick felült, kifűzte a cipőjét, majd a padlóra dobta. Aztán fölállt, és kigombolta a blúzát. Paulnak feltűnt, milyen feszült. - Nem kel] sietned - mondta. - Előttünk az egész éjszaka.
Legalább két éve nem látott igazi nőt levetkőzni. Azóta a képeslapok fotóin koplalt, amelyeket a katonák a falra szoktak kitűzni, de azok a szívdöglesztő lányok mindig gyönyörű csipkés vagy selyem fehérneműben, észbontó fűzőkben, harisnyatartókban és átlátszó pongyolákban pózoltak. Flick viszont bő pamuttrikót viselt, és nem hordott melltartót. Paul rájött, hogy ezt a két szép, formás mellet, ami tantaluszi kínokat okozva rajzolódik ki a vékony trikó alatt, valószí- 1 nűleg nem kell alátámasztani. A lány már a szoknyáját is ledobta.
Fehér bugyiját vékony fodor díszítette a combja körül. Apró, de izmos teste úgy nézett ki, mint egy tornaórára átöltözött diáklányé, de Paul sokkal izgatóbbnak találta, mint az újságokból kivágott képeken látható szexbombákat. Flick újra lefeküdt.
- így már jobb? - kérdezte.
Paul végigsimította a csípőjét. Előbb a bőre melegét érezte, majd a puha pamutbugyit, aztán tenyere ismét a lány bőrére tévedt. De tudta, hogy Flick még nem oldódott fel, türelmesnek kell lennie. Erőt vett magán, és hagyta, hogy a lány szabja meg az iramot.
- Te még nem mesélted el nekem, milyen volt az első alkalom -mondta.
Legnagyobb meglepetésére Flick elpirult.
- Nem volt olyan szép, mint a tiéd.
- Miért?
- Mert egy szörnyű, poros kis sufniban történt.
Paul dühbe gurult. Hát miféle otromba vadállat lehetett az, aki egy ilyen rendkívüli teremtést valami ócska lyukba cipelt be egy gyors numerára?
- Hány éves voltál? - kérdezte felháborodva.
- Huszonkettő.
Paul arra számított, a lány majd azt feleli, tizenhét.
- Jézusom! Huszonkét éves korodban már kényelmes ágyat érdemeltél volna!
- Nem azon múlt - dünnyögte Flick.
A férfi látta rajta, hogy kezd megnyugodni. Biztatta, hogy meséljen még egy kicsit.
- Hanem? Mi volt a baj?
- Valószínűleg az, hogy én nem is akartam igazán, csak rádumáltak.
- Nem szeretted azt a fickót?
- De igen, csak úgy éreztem, még nincs itt az ideje.
- Hogy hívták?
- Inkább nem mondom meg.
Paul sejtette, hogy Flick férje, Michel volt az illető, és úgy döntött, nem feszegeti tovább a témát. Megcsókolta a lányt, és megkérdezte: -Megsimogathatom a melledet?
- Azt teszel velem, amit csak akarsz.
Ezt még soha senki nem mondta a férfinak. Megdöbbentette, ugyan-
akkor felizgatta Flick őszintesége, és hozzálátott, hogy kifürkéssze teste legrejtettebb titkait. Eddigi tapasztalataiból úgy tudta, ilyenkor a legtöbb nő lehunyja a szemét, de Flick továbbra is kíváncsian és vágya-kozva nézett rá - szinte lángra gyújtotta a tekintetével. Paul úgy érezte, ezzel a figyelmes pillantással inkább a lány fürkészi ki az ó' titkait. Két tenyere Flick hetyke, formás mellére tapadt, ujjai a szégyeló's mellbimbókkal ismerkedtek, s lassan megtanulták, mivel szerezhetnek örömet nekik. Lehúzta Flick bugyiját, és megpillantotta a dús, mézszínű, göndör szeméremszó'rzetet, alatta, bal oldalt pedig egy kis anyajegyet - mintha tea csöppent volna oda. Lehajtotta a fejét, s ezt a parányi foltot csókolta meg, miközben arányló szőrszálak csiklandozták az ajkait, és nyelve megízlelte a szó'ke pihe között megcsillanó nedvességet.

Érezte, hogy a lány idegessége elillant, s most már készen áll, hogy átadja magát a gyönyörnek. Ernyedten, önfeledten, kitárt karral, szétvetett lábbal feküdt az ágyon, akár egy tengeri csillag, de megemelte a csípőjét, s ő élvezettel, lassan nyalogatni kezdte a duzzadt szeméremajkakat. Flick mozdulatai egyre sürgetőbbé váltak.
Hirtelen félretolta Paul fejét. Kipirult arccal, zihálva kapkodta a le-vegó't. Az éjjeliszekrényen heverő tárca után nyúlt, kinyitotta, s megtalálta benne a gumióvszert. Három lapult egy kis papírtasakban. Remegő kézzel föltépte a tasakot, kivette az egyik kotont, és a férfi hímvesszőjére húzta, majd lovagló ülésben elhelyezkedett a hanyatt fekvő Paulon. Aztán lehajolt hozzá, megcsókolta, s a fülébe súgta: - De jó, hogy bennem vagy! - Végül ismét fölegyenesedett, és mintha nyeregben ülne, mozogni kezdett. - Vedd le a trikódat - kérte Paul. Flick kibújt a könnyű pamutingből.
A férfi tágra nyílt szemmel bámulta a föléje magasodó, összpontosított figyelmet tükröző szép női arcot és az elbűvölő táncot lejtő pompás melleket. Úgy érezte, ő a legszerencsésebb fickó a világon. Azt kívánta, bárcsak örökké tartana ez a csoda: ne virradjon rájuk a reggel, ne Jegyen holnap, se repülőgép, se ejtőernyő', se háború. Arra gondolt, hogy nincs jobb dolog az életben a szerelemnél.
Amikor véget ért a varázslat, Flick első gondolata az volt: mit fogok mondani Michelnek?
De nem szomorkodott. Szíve csordultig megtelt vággyal és a Paul
iránt érzett szerelemmel. Pár nap alatt meghittebb, bizalmasabb kapcsolatba került vele, mint Michellel bármikor. Élete hátralévő részében mindennap szeretkezni akart vele. Rájött, hogy épp ez a baj: a házasságának egyszer s mindenkorra vége, és ezt rögtön meg kell mondania Michelnek, amint legközelebb találkozik vele, mert pár percig sem tud úgy tenni, mintha még mindig szeretné.
Paul előtt Michel volt az egyetlen férfi az életében. Soha senki mással nem feküdt le. Ezt Paulnak is szívesen elmesélte volna, de úgy érezte, hűtlenné válik Michelhez, ha beszél róla, sőt nemcsak egyszerű házasságtörést követ el, hanem aljas árulást is. Úgy döntött, egyszer majd bevallja Paulnak, hogy ő mindössze a második - és a legjobb - szeretője, de Michelt és a szexuális életüket sosem fogja kitárgyalni vele.
Paullal azonban nemcsak a szex volt más, hanem ő maga is másképp viselkedett. Michelt soha nem faggatta úgy a régi szerelmeiről, mint Pault, és egyszer sem mondta neki, hogy azt teszel velem, amit ukarsz. Kotont se húzott a hímvesszőjére, szeretkezés közben sem ült rajta lovagló ülésben, és nem suttogta a fülébe: de jó, hogy bennem
vagy!
Amikor lefeküdt Paul mellé az ágyra, mintha a másik énje bújt volna ki belőle, s éppúgy átváltozott, mint Mark, amint betette a lábát a Criss-Cross Clubba. Egyszer csak úgy érezte, bármit kimondhat, ami eszébe jut, bármit megtehet, amihez kedve szottyan, és végre önmaga lehet anélkül, hogy szorongania kéne, mit gondol majd róla Paul.
Michel mellett sosem élt át ehhez foghatót. Kezdetben a tanítványa volt, imponálni akart neki, így igazából nem válhatott egyenrangúvá vele. És később is mindig arra törekedett, hogy Michel megdicsérje, a férjének azonban egyáltalán nem volt fontos az ő véleménye. Az ágyban sem a saját boldogságát kereste, hanem Michelnek akart örömet szerezni.
- Min töröd a fejed? - kérdezte Paul egy idő után.
- A házasságomon - felelte Flick.
- Mi a probléma vele?
Flick azon tűnődött, mennyit valljon be. Paul ugyan este azt mondta, feleségül akarja venni, de ez még a nappaliban történt, mielőtt ő bejött a szobájába, és a néphagyomány szerint a férfiak sosem veszik feleségül azt a lányt, aki az esküvő előtt lefekszik velük. Flick persze a saját tapasztalatából tudta, hogy ez nem mindig igaz,
elvégre Michel elvette. Ennek ellenére úgy döntött, nem kell mindent Paul orrára kötnie.
- Az, hogy vége - felelte.

- Drasztikus elhatározás.
Flick felkönyökölt, és a férfira nézett.
- Talán zavar?
- Épp ellenkezőleg! Remélem, ez azt jelenti, hogy újra találkozhatunk.
- Komolyan gondolod? Paul átölelte.
- Ki sem merem mondani, milyen komolyan.
- Nem mered? Miért?
- Mert attól félek, elriasztalak. Este annyi ostobaságot hordtam össze.
- Arról, hogy feleségül veszel, és rengeteg gyerekünk lesz?
- Azt is komolyan gondoltam, de túlságosan otromba és rámenős voltam.
- Nem baj - nyugtatta meg Flick. - Aki állandóan jól nevelt és kifogástalanul udvarias, az nem mindig őszinte. Sokszor jobban esik, ha az embernek kertelés nélkül a képébe vágják az igazat.
- Ez még sosem jutott eszembe, de valószínűleg így van.
Flick megcirógatta a férfi arcát, és látta rajta a sűrű borostát. Rájött, hogy hajnalodik, egyre világosabb lesz. Erőt kellett vennie magán, hogy ne nézze meg az óráját: nem akarta tudni, mennyi időt tölthetnek még együtt.
Úgy simította végig Paul arcát, mintha ujjai hegyével fel akarná térképezni a vonásait: a bozontos szemöldökét, a mélyen ülő szemét, a nagy orrát, az ellőtt fülét, a markánsan előreugró állat.
- Van meleg vized? - kérdezte hirtelen.
- Igen, ez flancos szoba. A sarokban találod a mosdókagylót. Flick fölkelt.
- Mit csinálsz? - kérdezte Paul.
- Te csak maradj nyugton! - Flick mezítláb átvágott a szobán, közben érezte a testén a férfi tekintetét, s azt kívánta, bárcsak valamivel keskenyebb lenne a csípője. A mosdókagyló fölött, a polcon egy poharat, benne fogkrémet és francia gyártmányú fogkefét látott, a pohár mellett pedig borotvát, borotvapamacsot s kis tálkában borotvaszap- | pánt talált. Kinyitotta a melegvíz-csapot, alátartotta a pamacsot, majd
habot vert a tálkában. A válla fölött hátrasandított Paulra, aki egyfolytában őt bámulta.
- Nagy a fenekem! - mondta neki. A férfi elvigyorodott.
- Egyáltalán nem!
Flick visszament az ágyhoz. Paul elképedve meredt a habra.
- Mit akarsz ezzel?
- Megborotvállak!
- Miért?
- Majd megtudod.
Beszappanozta a férfi arcát, aztán fogta a borotvát, és meleg vizet eresztett a fogmosó pohárba. Ismét lovagló ülésben helyezkedett el Paul combján, éppúgy, mit szeretkezés közben, és óvatos, gyöngéd mozdulatokkal lehúzta a borostát.
- Hol tanultad ezt? - kérdezte Paul.
- Ne beszélj, mert megváglak - szólt rá Flick. - Sokszor láttam, ahogy anyám az apámat borotválta. A papa ivott, és a végén már úgy remegett a keze, hogy nem tudta tartani a borotvát, így aztán mindennap anyám tüntette el a szakállát. Emeld fel az álladat!
Paul engedelmeskedett, és Flick a nyaka érzékeny bőrét is megborotválta. Amikor végzett, egy darab puha flanelt mártott a meleg vízbe, letörölte a maradék habot a férfi arcáról, majd tiszta törölközővel felszárította a vízcseppeket. - Egy kis arckrém is rád férne, de fogadni mernék, hogy az szerinted nem elég férfias.
- Még sosem jutott eszembe, hogy krémeznem kéne a képemet.
- Csak úgy mondtam. Ne is törődj vele.
- És most?

- Emlékszel még, mit csináltál, mielőtt fölkaptam a tárcádat?
- Igen.
- Nem voltál kíváncsi, miért nem hagyom, hogy folytasd?
- Azt hittem, elfogyott a türelmed, és... többre vágysz.
- Nem. A borostád nagyon dörzsölte a bőrömet, épp ott, ahol a legérzékenyebb.
- Jaj, ne haragudj!
- Ami az illeti, most jóváteheted. Paul összeráncolta a szemöldökét.
- Hogyan?
- Öregem, Einstein elbújhatna melletted! - Flick úgy tett, mintha kétségbeesne ennyi értetlenség láttán. - Most, hogy már nem borostás a képed...
- Heuréka! Hát ezért borotváltál meg? Naná! Szóval azt akarod, hogy...
Flick hanyatt feküdt, és mosolyogva széttárta a lábát. - Elég ez a finom célzás, vagy részletesen kifejtsem, mire gondolok? Paul nevetett.
- Kezdem kapiskálni - mondta, és a lány fölé hajolt. Flick lehunyta a szemét.

28

A régi bálterem a kastély lebombázott nyugati szárnyában volt, de csak az egyik része sérült meg - itt poros halomban állt a törmelék, a kockakő és a díszesen faragott oromzat meg a festett fal jó néhány szétlőtt darabja -, a másik része azonban épségben maradt. Festői látvány, ahogy a reggeli napfény beárad a plafonon tátongó hatalmas lyukon, és megvilágítja a ledőlt oszlopokat, gondolta Dieter; olyan, mint egy ókori romokat ábrázoló kép, Viktória királynő idejéből.
Úgy döntött, a bálteremben tart eligazítást a csoportnak, mert ezen a helyiségen kívül csak Weber irodája lett volna alkalmas erre a célra, és nem akarta, hogy az emberek tévedésből azt higgyék, Willi a főnök. Nagy fekete táblát állíttatott fel arra a kis dobogóra, amelyen valószínűleg a zenekar játszott annak idején. Az emberek az épület többi szobájából hoztak maguknak székeket, és ötösével, négy takaros sorban helyezkedtek el a dobogó előtt. Hiába, a német rendszeretet, mo-solyodott el Dieter; a hanyag, fegyelmezetlen franciák biztosan az egész teremben szétszóródva ültek volna le. A csoportot Weber állította össze, s természetesen fönt, a dobogón trónolt, ezzel is hangsúlyozva, hogy parancsnokként, és nem Dieter alárendeltjeként van jelen.
Pedig az akció sikerét semmi sem veszélyezteti jobban, mint két azonos rangú, ám egymással ellenséges viszonyban lévő parancsnok jelenléte, gondolta Dieter.
Krétával fölrajzolta a táblára Chatelle jól áttekinthető térképét. A kis faluban mindössze három jókora ház állt - valószínűleg gazdasági épületek vagy borászati üzemek -, ezenkívül hat parasztkunyhó meg a pékség, semmi más. Az épületek egy útkereszteződés körül csoportosultak, tőlük északra, nyugatra és délre a szőlőskertek terültek el, keletre meg az egy kilométer hosszú legelő, amit egy nagy tó szegélye-
zett. Dieter sejtette, hogy a falubeliek azért legeltetik a teheneiket épp ezen a mezőn, mert a földje túl nedves a szőlőtermeléshez.
- Az ejtőernyősök nyilván a legelőn akarnak landolni - mondta az embereknek. - Bizonyára mindig ezt a sík területet használják le- és felszállópályának, mert bőven elég egy Lysandernek, sőt a hossza még egy Hudsonnek is megfelel. A mellette lévő tó ideális tájékozódási pont, hiszen jól látható a levegőből. A mező déli végében álló marhaistálló pedig valószínűleg remek búvóhely a repülőgépre váró fogadóbizottságnak.
Egy pillanatra elhallgatott, aztán folytatta: - Mindenki jól jegyezze meg a következőt: azt akarjuk, hogy az ejtőernyősök zavartalanul le-szálljanak. Ez a legfontosabb! Semmit sem szabad tennünk, amivel akár a fogadóbizottságnak, akár a pilótának elárulhatjuk, hogy jelen vagyunk. Csendben kell lennünk, és láthatatlanná kell válnunk. Ha a gép visszafordul, és az

ügynökökkel a fedélzetén hazatér Angliába, ritka, talán soha vissza nem térő alkalmat szalasztunk el, ugyanis az egyik ejtőernyős egy olyan nő, akitől információt szerezhetünk az észak-franciaországi Ellenállás sejtjeinek a túlnyomó részéről - persze csak akkor, ha sikerül elkapnunk.
Most Weber is megszólalt, fó'leg azért, hogy emlékeztesse az embereit: ő is a világon van.
- Engedjék meg, hogy magam is alátámasszam mindazt, amit Franck őrnagytól hallottak. Ne kockáztassanak! Ne tegyenek semmit, ami feltűnő lehet! Szigorúan ragaszkodjanak a tervhez!
- Köszönöm, őrnagy - fordult hozzá Dieter, majd ismét a csoportra nézett. - Hesse hadnagy kétfős egységekre osztotta önöket, A-tól L-ig. A térképen minden épületet egy-egy egység betűjével jelöltem meg. Pontosan húsz órakor fogunk megérkezni a faluba. Villámgyorsan behatolunk az épületekbe. Az összes helybeli lakost a három nagy ház egyikébe visszük, amelynek la maison Grandin a neve, és az akció végéig ott tartjuk fogva őket.
Az egyik férfi fölemelte a kezét.
- Schuller! - szólította parancsoló hangon Weber. - Beszélhet!
- Kérdezni szeretnék valamit, uram. Mi lesz, ha az Ellenállás emberei bemennek valamelyik házba? Ha üresen találják, gyanút foghatnak.
Dieter bólintott.
- Jó kérdés, de nem hiszem, hogy sor kerül ilyesmire. Szerintem a fogadóbizottság tagjai nem idevalósiak. Az ejtőernyősök általában nem
olyan helység közelében landolnak, ahol szimpatizánsok élnek, mert ez fölöslegesen növelné a kockázatot. Fogadni merek, hogy sötétedés után érkeznek, és egyenesen a tehénistállóba mennek. Eszük ágában sem lesz zaklatni a falubelieket.
- Az Ellenállás rendszerint így jár el, ha ügynököket fogad. Nyilván ezúttal sem lesz másképp - jelentette ki Weber olyan hangon, ahogy egy orvos közli a diagnózist.
- A maison Grandin lesz a főhadiszállásunk Weber őrnagy parancsnoksága alatt - folytatta Dieter, aki ezzel a húzással akarta távol tartani Willit az akciótól. - A foglyokat alkalmas helyre fogjuk bezárni, ideális esetben a pincébe. Gondoskodnunk kell róla, hogy csendben maradjanak, mert hallanunk kell, amikor előbb a fogadóbizottság járműve, majd később a repülőgép megérkezik.
- Ha bármelyik fogoly tartósan zajt csapna, agyonlőhetik - szólt közbe Weber.
Ismét Dieter vette át a szót. - Amint bezártuk a falubelieket, az A, B, C és D egységek elrejtőznek a Chatelle-ba vezető út mentén, és ha a faluba érkező járműveket vagy személyeket észlelnek, azonnal jelentik a rövidhullámú rádión, de ennél többet nem tesznek. Nem akadályozzák meg, hogy bárki bejusson Chatelle-ba, és semmiképpen sem árulják el, hogy a helyszínen tartózkodnak. - Körülnézett a teremben, s azon tűnődött, vajon van-e ezeknek a gestapósoknak elég sütnivaló-ja ahhoz, hogy teljesítsék a parancsait. Nem nagyon bízott benne.
- Az ellenségeinknek el kell szállítaniuk innen a hat ejtőernyőst meg a fogadóbizottság tagjait, tehát teherautóval, busszal vagy több kocsival kell idejönniük. Azt hiszem, ezen a kapun fognak behajtani a legelőre - ebben az évszakban elég száraz a talaj, tehát nem áll fenn a veszély, hogy elakadnak az ingoványban -, és itt, a kapu meg az istálló között parkolnak. - Dieter megmutatta a térképen a pontos helyet.
- Az erős fényű elemlámpákkal felszerelt E, F, G és H egységek a tóparton, ebben a facsoportban húzódnak meg. Az I és J egységek a maison Grandinban maradnak, hogy őrizzék a foglyokat, és Weber őrnaggyal az élen védjék a harcálláspontot. - Dieter azért eszelte ki ezt a tervet, mert nem akarta, hogy Weber a közelében legyen, amikor letartóztatja az ügynököket. - A K és L egységek velem jönnek. Itt, a tehénistálló közelében lévő sövény mögött fogunk várakozni. - Hans jó előre kiderítette, kik a legjobb céllövők a csoportban, és Dieter mellé osztotta be őket.

- Én állandó rádiókapcsolatban leszek valamennyi egységgel, és a legeion személyesen fogom vezetni az akciót. Amikor meghalljuk, hogy közeledik a repülőgép - semmit sem teszünk! Amikor meglátjuk az ejtőernyősöket - semmit sem teszünk! Figyelemmel kísérjük a földet érésüket, majd kivárjuk, míg a fogadóbizottság összeszedi és a parkoló járművekhez kíséri őket. - Dieter, elsősorban Weber miatt, az eddigieknél jóval hangosabban hozzátette: - Amíg az egész társaság össze nem gyűlik a kocsik közelében, senkit sem tartóztatunk le! - Tudta, hogy az emberek nem fogják elhamarkodni a dolgot, hacsak egy izgá-ga parancsnok nem ad utasítást nekik.
- Csak akkor lépünk akcióba, amikor jelt adok. Ettó'l a pillanattól kezdve az A, B, C és D egységek mindenkit letartóztatnak, aki megkí-' sérel behatolni a faluba, vagy távozni próbál onnan. Ez a parancs egészen addig érvényes, amíg le nem fújom az akciót. Az E, F, G és H egységek bekapcsolják, és az ellenségre irányítják az elemlámpájukat. A K és L egységek velem együtt megközelítik az ellenállókat meg az ejtó'ernyősöket, majd letartóztatják őket. Senki sem lőhet rá az ellenségre! Világos?
Schuller, alighanem a csoport esze, ismét fölemelte a kezét.
- És mit tegyünk, ha ők nyitnak tüzet?
- Semmi szín alatt ne viszonozzák! Holtan nem vesszük hasznát ezeknek az embereknek. Ha tüzelnek magukra, hasaljanak le, és továbbra is világítsák meg ó'ket! Kizárólag az E és F egységnek engedélyezem a fegyverhasználatot, de senkit sem lőhetnek agyon, csak megsebesíthetik az ellenséget, mert ki akarjuk hallgatni az ejtőernyősöket.
A teremben megszólalt a telefon. Hesse fölkapta a kagylót.
- Önt keresik, uram - mondta Dieternek. - Rommel főhadiszállása. Tökéletes időzítés, gondolta Dieter, miközben a készülékhez lépett.
Korán reggel fölhívta Walter Goedelt La Roche-Guyone-ban, és üzenetet hagyott neki, hogy hívja vissza. Most szívélyesen üdvözölte, aztán megkérdezte: - Walter, drága barátom, hogy van a tábornagy?
- Remekül! Mit óhajt? - csattant fel a tőle megszokott parancsoló hangon Goedel.
- Arra gondoltam, talán a tábornagy tudni szeretne róla, hogy ma éjjel egy kis akcióra készülünk - szabotőröket akarunk letartóztatni, abban a pillanatban, amint megérkeznek. - Dieter tétovázott, vajon a részleteket is elmondhatja-e telefonon, de úgy döntött, megteheti: a német hadsereg vonalán beszél, nem valószínű, hogy az Ellenállás
lehallgatja. Amellett tudta, hogy Goedel támogatása életbevágóan fontos a sikerhez. - Információim szerint az egyik külföldi ügynök értékes adatokkal szolgálhat az Ellenállás számos sejtjéről.
- Kitűnő'! - válaszolta Goedel. - Történetesen Párizsból hívom. Kocsival mennyi idő" alatt érek Reimsbe? Két órán belül?
- Inkább hármat szánjon rá.
- Remek! Magam is részt akarok venni a rajtaütésben.
Dieter el volt ragadtatva az ötlettől. - Természetesen semmi akadálya, ha a tábornagy úrnak ez a kívánsága - mondta. - Legkésőbb tizenkilenc óra harminc percre legyen a Sainte-Cécile-i kastélyban. -Weberre nézet, aki kissé elsápadt.
- Ott leszek. - Goedel letette a telefont. Dieter visszaadta a kagylót Hessének.
- Rommel marsall számysegédje, Goedel ó'rnagy velünk tart ma éjjel - közölte diadalittasan. - Egy okkal több, hogy minden úgy menjen, mint a karikacsapás! - Körülnézett a teremben, rámosolygott az emberekre, s végül Weber ábrázatán pihent meg a tekintete. - Mit szólsz ehhez az óriási szerencséhez?

A Csókacsapat egész délelőtt észak felé utazott. Kis autóbuszuk lassan döcögött az erdők lombsátra alatt és a zöldellő búzamezők mellett húzódó cikcakkos úton, hogy az egymást követő álmos vásárvárosokon áthaladva nyugati irányból kerülje meg Londont. A békés vidéken nyoma sem látszott a háborúnak, sőt szemmel láthatólag a 20. század viharai sem tettek kárt benne. Flick szívből remélte, hogy ez örökre így is marad. Miközben átkanyarogtak a középkort idéző" Winchesteren, neki egy másik püspöki székhely, Reims jutott eszébe, ahol most egyenruhás nácik parádéznak az utcákon, és lépten-nyomon fekete gestapós kocsikat lát az ember. Hálát adott Istennek, hogy a La Manche-csatornánál megálltak a németek. Paul mellett ülve egy ideig a tájat nézte, majd - a szeretkezéssel töltött éjszaka után - fejét a férfi vállára hajtva mély álomba merült.
Délután kettőkor érkezek meg a bedfordshire-i Sandybe. A busz végiggördült a falu főutcáján, aztán befordult egy keskeny erdei ösvényre, s végül megállt a Tempsford House-nak nevezett hatalmas udvarház előtt. Flick sokszor járt már itt, a tempsfordi reptér közelében, ahol az ellenséges területre induló ügynökök gyülekeztek. Rögtön elszállt a nyugalma, amint megpillantotta a 18. században épült elegáns kastélyt, amely számára a repülőút eló'tti utolsó órák elviselhetetlen feszültségét jelképezte.
Az ebédről már lekéstek, de teát és szendvicset még kaptak az ebédlőben. Flick csak a teát itta meg; olyan ideges volt, hogy egyetlen falat se ment le a torkán. A többiek azonban jól belakmároztak, majd a személyzet fölkísérte őket a szobájukba.
Nem sokkal később egy nó' várt rájuk a könyvtárban, ami inkább a filmstúdiók jelmeztárára emlékeztetett. A fogasokon kabátok, ruhák lógtak, a polcokon kalapdobozok és kartonskatulyák sorakoztak. Utób-
biak tartalmáról egy-egy címke árulkodott: Fehérnemű, Harisnya, Zsebkendő. A szoba közepén elhelyezett kecskelábú asztalon varrógépek álltak.
E különös jelmeztár minden egyes darabja fölött a karcsú, ötven körüli Madame Guillemine rendelkezett, aki csinos ingruhájához divatos kis blézert viselt. Az orra hegyén szemüveg billegett, a nyakában mérőszalag lógott, és tökéletes franciasággal, párizsias kiejtéssel szólította meg a lányokat.
- Mint bizonyára tudják, a francia ruhák egészen mások, mint az angolok. Nem állítanám, hogy elegánsabbak, de maguk is tisztában vannak vele, hogy... igenis sokkal elegánsabbak - közölte jellegzetesen franciás vállrándítással, és a Csókalányok jót nevettek.
Nem csak az eleganciáról van szó, gondolta Flick elkomolyodva: a francia blézerek körülbelül húsz-huszonöt centivel hosszabbak, mint a nálunk kaphatók, és a ruhák ezenkívül is sok mindenben különböznek az Angliában készült holmiktól. A látszólag jelentéktelen, apró eltérések akár végzetesek is lehetnek - könnyen lebuktathatják az ügynököt. Épp ezért a jelmeztárban található ruhákat egytől egyig Franciaországban vásárolták, vagy menekültektől szerezték, akik angol ruhákat kaptak cserébe, esetleg az itteni varrónők a legcsekélyebb részletekre is gondosan ügyelve lekopírozták az eredeti francia modelleket, aztán jó ideig hordák őket, nehogy vadonatújnak látsszanak.
- Nyár van, tehát kartonruhákat, könnyű, vékony gyapjúkosztümöket és esőköpenyeket, ballonokat ajánlok - folytatta Madame Guillemine. A varrógépek előtt ülő két fiatal nőre mutatott. - Ha kell, a segédeim a hölgyekre igazítják a kiválasztott darabokat, hogy minden tökéletesen álljon rajtuk.
- Meglehetősen drága, de kissé viseltes holmikra van szükségünk -magyarázta Flick. - Azt akarom, hogy köztiszteletben álló dámáknak hassunk, ha netán a Gestapóval kerülünk szembe. - Úgy vélte, ha majd takarítónőknek kell kiadniuk magukat, egyszerűen leveszik a kalapjukat, a kesztyűjüket meg az övüket, és e kiegészítők nélkül mindjárt nem lesznek olyan elegánsak.
Madame Guillemine elsőként Rubyhoz fordult. Egy pillanatig figyelmesen nézte, aztán leakasztott a fogasról egy sötétkék ruhát meg egy rozsdavörös esőkabátot.

- Próbálja fel őket. Ez ugyan férfikabát, de Franciaországban manapság senki sem engedheti meg magának, hogy finnyásán válogas-
son. - A szoba túlsó sarkára mutatott. - A spanyolfal mögött átöltözhet. A szégyellősek pedig bemehetnek az íróasztal mögött nyíló kis próbafülkébe. Úgy tudjuk, ez valaha afféle városzoba volt, ahová a kastély tulajdonosa olyankor zárkózott be, ha szennylapokat akart olvasgatni. - A lányok ezen is nevettek, kivéve Flicket, aki már sokszor halottá Madame Guillemine-tól a mókás kis sztorit.
A varrónő'most Gretát vette szemügyre, de továbblépett, mondván: - Magának majd később keresek megfelelő öltözéket. - Kiválasztotta a Gellynek, Dianának és Maude-nak szánt holmikat, s amikor a lányok bevonultak a spanyolfal mögé, ő Flickhez fordult.
- Ez valami tréfa? - kérdezte suttogva.
- Mire céloz?
Madame Guillemine Gretára nézett. - Maga férfi!
Flick felhördült, és hátat fordított, hogy ne látsszon rajta a csalódás. A varrónő másodpercek alatt átlátott a szitán, Greta hiába álcázta magát. Ez rossz ómen, gondolta csüggedten.
- Sokakat bolonddá tehet, de engem nem - folytatta a Madame. -Én rögtön meg tudom állapítani, férfival vagy nővel állok-e szemben.
- Miből? - kérdezte Greta. Madame Guillemine vállat vont.
- A testalkatából, a méreteiből... Semmi nem stimmel. A válla túl széles, a csípője túl keskeny, és a lába izmosabb, a keze meg nagyobb a kelleténél. A szakértőnek első ránézésre feltűnik az ilyesmi.
- A feladatunk úgy kívánja, hogy Gretának nőnek kell lennie - közölte bosszúsan Flick. - Legyen szíves, tegyen meg mindent az ügy érdekében.
- Én természetesen igyekszem, de az isten szerelmére kérem, ügyeljen rá, nehogy egy varrónő' szeme elé kerüljön!
- Emiatt ne fájjon a feje! A Gestapo nemigen alkalmaz önhöz hasonló sasszemű hölgyeket - felelte Flick, de korántsem volt olyan magabiztos, amilyenek látszott, csak nem akarata elárulni Madame Guillemine-nek, mennyire aggasztja ez a probléma.
A varrónő ismét tetőtől talpig végigmérte Gretát, aztán közölte: -Élesen elütő színű szoknyát és blúzt adok magára háromnegyedes kabáttal, hogy ne hasson ilyen magasnak. - Összeválogatta a ruhadarabokat, majd Greta kezébe adta őket.
Greta savanyú képet vágott. Jobban kedvelte a pompás ruhakölteményeket - de nem panaszkodott.
- Azt hiszem, jobb lesz, ha szégyenlősen bezárkózom a próbafülkébe - mondta.
A Madame Flicket hagyta utoljára.
- Ezt az almazöld ruhát javasolom a hozzá való kabátkával, mert a színe jól kiemeli a szemét. Nem túl feltűnő, viszont nagyon csinos. Ha bajba kerül, az elbűvölő külső talán a segítségére lesz.
A bő ruha úgy hullámzott Flick körül, mintha egy sátor borult volna rá, de ő széles bőrövet csatolt karcsú derekára, és Madame Guillemine lelkendezve felkiáltott: - Nahát! Éppolyan elegáns, mint egy francia lány! - Flick persze nem árulta el neki, hogy az öv nélkülözhetetlen kellék: a pisztolytáskát kell pótolnia.
Most már mindnyájan az új ruhákban illegették magukat, s vihogva korzóztak föl-alá a szobában. Madame Guillemine jól választott, a lányok mindennel meg voltak elégedve, de néhány holmi igazításra
szorult.
- Amíg a segédeim dolgoznak, a hölgyek talán tekintsék meg a kiegészítőket - tanácsolta a varrónő.
A Csókalányok villámgyorsan levetkőzték a gátlásaikat, és hamarosan egy szál bugyiban-kombinéban vetették rá magukat a kalapokra, a cipőkre, a sálakra meg a retikülökre. Flick

látta, hogy a rájuk leselkedó'veszélyről teljesen megfeledkezve felhőtlenül örülnek a soksok újdonságnak.
Végre Greta is előkerült a próbafülkéből. Lélegzetelállítóan szép volt. Flick kíváncsian nézte, hogyan sikerült elérnie ezt a frenetikus hatást. A sima fehér blúz így, felhajtott gallérral, kimondottan divatos darabnak látszott, a pelerinszerűen panyókára vetett ormótlan kabát pedig hanyag eleganciát kölcsönzött a nővé átvedlett férfi megjelenésének. Madame Guillemine egy szót sem szólt, csak felhúzta a szemöldökét.
Flick ruháját föl kellett hajtani. Amíg a segédek ezen fáradoztak, ő tüzetesen megvizsgálta a kabátkát. Jó ideje dolgozott titkos ügynökként, így éles szemét a legapróbb részlet sem kerülte el. Gondosan ellenőrizte a varrásokat, a bélést, a gombokat és a zsebeket, hogy meggyőződjön róla: minden megfelel a jelenleg érvényes francia szabványoknak. Nem talált hibát. A gallérra varrt címkén ezt olvasta: „Galeries Lafayette".
Egy mindössze nyolc centi hosszú, rövid nyelű, vékony pengéjű, rendkívül éles kést mutatott Madame Guillemine-nek, amit keskeny, kétoldalt perforált bőrtokban hozott magával.
- Arra kérem, varrja ezt kabátom hajtókája alá - mondta.
- Semmi akadálya - bólintott a Madame.
Aztán minden lánynak kiosztott két váltás francia címkéjű fehérneműt. Kinek-kinek csalhatatlan pontossággal választotta ki a megfelelő' méretet, só't a Csókalányok ízlését is tökéletesen eltalálta: Gelly fűzőket, Maude csinos csipkebugyikat, Diana puritán, drótmerevító's melltartókat, Flick és Ruby pedig egyszerű pamuttriókat kapott.
- A zsebkendó'kön különböző' reimsi mosodák jelzései találhatók -jelentette ki némi büszkeséggel.
Végül megmutatta a táskakollekciót, amelyben vászonzsák, könnyű útitáska, hátizsák és olcsó vulkánfíber bőrönd egyaránt akadt. Minden nó'nek átnyújtott egy-egy koffert. A lányok francia márkájú fogkefét, fogkrémet, púdert, cipó'pasztát, cigarettát és gyufát találtak a táskákban rejtó'zó' neszesszerben. Bár csak néhány napot kellett Franciaországban tölteniük, Flick ragaszkodott hozzá, hogy a csapat valamennyi tagja teljes felszereléssel induljon útnak.
- Ne felejtsétek el - figyelmeztette őket -, hogy kizárólag azt a holmit hozhatjátok magatokkal, amit ma délután kaptatok. Semmi mást! Megértettétek? Az életetek múlhat rajta!
A nőknek hirtelen eszébe jutott a veszély, amellyel néhány órán belül farkasszemet kell nézniük, és azonnal abbahagyták a viháncolást.
- Jól van - folytatta Flick. - Most pedig mindannyian menjetek föl a szobátokba, és a fehérneműt is beleértve tetőtől talpig öltözzetek át a francia ruhátokba, aztán gyertek vissza vacsorázni.
A kastély nagyszalonját bárrá alakították át. Amikor Flick belépett, tíz-tizenkét férfi üldögélt a pultnál, némelyik a Királyi Légierő egyenruhájában. Flick a korábbi tapasztalataiból már tudta, hogy hamarosan mindegyiket titkos repülőútra vezénylik Franciaországba. A ma estére beosztott pilóták nevét vagy fedőnevét fölírták egy nagy fekete táblára, azzal az idó'ponttal együtt, amikor el kell indulniuk a házból. Flick elolvasta a menetrendet:
Arisztotelész - 19:50
fenkins százados & Ramsey hadnagy - 20:05
Csókacsapat - 20:30
Colgate &¦ Bunter - 21:00
Géppuska, Paradoxon, Szaxofon - 22:05
Az órájára nézett. Fél hét volt. Még két órát kell kibírni, gondolta.
Leült a bárpulthoz, és körülnézett. Azon tűnődött, melyik fiú fog visszajönni, és melyik hal meg az ellenséges terepen. Egészen fiatal srácok is akadtak köztük. Cigarettáztak, vicceket meséltek, s úgy néztek ki, mint akiknek nincs semmi gondja-baja. Az idősebbek már megkeményedtek, megkeseredtek, s elkomorulva azzal a tudattal szopogatták a whiskyt vagy a gint, hogy talán most hajtják fel az utolsó pohár italt életükben. Flick a pilóták szüleire,

feleségére, barátnőjére, gyermekeire gondolt: a mai bevetés némelyiküknek soha el nem múló fájdalmat fog okozni.
Gyászos hangulatából döbbenetes látvány zökkentette ki. Simon Fortescue, az MI6 minden hájjal megkent, rókalelkű bürokratája lépett be a bárba szokásos hajszálcsíkos öltönyében - Denise Bouviere társaságában.
Flicknek leesett az álla.
- jaj, de örülök, hogy itt találom, Felicity! - lelkendezett Simon, és meg se várva, hogy Flick hellyel kínálja őket, máris odahúzott egy széket Denise-nek. - Én egy gintonikot kérek - szólt oda a mixernek. -Önnek mit rendelhetek, Lady Denise?
- Száraz martinit.
- És magának, Felicity?
Flick nem válaszolt a kérdésre.
- Denise-nek már Skóciában kéne lennie! - mondta.
- Nézze, ez biztosan valami félreértés. Lady Denise mindent elmesélt nekem arról a rendőrről, aki...
- Szó sincs félreértésről! - vágott közbe udvariatlanul Flick. - Denise alkalmatlannak bizonyult a feladatra, és kész.
A lány méltatlankodva felszisszent. Ismét Fortescue vette át a szót.
- Egyszerűen nem értem, hogy egy jó családból való, rendkívül intelligens teremtés miként bizonyulhatott alkalmatlannak...
- Úgy, hogy képtelen befogni a száját!
- Tessék?
- Fűnek-fának hadititkokat fecseg ki! Teljesen megbízhatatlan! Nem volna szabad megengedni, hogy szabadon mászkáljon!
- Undok kígyó! - hördült fel Denise.
Fortescue minden erejét összeszedve uralkodott magán.
- Ide figyeljen, Felicity. Fel kell világosítanom valamiről - suttogta,
nehogy más is meghallja. -A hölgy fivére, Inverlocky őrgróf, aki fölöttébb jó viszonyban van a miniszterelnökkel, személyesen keresett fel, és arra kért, járjak közben Denise érdekében, hogy ő is kivehesse a részét a háborús áldozatvállalásból. Beláthatja, kedvesem, milyen szörnyű illetlenség lenne megfosztani ettől a lehetőségtől. Flick nem tudta türtőztetni magát.
- Tisztázzuk, jól értettem-e! - mondta olyan hangosan, hogy egykét közelben ülő férfi fölkapta a fejét. - Ön szívességet akar tenni arisztokrata barátjának, s ezért azt kívánja tőlem, hogy magammal vigyem ezt a megbízhatatlan nőt az ellenséges területen végrehajtandó veszélyes misszióra. Erről van szó?
Miközben beszélt, Percy és Paul lépett be a terembe. Percy leplezetlen gyűlölettel meredt Fortescue-ra. Paul nem akart hinni a fülének.
- Jól hallottam? - kérdezte.
Fortescue folytatta: - Azért hoztam magammal Denise-t, mert az igazat megvallva rettentő kínos lenne a kormányzatnak, ha itthon maradna...
- Engem meg életveszélybe sodorna, ha magammal vinném! - szakította félbe Flick. - Fölöslegesen vesztegeti az idejét. Denise-t végérvényesen kizártuk a csapatból.
- Nézze, Clairet őrnagy, nem szívesen hozakodom elő a rangommal, de...
- Miféle rangjával?
- A gárda ezredeseként vonultam vissza a hadseregből...
- Nem önként vonult vissza, hanem nyugdíjba kellett mennie!
- ...és állami hivatalnokként olyan magas pozícióban vagyok, mint a katonaságnál egy dandártábornok!
- Ne nevettesse ki magát! - torkolta le Flick. - Hiszen épp most mondta, hogy már nem tartozik a hadsereg kötelékébe.

- Akkor is megparancsolom magának, hogy vigye magával Denise-t!
- Ebben az esetben meg kell fontolnom a dolgot - felelte Flick.
- Na látja, őrnagy! így mindjárt más. Biztosra veszem, hogy nem fogja megbánni.
- Rendben van. Megfontoltam. Az a válaszom az óhajára, hogy takarodjon innen a jó büdös francba!
Fortescue elvörösödött. Valószínűleg még egyetlen nő sem akadt, aki a francba küldte volna. Szóhoz sem jutott a döbbenettől, pedig ez i egyáltalán nem volt jellemző rá.
- Hát így vagyunk! - kiáltott fel Denise. - Most legalább kiderült, miféle közönséges némberrel állunk szemben!
- Téved! Nem Clairet őrnaggyal, hanem velem áll szemben - közölte Paul, majd Fortescue-hoz fordult. - Én vagyok az akció parancsnoka, és Denise-t a világ minden kincséért sem vagyok hajlandó bevenni a csapatba. Ha nem tetszik, hívja fel Montyt, és vele vitatkozzon.
- Jól mondja, fiam - tette hozzá Percy.
Fortescue végre rátalált a hangjára. Mutatóujjával Flicket fenyegetve kijelentette: - Eljön még az a pillanat, Miss Clairet, amikor megbánja, hogy így merészelt beszélni velem! - Leszállt a magas bárszékről. - Nagyon sajnálom, Lady Denise, de azt hiszem, jobb lesz, ha távozunk. Itt már nincs semmi keresnivalónk.
- Volt képe idehozni ezt az ostoba szószátyár libát! - morogta a bajusza alatt Percy, amikor Fortescue és Denise kiment a bárból.
- Ne is törődj vele. Gyerünk vacsorázni! - javasolta Flick.
A többiek már összegyűltek az ebédlőben, és rájuk vártak. Amint a Csókacsapat nekilátott az utolsó angol vacsorának, Percy értékes ajándékot adott át minden lánynak: a dohányosoknak ezüst cigarettatárcát, a többieknek arany púdertartót.
- Francia fémjelzés van bennük, úgyhogy nyugodtan magukkal vihetik őket - mondta. A nők kitörő örömét látva pár pillanatig hallgatott, aztán lehűtötte a kedélyeket. - Az ajándék persze hasznos célt is szolgál, mert ha nagy pácba kerülnek és megszorulnak, az efféle csecsebecséket könnyen bevághatják a zaciba.
A Csókalányok bőséges vacsorát kaptak - akár lakomának is lehetett nevezni ezekben az ínséges, háborús időkben -, és jóízűen bekebelezték. Flick nem volt éhes, de nagy nehezen mégis lenyomott egy jókora adag marhasültet, mert tudta, hogy ennyi húst egy egész hét alatt sem lát majd Franciaországban.
Vacsora után máris indulniuk kellett a repülőtérre. Fölmentek a szobájukba a francia táskájukért, és fölszálltak a buszra. Ismét egy vidéki úton döcögtek végig, áthajtottak a vasúti síneken, aztán kilyukadtak egy nagy kiterjedésű sík mezőre, amelynek a peremén gazdasági épületek sorakoztak. „Gibraltár-farm", hirdette a jelzőtábla, de Flick tudta, hogy a látszat csal: ez a Királyi Légierő tempsfordi bázisa, és a pajták valójában tökéletesen álcázott hangárok.
Bementek egy tehénistállóba, ahol a Királyi Légierő egyenruhás tisztje őrizte az acélállványokon álló harci felszerelést, de mielőtt ki-
osztották volna a nők között, mindenkit megmotoztak. Maude bőröndjében egy csomag angol cigarettát találtak; Diana zsebéből egy félig megfejtett keresztrejtvény került eló', amit a lány a Daily Mirrorból tépett ki, és megesküdött rá, hogy a repülö'gépen akarta hagyni; Gelly, a megrögzött hazárdjátékos pedig egy pakli kártyát rejtegetett, s minden egyes lapon jól látszott a Made in Birmingham felirat.
Paul kinek-kinek odaadta az igazolványát, az élelmiszerjegyeit és a ruhajegyeit, azonkívül gyűrött, mocskos ezresekben száz-százezer frankot számolt le a Csókák kezébe - ötszáz angol fontnak megfelelő' összeget, amennyiért két Fordot lehetett venni.
A felszereléshez fegyver is tartozott - egy .45-ös kaliberű Colt automata pisztoly meg egy éles, dupla pengéjű kommandós kés. Flicknek egyik se kellett. Inkább a kilencmilliméteres Browning automata fegyverét vitte magával, amit egyrészt azért szeretett jobban a KHP szabványos Colijánál, mert hét helyett kilenc töltény fért el a tárban, másrészt meg azért, mert

a géppisztolyba való kilencmilliméteres Parabellum lőszer is passzolt bele. A derekára csatolt széles bőrövbe nemcsak a revolvert tudta becsúsztatni, hanem végszükség esetén akár a géppisztolyt is. A biztos halált okozó, ám meglehetősen ormótlan kommandós késre meg azért nem volt szüksége, mert Madame Guillemine bevarrta a kabátja hajtókája alá azt a könnyű kis kést, amit bármelyik pillanatban, például igazoltatáskor is eló'ránthatott: mindössze úgy kellett tennie, mintha teljesen ártalmatlannak látszó mozdulattal ki akarná venni az iratait a belsó' zsebéből.
A Colton és a késen kívül Dianának egy Lee-Enfield vadászpuskát, Flicknek pedig egy hangtompítós Sten Mark II géppisztolyt utaltak ki.
A plasztik robbanóanyagot, amivel Gellynek kell majd megbénítania a telefonközpontot, hat egyenlő'részre osztották, hogy a nők akkor is végre tudják hajtani a feladatot, ha netán útközben egy-két zacskót elveszítenének.
- Hiszen ettó'l én is felrobbanhatok! - szörnyűködött Maude.
Gelly azonban megmagyarázta neki, hogy az anyag rendkívül biztonságos. - Ismertem egy lökött alakot, aki csokoládénak nézte, és evett beló'le - mondta, majd hozzátette: - Képzeld, kisanyám, még hasmenést se kapott tó'le!
Az akcióhoz hagyományos, gömbölyű Mills kézigránátokat ajánlottak fel Flicknek, amelyeknek a külsó' burka teknó'chéjra emlékezte-
tett, de ő ragaszkodott a négyszögletes kiszerelésű, többféle célra használható gránátokhoz, mert azok detonátornak is megfeleltek.
A lányok egy-egy töltó'tollat is kaptak - az üreges kupakban méregpirula rejtó'zött.
Aztán rájuk parancsoltak, hogy mindenki menjen vécére, mieló'tt fölveszi a pilótaruhát. Az overallon pisztolyzseb is volt, arra az esetre, ha az ügynöknek netán már a földet érés pillanatában fegyverrel kell védelmeznie magát, és sisak meg védó'szemüveg is járt hozzá. Végül a Csókák belebújtak az ejtó'ernyó' hevederébe.
Paul megkérte Flicket, hogy menjen ki vele egy pillanatra. Egészen mostanáig magánál tartotta az életbevágóan fontos fényképes belépő-ket, amelyekkel a Csókalányok takarítónó'nek álcázva juthatnak be a kastélyba - de ha a Gestapo elkapja őket, ezek az igazolványok rögtön elárulják a misszió célját. Paul úgy döntött, a biztonság kedvéért mindet Flickre bízza. A lelkére kötötte, hogy csak az utolsó percben ossza ki az iratokat, aztán megcsókolta.
Flick szenvedélyesen, nyelvét mélyen a férfi szájába dugva viszonozta a csókot. Szorosan magához ölelte Pault, s csak akkor engedte el, amikor már zihálva kapkodta a levegőt.
Paul a fülébe súgta: - Ne hagyd, hogy megöljenek!
Diszkrét köhintés rebbentette szét őket. Flick megérezte Percy pipafüstjének illatát, és kibontakozott Paul karjából.
Percy az őrnagyhoz fordult.
- A pilóta beszélni szeretne magával. A gépnél várja. Paul bólintott és elindult.
- Nyomatékosan figyelmeztesse a fickót, hogy Flick az akció parancsnoka! - szólt utána Percy.
- Nem felejtem el - felelte Paul.
Percy elkomorult arcát látva Flicknek rossz előérzete támadt.
- Mi a baj? - kérdezte.
Az ezredes összehajtott papírlapot húzott elő a zakója zsebéből, és a lány kezébe adta. - Motoros futár hozta Londonból, a KHP központjából, mielőtt elindultunk a házból. Tegnap éjjel érkezett Brian Standishtől - felelte, majd idegesen szippantott egyet a pipájából, aztán kifújta a füstöt.
Flick a lemenő nap fényénél elolvasta a dekódolt üzenetet, és hirtelen úgy érezte magát, mintha gyomorszájon vágták volna. Döbbenten nézett föl Percyre.
- Briant elfogta a Gestapo!

- Csak pár percig volt a markukban.
- Legalábbis az üzenet szerint.
- Van rá okod, hogy kételkedj benne?
- Ó, bassza meg! - kiáltott fel Flick olyan hangosan, hogy egy arra járó pilóta elképedve kapta föl a fejét, és rábámult. No' szájából nyilván nem szokott ilyen trágárságokat hallani. Flick dühösen összegyűrte a papírt, és földhöz vágta.
Percy nyomban lehajolt, fölkapta a galacsint, majd gondosan kisimította.
- Próbáljunk lecsillapodni, és józanul gondolkozni - mondta. Flick mély lélegzetet vett.
- Mindenki ismeri a szabályt - jelentette ki határozottan. - Ha egy ügynök bármilyen körülmények között az ellenség kezére kerül, az illetőt azonnal vissza kell hozni Londonba, és ki kell hallgatni!
- Ha Briant visszahozzuk, ott fogsz állni rádiós nélkül.
- Megleszek nélküle. És ki a fene ez a Charenton?
- Szerintem természetes, hogy Mademoiselle Lemas beszervezett valakit, hiszen segítségre van szüksége.
- Londonnak előbb minden újoncot ellenó'riznie kell, csak aztán kezdhet dolgozni az illető.
- Tudod, hogy ezt a szabályt soha senki nem tartotta be.
- Igen, de a helybeli parancsnoknak mindenképpen engedélyeznie kell a fickó működését. Ez a minimum.
- Most már megkapta az engedélyt. Michel meggyőződött róla, hogy Charenton teljesen megbízható. És Briant épp ez a Charenton szabadította ki a Gestapo karmai közül. Azt a székesegyházbeli jelenetet nem rendezhették meg előre. Vagy igen?
- Lehet, hogy le sem játszódott, és ezt az üzenetet egyenesen a Gestapo főhadiszállásáról küldték.
- De az összes biztonsági kód stimmel, és a gestapósok különben se próbálnának beetetni bennünket egy ilyen blőd sztorival, hogy a fiú előbb fogságba esett, majd elmenekült. Tudják, hogy rögtön gyanút fognánk. Ők egyszerűen annyit közölnének, hogy az ügynök épségben megérkezett.
- Igazad van, de nekem ez akkor sem tetszik.
- Nekem sem - morogta Flick legnagyobb meglepetésére Percy, majd hozzátette: - De fogalmam sincs, mit csináljunk.
Flick felsóhajtott.
- Vállalnunk kell a kockázatot. Már nem tehetünk óvintézkedéseket. Ha három napon belül nem robbantjuk fel azt a telefonközpontot, kifutunk az időből. Mindenképpen mennünk kell.
Percy bólintott. A szájába dugta a pipát, aztán újra kivette. Flick látta, hogy könnyes a szeme.
- Jó kislány - suttogta rekedten.

A hetedik nap:

1944. június 3., szombat

30

A KHP-nak kezdetben egyetlenegy saját repülőgépe sem volt. Állandóan a Királyi Légierőtől kellett kölcsönkérnie, de az csak vonakodva adott, mintha a fogát húznák. Végül 1941-ben nagy nehezen a KHP rendelkezésére bocsátott két lassú és nehéz Lysandert, amit a szárazföldi hadműveletek légi támogatására már nem lehetett használni, viszont arra a célra kiválóan alkalmasnak bizonyult, hogy ejtőernyős titkos ügynököket vigyen a németek által megszállt területekre. Később, Churchill határozott követelésére, a KHP két rajra való elavult bombázót kapott, de Arthur Harris, a bombázó különítmény parancsnoka azóta is azon mesterkedett,

hogy visszaszerezze őket, így 1944 tavaszán, amikor az invázióra készülve tucatszámra dobták át az ügynököket Franciaországba, a KHP 36 géppel indíthatta útnak az embereit.
A Csókacsapat egy amerikai gyártmányú, kétmotoros Hudson könnyűbombázóba szállt be, ami 1939-ben készült, és időközben a négymotoros Lancaster vette át a szerepét. A Hudson úgy érkezett Angliába, hogy csak két géppuska volt az orrában, de a Királyi Légierő még kettőt szerelt be a farba épített géppuskatoronyba. Az ejtőernyősök az utasfülke végében elhelyezett, vályúhoz hasonló csúszdán siklottak le a levegőbe. Ülések híján a hat nőnek meg az ugrást vezénylő tisztnek a fémpadlón kellett kuporognia. Mindnyájan fáztak, féltek, és kutyául érezték magukat, de Gelly az izgalomtól nevetőgörcsöt kapott, és ettől á többiek is felderültek.
A fülkén tizenkét embermagasságú fémkonténerrel kellett osztozniuk, amelyekre szintén ejtőernyős hevedert húztak. Flick feltételezte, hogy fegyvert és lőszert tartalmaznak, s nyilván az Ellenállás valamelyik sejtjének fogják ledobni, hogy az invázió alatt a franciák zavart keltő szabotázsakciókat indíthassanak a német vonalak mögött.
Ha a Csókák kiröppennek Chatelle fölött, a Hudson bizonyára továbbmegy a következő'úti cél felé, ahol megszabadul a rakománytól, s csak aztán indul vissza Tempsfordba.
A kitűzött időben nem tudtak felszállni, mert ki kellett cserélni egy elromlott magasságmérőt, így végül hajnali egykor intettek búcsút Anglia partjainak. A pilóta alacsonyan, a tengerszinttől mindössze pár száz méternyire repült át a Csatorna fölött, hogy elrejtőzzön az ellenséges radarok elől. Flick magában azon imádkozott, nehogy a Királyi Hadiflotta hajói véletlenül lelőjék őket, de a gép a megerősített francia partvidékhez közeledve hamarosan újra kétezer-ötszáz méter magasba emelkedett, s így kelt át a németek által fokozottan védelmezett „atlanti falon", majd ezt a veszélyes partszakaszt elhagyva ismét leereszkedett kilencszáz méterre, hogy könnyebben tudjon navigálni.
A navigátor egyfolytában a térképeit bújta. Előbb becsléssel megállapította a Hudson helyzetét, aztán jellegzetes tereptárgyakat keresve próbálta igazolni a számításait. Csupán három nap hiányzott a teliholdhoz, így a nagyvárosok az elsötétítés ellenére is jól látszottak a magasból, ám a légvédelmi ütegek ágyúit mindenütt az égboltra szegezték, ezért ajánlatos volt elkerülni őket, csakúgy, mint a katonai táborokat és egyéb hadállásokat, ahonnan szintén tüzet nyithattak az arra tévedő repülőkre. A folyók és tavak kitűnő tájékozódási pontoknak bizonyultak, különösen akkor, ha a holdfény visszatükröződött a víz felszínéről. Az emberi szem az erdőket csak sötét foltokként észlelte, de ha egy-egy nem bukkant fel ott, ahol lennie kellett volna, a gép minden bizonnyal eltévedt. A navigálást a megcsillanó vasúti sínek meg az elsötétítésre vonatkozó rendszabályokkal nem törődő, világító reflektorral közlekedő autósok is segítették, csakúgy, mint a gőzmozdonyok, amelyeknek a kazánjában vörösen izzott a parázs.
Flick egész úton azon töprengett, amit Brian Standishről és a Charenton nevű új emberről megtudott. Hajlott rá, hogy elhiggye a sztorit. A gestapósok nyilván azoktól az ellenállóktól szereztek tudomást a kriptarandevúról, akiket még vasárnap ejtettek foglyul a kastélynál. Csapdát állítottak, és Brian gyanútlanul belesétált - ám a Mademoiselle Lemas által beszervezett fickó segítségével megmenekült. Flick lehetségesnek tartotta, hogy valóban így történt, de gyűlölte a könnyen hihető, kézenfekvő magyarázatokat. Csak akkor érezte biztonságban magát, ha az események magyarázkodás nélkül, a megszokott módon zajlottak körülötte.
A champagne-i régió felé közeledve a navigátor a tereptárgyakon és a tájékozódási pontokon kívül egy speciális segédeszközre, a Heuré-ka-Rebecca nevű új találmányra is támaszkodhatott. Ez a rádiós irányjel-adó rövid hívójeleket sugárzott valahonnan ReimsbóL A Hudson legénysége nem tudta pontosan, hol rejtették el a készüléket, Flick azonban igen, mert a Heurékát, vagyis az adót maga Michel helyezte el a székesegyház tornyában. A Rebeccának elkeresztelt rádióvevó't pedig a repüló'gép pilótafülkéjébe szuszakolták be, a

navigátor ülése mellé. Körülbelül nyolcvan kilométernyire járhattak Reimstó'l, amikor elsó' ízben fogták a katedrálisban lévó' Heuréka jelzéseit.
A feltalálók eredetileg azt akarták, hogy a Heurékát a fogadóbizottságok vigyék magukkal a leszállópályára, de ezt az ötletet nem tudták megvalósítani, mert a több mint ötvenkilós jókora berendezést aligha lehetett volna feltűnés nélkül ide-oda szállítani, és még a leghiszéke-nyebb gestapóst sem sikerült volna átverni, ha valamelyik ellenőrző' ponton netán kiszúrja a masinát. Michel az Ellenállás többi vezetőjével együtt úgy döntött, szívesen keres állandó rejtekhelyet a Heurékának, de nem hajlandó folyton cipelni.
így aztán a navigátornak vissza kellett térnie a hagyományos módszerekhez, hogy megtalálja Chatelle-t, de ezúttal szerencséjére Flick ült mellette, aki már sokszor landolt ezen a terepen, és a levegőből is felismerte. Bár a falu keleti szélétől körülbelül másfél kilométerre húztak el, ő észrevette a tavat, s nyomban megadta a pilótának a helyes irányt.
Kilencszáz méter magasban tettek néhány kört, majd átrepültek a legeló' fölött. Flick látta a kivilágított leszállópályát, az L alakban elhelyezkedő négy pislákoló fénypontot, és az L szárának csúcsán villogtatott egyezményes morzejelet. A pilóta az ejtőernyős ugráshoz ideális ezernyolcszáz méterre emelte föl a gépet: ha feljebb megy, a szél elsodorhatja az ügynököt, és nem a kijelölt helyen ér földet; ha lejjebb ereszkedik, az ernyőnek nincs ideje teljesen kinyílni a landolás előtt.
- Ha úgy gondolja, ugorhatnak. Én készen állok - mondta a férfi Flicknek.
- Várjunk egy kicsit - felelte Flick.
- Mi a baj?
- Valami nem stimmel. - Flick ösztönei megkongatták a vészharangot. Nem csak Brian Standish és Charenton miatt fájt a feje. Más is aggasztotta. Nyugati irányba, a falura mutatott.
- Nézze! Sehol nem ég a lámpa.
- Magát ez meglepi? Kötelező az elsötétítés, amellett pár perccel múlt hajnali három.
Flick megrázta a fejét.
- A vidéki emberek nem veszik komolyan az elsötétítést. És mindegy hány óra, valaki mindig ébren van: egy anya a síró újszülöttel, egy álmatlanságban szenvedő öregember, egy érettségire készülő, biflázó diák. Még sosem érkeztem meg ide ilyen koromsötétben.
- Ha tényleg úgy érzi, hogy valami nem stimmel, jobb lesz, ha pánikszerűen eltűnünk innen - mondta idegesen a pilóta.
Flick agyán átsuhant egy nyugtalanító gondolat. Meg akarta vakarni a fejét, de útban volt a sisak, és a kósza ötlet úgy elillant, mint a kámfor.
A pilóta bedöntötte a gépet a fordulóban.
- Ne felejtse el, hogy annál nagyobb a kockázat, minél többször repülünk át a mező fölött. A falubeliek hallják a motorzúgást, és valaki esetleg kihívja a rendőrséget.
- Éppen ez a baj! - kiáltott fel Flick. - Nyilván az egész falut fölébresztettük, de senki sem gyújtott villanyt!
- Nem is tudom... ezek a vidékiek sokszor olyan közönyösek. Ahogy mondani szokták, csak a maguk dolgával törődnek, máséba nem ütik bele az orrukat.
- Hülyeség! Ők is ugyanolyan kíváncsiak, mint minden ember. Szóval nagyon furcsa ez az egész.
A pilóta egyre idegesebbnek látszott, de azért továbbra is a legelő fölött körözött.
Flicknek hirtelen eszébe jutott, mi volt az, amit az előbb olyan különösnek talált.
- A péknél már égnie kéne a tűznek a kemencében! Valahányszor itt landolok, látom a vörös fényt a levegőből.
- Lehet, hogy ma zárva van?
- Szombaton? Kizárt dolog. Egy pékség csak hétköznap zárhat be, például hétfőn vagy kedden, de szombaton soha. Mi történt itt? Mintha valami kísértetváros fölött keringenénk!
- Akkor húzzunk el innen, de gyorsan!

Flicknek az volt a benyomása, mintha valaki összeterelte és egy pajtába zárta volna a falubelieket, köztük a péket is. Tudta, hogy a
Gestapo valószínűleg pontosan ezt tenné, ha neki akarna csapdát állítani.
De azzal is tisztában volt, hogy nem fújhatja le ezt az életbevágóan fontos akciót. Viszont az ösztönei azt súgták, ma éjjel ne ereszkedjen le ejtőernyővel Chatelle-ba.
- A kockázat az kockázat - dünnyögte. A pilóta kezdte elveszíteni a türelmét.
- Akkor mit akar tenni? - kérdezte.
Flick az utasfülkében szállított, fegyverekkel és lőszerekkel megrakott konténerekre gondolt.
- Mi a következő úti célja? - fordult a pilótához.
- Tilos elárulnom.
- Normális körülmények között tényleg tilos, de most feltétlenül tudnom kell.
- Egy mező, Chartres-tól északra.
Flick ennyiből is rájött, hogy a Vestryman-sejt kapja az utánpótlást.
- Ismerem őket - mondta egyre növekvő izgalommal. Alighanem ez a megoldás! - Ott a konténerekkel együtt bennünket is nyugodtan kitehet. A fogadóbizottság várni fogja a szállítmányt, és mi is jó kezekben leszünk. Ma délutánra eljuthatunk Párizsba, holnap reggelre pedig Reimsbe.
A pilóta kinyújtotta a kezét, hogy megragadja a botkormányt.
- Ez a kívánsága?
- Igen, ha lehet.
- Én simán kitehetem mindnyájukat, nem probléma. Taktikai kérdésekben maga dönt. Világosan megmondták, hogy maga a misszió parancsnoka.
Flick gondterhelten mérlegelte a helyzetet. Lehet, hogy alaptalan a gyanúja, ám ebben az esetben üzennie kell Michelnek Brian rádióján, és közölnie kell vele: csupán a landolást fújta le, de azért úton van. Viszont ha Brian rádiója a Gestapo kezébe került, akkor csak minimális felvilágosítást adhat. Ezt persze meg tudja oldani. Majd megírja a rövid üzenetet, és a pilóta hazafelé elviszi Percynek, aki két órán belül továbbíthatja Briannek.
Azt is meg kell szerveznie, hogyan jussanak vissza a Csókák Angliába, ha végrehajtották a feladatot. Módosítania kell az eredeti tervet, amely szerint vasárnap hajnali kettőkor landol Chatelle-ban az a
Hudson, amit értük küldenek, és ha a csapat nincs a helyszínen, hétfőn ugyanebben az időpontban ismét megpróbálkozik. Ha a chatelle-i leszállópályát beköpték a Gestapónak, és a továbbiakban nem használható, akkor neki a Reimstől nyugatra fekvő Laroque-ba, a Champ d'Or fedőnevű mezőre kell átirányítania a repülőgépet. Azonkívül a misszió egy nappal tovább fog tartani, mert Chartres-ból Reimsbe kell utazniuk, tehát a Hudsonnek először hétfőn hajnali kettőkor kell megkísérelnie, hogy hazaszállítsa őket, vagy ha ez nem lehetséges, akkor kedden újra vissza kell jönnie.
Flick a következményeket latolgatta. A chartres-i kitérő miatt veszítenek egy napot, de ha Chatelle-ban landolnak, akár az egész misszió befuccsolhat, és a Csókalányok a Gestapo kínzókamráiban köthetnek ki. Kétség se férhetett hozzá, melyik megoldást kell választania.
- Menjen Chartres-ba! - adta ki a parancsot.
- Értettem! Indulok!
Amint a pilóta bedöntötte a gépet és megfordult, Flick visszatért az utas fülkébe. A lányok várakozva néztek rá.
- Megváltozott a terv - közölte velük.

31

Dieter a sövény tövében hasalt, és elképedve bámulta a legelő fölött köröző angol repülőgépet.

Nem értette, miért késlekednek az ügynökök. A pilóta már kétszer szállt át a jól láthatóan kivilágított leszállópálya fölött. Talán a foga-dóbizottság vezetője tévedésből nem az előre megbeszélt morzejelet villogtatta? Vagy a gestapósok ébresztettek gyanút valamivel? Őrjítő volt a gondolat, hogy Felicity Clairet mindössze néhány méterre kering a levegőben, és ha ő rálőne a gépre, egy kis szerencsével talán el is találhatná ezt a nőt.
Aztán a pilóta egyszer csak bedöntötte a gépet, megfordult, és elzúgott dél felé.
Dieter úgy érezte, elsüllyed szégyenében. Flick Clairet egyszerűen kicselezte - méghozzá Walter Goedel, Willi Weber és húsz gestapós szeme láttára!
Egy pillanatra a kezébe temette az arcát.
Mi volt a baj? Miért nem ugrottak az ejtőernyősök? Számos oka lehetett. A motorzúgás egyre távolabbról hallatszott. Dieter dühös francia kiáltozásra kapta fel a fejét. Az ellenállók szemmel láthatólag éppúgy nem értették a történteket, mint ő. Csak arra tudott gondolni, hogy Flick, a tapasztalt parancsnok gyanút fogott, és lefújta a landolást -semmi más nem jutott eszébe.
Walter Goedel, aki mellette hasalt a porban, hirtelen megkérdezte: - Most mi a szándéka, Franck?
Dieter villámgyorsan mérlegelte a helyzetet. Négy ellenálló van a legelőn: Michel, a sejt vezetője, aki még mindig sántikál a lőtt sebe miatt; Helikopter, az angol rádiós; egy ismeretlen francia férfi - meg egy fiatal nő. Mihez kezdjen velük? Elméletben ugyan kitűnő volt a stratégiája, hogy futni hagyja Helikoptert, ám a gyakorlatban ez a re-
mek ötlet már két csúfos, szégyenletes kudarchoz vezetett, így nem merte tovább erőltetni a dolgot. Úgy érezte, a ma esti csődtömegből muszáj kifacsarnia valami kézzelfogható eredményt. Vissza kell térnie a hagyományos vallatási módszerekhez, és bíznia kell benne, hogy talán még megmentheti az Ellenállás megsemmisítésére szőtt tervét -meg a saját jó hírét is.
A szájához emelte rádió mikrofonját.
- Figyelem! Minden egységnek! Itt Franck őrnagy! - mondta halkan. - Akció indul! Ismétlem, akció indul! - Aztán fölállt, és előhúzta az automata pisztolyát.
A gestapósok nyomban bekapcsolták erős fényű elemlámpáikat, és könyörtelenül megvilágították a mező közepén álló négy terroristát, akik rémültnek és rendkívül sebezhetőnek látszottak.
- Fel a kezekkel! Be vannak kerítve! - kiáltott rájuk Dieter franciául.
Goedel is fegyvert rántott: egy jókora Luger csillant meg a kezében. A négy gestapós Dieterrel együtt az ellenállók lábára célzott. Egy pillanatig senki sem tudta, mi lesz: vajon tüzet nyitnak a terroristák? Ha igen, golyózápor zúdul rájuk. Egy kis szerencsével csak megsebesülnek, gondolta Dieter - de őt ma este elhagyta a szerencséje, és ha ezt a négy embert megölik, ott fog állni üres kézzel, bukásra ítélve.
A franciák tétováztak.
Dieter előrelépett a fénybe, a négy gestapós lövész követte.
- Húsz puskacső mered magukra! - kiáltotta. - Ne nyúljanak a fegyverükhöz!
Az egyik férfi futásnak eredt.
Dieter káromkodott. Látta a fickó megcsillanó szőke haját. Rájött, hogy az a buta kölyök, Helikopter száguld át a mezőn, akár a megvadult bika.
- Lőjék le! - adta ki halkan a parancsot. A négy lövész gondosan célzott, aztán meghúzta a ravaszt. Iszonyú puskaropogas törte meg a csendet. Helikopter még két lépést tett, majd összeesett.
Dieter a másik három ellenállóra nézett. Lassan fölemelték a kezüket, és megadták magukat.
Dieter ismét beleszólt a rövidhullámú rádióba.
- A legelőn lévő egységeknek! Közelítsék meg és vegyék őrizetbe a foglyokat! - Eltette a pisztolyát.

Odament a mozdulatlanul fekvő Helikopterhez. Tudta, hogy a Ges-
tapó emberei a kölyök lábát vették célba, de ilyen sötétben nagyon nehéz mozgó célpontra lőni. Valószínűleg az egyik fickó kissé magasabbra emelte a fegyverét, és a golyó vagy az ügynök nyakcsigolyáját vagy az ütőerét roncsolta szét, sőt talán mindkettőt. Dieter letérdelt az élettelen test mellé. Megpróbálta kitapintani Helikopter pulzusát -persze hiába.
- Nem te voltál a legokosabb ügynök, akivel eddig találkoztam, de bátran viselkedtél. Isten nyugosztaljon - mondta, és lefogta a fiú szemét.
Ismét az életben maradt három fogolyra pillantott. Az emberei épp ekkor fegyverezték le és bilincselték meg őket. Azon tűnődött, milyen vallatási módszert válasszon. Michel jól fogja bírni a fájdalmat, hiszen bátor fickó, látta harc közben. Valószínűleg a hiúsága leggyengébb pontja. Jóképű férfi, nagy nőcsábász lehet. Talán tükör előtt kéne megkínozni: betörni az orrát, kiverni a fogát, összevagdalni az ábrá-zatát, hogy megértse, ha nem beszél, percről percre rondább lesz, és soha többé nem fog úgy kinézni, mint valaha.
Dieter a másik férfit diplomás értelmiséginek vélte. Talán ügyvéd, gondolta, s amikor az egyik gestapós megmotozta a fickót, a zsebéből előkerült igazolványból kiderült, hogy orvos, dr. Claude Bouler a neve, és a kijárási tilalom idején is joga van az utcán tartózkodni. Dieter eleinte azt hitte, hamis az engedély, ám később átkutatták az Ellenállás járműveit, s egy gyógyszerekkel, műszerekkel megtömött valódi orvosi táskát találtak benne. A letartóztatott doktor sápadt volt, de nyugodtnak látszott. Dieter felsóhajtott: ez is nehéz eset lesz.
A lányt azonban ígéretes, szép reményekkel kecsegtető alanynak ítélte. Alaposabban szemügyre vette: körülbelül tizenkilenc éves, hosszú barna hajával, nagy szemével feltűnően csinos, de üres a tekintete. Az iratai szerint Gilberte Duvalnak hívják. Hát persze! Róla mesélte Gaston a kihallgatás során, hogy Michel szeretője - tehát Flick Clairet vetélytársa. Ha az ember megfelelően bánik vele, alighanem könnyen szóra lehet bírni.
A Maison Grandin pajtájából már kihozták a német járműveket. A foglyokat a gestapós teherautóval indították útnak, a lövészekkel együtt. Dieter megparancsolta, hogy magánzárkába kerüljenek, és egyetlen szót se válthassanak egymással.
Goedel meg ő Weber Mercedesével tért vissza Sainte-Cécile-be. - Micsoda szánalmas komédia! - jegyezte meg maró gúnnyal Weber.
- Hiába fecséreltük el a drága időnket, és fölöslegesen vezényeltük ki az embereket!
- Nem egészen - felelte Dieter. - Kivontunk a forgalomból négy felforgató ellenséges ügynököt - elvégre a Gestapónak épp ez a dolga -, és hárman még mindig életben vannak közülük, tehát kihallgathatjuk őket.
- Milyen eredményre számít? - kérdezte Goedel.
- Az a Helikopter fedőnevű fickó, akit lelőttünk, rádiókezelő volt -magyarázta Dieter. - Sikerült megszereznem a kódkönyve másolatát. Sajnos a legelőre nem hozta magával az adó-vevőt, de ha megtaláljuk, elcsíphetjük a Londonból érkező üzeneteket, és válaszolhatunk is rájuk az ügynök nevében.
- Amennyiben ismerjük az ügynöknek kijelölt frekvenciákat, nyilván bármilyen rádió adó-vevő megfelel erre a célra - szólt közbe Goedel.
Dieter megrázta a fejét.
- A gyakorlott fül pusztán a hangzásuk alapján is meg tudja különböztetni az egyes készülékeket, főleg ezeket a bőröndnek álcázott kis masinákat, mert hiányoznak belőlük a nem létfontosságú áramkörök, amelyek csak növelnék a méretüket. Ezért olyan rossz a hangminőségük. De ha egy másik ügynöktől olyan rádiót tudnánk szerezni, amely hasonlít Helikopteréhez, akkor vállalhatnánk a kockázatot.
- Talán van valahol ilyen adó-vevőnk.
- Ha van is, azt nyilván elvitték Berlinbe. Egyszerűbb lesz előkerítenünk Helikopterét.
- És hogyan akarja előkeríteni?
- Az a lány, akit elkaptunk, majd szépen megmondja nekem, hol található.

Az út hátralévő részében Dieter a kihallgatási stratégiáján töprengett. Megkínozhatná a lányt a férfiak szeme láttára, de lehet, hogy nem hatna rájuk. Talán többre menne, ha inkább a férfiakat kínozná a lány jelenlétében. De elképzelhető, hogy egyszerűbb, célravezetőbb módszer is akad.
Éppen kezdett alakot ölteni a terve, amikor elgördültek a Reims központjában lévő nyilvános könyvtár előtt. Már korábban felfigyelt erre az ékszerdobozhoz hasonló, art deco stílusú kőépületre, amely egy kis kertben állt.
- Weber kolléga, ha megkérhetlek, légy szíves, állítsd meg egy pillanatra a kocsit - mondta.
Weber kiadta a parancsot a sofőrnek.
- Van szerszámkészlet a csomagtartóban?
- Fogalmam sincs - morogta Weber. - Mit akarsz vele?
- Természetesen van, őrnagy úr! - felelte a sofőr. - Itt az egész láda, ahogy a szabályzat előírja.
- Egy jókora kalapácsra lenne szükségem.
- Igenis, uram! - A sofőr kiugrott a kocsiból.
- Egy perc az egész, és mehetünk - közölte Dieter, majd ő is kiszállt.
A sofőr odaadta neki a hosszú nyelű, acél fejű kalapácsot. Dieter Andrew Carnegie mellszobra előtt elhaladva a könyvtár kapujához sietett. Látta, hogy az épület zárva van, és az üvegajtókat díszes kovácsoltvas rácsozat védi. Elindult a fal mellett, s oldalt talált is egy faajtót, ami az alagsorba vezetett. Városi Levéltár, hirdette a felirat.
Dieter meglendítette a kalapácsot, rácsapott az ajtóra, s éppen a zárat találta el. A negyedik ütésre sikerült betörnie. Bement, villanyi gyújtott, aztán a keskeny lépcsőn fölszaladt a földszintre. Az előcsarnokon átvágva egyenesen a szépirodalmi részleghez igyekezett. Megkereste az F betűs szerzőket, és leemelte a polcról Flaubert híres regényét, a Madame Bovaryi. Nem kellett hozzá különös szerencse, hiszen ez volt az egyetlen könyv, amit az olvasók az ország valamennyi könyvtárában megtalálhattak.
A Kilencedik fejezethez lapozott, s hamarosan ráakadt arra a bekezdésre, amelyik a tervén gondolkozva hirtelen eszébe jutott. Pontosan emlékezett rá. Úgy érezte, éppen megfelel a céljainak.
Visszatért a kocsihoz. Goedel olyan képet vágott, mintha magában jót mulatna rajta. Weber hitetlenkedve bámulta a könyvet, és megkérdezte: - Olvasnivalóra volt szükséged?
- Néha nagyon nehezen tudok elaludni - felelte Dieter.
Goedel hangosan felnevetett. A könyvért nyújt, és megnézte a címlapot.
- A világirodalom egyik klasszikusa - mondta. - De életemben először voltam szemtanúja, hogy valaki betört egy könyvtárba miatta.
Továbbmentek Sainte-Cécile-be. Mire megérkeztek, Dieter vallatá-si terve teljesen készen állt.
Megparancsolta Hesse hadnagynak, hogy vetkőztesse meztelenre Michelt, és kötözze a vallatókamrában álló székhez.
- Mutassa meg neki, milyen eszközzel szoktuk kitépni a foglyok
körmeit, és hagyja kint a fogót az asztalon - magyarázta Hansnak. Amíg végrehajtották az utasításait, ő tollat, tintát és egy köteg levélpapírt szerzett az emeleti irodákból. Walter Goedel behúzódott a kínzókamra egyik sarkába, s leült, hogy végignézze a vallatást.
Dieter néhány pillanatig átható pillantással fürkészte Michelt. Jól emlékezett a térről a magas, gyűrött ruhás férfira. Most alaposan megfigyelte a fickó szeme sarkában megbújó apró ráncokat meg a kópés, kisfiús arcot, amit a nők olyan ellenállhatatlannak találtak. Látta, hogy Michel fél, de elszántan mered maga elé, s komor képpel nyilván azon töri a fejét, hogyan bírhatná ki minél hosszabb ideig a rá váró kínokat.

Dieter letette az asztalra a tollat, a tintát meg a papírt. Gondosan a körömtépő fogó mellé helyezte az írószereket, hogy érzékeltesse: Michel e két lehetőség közül választhat. A hadnagyhoz fordult.
- Vegye le a fogoly kezéről a kötelet!
Hesse teljesítette a parancsot. Michel arcán megkönnyebbüléssel vegyes félelem tükröződött, mintha el sem akarná hinni, hogy ez igaz lehet.
- Mielőtt kihallgatom a foglyokat, írásmintát fogok venni tőlük -magyarázta Goedelnek Dieter.
- írásmintát? - visszahangozta elképedve a szárnysegéd.
Dieter bólintott, s közben Michelt figyelte, akin látszott, hogy megértette a németül elhangzott rövid párbeszédet. Felcsillant a remény a szemében.
Dieter előhúzta a zsebéből a Madame Bovaryt, kinyitotta, majd az asztalra fektette.
- Másolja le a Kilencedik fejezetet! - szólította fel franciául Michelt. Michel tétovázott, teljesítse-e ezt a látszólag ártalmatlan kérést.
Dieter meg tudta állapítani az arckifejezéséből, hogy valami cselre gyanakszik, de fogalma sincs, mire megy ki a játék. Az Ellenállás mindig azt tanácsolja az embereinek, hogy addig halogassák a kínvallatást, amíg csak lehet, és Michel bizonyára azt hiszi, ha engedelmeskedik, elodázhatja a szörnyű pillanatot. Persze tisztában van vele, hogy a kérésnek valami célja van - de még mindig jobb pár oldalt írni, mint ha fogóval esnének neki a körmeinek.
- Rendben van - mondta hosszas hallgatás után, majd munkához látott.
Dieter árgus szemekkel figyelte a foglyot, aki lendületes kézírással s akkora betűkkel írt, hogy a könyv két oldalának lemásolásához hat
levélpapírt használt el. Amikor lapozni akart, Dieter rászólt: - Elég lesz! -, aztán utasította Hansot, hogy kísérje vissza Michelt a cellájába, Gilberte-et pedig hozza a kínzókamrába.
Goedel átfutotta a szöveget, amit Michel leírt, és tanácstalanul csóválta a fejét.
- Képtelen vagyok rájönni, mire készül, Franck - morogta, miközben visszaadta a lapokat Dietemek, és újra leült.
Dieter óvatosan eltépte az egyik oldalt, hogy csak egy bizonyos bekezdést leshessen elolvasni.
A belépő Gilberte szörnyen félt, de látszott rajta, hogy elhatározta: nem adja be a derekát.
- Semmit sem vagyok hajlandó mondani maguknak - közölte. -Nem fogom elárulni a barátaimat. Amellett nem tudok semmit. Én csak egyszerű sofő'r vagyok.
Dieter hellyel és kávéval kínálta.
- Ez nem pótkávé, hanem valódi - mondta, s a lány felé nyújtotta a csészét. Tudta, hogy Franciaországban manapság már csak malátából készült silány vacak kapható.
Gilberte megköszönte a kávét és ivott néhány kortyot.
Dieter őt is alaposan szemügyre vette. Elég szépnek találta hosszú barna hajával és sötét szemével, bár a lány kissé bárgyú arckifejezése ostobaságról árulkodott.
- Maga rendkívül bájos teremtés, Gilberte - duruzsolta. - Nem hiszem, hogy a lelke mélyén gyilkos lenne.
- Nem is vagyok! - vágta rá hálásan a lány.
- Egy nő szerelemből sok mindenre képes, ugye? Gilberte meglepetten nézett föl.
- Nahát, hogy eltalálta!
- Én mindent tudok magáról. Azt is, hogy szerelmes Michelbe. A lány egy szót se szólt, csak lehajtotta a fejét.
- Persze ő nő's ember. Ez igen sajnálatos, de maga így is szereti, és ezért segít az Ellenállásnak. Nem a gyűlölet vezérli, hanem a szerelem.
Gilberte bólintott.
- Igaz? - kérdezte Dieter. - Válaszoljon, kérem!
- Igaz - suttogta a lány.

- De magát félrevezették, kedvesem.
- Tudom, hogy bűnt követtem el...
- Félreértett. Nem csak arra célzok, hogy törvényszegésre vették rá. Michel is becsapta, amikor szerelmet hazudott magának.
Gilberte értetlenül bámult Dieterre.
- Tudom, hogy nős, de...
- Attól tartok, nem szereti magát igazán.
- De igenis szeret!
- Nem, nem! Ó a feleségét szereti, Felicity Clairet-t, akit Flicknek becéznek. Angol nő, nem is túl szép, nem is túl elegáns, ráadásul pár évvel idősebb magánál, de Michel mégis őt szereti.
A lány szeme könnybe lábadt.
- Nem hiszek magának.
- Tudja, írni is szokott neki. Nyilván a hazafelé repülő futárokat kéri meg, hogy vigyék el Angliába a feleségének szóló leveleit. Szép szerelmes levelek, és arról szólnak, mennyire hiányzik neki Felicity. Meglehetősen költői írások. Érdekesen régimódi a stílusuk. Képzelje, Michel nem is tegezi az asszonyt! Olvastam néhányat.
- Ez lehetetlen!
- Az egyik éppen nála volt, amikor letartóztattuk magukat. Persze megpróbálta összetépni, de pár papírfoszlányt sikerült megmentenünk. - Dieter elővette a zsebéből azt a lapot, amit eltépett, és Gilberte kezébe adta. - Ugye ez Michel kézírása?
- Igen.
- És úgy látom, szerelmes levél... vagy maga szerint talán nem?
A lány lassan, figyelmesen olvasta a sorokat, még az ajka is mozgott közben.
Hát igen, én egyre csak önre gondolok. Bele kell őrülnöm, hogy nem tudom elfelejteni. Ezer bocsánat... de elhagyom. Isten vele. Nagyon messzire megyek, hírt se fog hallani rólam... És mégis... ma... nem tudom, micsoda hatalom sodort újra önhöz. Az ég ellen nem lehet hadakozni, az angyalok mosolyának nem lehet ellenállni. A szépség, a báj, a fennköltség megigézi az embert.'
Gilberte zokogva csapta le papírt.
- Sajnálom, hogy tőlem kellett megtudnia - mondta részvétet színlelve Dieter, majd a zakója zsebéből előhúzta a zsebkendőjét, és a lány felé nyújtotta, aki a hófehér vászonba temette az arcát.
Dieter érezte, hogy itt az idő; kedélyes csevegés helyett észrevétlenül elkezdheti a kihallgatást.
* Hajós Sándor fordítása nyomán.
- Ha nem tévedek, maga együtt él Michellel, mióta Flick elment.
- Nem csak azóta! Sokkal régebben kezdődött! - csattant fel méltatlankodva Gilberte. - Már hat hónapja minden éjszakát együtt töltünk, kivéve, ha az a nő a városba jön.
- A maga házában?
- Csak egy kis lakásom van. De épp elég két embernek, akik... akik szeretik egymást - hüppögte a lány, miközben patakban folyt a könnye.
Dieter akkor is igyekezett az eddigi könnyed, társalgási hangnemben beszélni, amikor kerülő' úton rátért arra a témára, ami igazán érdekelte.
- Mondja, nem volt nagyon kényelmetlen Helikoptert is befogadniuk abba a kis lakásba?
- Ő nem lakik nálunk. Csak ma érkezett.
- De biztosan elgondolkoztak rajta, hol kéne elszállásolniuk.
- Nem, mert Michel rögtön talált neki egy üresen álló szobát a rue Moliére-en, a régi könyvesbolt fölött.
Walter Goedel hirtelen eló'rehajolt a székén: most jött rá, mi a célja ennek a komédiának. Dieter természetesen észrevette a mozdulatot, de szándékosan kerülte a szárnysegéd

pillantását. - És a fiatalember nem hagyta magánál a holmiját, amikor elindultak Chatelle-ba, a repülőgép elé? - kérdezte Gilberte-tó'l csak úgy félvállról, mintha nem is lenne igazán fontos a válasz.
- Nem. Mindenét elvitte abba a szobába.
Dieter föltette a legfontosabb kérdést: -Azt a csinos kis bó'röndjét is?
- Igen.
- Ó! Értem. - Dieter megtudta, amit akart. Szóval Helikopter rádiója egy szobában található, a rue Moliére-en lévó'könyvesbolt fölött!
- Végeztem ezzel a buta libával - mondta németül Hansnak. - Adja át Beckernek!
Saját kocsija, az égszínkék Hispano-Suiza, a kastély előtt parkolt. Ó beugrott a volán mögé, Walter Goedel melléje ült, Hans Hesse pedig hátra. A falvakon átszáguldva villámgyorsan beértek Reimsbe, és a könyvesboltot is hamarosan megtalálták a rue Moliére-en.
Betörték az ajtót, s fölrohantak a lépcsó'n Helikopter bútorozatlan szobájába, ahol mindössze egy durva pokróccal letakart szalmazsák hevert a padlón - egy üveg whisky, egy neszesszertáska meg a kis bő-rönd társaságában.
Dieter kinyitotta a bőröndöt, és megmutatta a rádiót Goedelnek.
- Ezzel el tudom hitetni az angolokkal, hogy én vagyok Helikopter! - jelentette ki diadalittasan.
Amíg visszaértek Sainte-Cécile-be, megvitatták, milyen üzenetet küldjenek.
- Helikopter mindenekeló'tt azt akarná tudni, miért nem ugrottak ki a gépből az ejtőernyősök - mondta Dieter. - Tehát először is meg kell kérdeznünk: „Mi történt?" Egyetért, Walter?
- Ne feledkezzünk meg róla, hogy nyilván dühös lenne a történtek miatt - jegyezte meg Goedel.
- Igaza van. Akkor talán így tegyük fel a kérdést: „Mi a csuda történt?"
Goedel megrázta a fejét.
- A háború előtt Angliában tanultam. Ez túl enyhe kifejezés. Jobb körökben a „Mi az ördög" helyett szokták használni, de egy fiatal, szabad szájú ügynök nem finomkodik.
- Valóban. És ha azt írnánk helyette: „Mi a franc"?
- Ez meg túl erős - ellenkezett Goedel. - A rádiós tudja, hogy az üzenete esetleg nők kezébe kerül.
- Maga jobban beszél angolul, mint én. Döntse el, mi lenne a legjobb.
- Azt hiszem, én adott esetbe azt kérdezném: „Mi a fene történt?" Ebből kiderül, hogy a fickó dühös, azonkívül férfiaktól gyakran hallani efféle szitkozódást, úgyhogy a nők megszokták; már nem sérti az érzékenységüket.
- Rendben van. Helikopter biztosan arra is kíváncsi lenne, mi a teendője, tehát további utasítást kérne Londontól. Maga hogyan fogalmazná meg?
- Én az ő helyében „eligazítást" kérnék, nem utasítást. Az angolok nem szeretik, ha utasítgatják őket vagy parancsolgatnak nekik. Szerintük ezek nem elég választékos kifejezések.
- Jó, akkor eligazítást és persze gyors választ kérünk, mert Helikopter türelmetlenül várná az üzenetet, csakúgy, mint mi.
Amint megérkeztek a kastélyba, lesiettek az alagsorba, ahol az egyik helyiségben a rádióadásokat szokta lehallgatni a Gestapo. Joachim, a középkorú rádiókezelő bekapcsolta az adó-vevőt, és beállította Helikopter vészfrekvenciájára. Dieter eközben lefirkálta egy darab papírra a megbeszélt üzenetet:
MI A FENE TÖRTÉNT? ELIGAZÍTÁST ÉS AZONNALI VÁLASZT KÉREK.
Olyan türelmetlen volt, hogy alig tudott erőt venni magán, de azért aprólékos gonddal elmagyarázta Joachimnak, hogy kell rejtjelezni az üzenetet, és a biztonsági kódokat is fölírta neki.

- Nem fognak rájönni, hogy ez nem Helikopter készüléke? - kérdezte Goedel. - A morzejelekből nem ismerik fel az ügynök „kezét" éppúgy, mintha az írását látnák?
- De igen - felelte Joachim -, csakhogy én már kétszer lehallgattam ezt a fickót, amikor üzenetet küldött, és majdnem úgy tudom utánozni, ahogy beszéd közben mások tájszólását utánozza az ember.
Goedel kétkedve nézett rá.
- De hát most mondta, hogy mindössze kétszer hallotta! Gondolja, hogy tökéletesen sikerülni fog?
- Tökéletesen biztos nem, az ügynökök azonban mindig nagyon idegesek adás közben, mert rendszerint valami rejtekhelyen kell meghúzódniuk, és félnek, hogy elkapjuk őket, így az otthoniak az izgalomnak tulajdonítják az apróbb eltéréseket - magyarázta a rádiókeze-ló', és máris kopogni kezdte a morzejeleket.
Dieter kiszámította, hogy legalább egy óra hosszat kell várakozniuk, hiszen az angol vevó'állomáson előbb dekódolják az üzenetet, aztán nyilván telefonon továbbítják Helikopter közvetlen fő'nökének, akit feltehetőleg álmából vernek fel. Ha az illető rögtön megfogalmazza a választ, a rejtjelezése akkor is eltart egy darabig, csak aztán adhatják le, és ha megérkezik végre, Joachimnak meg kell fejtenie.
Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha Goedellel fölmennek a földszinti konyhába. A kantinba beosztott tizedes éppen a reggelit készítette a tiszteknek. Mindketten virslit és kávét rendeltek. Goedel már alig várta, hogy visszatérhessen Rommel főhadiszállására, de látni akarta, mi fog kisülni ebből a cselszövésből.
Odakint már világos volt, amikor belépett egy SS egyenruhás fiatal nő, és közölte velük: megjött a válasz, Joachim épp most gépeli a dekódolt szöveget.
Mindketten lerohantak az alagsorba. Weber már ott toporgott; kitűnő érzéke volt hozzá, hogy mindig azon a helyen bukkanjon fel, ahol történik valami. Joachim neki nyújtotta át a legépelt üzenet első példányát, Dieternek és Goedelnek pedig egy-egy másolatot adott. |
Dieter felolvasta:
CSÓKACSAPAT NEM A KIJELÖLT HELYSZÍNEN LANDOLT DE ÉPSÉGBEN FÖLDET ÉRT STOP VÁRD MEG LEOPÁRDLÁNY JELENTKEZÉSÉT
- Hát ez nem sok! - húzta el a száját Weber.
- Magam is többre számítottam - bólintott Goedel.
- Mindketten tévednek! - kiáltott fel ujjongva Dieter. - Megtudtuk, hogy a Leopárdlány Franciaországban van, és én már a fényképét is megszereztem! - Látványos mozdulattal előhúzta a zsebéből Flick Clairet fürdőruhás fotóit, és az egyiket Weber kezébe nyomta. - Ugrassz ki az ágyból egy nyomdászt, és rendelj tőle ezer plakátot! Tizenkét órán belül egész Reimsben ennek a nőnek a képmását akarom látni! Hans, maga meg azonnal tankoltassa fel a kocsimat!
- Hová készül? - kérdezte Goedel.
- Párizsba megyek a másik fotóval, és teleaggatom vele a várost! Most végre a markomban van ez a szuka!

32

Az ugrás simán ment. Előbb a konténereket dobták ki a repülőgépből, nehogy véletlenül az ejtőernyősök fején landoljon valamelyik, aztán a Csókák következtek. Egymás után ültek a csúszda tetejére, s amikor az ugrást vezénylő tiszt rákoppintott a vállukra, lesiklottak a vályún a levegőbe.
Flick maradt utoljára. A Hudson épp akkor fordult északnak s tűnt el az éjszakában, amikor ő földet ért. Magában sok szerencsét kívánt a legénységnek. Tudta, hogy hamarosan virrad, és a

késedelem miatt a fiúknak fényes nappal, életveszélyben kell megtenniük az utolsó útszakaszt.
Flick behajlított térddel, karját az oldalához szorítva fogott talajt, ahogy a nagykönyvben meg van írva, aztán egy pillanatig mozdulatlanul feküdt. Francia föld, ellenséges terület, gondolta, és végigfutott a hátán a hideg a félelemtől, hiszen ó' itt közönséges bűnöző, terrorista, üldözött kém, és ha elkapják, egyszerűen kivégezhetik.
Elhessegette a rémképeket, aztán föltápászkodott. Néhány méterrel arrébb egy szamár álldogált a holdfényben. Rábámult az égből pottyant idegenre, majd lehajtott fejjel tovább legelészett. Flick három konténert látott a közelben, s valamivel távolabb hat ellenállót pillantott meg, akik a mezőn szétszóródva kettesével emelték föl és cipelték magukkal a jókora fémtartályokat.
Kibújt az ejtőernyő hevederéből, aztán levette a pilótasisakot meg az overallt. Miközben vetkőzött, odarohant hozzá egy fiatalember, és lélekszakadva így szólt hozzá franciául: - Személyeket nem vártunk, csak utánpótlást!
- Megváltozott a terv - felelte Flick. - De ne izguljon. Anton is itt van? - érdeklődött a Vestryman-sejt vezetője után, akinek ez volt a fedőneve.
- Igen.
- Mondja meg neki, hogy a Leopárdlány keresi.
- Ó... maga a Leopárdlány? - kérdezte a fiú őszinte csodálattal.
- Igen.
- Én Chevalier vagyok. Örülök, hogy megismerhetem.
Flick a szürkülő égboltra nézett.
- Menjen, kerítse elő Antont, amilyen gyorsan csak lehet. Siessen, kérem! Mondja meg neki, hogy hat főt sürgősen el kell szállítania innen. Nincs vesztegetnivaló időnk.
- Máris szólok neki! - ígérte Chevalier, és elszáguldott.
Flick takaros batyuvá hajtotta össze az ejtőernyőt, aztán a többiek keresésére indult. Greta egy fa tetején landolt, itt-ott le is nyúzta a bőrét, ahogy az ágak közé zuhant, de valahogy megkapaszkodott, és súlyos sérülés nélkül úszta meg a balesetet. Kibújt a hevederéből, majd lemászott a fáról. A többiek baj nélkül kötöttek ki a fűben.
- Rettentő büszke vagyok magamra - jelentette ki Gelly -, de nincs az a pénz, amennyiért még egyszer vállalkoznék erre az őrültségre!
Flick megfigyelte, hogy az ellenállók a mező déli csücske felé viszik a konténereket, így ő is arra indult el a Csókákkal, s hamarosan észrevett egy teherautót, egy lovas kocsit meg egy ősrégi Lincoln limuzint, amelynek leszerelték a motorházfedelét, és a kocsit valami gőzgépféleség hajtotta. Nem lepte meg a látvány: manapság csak a létfontosságú cikkek fuvarozói juthattak benzinhez, de a leleményes franciák azért megtalálták a módját, hogyan autózzanak.
Az ellenállók már megrakták a szekeret a konténerekkel, s éppen azon igyekeztek, hogy üres zöldséges ládákkal álcázzák őket. Ami nem fért föl a szekérre, az a helybeli kőműves teherautójára került. Az akciót a negyvenes, cingár Anton vezette, aki piszkos sapkában, rövid kék munkászubbonyban szorgoskodott, miközben nagyokat szippantott az alsó ajkára ragasztott sárga francia cigarettából.
- Hat nő? - szörnyűködött. - Egy egész kézimunka szakkört dobtak át?
Flick tapasztalatból tudta, hogy jobb, ha elereszti a füle mellett a nőket csipkedő megjegyzéseket. Antonra nézett, és komolyan így szólt hozzá: - Életem legfontosabb akciójára készülök. Segítened kell.
- Természetesen segítek.
- El kell csípnünk egy Párizsba induló vonatot.
- Beviszlek benneteket Chartres-ba. Semmi akadálya. - Anton az

égboltra pillantott, kiszámította, mennyi idő múlva kel fel a nap, aztán a mező túlsó végében álló tanyaházra mutatott, amelynek csak a körvonalai derengtek a hajnali félhomályban. - Egyelőre elbújhattok a pajtában. Amint megszabadulunk a konténerektől, visszajövünk értetek.
- Nem jó! - vágta rá határozottan Flick. - Most rögtön tovább kell mennünk!
- Az első párizsi vonat tízkor indul. Addigra bőven odaérünk.
- Honnan veszed ezt a hülyeséget? Mostanában senki sem tudja, mikor indulnak a vonatok! - Flicknek igaza volt. A vasútvonalakat folyton bombázták a szövetségesek, az Ellenállás szabotórei egymás után robbantották fel a síneket, és a nácigyűlölő vasutasok szántszándékkal hanyagul dolgoztak, hogy felborítsák a menetrendet, így aki utazni akart, nem tehetett mást, ki kellett mennie a pályaudvarra, s addig kellett várnia, míg befutott egy vonat. - Inkább a konténereket rakd be a pajtába, és bennünket vigyél el!
- Szó se lehet róla! - ellenkezett Anton. - Még napkelte előtt el kell rejtenem a szajrét.
A férfiak abbahagyták a munkát, és a vitát hallgatták.
Flick felsóhajtott. Tudta, hogy Antonnak a konténerekben lévő fegyver és lőszer a legfontosabb a világon, mert mind a hatalmát, mind a tekintélyét ennek köszönheti. - Hidd el, hogy ez az akció előbbre való - mondta a férfinak.
- Sajnálom, de...
- Ide figyelj, Anton! Ha ezt nem teszed meg a kedvemért, garantálom, hogy soha többé egyetlenegy rohadt konténert sem kapsz Angliából! Ugye tudod, hogy simán elintézem, ha akarom?
Anton hosszasan hallgatott. Az emberei előtt nem akart visszatáncolni, viszont ha a fegyverszállítmányok elapadnak, az egész csapata odébbáll. Ez volt az egyetlen fenyegetés, amivel az angolok sakkban tudták tartani a francia ellenállókat.
Ezúttal sem maradt el a hatás. Anton haragos pillantást vetett Flickre, aztán kivette a cigarettát a szájából, elnyomta a csikket, és dühös mozdulattal eldobta.
- Rendben van - morogta. - Szálljatok be a teherautóba!
A nők segítettek lerakni a konténereket, majd fölmásztak a platóra, amelyen vastagon állt a cementpor, a sár meg az olaj, de találtak né-
hány zsákdarabot, és arra ültek, nehogy nagyon bepiszkítsák a ruhájukat. Anton rájuk csukta az ajtót. Chevalier fölpattant a sofőrülésre.
- Indulunk, hölgyeim! - rikkantotta angolul.
- Kíméljen meg bennünket a vicceitől, és ne beszéljen angolul! -szólt rá Flick metsző hangon, franciául.
A fiú beletaposott a gázba.
A Csókák az éjjel több mint hétszáz kilométert tettek meg egy bombázó fémpadlóján, és most újabb harminc kilométer állt előttük, ezúttal egy teherautó rakodóterében. Meglepő módon Gelly - hátuk közül a legidősebb, a legkövérebb és a legelnyűttebb - bírta a legjobban a gyűrődést. Sztoikus nyugalommal kuporgott a helyén, tréfálkozott a kényelmetlenségen, és jót nevetett önmagán, amikor egy éles kanyarban úgy dőlt fel, akár egy krumpliszsák.
De amint fölkelt a nap, s a teherautó begördült Chartres-ba, mindnyájan elkomolyodtak. - Egyszerűen nem hiszem el, hogy ilyesmibe keveredtem - suttogta Maude, és Diana megszorította a kezét.
Flick már azon törte a fejét, hogyan tovább.
- Mostantól párokra szakaduk - közölte. Már az Internátusban eldöntötte, melyik lánynak ki legyen a párja. Diana mellé Maude-ot osztotta be, különben Diana hisztizett volna. Ő Rubyt választotta, mert szüksége volt valakire, akivel megbeszélheti a problémákat, és tudta, hogy a lányok között Ruby a legokosabb. Sajnos így Gellynek már csak
Greta jutott.
- Föl nem foghatom, miért az én nyakamba varród ezt a... külföldit! - méltatlankodott.

- Nem lányzsúrba mész, ahol a legjobb barátnőd mellett ülhetsz! -torkolta le Flick ingerülten.
- A hadsereghez tartozol, és parancsot teljesítesz!
Gelly nyomban elhallgatott.
- Módosítanunk kell a fedőmesénket, hogy meg tudjuk magyarázni, miért utazunk vonattal - folytatta Flick. - Mit javasoltok?
Elsőként Greta szólalt meg: - Én egy Párizsban állomásozó német tiszt, bizonyos Remmer őrnagy felesége vagyok, és a francia szobalányommal járom az országot. Az eredeti terv szerint a reimsi székesegyházat tekintettem volna meg. Azt hiszem, most nyugodtan mondhatnám, hogy a chartres-i katedrálisban voltam, és éppen visszautazom Párizsba.
- Jó ötlet. Hát te, Diana?
- Maude meg én a reimsi elektromos művek titkárnői vagyunk. Azért jöttünk Chartres-ba, mert... Maude rég nem hallott hírt a vőlegényéről, és azt hittük, itt találjuk, de sajnos tévedtünk.
Flick elégedetten bólintott - hiszen több ezer francia asszony és lány kereste eltűnt rokonait, főleg azokat a fiatal férfiakat, akik megsebesülhettek a bombázások során, akiket letartóztattak a gestapósok, munkatáborba küldtek a németek, vagy beszerveztek az Ellenállás sejtjei -, aztán közölte: - Én meg egy 1940-ben meggyilkolt tőzsdeügynök özvegye vagyok, és azért érkeztem Chartres-ba, hogy árván maradt unokahúgomat magammal vigyem Reimsbe.
A női titkos ügynökök óriási előnyben voltak a férfiakkal szemben, mert szabadon járhattak-kelhettek az egész országban, és senki sem gyanakodott rájuk, a férfiakat viszont azonnal elkapták, ha kitették a lábukat arról a vidékről, ahol dolgoztak, mert automatikusan feltételezték róluk - különösen a fiatalokról -, hogy ellenállók.
Flick előreszólt a volánnál ülő Chevalier-nak: - Keressen egy félreeső kis utcát, ahol kiszállhatunk. - Tudta, ha nem vigyáznak, egy kőműves teherautójából kikászálódó hat jól öltözött nő még a megszállt Franciaországban is feltűnést kelthet, akkor is, ha az emberek olyan járművekkel közlekednek, amelyek éppen felveszik őket. - A pályaudvart magunktól is megtaláljuk.
A fiú pár perc múlva fékezett, befarolt egy kanyarba, aztán kiugrott a teherautóból, és kinyitotta a hátsó ajtót. A Csókák egy macskaköves mellékutcában találták magukat, amit kétoldalt házak szegélyeztek, s ahogy fölnéztek, a tetők között megpillantották a székesegyház tornyát.
Flick emlékeztette őket a tervre.
- Egyenesen menjetek az állomásra, váltsatok jegyet Párizsba, és szálljatok fel az első vonatra. Mindegyik párnak úgy kell tennie, mintha nem ismerné másik kettőt, de azért megpróbálunk egymás közelében elhelyezkedni a vonaton. A csapat Párizsban egyesül; a címet tudjátok. - A Hotel de la Chapelle nevű garniszállót szemelte ki, amelynek a tulajdonosnője nem vesz részt aktívan az Ellenállásban, de bizton számíthatnak rá, hogy nem fog kérdezősködni. Ha időben megérkeznek, azonnal továbbindulnak Reimsbe; ha nem, a szállóban tölthetik az éjszakát. Flick nem szívesen utazott a gestapósoktól és kollaborán- 1 soktól hemzsegő Párizsba, de vonattal nem mehetett másfelé.
Rajta kívül csak Greta tudta, mi a misszió igazi célja. A többi Csóka még mindig azt hitte, hogy egy alagút felrobbantása a feladat.
- Első pár! Diana és Maude! Indulás! Gyorsan! Gelly és Greta! Kövessétek őket, de lassúbb tempóban! - A lányok útra keltek. Látszott rajtuk, hogy félnek. Chevalier kezet fogott velük, sok szerencsét kívánt nekik, aztán elhajtott. A mezőre igyekezett, hogy elszállítsa a pajtába rejtett konténereket. Flick és Ruby is kiballagott a mellékutcából.
Egy francia városban mindig az első pár lépés volt a legnehezebb. Flick úgy érezte, mindenki tudja, hogy ő kicsoda, mintha tábla hirdetné a hátán: „Angol kém! Agyon kell lőni!" De a szembejövő járókelők szinte észre se vették, és amikor maga is baj nélkül haladt el egy csendőr meg néhány német tiszt mellett, ismét szabályosan kezdett verni a szíve.

Mégis feszélyezte, hogy tilosban jár. Világéletében becsületes ember volt, és otthon arra tanították, hogy a barátainak tekintse a rendőröket.
- Utálom ezt a bújócskát! - morogta Rubynak franciául. - Mintha közönséges törvényszegő bűnöző lennék!
Ruby halkan felnevetett.
- Én már megszoktam - dünnyögte. - Mindig esküdt ellenségeim voltak a zsaruk.
Flick összerezzent. Hirtelen eszébe jutott, hogy Ruby embert ölt, és kedden még börtönben ült. Hiába, hosszú volt ez a négy nap.
Megérkeztek a dombtetőn álló székesegyházhoz. Flicket megrendítette a páratlan szépségű templom látványa, hiszen a középkori francia kultúra legpompásabb épületével állt szemben. Fájó szívvel gondolt a békeidőkre, amikor talán eltölthetett volna néhány órát a ka-tedrális patinás falai között.
Lesétáltak a dombról a modern vasútállomáshoz, amely ugyanolyan színű kőből épült, mint a székesegyház. Beléptek a vörös márvánnyal burkolt előcsarnokba. Hosszú sor kígyózott a jegypénztár előtt. Flick ezt jó jelnek tartotta: ezek szerint a helybeliek optimisták. Talán nemsokára befut egy vonat. Greta és Gelly még sorban állt, de Dianának és Maude-nak híre-hamva se volt - már biztosan kimentek a peronra.
Flick is beállt a sorba Rubyval. A falra ragasztott hatalmas plakátról közönséges gengszterként ábrázolt, markában fegyvert szorongató ellenálló nézett a tömegre, s a háta mögött Sztálin fenyegető alakja magasodott. A felirat így szólt:
Nemzeti lobogónk redőiben megbújó ALJAS GYILKOSOK!
Ez a bandita nyilván én vagyok, gondolta Flick.
Minden baj nélkül sikerült megvenniük a vonatjegyet, a peronra viszont csak a gestapós ellenőrzési ponton áthaladva juthattak ki. Flick szíve majd' kiugrott az izgalomtól: Greta és Gelly mindjárt sorra kerül, és első' ízben találja szembe magát az ellenséggel. Flick imádkozott, hogy a lányok meg tudják őrizni a nyugalmukat.
Greta németül beszélt a gestapósokkal. Flick tisztán hallotta, hogyan adja be nekik a fedó'mesét.
- Én ismerek egy Remmer nevű őrnagyot - mondta az egyik őrmester. - Ha jól tudom, hadmérnök.
- Nem. A kémelhárításnál szolgál - felelte Greta feltűnő' hidegvérrel, s Flick rájött, hogy ennek a Csókának a színlelés valószínűleg a vérévé vált.
- Ön bizonyára szívesen keresi fel az itteni székesegyházakat - jegyezte meg kedélyesen az őrmester. - Igaza van, hölgyem. Ezen a szemétdombon nemigen akad más látnivaló.
- Igen.
A tiszt most Gelly irataiban mélyedt.
- Maga mindenhová elkíséri Frau Remmert? - kérdezte franciául.
- Igen. Az asszonyság nagyon jól bánik velem - felelte Gelly remegő hangon, s Flick tudta, hogy szörnyen fél szegény.
- A püspöki palotát is látták? - érdeklődött az őrmester. — Pompás épület!
- Láttuk bizony! - vágta rá Greta franciául. - El voltunk ragadtatva tőle!
A fickó továbbra is Gellyre nézett, és válaszra várt. Gelly egy pillanatig szólni sem tudott a rettegéstől, aztán kibökte: - A püspök felesége végtelenül kedves volt hozzánk.
Flick kétségbeesetten meredt rá. Hát persze! Gelly ugyan tökéletesen beszél franciául, de magáról az országról semmit sem tud. Halvány fogalma sincs róla, hogy csak az anglikán egyház püspökei nősülhetnek, a francia katolikus papok azonban cölibátusban élnek -így már az első ellenőrzésnél elárulta magát.
Most mi lesz? Flick fémvázas markolatú Sten géppisztolya három részre szedve lapult a bőröndben, a hangtompítóval együtt, saját Brow-

ning automatáját azonban elnyűttválltáskájában hozta magával. Észrevétlenül elhúzta a cipzárt, hogy könnyen előkaphassa a revolvert, s közben látta, amint Ruby az esőkabátja zsebébe nyúl a Colt után.
- A felesége? - visszhangozta elképedve az őrmester. - Hogyan lehetne a püspöknek felesége?
Gelly értetlenül bámult rá.
- Maga francia? - kérdezte a tiszt. Greta villámgyorsan közbelépett.
- Nem a felesége, hanem a házvezetőnője! - szólalt meg ismét franciául. A magyarázat hihető'en hangzott, hiszen ezen a nyelven a feleség unefemme, a házvezetőnő pedig unefemme de ménage.
Gelly csak most jött rá, mekkora bakot lőtt.
- Hát persze, hogy a házvezetőnője - hadarta. - Én is ezt akartam mondani!
Flick visszafojtotta a lélegzetét.
Az őrmester pillanatnyi habozás után vállat vont, aztán visszaadta a két nő iratait, és németül még hozzáfűzte: - Remélem, nem kell túl sokáig várakozniuk a vonatra.
Greta továbbment Gellyvel. Flick fellélegzett.
Amikor Rubyval együtt a sor elejére értek, s éppen át akarták adni az igazolványukat, két egyenruhás francia csendőr eléjük vágott, kutyafuttában tisztelgett a németeknek, de nem mutatta be az iratait. Az őrmester csak bólintott és átengedte őket.
Ha én felelnék a pályaudvar biztonságért, ezen a ponton megszigorítanám az ellenőrzést, gondolta Flick, elvégre bárki megjátszhatja a zsarut - de ezek a németek rögtön hasra esnek a tisztelettől, ha egyenruhát látnak. Többek között ennek köszönhetik, hogy a hazájukban elmebetegek ragadták magukhoz a hatalmat.
Aztán sorra került, és be kellett adnia a saját fedőmeséjét a Gesta-pónak.
- Maguk unokatestvérek? - kérdezte tőle hitetlenkedve az őrmester, s hol őt, hol Rubyt mustrálta.
- Ugye nem nagyon hasonlítunk egymáshoz? - nevetett derűt színlelve Flick, pedig korántsem volt jókedve, hiszen egyetlen közös vonásuk sem akadt: szőke hajával, zöld szemével nem is emlékeztetett a fekete hajú, fekete szemű Rubyra.
- Ez a nő úgy néz ki, mint egy cigánylány! - közölte nyersen a tiszt. Flick úgy tett, mintha felháborítaná az otromba megjegyzés. - Már-
pedig nem az! - tiltakozott ingerülten, s magyarázatképpen hozzáfűzte: - Tudja, az unokahúgomnak azért ilyen sötét a haja meg a bőre, mert az édesanyja, a nagybátyám felesége, Nápolyból származott.
A gestapós vállat vont, majd Rubyhoz fordult: - Hogyan haltak meg a szülei?
- Kisiklott a vonat, amelyen utaztak. Szabotőrök robbantották fel a síneket.
- Szóval az Ellenállás okozta a halálukat?
- Igen.
- Őszinte részvétem, Mademoiselle. Ezek vadállatok! - A tiszt visszaadta az irataikat.
- Köszönöm, uram - felelte Ruby. Flick csak biccentett, aztán ők is továbbmentek.
Ezen az ellenőrzési ponton nem volt könnyű átjutni, gondolta Flick. Remélte, hogy a többit simábban megússzák - nem akart szívrohamot kapni.
Dianára és Maude-ra a restiben akadt rá. Az ablakon belesve döbbenten látta, hogy a lányok pezsgőznek. Dühbe gurult, mert A KHP nem erre a célra adta az ezerfrankos bankókat, amellett Diana tudhatná, hogy minden pillanatban észnél kell lennie - de egyelőre nem tolhatta le őket.
Greta és Gelly egy padon üldögélt. Gelly szemmel láthatólag megszelídült, s letörten bámult maga elé - nyilván azért, mert pár perce olyasvalaki mentette meg az életét, akit eddig perverz német kémnek nézett. Flick kíváncsi volt, vajon mostantól hajlandó lesz-e emberszámba venni Gretát.
Kissé távolabb ő is talált egy üres padot, és Rubyval együtt leült.

Órákig vártak, s közben megtelt a peron öltönyös férfiakkal - ügyvédek vagy állami hivatalnokok lehettek, akiknek Párizsban akadt dolga -, viszonylag jól öltözött francia nőkkel és egyenruhás németekkel. A Csókáknak nem kellett étlen-szomjan vesztegelniük; otthonról hozott pénzükért és élelmiszerjegyeikért fekete kenyeret, pótkávét vehettek a restiben.
Tizenegy órakor végre befutott egy zsúfolt vonat. Kevesen szálltak le, így Flicknek, Rubynak, Gretának és Gellynek csak állóhely jutott, Dianának meg Maude-nak azonban sikerült bepréselnie magát egy hatszemélyes kupéba, két középkorú nő és a korábban látott két csendőr mellé.
Flicket elsősorban a csendőrök aggasztották. Nagy nehezen a kupé üvegajtaja elé tolakodott, ahonnan jól belátott és mindnyájukat szemmel tarthatta. Az álmatlan éjszaka meg a pezsgő szerencsére megtette a hatását: amint a vonat elindult, Diana és Maude elaludt.
Erdőkön, dimbes-dombos mezőkön döcögtek át. A két francia nő egy óra múlva leszállt, így Flick és Ruby villámgyorsan beslisszolhatott a helyükre. Flick szinte azonnal meg is bánta a könnyelmű lépés, mert amint leültek, a húszegynéhány éves csendőrök beszédbe elegyedtek velük; örültek, hogy nők társaságában tehetik meg a hosszú utat.
Az egyiket Christiannak, a másikat Jeanne-Marie-nak hívták. A göndör fekete hajú, barna szemű Christian jóképű volt, akár egy filmsztár; a szőke bajszú, kissé sunyi ábrázatú Jeanne-Marie ravasz rókára emlékeztetett. A jó svádájú Christian középen ült, Ruby és Jeanne-Marie között. Flick a másik két lánnyal a szemközti ülést foglalta el. Ő került a szélre, Maude mellé, aki álmában az alvó Diana mellére
hajtotta a fejét.
A csendőrök is Párizsba utaztak; elmesélték, hogy egy fogolyért mennek, de az ügynek semmi köze a háborúhoz. A chartres-i férfi megölte a feleségét meg a mostohafiát, majd elmenekült, de a párizsi detektívek elfogták, és a fickó beismerő vallomást tett, úgyhogy most visszahozzák, s a helybeli bíróság fogja elítélni. Christian be akarta bizonyítani Flicknek, hogy nem csak henceg: zubbonya zsebéből előhúzta és megmutatta a bilincset, amit majd a gyilkos csuklójára kattintanak.
Az elkövetkező néhány óra során Flick az égvilágon mindent megtudott a beszédes fiatal csendőrről, de cserébe neki is mesélnie kellett önmagáról, így kénytelen volt kibővíteni, és kellőképpen kiszínezni azt a puszta tényekre szorítkozó sztorit, amit indulás előtt talált ki. A helyzet rákényszerítette, hogy megerőltesse a fantáziáját, de végső soron jó előgyakorlatnak tartotta a hazudozást - úgy vélte, nem árt, ha felkészül a keményebb vallatásra, ha netán elfogják a németek.
Versailles-t elhagyva épp St. Quentin lebombázott rendező pályaudvarán araszoltak át, amikor Maude fölébredt. Arra még emlékezett, hogy franciául kell beszélnie, de arra már nem, hogy az előzetes megállapodás szerint soha életében nem látta Flicket, így megkérdezte tőle: - Nem tudod, hol járunk, szívem?
A csendőrök meghökkentek. Flick azt mondta nekik, hogy Ruby meg ő nem ismerik az alvó lányokat, de Maude mégis úgy fordult hozzá, mintha jó barátnők lennének.
Flick nem vesztette el a fejét.
- Még nem volt szerencsénk egymáshoz, Mademoiselle - mondta mosolyogva. - Úgy látszik, nem ébredt föl teljesen, és összetéveszt a másik hölggyel.
Maude kissé ingerülten nézett rá, mintha azt mondaná: „Ugyan, ne hülyéskedj", de aztán elkapta Christian pillantását. A fejéhez kapott, úgy tett, mintha csak most fogná fel a helyzetet, majd kezét a szájára szorítva, szörnyűködve, de nem túl meggyőzően rebegte: - Jaj, bocsásson meg! Igaza van!
Christian szerencsére nem fogott gyanút, és nyájasan rámosolygott a lányra.
- Kiskegyed két óra hosszat aludt. Párizs külvárosában vagyunk, de mint látja, jelenleg áll a vonat.
Maude a legkáprázatosabb mosolyával jutalmazta az ifjú csendőr kedvességét.

- Mit gondol, mikor érkezünk meg?
- Azt hiszem, túlbecsüli a képességeimet, Mademoiselle. Csak Isten tudná megmondani, mit hoz a jövő, én azonban egyszerű földi halandó vagyok!
Maude úgy nevetett, mintha még sosem hallott volna ilyen sziporkázó szellemességet. Flick megnyugodott. De aztán Diana is fölébredt.
- Úristen, széthasad a fejem! - kiáltott fel hangosan angolul. - Hány óra?
A következő pillanatban észrevette a két csendőrt, s rögtön rájött, milyen szörnyű hibát követett el.
- Angolul beszélt! - hördült fel Christian. Flick látta, hogy Ruby a fegyveréért nyúl.
- Maga angol! - folytatta Christian Dianára meredve, majd Maude-ra tekintett. - És maga is! - Körülnézett a kupéban, és hirtelen rádöbbent az igazságra. -Jézusom! Mindnyájan angolok!
Flick gyorsan előrehajolt, s megragadta a szemben ülő Ruby csuklóját, mert a Colt már félig kilátszott az esőkabát zsebéből.
Christian felfigyelt a mozdultra. Meglátta a pisztolyt Ruby kezében.
- És fel vannak fegyverezve! - A nők talán komikusnak találták volna a riadalmát, ha nem lettek volna életveszélyben, így azonban nem volt kedvük nevetni.
- Istenem, már csak ez hiányzott! - jajdult fel Diana.
A vonat hirtelen nekilódult.
- Maguk valamennyien szövetséges ügynökök - folytatta halkan Christian.
Flick tűkön ülve várta, hogy most mi lesz. Ha ez a fickó fegyvert fog rájuk, Ruby azonnal lelövi, és akkor mindnyájuknak le kell ugraniuk a vonatról. Egy kis szerencsével eltűnhetnek a sínek közelében lévő nyomornegyedben, mielőtt a csendőrök riasztják a Gestapót. Egyre gyorsabban haladtak. Flick azon tűnődött, nem volna-e jobb most rögtön leugrani, mielőtt a vonat teljes gőzzel száguldani kezd.
Eltelt néhány dermesztő pillanat, de végül Christian elmosolyodott.
- Sok szerencsét! - suttogta. - Ne féljenek, megőrizzük a titkukat. Hála istennek, szimpatizánsok! Flick megkönnyebbülten hátradőlt.
- Köszönjük - mondta.
- Mikor lesz az invázió? - kérdezte Christian.
Naiv kölyök lehet, ha azt hiszi, hogy aki valóban tudja a titkot, csak úgy kifecsegné neki, gondolta Flick, de ébren akarta tartani a fiatalember lelkesedését. - Most már bármelyik napon elkezdődhet. Talán kedden - felelte.
- Igazán? Ez csodálatos! Éljen Franciaország! - lelkendezett Christian.
- Örülök, hogy a mi oldalunkon áll - mosolygott rá Flick. A kis csendőr kidüllesztette a mellét.
- Mindig németellenes voltam - hencegett. - Tudja, az én pozíciómban az ember hasznos szolgálatokat tehet az Ellenállásnak. Magam is segítek nekik, természetesen csak titokban. - Mutatóujjával megérintette az orrát, s ezzel elárulta, hogy hazudik.
Flick persze eddig sem hitt neki. Abban nem kételkedett, hogy a fiú utálja a németeket: négyévnyi ínség és éhezés után minden elnyűtt ruhában járó, kijárási tilalomtól rettegő francia gyűlöli őket. Viszont ha tényleg együttműködne az ellenállókkal, senkinek sem dicsekedne vele - épp ellenkezőleg: rettegne, hogy leleplezik.
De ez most nem fontos, gondolta Flick. Az a lényeg, hogy a srác tudja, merről fúj a szél, és szövetséges ügynököket nem fog a Gestapo kezére adni néhány nappal az invázió előtt, mert a végén még megbüntetik érte.
A vonat lassított, s bepöfögött a Gare d'Orsay állomásra. Flick fölállt. Christian kezet csókolt neki, és remegő hangon így búcsúzott el tőle: - Ön nagyon bátor, Madame. Járjon szerencsével!

Elsőként Flick szállt ki a vagonból. A peronra lépve egy munkást pillantott meg, aki jókora plakátot ragasztott a falra. A kép furcsán ismerősnek látszott. Flick jobban szemügyre vette, és elállt a szívverése.
Önmagával nézett farkasszemet.
Még sosem látta ezt a fotót, sőt arra sem emlékezett, hogy bármikor lefényképezték volna fürdőruhában. Az elmosódott háttér se vezette nyomra; úgy hatott, mintha kiretusálták volna. A neve azonban világosan látszott, sőt a szöveg az egyik régi fedőnevét is közölte - Frangoise Boule -, és fennen hirdette: ez a nő gyilkos!
A munkás dolga végeztével fölkapta ragasztóval teli vödrét, a hóna alá csapott egy csomó plakátot és odábbállt.
Flick rájött, hogy nyilván egész Párizs tele van a képével.
A súlyos csapástól szinte sóbálvánnyá vált a peronon. Úgy félt, hogy kis híján felfordult a gyomra, de eró't vett magán.
Először is azt kellett kitervelnie, hogyan jusson ki innen. Végigpásztázta a Gare d'Orsay peronját, és a jegypénztár korlátjánál meglátta a Gestapo ellenőrzési pontját. Az ügyeletes tisztek biztosan megkapták a fényképét.
Hogyan játszhatna ki az ellenőrzést? A fedőmesével nem megy semmire. Ha felismerik, rögtön letartóztatják, és nincs az a hazugság, amivel jobb belátásra térítheti a németeket. Mi lenne, ha a Csókák tüzet nyitnának? Az ellenőrzési ponton szolgáló gestapósokkal talán végezhetnének, de feltehetőleg az egész állomás tele van velük, no meg francia rendőrökkel is, akik valószínűleg előbb lőnek, és csak aztán kérdezősködnek. Ez nem lesz jó. Túl veszélyes.
Hirtelen rádöbbent, mi az egyetlen kiút. Ha átadná a parancsnokságot valamelyik lánynak - alighanem Ruby a legalkalmasabb -, aztán az ellenőrzési pontnál előreengedné a csapatot, ő meg önként jelentkezne, akkor a misszió nem lenne kudarcra ítélve.
Megfordult. Ruby, Diana és Maude már leszállt a vonatról. Christian és Jeanne-Marie éppen követni akarta őket. Flicknek ekkor eszébe jutott a Christian zsebében lapuló bilincs, és egy őrült, vakmerő ötlet villant át az agyán.
Visszalökte Christiant a vagonba, majd maga is fölugrott utána.
A fiatal csendőrnek fogalma sem volt róla, mire vélje a dolgot. Zavartan rámosolygott az angol nőre.
- Mi a baj? - kérdezte.
- Nézze azt a plakátot! - mutatta Flick. - Én vagyok rajta! Mindkét csendőr a falra meredt. Christian elsápadt.
- Jézusom! Maguk tényleg kémek! - hebegte Jeanne-Marie.
- Meg kell menteniük! - folytatta Flick.
- De hogyan? - kérdezte Christian. - A Gestapo...
- Át kell jutnom az ellenőrzési ponton!
- Lehetetlen! Le fogják tartóztatni!
- Akkor nem, ha maguk már letartóztattak.
- Hogy érti ezt?
- Bilincseljenek meg! Tegyenek úgy, mintha elfogtak volna, aztán kísérjenek át az ellenőrzési ponton. Ha megállítanak bennünket, mondják azt, hogy a Gestapo központjába, az Avenue Foch 84-be visznek.
- És aztán?
- Rekviráljanak egy taxit, tuszkoljanak be, és maguk is jöjjenek velem. Ha már elég messze leszünk az állomástól, vegyék le rólam a bilincset, engedjenek szabadon egy csöndes mellékutcában, és menjenek tovább az eredeti úti céljuk felé, mintha mi sem történt volna.
Christian halálra rémült. Flick látta rajta, hogy legszívesebben kimaradna a buliból. De azok után, amit az Ellenállásról összehordott, most nemigen tagadhatta meg a segítséget.

Jean-Marie nyugodtabb volt.
- Sikerülni fog - jelentette ki. - Egyenruhás rendőrtisztekre nem fognak gyanakodni.
Ruby is fölkapaszkodott a vagonba.
- Flick! - mondta. - Az a plakát...
- Tudom. A csendőrök megbilincselnek, átkísérnek az ellenőrzési ponton, aztán elengednek. Ha mégis valami bajom esne, a továbbiakban te vagy a misszió parancsnoka - magyarázta franciául, majd angolul folytatta: - A marle-i alagút csak kamu volt, felejtsd el. Az igazi célpont a Sainte-Cécile-i telefonközpont. De ne szólj a többieknek. Csak az utolsó pillanatban szerezzenek tudomást róla. Most pedig menj, és hozd ide őket. Siess!
Pillanatokon belül valamennyien bezsúfolódtak a kupéba. Flick röviden vázolta a tervet, majd így szólt hozzájuk: - Ha nem sikerül, és engem letartóztatnak, semmi szín alatt ne lőjetek! Az egész állomás tele lesz rendőrökkel, és ha fegyveres összetűzésbe keveredtek velük, csak ti húzhatjátok a rövidebbet. A misszió az első! Ha elkapnak, hagyjatok a sorsomra, tűnjetek el innen, aztán menjetek a szállodába, és
folytassátok az akciót. Úgy döntöttem, Ruby lesz a parancsnok. Vitára nincs idő. - Christianhoz fordult. - A bilincseket!
A csendőr tétovázott.
Flick szeretett volna ráordítani: Gyerünk már, te nagypofájú szájhős! - de tudta, hogy ezzel nem megy semmire, így inkább halk, meghitt baráti hangon duruzsolta Christian fülébe: - Köszönöm, hogy megmenti az életemet. Sosem fogom elfelejteni!
A fiatalember eló'vette a bilincset.
Flick a lányokra nézett.
- Induljatok!
Christian Flick jobb csuklóját Jean-Marie baljához bilincselte, aztán mindhárman leszálltak a vonatról, és szorosan egymás mellett lépkedve végigvonultak a peronon. Flick bó'röndjét és az automata pisztolyt rejtó'válltáskáját Christian cipelte. Az ellenó'rzési pontnál hosszú sor állt. Jean-Marie elkiáltotta magát: - Húzódjanak félre, kérem! Utat, hölgyeim és uraim! Utat! - A csendó'rök egyenesen a sor elejére siettek, éppúgy, mint Chartres-ban. Mindketten tisztelgtek a gestapósok-nak, de egyikük sem állt meg.
Az ellenó'rzési pont rangidó's tisztje, egy százados azonban fölnézett a kezében lévó' iratokból, és rájuk szólt: - Várjanak!
Mindhárman mozdulatlanná dermedtek. Flick tudta, hogy nagyon közel van a halál.
A kapitány szúrós szemmel, figyelmesen nézett rá.
- Ez a nő látható a plakátokon!
Christian úgy félt, hogy nem jött ki hang a torkán. Pillanatnyi hallgatás után Jean-Marie válaszolt a tisztnek.
- Igen, százados úr. Chartres-ban tartóztattuk le.
Flick hálát adott az égnek, hogy legalább az egyik csendőrnek a helyén van az esze.
- Remek! - csettintett elismeró'en a százados. - De hová viszik a foglyot?
Ismét Jean-Marie felelt a kérdésre. - A parancsunk úgy szól, hogy kísérjük az Avenue Foch 84-be.
- Biztosítsak önöknek járművet?
- Köszönjük, nem, uram. A rendőrség gépkocsija az állomás előtt vár bennünket.
A százados bólintott, de még mindig nem engedte útjukra őket. Továbbra is Flickre meredt, aki már kezdte azt hinni, hogy a tiszt va-
lami áruló jelet lát rajta, vagy az arckifejezése leplezte le, és a Gestapo már tudja: csak úgy tesz, mintha fogságba esett volna. Végül a férfi megszólalt: - Nahát, ezek az angolok! Kislányokat küldenek a háborúba!
Úgy csóválta a fejét, mintha nem hinne a szemének.
Jean-Marie bölcsen hallgatott.

A százados végre intett.
- Továbbmehetnek!
Flick és a csendó'rök áthaladtak az ellenó'rzési ponton, és kiléptek a ragyogó napsütésbe.

33

Paul Chancellor dühös volt Percy Thwaite-re, de olyan dühös, hogy meg tudta volna ütni. Amint rájött, mit üzent Brian Standish Reimsból, ordítva rontott rá az ezredesre: - Maga becsapott engem! Szándékosan úgy intézte, hogy ne legyek jelen, amikor megmutatja Flicknek azt az átkozott papírt!
- Valóban, de ez látszott a legjobb...
- Én vagyok a parancsnok! Nincs joga elhallgatni előlem semmiféle információt!
- Arra gondoltam, hogy maga nem engedné elrepülni őket
- Lehet, hogy tényleg nem engedtem volna. Talán nem is lett volna szabad!
- De nem az akció sikere érdekében fújta volna le az utat, hanem azért, mert szerelmes Flickbe.
Percy rátapintott Paul gyenge pontjára: az őrnagy a parancsnoki pozícióját kompromittálta, amikor lefeküdt a saját csapata egyik tagjával. Ettől még jobban dühbe gurult, de erőt vett magán, és lenyelte a mérgét.
Flick gépével nem tudtak kapcsolatba lépni, mert az ellenséges terület fölött átrepülő egységekkel tilos volt rádióösszeköttetést teremteni, így a két férfi egész éjjel a reptéren maradt, s föl-alá járkálva, szünet nélkül dohányozva aggódott azért a nőért, akit ki-ki a maga módján szeretett. Paul az inge zsebében hordta azt a fanyelű francia fogkefét, amit az együtt töltött éjszaka után péntek reggel közösen használtak Flickkel. Általában nem volt babonás, de most folyton ezt a fogkefét simogatta, éppúgy, mintha Flicket simogatná, hogy minden bajtól megóvja.
Amikor a Hudson végre visszatért, és a pilóta elmesélte nekik, hogy Flick gyanúsnak találta a chatelle-i fogadóbizottságot, így végül
Chartres közelében landolt a csapat, Paul kis híján sírva fakadt örömében.
Pár perccel később Percyt fölhívták a KHP londoni központjából, s beolvasták neki Brian Standish üzenetét, amelyben azonnali tájékoztatást kér a történtekről. Paul úgy döntött, válaszként el kell küldeni neki azt a szöveget, amit Flick fogalmazott meg, és a pilóta hozott haza. Ha Brian még szabadlábon van, megtudja belőle a lényeget: a Csókacsapat épségben földet ért, várja meg, amíg a nők jelentkeznek - de semmilyen bővebb információt nem közöl, mert lehetséges, hogy Helikoptert elkapta a Gestapo.
Egyelőre azonban senki sem tudta pontosan, mi történt valójában Chatelle-ban. Paul nem bírta elviselni ezt a bizonytalanságot. Tisztában volt vele, hogy Flicknek így vagy úgy, de mindenképpen el kell mennie Reimsbe. Meg akart győződni róla, nem sétál-e bele a lány a Gestapo csapdájába. Meg kellett találni a módját, hogyan derítse ki, hitelesek-e Brian rádióüzenetei.
A biztonsági kódok stimmeltek - ezt Percy személyesen ellenőrizte. De a Gestapo tud a biztonsági kódokról, és megkínozhatta Briant, hogy a saját kódját kiszedje belőle. Percy azt mondta, finomabb ellenőrzési módszerek is léteznek, ám ezekkel csak akkor érhetnek el eredményt, ha a fogadóállomáson dolgozó lányok elég ügyesek. Paul elhatározta, hogy fölkeresi őket.
Percy eleinte kézzel-lábbal tiltakozott. Veszélyes dolog rajtaütésszerű látogatást tenni a szolgálatban lévő rádiós egységeknél, magyarázta, mert a hadműveleteket irányító tisztek felbukkanása zavart kelthet az olajozottan működő gépezetben, amelytől több száz ügynök élete függ. Paul rá se hederített, mit beszél. Fölhívta az állomás vezetőjét, aki közölte:

örömmel látná vendégül az őrnagyot egy előre egyeztetett időpontban, mondjuk két-három hét múlva. Paul kijelentette, hogy legkésőbb két-három órán belül oda akar menni. Nem tágított. Udvariasan, de határozottan mondta a magáét, s amikor minden kötél szakadt, Montyra hivatkozott. Elérte a célját; azonnal indulhatott Grendon Underwoodba.
Még kisfiú volt, és vasárnapi iskolába járt, amikor bonyolult teológiai problémával került szembe, ami nem hagyta nyugodni. Feltűnt neki, hogy a virginiai Arlingtonban, ahol a szüleivel élt, a vele egykorú gyerekek zömének ugyanabban az időpontban, fél nyolckor kell lefeküdnie - tehát az esti imát is mindnyájan egyszerre mondják el.
Paul nem értette, hogy az ég felé szálló sok-sok hang közül Isten hogyan hallja meg épp az övét. Nem érte be a lelkész válaszával, aki mindössze annyit felelt a kérdésére, hogy Isten bármit megtehet. Ez csak kitérő' válasz, gondolta, és még hosszú évekig rágódott a dolgon.
Ha akkoriban láthatta volna Grendon Underwoodot, bizonyára mindent megért.
Istenhez hasonlóan a Különleges Hadműveletek Parancsnokságának is számtalan üzenetet kellett meghallgatnia, s gyakran eló'fordult, hogy rengeteg érkezett egy időben. A rejtekhelyükön megbújó titkos ügynökök egyszerre kopogták a morzejeleket - éppúgy, ahogy az ágyuk mellett térdelő' arlingtoni kilencévesek is kórusban kezdtek fohászkodni fél nyolckor az Úrhoz - a KHP mégis mindnyájuk üzenetét meghallotta.
Grendon Underwood szintén pompás vidéki udvarház volt, amit a tulajdonosok távozása után lefoglalt a hadsereg. Hivatalosan 53a Állomásnak nevezték, és az ügynökök rádióüzeneteit fogadta. A hatalmas parkban felállított antennacsoportok ívei Isten fülére emlékeztettek, s a Norvégia északi-sarki területeiről érkező jelzéseket éppúgy vették, mint a Spanyolország legdélebbi csücskéből küldött információkat. Négyszáz rádiókezelő és rejtjelező dolgozott a házban s élt a parkban sebtében felépített hullámbádog barakkokban. Ezek a nó'k -többnyire fiatal lányok - az Elsősegélynyújtó és Betegápoló Szolgálat kötelékébe tartoztak.
Pault Jean Bevins, a lányok főnöke vezette körbe. A jól megtermett, szemüveges asszony kezdetben úgy félt a Montgomery képviseletében látogatóba érkezett fejestől, mint a tűztől, de Paul kedves mosolyától és megnyugtató szavaitól hamarosan feloldódott. Bevitte az őrnagyot abba a terembe, ahol a rádióadásokat fogadták. Legalább száz fejhallgatós lány ült a készülékek előtt, jegyzettömbbel és ceruzával a keze ügyében. Egy hatalmas tábla az ügynökök fedőnevét, adásra kijelölt időpontjait és frekvenciáit mutatta. Mindenki feszülten figyelt, pisszenés se hallatszott - csak a morzebillentyűk kopogtak, ha valamelyik rádiókezelő közölte a bejelentkező ügynökkel: megfelelő hangerővel, tisztán hallja az adást.
Jean bemutatta Pault a csinos, szőke Lucy Briggsnek, aki olyan erős yorkshire-i tájszólásban beszélt, hogy az őrnagynak ugyancsak hegyeznie kellett a fülét.
- Helikopter? - kérdezte a lány. - Jaj, tudom már, ki az! Új fiú. Pon-
tosan húsz órakor kezdi az adást, és huszonhárom órakor kap választ. Eddig nem volt problémánk vele.
Paul végre rájött, hogy Lucy elnyeli a „h" hangot, s így mindjárt könnyebben megértette.
- Részletezné, milyen problémák szoktak előfordulni? - kérdezte.
- Némelyik ügynök rosszul állítja be az adó-vevőt, és az embernek keresgélnie kell a frekvenciát. Máskor meg nem elég erős a jelzés, tehát alig halljuk a betűket, és izgulhatunk, nehogy összetévesszük a vonalakat a pontokkal. A B meg a D például nagyon hasonlít egymáshoz a morzeábécében. Ráadásul ezeknél a hordozható készülékeknél mindig rossz a hangminőség, mert nagyon kicsik.
- Mondja, felismerné Helikopter „kezét"? Lucy kétkedve csóválta a fejét.
- Nem biztos. Eddig mindössze háromszor jelentkezett be. Szerdán kissé ideges volt, valószínűleg azért, mert aznap kezdte a munkát, de egyenletes tempóban jött az adás, mintha tudta volna, hogy bőven van ideje. Nagyon örültem, még gondoltam is, hogy úgy látszik, nincs veszélyben. Tudja, mindig aggódunk értük. Mi itt kényelemben, meleg szobában üldögélünk, ők meg valahol ellenséges területen próbálják kicselezni azt az átkozott Gestapót.

- És milyennek találta Helikopter második adását?
- Csütörtökön valamiért sietnie kellett. Ha a rádiósok kapkodva küldik az üzenetet, főhet a fejünk, amíg kihámozzuk a lényeget, mert nehéz megállapítani, hogy egyetlen hosszú jelzést hallunk-e, vagy két összemosódó rövidet. Bárhol is rejtőzött szegény fiú, minél előbb el akart tűnni onnan.
- És aztán?
- Pénteken nem jelentkezett, én azonban nem nyugtalankodtam miatta, elvégre az ügynökök mindig veszélyben forognak, így csak akkor rádióznak, ha nagyon muszáj. De szombat reggel, pár perccel pirkadat előtt Helikopter újra üzent, ezúttal a vészfrekvencián. Ennek ellenére nem volt pánikba esve. Emlékszem, még meg is jegyeztem magamban, hogy kezd belejönni a dologba. Minden betűt tisztán hallottam, a hangerő is megfelelt, és szép, egyenletes ritmusban jött az
adás.
- Lehetséges, hogy valaki más használta a készülékét?
Lucy gondolkodóba esett.
- Úgy hangzott, mintha ő lenne az... de igaza van, más is lehetett,
és ha egy német rádiós üzent Helikopter nevében, akkor az illetőnek semmitől sem kellett félnie, tehát érthető, hogy minden a legnagyobb rendben volt.
Paul úgy érezte, valóságos dzsungelen kell átgázolnia. Minden kérésére kétféle válasz létezett, ő azonban egyértelmű tényekre vágyott. Valahányszor eszébe jutott, hogy nem egészen egy héttel a megismerkedésük után elveszítheti Flicket, aki az istenek ajándékaként csöppent bele az életébe, le kellett küzdenie a pánikfélelmet, amely hatalmába kerítette.
Jean időközben eltűnt a teremből, s csak most tért vissza. Kövérkés kezében néhány papírlapot szorongatott.
- Kikerestem önnek a Helikoptertől érkezett három üzenet desifrí-rozott szövegét - mondta, és Paul elégedetten nyugtázta, milyen rátermett parancsnok irányítja Grendon Underwoodot.
Elolvasta az első megfejtett szöveget.
HÍVÓJEL HLKP (HELIKOPTER) BIZTONSÁGI KÓD STIMMEL 1944. MÁJUS 30. ÜZENET A KÖVETKEZŐ:
RENDBEN MEGÉRKEZTEM STOP KRITARANDEVU NEM BIZTONSÁGOS STOP ELKAPOT A GGESTAPO, DE MEGSZÖKTEM STOP UJJ TALÁLKAHEJ CAFE DE LA GARE VÉGE
- Úgy látom, a helyesírás nem a fiú erőssége - jegyezte meg Paul.
- Nem a helyesírásával van baj, hanem a morzejelekkel áll hadilábon - magyarázta Jean. - Tudja, minden ügynök hibázik, de a kódfej-tőknek szigorúan tilos kijavítaniuk a desifrírozott szöveget. A legcsekélyebb betűhibát is benne kell hagyniuk, hátha később fontos lehet.
Brian második üzenete, amelyben a Bollinger-sejt létszámáról tájékoztatta Londont, valamivel hosszabb volt az előzőnél.
HÍVÓJEL HLKP (HELIKOPTER)
BIZTONSÁGI KÓD STIMMEL
1944. MÁJUS 31.
ÜZENET A KÖVETKEZŐ:
AKTÍV ÜGYNÖKÖK SZÁMA ÖT STOP NEVÜK ES ÁLAPOTUK
AZ ALÁBBI STOP MONNET MEGSEBESÜLT STOP GRÓFNŐ
EGÉSSÉGES STOP CHEVAL NÉHA BESEGÍT STOP BURZSOÁ A HEJÉN VAN STOP PLUSZ AKI MEGMENTET FEDŐNEVE CHARENTON STOP
Paul fölnézett. - Ez még az elsőnél is rosszabb.
- Mondtam, hogy másodszor valamiért sietnie kellett - szólalt meg Lucy.
Az üzenet ezzel nem ért véget; Helikopter részletesen beszámolt a székesegyházbeli incidensről is. Paul átfutotta a szöveget, majd maga elé húzta a harmadik lapot:

HÍVÓJEL HLKP (HELIKOPTER) BIZTONSÁGI KÓD STIMMEL 1944. JÚNIUS 2. ÜZENET A KÖVETKEZŐ:
MI A FENE TÖRTÉNT STOP ELIGAZÍTÁST ÉS AZONALI VÁLASZT KÉREK VÉGE
- Ez a szöveg szinte kifogástalan! Csak egy hiba van benne. Lucy bólintott.
- Szombaton nekem is az volt a benyomásom, hogy nyugodtabb a fiú.
- Vagy másvalaki küldte az üzenetet. - Paul hirtelen rájött, hogyan győződhetne meg róla, vajon valóban Briannel állnak-e kapcsolatban, vagy a Gestapo egyik rádiósa adja ki magát Helikopternek. Ha sikerül a terve, legalább bizonyosságot szerezhet. - Mondja, Lucy, maga szokott hibázni adás közben?
- Szinte soha - felelte a lány, miközben a főnökasszonyra sandított. - Ha egy kezdő kolléganő hanyagul dolgozik, az ügynök rögtön kiveri a balhét, méghozzá jogosan. Nekünk nem szabad tévednünk. E nélkül is épp elég bajuk van szegényeknek.
Paul Jeanhez fordult.
- Ha megfogalmazok egy üzenetet, megteszik a kedvemért, hogy pontosan úgy rejtjelezik, ahogy leírom? Szeretném próbára tenni a rádiósunkat.
- Természetesen.
Paul az órájára nézett. Este fél nyolc volt.
- Helikopternek nyolckor kell megkezdenie az adást. Ha befejezte, továbbítani tudják neki a szöveget?
- Igen - felelte az állomás parancsnoka. - Amikor bejelentkezik, egyszerűen közöljük vele, hogy rögtön az adás után álljon készen egy vészfrekvencián érkező üzenet fogadására.
Paul egy pillanatig gondolkozott, aztán az íróasztal fölé hajolva írni kezdett:
AD MEG MENYI FEGYVERETEK ES LŐSZERETEK VAN KÖZÖLD GÉPISZTOLYOK TÖLTÉNYEK PLUSZ KÉZIGRÁNÁTOK SZAMÁT AZONAL VÁLASZOLJ
Gyorsan átolvasta a lekezelő hangnemben megfogalmazott, teljesen indokolatlan és képtelen kívánságot, amelyről ordított, hogy figyelmetlenül kódolták és hanyagul továbbították. Megmutatta Jeannek. Az asszom' homlokráncolva meredt a papírra.
- Szörnyű! Hemzseg a hibáktól! Szégyellném magam, ha így adnám ki a kezemből.
- Mit gondol, hogyan reagálna rá egy ügynök?
- Azt hiszem, nem tennénk a kirakatba a válaszát. Nem fukarkodna a szitokszavakkal - felelte Jean zord mosollyal.
- Legyen szíves, pontosan így rejtjelezze, ahogy van, aztán küldje el Helikopternek.
Az állomásparancsnok zavartan nézett Paulra.
- Ha ez a kívánsága...
- Igen. És hálásan köszönöm, jean Bevins bólintott.
- Máris intézkedem.
Paul szeme kopogott az éhségtől. Betért a kantinba, ami az állomáshoz hasonlóan éjjel-nappal üzemelt. Csak ízetlen kávét kapott, és egy-két reggelről maradt szendvicsen meg kiszáradt süteményen kívül nem talált más ennivalót.
jean nyolc óra után néhány perccel lépett oda az asztalához. - Helikopter az előbb jelentkezett, és közölte, hogy a Leopárdlány még nem lépett kapcsolatba vele. Épp most küldjük el neki a vészfrekvencián az ön üzenetét.
- Köszönöm. - Paul kiszámította, hogy Briannek - vagy a Helikopter bőrébe bújt gestapósnak - legalább egy óra kell a szöveg
megfejtéséhez, a válasz megfogalmazásához, rejtjelezéséhez és továbbításához. A tányérjára meredve azon tűnődött, hogy merészelik szendvicsnek nevezni az angolok ezt a két szelet papírvékony, margarinnal épphogy megkent kenyeret, amelyek között nagyítóval kell keresni a sonkát.
És még egy kis mustárt se adnak hozzá!

34

Párizs vörös lámpás negyedét a Gare du Nord közelében lévő rue de la Chapelle mögött, egy alacsony dombtető szűk, piszkos kis utcácskáiban találhatta meg a látogató. A negyed kellős közepén húzódott a La Charbo, vagyis a rue de la Charbonniére. Az utca északi részén úgy állt la Chapelle zárdája, akár egy szemétdombon magasodó márványszobor. A zárdához parányi templom meg egy ház tartozott, ahol nyolc apáca a legnyomorultabb párizsiaknak szentelte áldozatos életét. Isten hű szolgái levest főztek az éhező öregeknek, lebeszélték az öngyilkosságról a depresszióba süllyedt nőket, kihúzták a csatornából a részeg tengerészeket, és betűvetésre tanították a prostituáltak gyermekeit.
A zárda tőszomszédságában működő Hotel de la Chapelle-t ugyan nem lehetett bordélynak nevezni, mert nem kurvák laktak benne, ám ha nem volt teltház, a tulajdonosnő készséggel adta ki egy-egy órácskára az üres szobákat azoknak az erősen kifestett, olcsó estélyi ruhában belibegő nőknek, akik francia üzletemberek, civilbe öltözött német katonák vagy tökrészeg fiatal kölykök társaságában kopogtattak be hozzá.
Flick megkönnyebbülve, boldogan zuhant be a garniszálló kapuján, amelytől alig nyolcszáz méterre szállt ki a csendőrök taxijából. Útközben két plakátot is látott a saját képmásával. Christian nekiadta fehér pöttyös, piros zsebkendőjét, hogy beköthesse a fejét, és elrejthesse rövid szőke fürtjeit, de tudta: a figyelmes szemlélő a plakát alapján nyomban fölismeri. Nem tehetett mást, lesütött szemmel sietett végig az utcákon, és drukkolt, nehogy lebukjon. Úgy érezte, sosem fog révbe érni.
A barátságos, elhízott tulajdonosnő rózsaszín selyempongyolában, halcsontos fűzőben trónolt a portán. Flick sejtette, hogy fénykorában
nem vetette meg az érzéki örömöket. Ő már máskor is megszállt itt, de az asszony szemmel láthatóan nem emlékezett rá.
- Egy szobát szeretnék kivenni, Madame - mondta neki.
- Szólítson csak Régine-nek, drágám - felelte a nő, és minden további kérdezősködés nélkül már nyújtotta is a kulcsot.
Flick éppen föl akart menni a lépcsőn, de kipillantott az ablakon. Diana és Maude valami furcsa taxiféleséggel, egy biciklivel vontatott kerekes díványon kuporogva, hangosan vihogva gördült a bejárat elé. Attól sem józanodtak ki, hogy a csendőrök minden további nélkül átadhatták volna őket a Gestapónak.
- Jézusom, micsoda nyomortanya! - szörnyűködött Diana, amint betette a lábát a hotelba. - De talán nem muszáj itt étkeznünk. Majd keresünk egy jobb éttermet.
- Eszedbe ne jusson! Néhány órára meghúzzuk magunkat a szobánkban, és amint hajnalodik, kimegyünk a Gare de l'Estre! - förmedt rá dühösen Flick. Tudta, hogy a párizsi éttermek a megszállás ellenére is nyitva tartanak, de a vendégeik zöme nyilván német tiszt, így az ügynököknek lehetőleg kerülniük kell ezeket a helyeket.
Maude szemrehányóan nézett Dianára.
- Azt ígérted, hogy elviszel a Ritzbe!
Flicknek uralkodnia kellett magán, nehogy rákiáltson.
- Hol élsz te? - sziszegte villámló szemmel.
- Jól van, ne csinálj cirkuszt!
- Senki nem megy sehová! Megértettétek?
- Igen, igen.
- Egyikünk majd később vesz valami ennivalót. Nekem most el kell tűnnöm szem elől. Diana, te leülsz, és megvárod a többieket, Maude pedig addig bejelentkezik. Szóljatok, ha mindenki megérkezett! - adta ki a parancsot Flick, majd elindult fölfelé.
A lépcsőn egy néger lánnyal találkozott, aki testhez álló tűzpiros ruhát viselt, és vállig érő sima, fekete haja volt.

- Várj! - szólította meg Flick. - Nem adod el a parókádat?
- A sarki üzletben is vehetsz magadnak, szivi! - felelte a lány, majd tetőtől talpig végigmérte az idegent. Nyilván kezdőnek nézte, mert kisvártatva hozzátette: - De az igazat megvallva egy vacak parókával nem mész semmire ezen a pályán. Más is kéne.
- Eladod vagy nem? Sietek!
A lány levette a parókát, és megmutatta egészen rövidre nyírt göndör, fekete haját. Itt-ott még a fejbőre is kilátszott.
- így a kutyának se kellenek.
Flick egy ezerfrankost húzott elő a zsebéből.
- Vegyél magadnak másikat helyette!
A lány mindjárt más szemmel nézett rá; hirtelen rájött, hogy akinek ennyi pénze van, nem lehet prostituált. Vállat vont, elfogadta a pénzt, és odaadta a parókát.
- Köszönöm - mondta Flick.
A lány nem mozdult. Nyilván azon tűnődött, hány ezres bankója lehet még ennek a nőnek. - Tudod, én lányokkal is szoktam... - duruzsolta, és ujjai hegyével könnyedén végigsimította Flick mellét.
- Köszönöm, nem.
- Akkor talán a fiúddal, hármasban...
- Nem megy.
A lány az ezresre nézett.
- Ahogy gondolod. Legalább nem kell dolgoznom ma éjjel. Sok szerencsét, szivi!
- Kösz, rám fér! - felelte Flick.
Megtalálta a szobáját. A bőröndjét az ágyra tette, és kibújt a kabát-jából. Kezet mosott, majd egy percig figyelmesen vizsgálta az arcát a kagyló fölé szerelt kis tükörben.
Hátrafésülte rövid szőke haját, feltűzte a füle mögött, aztán föltette és megigazította a parókát. Egy számmal nagyobb, mint kéne, gondolta, de azért nem fog leesni. A fekete haj a felismerhetetlenségig megváltoztatta a külsejét, szőke szemöldöke azonban furcsának hatott. Úgy döntött, kihúzza feketével, és neszesszertáskájából előkapta a szemöldökceruzát. Meg volt elégedve magával. Most már nemcsak sötét hajú nőnek látszott, hanem impozánsabb látványt is nyújtott, mint az a bájos, fürdó'ruhás szőke kislány. Egyenes orrával, kemény vonalú állával nem tudott mit kezdeni, de úgy érezte, ezenkívül semmi más nem emlékezteti a plakáton bemutatott körözött bűnözőre, akit legfeljebb a húgának nézhetnek.
Kabátja zsebéből elővette az iratait, s óvatosan retusálni kezdte az igazolványképét. A szemöldökceruzával fekete hajat és vékony fekete szemöldököt festett magának. Amikor elkészült, fürkésző pillantással nézegette a fotót. Úgy vélte, senki sem fogja észrevenni, hogy
$
megdoktorolta; nincs az a zsaru, akinek eszébe jutna dörzsölgetni, másképp pedig nem maszatolódik el a satírozás.
Levette a parókát, kibújt a cipőjéből, és elnyúlt az ágyon. Csütörtök éjjel azért nem aludt, mert Paullal szeretkezett, a péntek éjszakát meg a Hudson bombázó fémpadlóján töltötte. Amint lehunyta a szemét, mély álomba merült.
Kopogásra ébredt. Meglepte, hogy odakint már alkonyodik; hosszú órák telhettek el, mióta lefeküdt. Az ajtóhoz lépett.
- Ki az? - kérdezte.
- Ruby.
Beengedte a lányt. - Minden rendben van?
- Nem biztos.
Flick behúzta a függönyt, aztán villanyt gyújtott.
- Mi történt?

- Az összes lány bejelentkezett, de gőzöm sincs, hova tűnt Maude és Diana. A szobájukban nincsenek.
- Hol kerested őket?
- A tulajnő irodájában, a szomszéd templomban meg a szemközti
bárban.
- Jézusom! - kiáltott fel rémülten Flick! - Ezek a buta libák szórakozni mentek!
- De hova a francba?
- Maude a Ritzbe vágyott. Ruby nem akart hinni a fülének.
- Ennyire hülyék nem lehetnek!
- Maude-tól ez is kitelik.
- Tőle igen, de azt hittem, Dianának több esze van.
- Diana szerelmes - magyarázta Flick. - Azt hiszem, Maude nem kívánhat tőle olyat, amit ne teljesítene. Ráadásul imponálni akar a szívszerelmének, flancos helyekre szeretné vinni, hogy megmutathassa, milyen otthonosan mozog az úri társaságban.
- Azt mondják, a szerelem vak.
- Ebben az esetben ki is nyírhatja az áldozatait. Egyszerűen képtelen vagyok elhinni... De fogadni merek, hogy csak a Ritzben lehetnek! Ha elkapják őket, megérdemlik a sorsukat.
- Most mi lesz?
- Odamegyünk és visszahozzuk őket - ha még nem késő.
Flick föltette a parókát. Ruby rábámult. - Épp azon gondolkoztam,
miért húztad ki a szemöldöködet. Marha klassz! A saját anyád se ismerne rád!
- Akkor jó. Hozd a stukkeredet!
A hallban Régine átadott egy borítékot Flicknek, s ó' rögtön megismerte Diana kézírását. Föltépte, és elolvasta a rövid levélkét:
Átköltözünk egy jobb szállodába. Ne izgulj, pontban hajnali ötkor a Gare de l'Esten leszünk!
Rubynak is megmutatta, aztán apró darabokra tépte. Önmagára haragudott a legjobban, hiszen egész életében ismerte Dianát, így nem lephette meg sem az ostobasága, sem a feleló'tlensége. Miért is hoztam magammal? - ismételgette magában azt a kérdést, amire nagyon jól tudta a választ: azért, mert nem volt más választásom!
Sietve távoztak a szállóból. Flick nem akart metróra szállni - a Gestapo némelyik állomáson ellenó'rzési pontokat létesített, só't a zsaruk olykor a vonaton is igazoltatják az utasokat. A Ritz a Place Vendőme-on áll. Ha jól kilépnek, félóra alatt gyalog is odaérnek, de nemsokára lemegy a nap, és hamar besötétedik, úgyhogy vigyázniuk kell, nehogy a tizenegy órakor életbe lépő kijárási tilalom az utcán találja őket.
Flick azon tűnődött, mennyi idő kellhet a Ritz személyzetének ahhoz, hogy Diana és Maude miatt kihívja a Gestapót. Nyilván rögtön kiszúrják, hogy valami nem stimmel a két lány körül. Az irataik szerint reimsi titkárnők - de mit keres két egyszerű kis titkárnő a Ritzben? Bár a megszállt Franciaország viszonyaihoz képest elég jól öltözöttek, mégsem hatnak úgy, mint a hotel törzsvendégei - a semleges országokból érkezett diplomatafeleségek, a nagybani feketézők barátnői vagy a német tisztek szeretői. Maga az igazgató talán semmit sem tesz ellenük, főleg ha utálja a nácikat, de a Gestapónak minden nagy szállodában és étteremben vannak besúgói, akiket a németek épp azért fizetnek, hogy azonnal jelentsék, ha valaki valószínűtlen mesékkel áll elő. Ezt a KHP tanfolyamán gondosan belesulykolják az ügynökökbe - de az a tanfolyam három hónapig tart, Dianának és Maude-nak meg mindössze két napja volt az alapismeretek elsajátítására.
Flick megszaporázta a lépteit.

Dieter teljesen kimerült. Minden erejét fölemésztette, hogy meggyőzéssel, rábeszéléssel vagy akár fenyegetőzéssel fél nap leforgása alatt ezer plakátot tudjon kiragasztatni a városban. Ha módja volt rá, türelmesen és állhatatosán érvelt, ám ha szükségét érezte, a dühös őrjöngéstől se riadt vissza, hogy elérje a célját. Ráadásul egész éjjel nem hunyta le a szemét, fájt a feje, görcsbe rándultak az idegei, és ingerülten reagált minden apróságra.
De rögtön lecsillapodott, amint belépett a Porté de la Muette-nél álló, s a Bois de Boulogne-ra néző impozáns bérpalotába. Feladata, amit Rommel bízott rá, megkövetelte, hogy egész Észak-Franciaországot beutazza, így Párizsban kellett állomásoznia - ám ezt a lakást csak jó néhány illetékes megvesztegetésével és megfélemlítésével sikerült megkaparintania. Megérte a fáradságot. Imádta a sötét tónusú mahagóni faburkolatot, a nehéz bársonyfüggönyöket, a magas mennyezetet, a pohárszéken sorakozó tizennyolcadik századi ezüstneműt. Komótosan sétált végig a hűvös szobákon, s a kellemes félhomályban ismét gyönyörködve nézegette kedvenc tárgyait: a Rodin által faragott kezet, a balettcipőjét húzó táncosnőt ábrázoló pasztellt Edgár Degas-tól, s a Monté Cristo grófja első kiadását. Leült a Steinway hangversenyzongorához, és lassan pötyögtetni kezdte az Ain't Misbehavin' szomorkás dallamát.
A háború előtt a lakás meg a bútorok túlnyomó része egy lyoni mérnöké volt, aki kisebb elektromos készülékek, porszívók, rádiók, villanycsengők gyártásával szerezte a vagyonát. Dieter mindezt a szomszédasszonyától, a harmincas évek egyik francia fasiszta vezérének özvegyétől tudta meg. A felkapaszkodott újgazdag mérnök állítólag lakberendezőket fogadott - még a tapétát meg a régiségeket is mások vásárolták meg helyette. Az ő szemében a pompás műtárgyak csupán
egyetlen célt szolgáltak: így akart imponálni a felesége barátnőinek. De aztán Amerikába ment, ahol minden éppolyan közönséges, mint ő maga, mesélte az özvegy, aki örömmel nyugtázta, hogy végre olyan bérlő költözött ide, aki méltányolni tudja a lakás szépségét.
Dieter kibújt a zakójából meg az ingéből, majd lemosta arcáról és nyakáról Párizs porát. Tiszta fehér inget vett föl arany mandzsettagombbal, s ezüstszürke nyakkendőt választott hozzá. Amíg megkötötte, bekapcsolta a rádiót. Olaszországból rossz hírek érkeztek; a bemondó közölte, hogy a németek ádáz utóvédharcot vívnak. Szóval Róma pár napon belül elesik, gondolta Dieter.
De Olaszország nem Franciaország.
Most már csak ki kell várnia, míg valaki felismeri Felicity Clairet-t. Persze korántsem biztos, hogy ez a nő átutazik Párizson - de Reimsen kívül ez a legvalószínűbb helyszín, ahol felbukkanhat. Nincs mit tenni, türelmesen kell várakozni, hátha... Dieter azt kívánta, bárcsak Stéphanie-t is magával hozta volna, bár tudta, hogy rá Reimsben, a rue du Bois-ban van szüksége. Az asszonynak továbbra is a házban kell laknia, hiszen jó esély van rá, hogy újabb szövetséges ügynökök kopogtassanak az ajtaján, és finoman, óvatosan kell kivetni rájuk a hálót. Ez életbevágóan fontos! Indulás előtt megparancsolta, hogy a Gestapo sem Michelt, sem dr. Bouler-t nem kínozhatja meg a távollétében: később talán még hasznukat veszi.
A jégszekrényben talált egy palack Dom Perignon pezsgőt. Felbontotta, töltött magának egy karcsú kristálypohárba, majd leült az íróasztalához, s azzal a jóleső érzéssel kezdte olvasgatni a postáját, hogy mégiscsak szép az élet.
Az egyik levelet a felesége, Waltraud küldte.
Drága Szerelmem,
borzasztóan sajnálom, hogy nem lehetünk együtt a negyvenedik születésnapodon!
Dieter meglepetten bámult a papírra. Teljesen megfeledkezett a születésnapjáról. Az asztalon álló Cartier órára pillantott, amely a dátumot is mutatta: június 3. Tényleg! Ma negyvenéves! Ismét teletöltötte a pezsgőspoharat.
Felesége sorain kívül még két lapot talált a borítékban. Az egyikre! őt rajzolta le hétéves kislánya, Margarete, akit otthon csak Mausinak"

becéztek. A képen egyenruhában áll az Eiffel-toronynál, amely eltörpül mellette. No persze, gondolta mosolyogva, a gyerekek mindig felnagyítják, istenként dicsőítik az apjukat... Tízéves fia, Rudi már igazi, felnó'ttes levelet írt sötétkék tintával, gondosan megrajzolt, szép kerek betűkkel:
Kedves Papa,
nagyon jól megy a tanulás, bár dr. Richter osztálfftermét eltalálta
egy bomba. Szerencsére éjszaka volt, és üresen állt az egész iskola.
Dieter szívébe belehasított a fájdalom. Lehunyta a szemét. Nem bírta elviselni, hogy bombák hulljanak arra a városra, ahol a gyermekei élnek. Megátkozta a Királyi Légierő aljas gyilkosait, bár nagyon jól tudta, hogy a Luftwaffe is bombázta az angol iskolákat.
Megakadt a szeme az íróasztalán feketéllő telefonon, s eszébe jutott, milyen jó lenne felhívni a családját. Természetesen nehéz lesz -a túlterhelt francia hálózat miatt mindig a hadseregé az elsőbbség, így egy-egy magánbeszélgetésre sokszor órákig kell várakozni, míg kapcsolni tudják a számot. Úgy döntött, mindenesetre megpróbálja. Hirtelen hatalmába kerítette a vágy, hogy hallja a gyerekei hangját, és megnyugodhasson: még életben vannak.
Már nyújtotta is a kezét a készülék felé, de még hozzá sem ért, amikor csengeni kezdett a telefon. Fölkapta a kagylót, és beleszólt: - Franck őrnagy!
- Itt Hesse hadnagy beszél, uram.
Dieternek felgyorsult az érverése. - Megtalálta Felicity Clairet-t?
- Nem. De majdnem ilyen nagy hal akadt horogra!

36

Flick mindössze egyetlenegyszer járt a Ritzben még párizsi diáklány korában, a háború előtt. Kisminkelve, kalapban, kesztyűben, selyemharisnyában libegtek be az ajtón a barátnőjével, mintha mindennap benéző törzsvendégek lennének. Elandalogtak a benti árkádos üzletsor előtt, és vihogva szörnyűködtek a kirakatokban látható sálak, töltőtollak, parfümök csillagászati árán. Aztán leültek a hallban, úgy tettek, mintha várnának valakit, s közben az ötórai teára érkező úriasszonyokon köszörülték a nyelvüket, de maguknak persze egy pohár vizet se mertek rendelni. Akkoriban Flick minden pennyt félretett, hogy olcsó színházjegyet vehessen a Comédie Frangaise előadásaira.
Hallotta, hogy a tulajdonosok a megszállás idején is igyekeznek úgy vezetni a hotelt, mint hajdan, a békeidőkben - természetesen csak az adott lehetőségekhez képest, hiszen számos szobát magas rangú német tisztek foglaltak le. Ma úgy közeledett az épülethez, hogy nem húzhatott se kesztyűt, se harisnyát, az arcát azonban bepúderozta, és baszk sapkáját hetykén félrecsapva tette a fejére. Abban reménykedett, hogy a háború miatt jó néhány törzsvendég is hasonló kompromisszumokra kényszerül.
A Place Vendőme-on szürke katonai gépkocsik és fekete limuzinok sorakoztak a hotel előtt. A homlokzaton hat vérvörös, horogkeresztes náci zászló lobogott büszkén kérkedve az enyhe szélben. A cilinderes, piros nadrágos ajtónálló kétkedő pillantással mérte végig Flicket és Rubyt.
- Önök nem jöhetnek be - közölte.
Flick a ronggyá gyűrődött almazöld komplét, Ruby a sötétkék ruhát és a férfiesőkabátot viselte. Maguk is tudták, hogy a Ritzben nem ilyen öltözékben szokás megjelenni. Flick megjátszottá a gőgös cia dámát, aki egy idegesítő cselédet próbálráncba szedni.
- Miért? Mi a probléma? - kérdezte leereszkedően a férfitól.
- A főbejáratot a legmagasabb rangú vezérkari tiszteknek rezerválták, Madame. Itt még német ezredeseket sem engedhetünk be. Önöknek is körbe kell menniük a rue Cambonról nyíló hátsó kapuhoz.

- Ahogy óhajtja - felelte Flick udvariasan, de unott hangon, mintha megelégelte volna az akadékoskodást, magában viszont örült, hogy nem a szegényes külsejük miatt dobják ki őket. Rubyval együtt gyorsan megkerülte a háztömböt, s hamarosan megtalálta a hátsó bejáratot.
A hall fényárban úszott. A kétoldalt nyíló bárok zsúfolásig megteltek szmokingos és egyenruhás férfiakkal. A lágyan zsongó francia magánhangzók helyett mindenfelől fegyverropogást idéző kemény német mássalhangzók kattogtak. Flick úgy érezte, mintha ellenséges erődítménybe tévedt volna.
Odalépett a pulthoz. A rézgombos zakóban feszítő portás fölényes megvetéssel nézett rá. Miután megállapította, hogy nem lehet se német, se gazdag francia nő, udvariatlanul és kimérten megkérdezte: -Mit akar?
- Nézzen utána, hogy Mademoiselle Legrand a szobájában tartózkodik-e! - parancsolt rá ellentmondást nem tűrő hangon Flick. Biztos volt benne, hogy Diana az irataiban szereplő álnéven, Simoné Legrand-ként jelentkezett be.
- A hölgy vár engem!
A portás kissé megenyhült. - Ki keresi, ha szabad érdeklődnöm?
- Madame Martigny. Az alkalmazottja vagyok.
- Értem. A Mademoiselle jelenleg a barátnőjével együtt a hátsó traktusban lévő étteremben vacsorázik. Talán az lesz a legjobb, ha a fő-pincérrel beszél, Madame.
Flick és Ruby a halion átvágva belépett a nagystílű eleganciával berendezett étterembe. A fehér abrosszal, ezüst evőeszközzel megterített asztalokon gyertya égett, és fekete frakkos pincérek suhantak ide-oda a dúsan megrakott tálcákkal. Aki ezt látja, el sem hiszi, hogy egész Párizs éhezik, gondolta Flick, miközben valódi kávé illata csapta meg az orrát.
Már az ajtóból észrevette Dianát és Maude-ot, akik egy kétszemélyes asztalkánál ültek a terem túlsó végében. Miközben ő árgus szemmel figyelte őket, Diana kiemelt egy borosüveget az asztal mellett csillogó vödörből, és mindkettőjüknek töltött. Flick meg tudta volna fojtani.
Elindult a lányok felé, de a főpincér útját állta. Lekicsinylő' pillantást vetett a gyűrött zöld kompiéra.
- Parancsol, Madame?
- Jó estét - mondta határozottan Flick. - Beszélnem kell azzal a hölggyel, aki ott ül!
Az alacsony főpincér meg se mozdult. Agyonhajszolt, gondterhelt férfi benyomását keltette, de látszott rajta, hogy nem lehet packázni vele.
- Esetleg átadhatom neki az üzenetét, Madame.
- Attól tartok, ez nem lehetséges. Magánügyről van szó.
- Akkor közlöm a hölggyel, hogy ön keresi. Szabad a nevét? Flick dühtó'l szikrázó szemmel meredt Dianára, de a lány nem nézett föl. Flick feladta.
- Madame Martigny vagyok. Közölje a Mademoiselle-el, hogy a dolog nem tűr halasztást.
- Máris, Madame. Addig szíveskedjék itt várakozni.
Flick kínjában a fogát csikorgatta, de nem tehetett semmit. Amikor a fő'pincér méltóságteljesen elvonult, ő erő's kísértést érzett, hogy utánaeredjen és elhúzzon mellette, ám ekkor az egyik közeli asztalnál hirtelen észrevett egy fekete SS egyenruhás fiatal őrnagyot, aki rámeredt. Egy pillanatig a tiszt szemébe nézett, majd elkapta a tekintetét. Elszorult a torka a félelemtől. Vajon csak azért bámulja ez a fickó, mert vitába bonyolódott a főpincérrel? Vagy azon töri a fejét, honnan olyan ismeró's az arca? Talán látta a plakátot, csak még nem jött rá, hogy ugyanaz a nő' áll eló'tte? Esetleg egyszerűen tetszik neki? Flick rájött, hogy bármi legyen is az oka ennek a kitüntető' figyelemnek, nem tanácsos botrányt csapni, só't életveszélyes.
Minden várakozással töltött másodperc életveszélyes. Erőt kellett vennie magán, hogy ne fusson el.
A főpincér mondott néhány szót Dianának, aztán megfordult, és odaintette Flicket.

- jobb lesz, ha inkább itt vársz meg. Egy no' mégsem olyan feltűnő', mint kettő - súgta Flick Rubynak, és gyors léptekkel Diana asztalához sietett.
A lányok arcán nyomát se látta bűntudatnak. Kis híján fölrobbant mérgében. Maude önelégült képet vágott, Diana gó'gösen, nyársat nyelve ült a helyén. Flick mindkét kezével az asztal szélére támaszkodva!
előrehajolt, és halkan megszólította óicet: - Ez rettentó'en veszélyes! Azonnal álljatok fel, és gyertek velem. Majd kifelé menet fizetünk.
Erélyes, parancsoló hangon beszélt, de hiába; a két nő' mesevilágban élt.
- Kissé megértőbb is lehetnél, drágám! - vetette oda Diana. Flicket felháborította ez az ostoba arrogancia. Hogy lehet valaki ilyen
hülye?
- Te buta liba! Hát képtelen vagy felfogni, hogy kinyírhatnak? Amint kiszaladt a száján a sértés, rögtön rájött, hogy hibát követett
el. Dianából előbújt a fennhéjázó arisztokrata. - Az én életem, és bármikor jogom van kockára tenni...
- Egy frászt! Nemcsak a saját életedet kockáztatod, hanem mindnyájunkét, és az egész missziót is veszélybe sodrod! Most pedig emeld föl végre a seggedet!
- Ide figyelj... - szólalt meg Diana, de hirtelen elhallgatott. A Flick háta mögött támadt felbolydulás keltette fel a figyelmét.
Flick megfordult, és elállt a lélegzete.
Az a jól öltözött német tiszt állt a terem ajtajában, akit a Sainte-Cécile-i főtéren látott utoljára. Egyetlen pillantással végigmérte: magas férfi elegáns öltönyben, fehér zsebkendővel a zakója felső zsebében.
Villámgyorsan hátat fordított neki. Majd' kiugrott a szíve. Remélte, hogy a tiszt nem vette észre. Ebben a fekete parókában talán nem ismerte föl első látásra.
A neve is eszébe jutott: Dieter Franck. Percy Thwaite kartotékjaiban talált rá a fényképére. Azeló'tt rendőrfelügyelő volt... Flick most már a fotó hátuljára írt jellemzésre is emlékezett: „Rommel vezérkarának legkiválóbb hírszerzője; állítólag rendkívüli szakértelemmel vallatja, és könyörtelenül kínozza a foglyokat."
És ő egy héten belül másodszor áll olyan közel hozzá, hogy akár agyon is lólietné.
Flick nem hitt a véletlenekben. Nyilván ez az ember sem véletlenül jött ide éppen akkor, amikor ő is itt van.
Hamarosan megtudta, mi hozta Dieter Franckot a Ritzbe. Amikor ismét rásandított, a férfi, négy gestapóssal a sarkában, öles léptekkel feléje tartott. A főpincér pánikba esve loholt utánuk.
Flick elfordított fejjel továbbment az asztaltól.
Franck egyenesen Dianához igyekezett.
Az étterem hirtelen elcsendesedett. A vendégek egy-egy mondat közepén némultak el; a pincérek nem szolgálták fel a salátát; a borpincér egy borosüveggel a kezében sóbálvánnyá vált.
Flick az ajtóhoz ért. Ruby még mindig ott várta, és odasúgta neki: -Ez le fogja tartóztatni ó'ket! - Már nyúlt is a fegyvere után.
Flick ismét elkapta az SS őrnagy pillantását.
- Elő ne vedd a zsebedből! - mormolta. - Semmit sem tehetünk. A fickót meg a négy gestapóst talán elintézhetnénk valahogy, de hemzsegnek körülöttünk a németek. A többiek akkor is szitává ló'nek bennünket, ha azt az ötöt meg tudjuk ölni.
Franck eközben egymás után tette föl a kérdéseket Dianának és Maude-nak. Flick nem hallotta, mit mond nekik. Diana éppolyan ke-vélyen közönyös képet vágott, amilyet akkor szokott, ha kiderül, hogy valami ostobaságot művelt, Maude pedig sírva fakadt.

Franck nyilván az irataikat kérte, mert a két no'egyszerre emelte föl a retiküljét a széke melló'l. Franck kissé arrébb lépett, hogy oldalvást Diana mögé kerülve átnézhessen a lány válla fölött, és Flick egyszer csak rádöbbent, mi fog történni.
Maude valóban az iratait vette elő, Diana azonban a pisztolyát. Lövés dördült, s az egyik egyenruhás gestapós eló'regörnyedve a padlóra zuhant. Az étteremben kitört a pánik. A nők sikoltoztak, a férfiak fedezéket keresve lehasaltak. A második lövés is talált: még egy gestapós üvöltött fel a fájdalomtól. Néhány vacsoravendég a kijárat felé rohant.
Diana fegyvert markoló keze a harmadik gestapós felé mozdult. Flick agyában hirtelen felvillant egy emlék: Diana a somersholme-i erdó'-ben cigarettázva ül a gyepen, és nyúltetemek hevernek körülötte. Az is eszébe jutott, mit mondott akkor Dianának: „Te született gyilkos vagy." Igaza volt.
A lány azonban harmadszor már nem tudta elsütni a Coltot.
Dieter Franck nem vesztette el a fejét. Két kézzel megragadta Diana jobb alkarját, s a csuklóját az asztal széléhez csapta. A lány felsikol-tott, és elejtette a pisztolyt. Franck fölrántotta a székéről, a padlóra lökte, arcát a szó'nyeghez nyomta, majd rávetette magát a hátára, a veséjére térdelt, s mindkét kezét hátrahúzva megbilincselte. Miközben Diana sérült csuklóját rángatta, úgy tett, mintha meg se hallaná a keserves sikolyokat. Amint kattant a bilincs, fölállt. |
- Tűnjünk el innen! - súgta Flick Rubynak. •
Az ajtóban egymást taposták az emberek. A pánikba esett férfiak és nők egyszerre próbáltak kimenekülni. Mielőtt Flick megmozdulhatott volna, talpra ugrott az a fiatal SS őrnagy, aki korábban úgy megbámulta, és megragadta a karját. - Várjon csak! Egy pillanat! - szólt rá franciául.
Flick leküzdötte a félelmét.
- Azonnal eresszen el!
A férfi még szorosabban fogta.
- Úgy látom, maga ismeri azt a két nőt.
- Nem én! - vágta rá Flick, és megpróbált arrébb lépni. Az őrnagy durván visszarántotta.
- Az lesz a legjobb, ha itt marad, és válaszol néhány kérdésre.
Ekkor újabb lövés hallatszott. A teremben több no'is sikoltozni kezdett, de senki sem tudta, honnan ló'ttek. Az őrnagy arca eltorzult a fájdalomtól, s ahogy összerogyott, Flick a férfi háta mögött Rubyt pillantotta meg, aki éppen zsebre vágta a pisztolyát.
- Köszönöm! - mormolta hálásan a lánynak.
Lökdösődve utat törtek maguknak az ajtóhoz, és kirohantak a haliba. Mindenki futva menekült, így senkinek nem szúrtak szemet.
A rue Cambonon hosszú sorban álltak a parkoló kocsik a járda mellett. Némelyikre sofó'r vigyázott, ám a sofőrök zöme a hotel felé szaladt, hogy megnézze, mi történik odabent. Flick kipécézett egy fekete Mercedes 230-as Sedant, amelynek pótkerék is volt a felhágóján. Belesett az ablakon: a sofó'r bent felejtette slusszkulcsot. - Szállj be! -kiáltott rá Rubyra, ó'maga pedig beugrott a volán mögé, és megrántotta az önindítót. A hatalmas motor nyomban felberregett. Flick egyesbe kapcsolt, tekerni kezdte a volánt, aztán beletaposott a gázba, és elhúzott a Ritz elól. A nehézkes, kissé lassú, de stabil kocsi úgy vette a kanyarokat, akár egy vonat.
Már több háztömbnyire voltak a szállodától, amikor Flick rászánta magát, hogy felmérje a helyzetét. Elvesztette a csapata egyharmadát -a legjobb mesterlövészét is beleértve. Mérlegelte, vajon felhagyjon-e a misszióval, s rögtön úgy döntött, folytatnia kell. Persze nem lesz könnyű megmagyarázni, hogy a szokásos hat helyett miért csak négy takarítónő' jelenik meg a kastélyban, de majd kitalál valami elfogadható mentséget. Emiatt nyilván alaposabban fogják ellenőrizni őket. Mindegy. Vállalnia kell a kockázatot.
A Mercedest a rue de la Chapelle-en hagyta. Ruby meg ó' már nem

voltak közvetlen veszélyben. Egyenesen a garniszállóba siettek. Ruby megkereste Gretát és Gellyt, aztán fölvitte őket Flick szobájába, hogy elmeséljék nekik, mi történt.
- Dianát és Maude-ot azonnal ki fogják hallgatni - magyarázta Flick. - Dieter Franck nagyon érti a dolgát, ráadásul a kínvallatásban nem ismer irgalmat, tehát feltételezhetjük, hogy a lányok mindent beval-lanak neki, amit tudnak - többek között ennek a szállónak a címét is. Ez azt jelenti, hogy a Gestapo bármelyik pillanatban betoppanhat. Egyszóval most rögtön le kell lépnünk innen.
Gelly sírva fakadt. - Szegény Maude! - motyogta. - Igaz, hogy buta liba, de nem szolgált rá a kínvallatásra.
- Hová megyünk? - kérdezte a gyakorlatiasabb Greta.
- A szomszéd zárdában fogunk elrejtó'zni. Az apácák mindenkit befogadnak. Nemrég menekült hadifoglyokat bújtattam náluk. Szó nélkül meg fogják engedni, hogy virradatig ott maradjunk.
- És aztán?
- Kimegyünk az állomásra, ahogy terveztük. Diana el fogja árulni Dieter Francknak a valódi nevünket meg az álnevünket, só't azt is, milyen fedó'mesével utazunk. Franck riadóztatja az embereit, és körözést rendel el ellenünk. Szerencsére mindnyájunknak hoztam egy-egy tartalék hamis igazolványt. A fénykép stimmel, de az adatok egészen mások. Hármatokról nincs fényképe a Gestapónak, én meg elváltoztattam a külsőmet, úgyhogy az ellenó'rzési pontokon nem fognak felismerni bennünket. A biztonság kedvéért azonban nem hajnalban állítunk be az állomásra, hanem legalább tíz óráig várunk, hogy el tudjunk vegyülni a tömegben.
- Diana nyilván a misszió célját is beköpi - jegyezte meg Ruby.
- Azt fogja mondani neki, hogy a marle-i alagutat akarjuk felrobbantani. De szerencsére nem ez az igazi feladatunk. Csak kamuból meséltem be mindenkinek.
- Fantasztikus, hogy te mindenre gondolsz! - kiáltott fel elragadtatva Gelly.
- Igen - bólintott Flick. - Ennek köszönhetem, hogy még életben
vagyok.

37

Paul idegesen üldögélt Grendon Underwood sivár kantinjában, és már több mint egy órája csak Flickre gondolt. Nagyon aggódott érte. Kezdte komolyan azt hinni, hogy Brian Standish a Gestapo karmai közé került. A székesegyházbeli incidens, a chatelle-i teljes sötétség, a szinte hibátlan harmadik rádióüzenet egyaránt erre utalt.
Az eredeti terv szerint Flicket Michelnek és a Bollinger-sejt életben maradt tagjaink kellett volna várnia Chatelle-ban. Abban állapodtak meg, hogy Michel pár órára elbújtatja a Csókacsapatot, aztán kocsival elviszi Sainte-Cécile-be a lányokat, akik behatolnak a kastélyba, felrobbantják a telefonközpontot, majd Michel visszaszállítja ó'ket Chatelle-ba, és fölteszi ó'ket az értük küldött repüló'gépre. Most mindez megváltozott, Flicknek azonban Reimsbe érkezve továbbra is szüksége lesz valamilyen járműre meg rejtekhelyre, s természetesen a BoUinger-sejttól akar segítséget kérni. De ha Briant elkapták, maradt-e egyáltalán valaki a sejtből? És a biztonságos ház tényleg biztonságos-e? Lehet, hogy magát Michelt is foglyul ejtette a Gestapo?
Végre-valahára Lucy Briggs lépett be a kantinba, és így szólt: - Jean arra kért, mondjam meg önnek, hogy Helikopter válaszán épp most dolgoznak a rejtjelfejtők. Ha óhajtja, odakísérem. Szíveskedjék velem jönni.
Paul követte a lányt egy parányi szobába - Jean Bevins irodájába. Azeló'tt a cipóiét tarthatták ebben a szekrényhez hasonló szűk kis lyukban, gondolta, miközben Jean bosszús arcára

nézett. Az asszony egy papírlapot tartott a kezében. - Ezt egyszerűen nem értem! - mondta méltatlankodva.
Paul gyorsan elolvasta a szöveget.
HÍVÓJEL HLKP (HELIKOPTER) BIZTONSÁGI KÓD STIMMEL
1944. JÚNIUS 3. ÜZENET A KÖVETKEZŐ
KÉT STEN GÉPPISZTOLY MINDEGYIKHEZ HAT TÖLTÉNYTÁR STOP EGY LEE ENFELD VADÁSZPUSKA TÍZ TÁRRAL STOP HAT COLT AUTOMATA KÖRÜLBELÜL SZÁZ LŐSZERREL STOP KÉZIGRÁNÁT NINCS VÉGE
Paul döbbenten meredt a dekódolt üzenetre, mintha abban bízna, hogy a vérfagyasztó szavak átváltoznak, s nem lesznek ilyen ijesztó'ek - de hiába reménykedett.
- Arra számítottam, hogy az ügynök rettentó'en dühös lesz - szólalt meg Jean. - De nem is panaszkodik! Zokszó nélkül válaszol az ön kérdéseire!
- Pontosan így van, méghozzá azért, mert a fickó nem a mi emberünk - felelte Paul. Ez az üzenet nem egy ellenséges területről rádiózó, űzött vadként bujkáló ügynöktói érkezett, akit a bürokrata fejesek indokolatlan és képtelen kívánságokkal zaklatnak. A választ egy ges-tapós tiszt fogalmazta, aki minden tőle telhetőt elkövetett, hogy elhitesse: odaát a legnagyobb rendben mennek a dolgok. A szövegben mindössze egyetlen helyesírási hiba volt: „Enfield" helyett „Enfeld" állt benne, ami szintén arra utalt, hogy a Gestapo embere írta, hiszen a német Féld és az angol field könnyen összetéveszthető: mindkettő' mezőt jelent.
Most már kétség sem férhetett hozzá: Flick életveszélyben van! Paul a halántékát masszírozta a jobb kezével. Tudta, hogy nincs más megoldás, meg kell mentenie a széthulló missziót - és Flicket. Fölnézett Jeanre, és elkapta az asszony együttérző pillantását.
- Megengedi, hogy telefonáljak? - kérdezte tőle.
- Természetesen.
A Baker Street számát tárcsázta. Percyt a helyén találta.
- Itt Paul beszél. Biztos vagyok benne, hogy Briant elfogták, és a Gestapo üzenget nekünk a fiú rádióján.
A háta mögött álló Jean felhördült a döbbenettől.
- Ó, a francba! - kiáltott fel Percy. - És rádió nélkül nem tudjuk figyelmeztetni Flicket.
- De tudjuk! - vágta rá Paul.
- Hogyan?
- Szerezz nekem egy repülőgépet! Még ma éjjel átmegyek Reimsbe!

A nyolcadik nap:

1944. június 4., vasárnap

38

Az Avenue Foch mintha a világ leggazdagabb embereinek épült volna. A Diadalívtől a Bois de Boulogne-ig húzódó széles sugárutat kétoldalt díszkertek szegélyezik, és a belőle nyíló utcákból lehet bejutni a pompás palotákba. A 84-es számú elegáns ötemeletes házban széles lépcső vezet föl a szebbnél szebb szobákba - ám ezt a házat a Gestapo hatalmas kínzókamrává változtatta.
Dieter az egyik tökéletes harmóniát tükröző szalonban ült, egy pillanatig a gyönyörű mennyezeti freskóra meredt, aztán lehunyta a szemét, és felkészült a vallatásra. Tudta, hogy úgy kell vágnia az eszének, mint a borotva, és nem engedheti meg magának, hogy az érzelmei befolyásolják, amikor kihallgatja a foglyokat.
Némelyek élvezték a kínvallatást. A reimsi Becker őrmester is közéjük tartozott. Az ilyen alakok mosolyogtak, ha a fogoly sikoltozott, merevedésük volt, ha megsebezték a rabot, és

áldozatuk haláltusája láttán eljutottak az orgazmusig. De ezekből sosem vált jó vallató tiszt, mert a fájdalomra koncentráltak, és nem az információra. A legjobb kínvallatók - a Dieterhez hasonló férfiak - viszont szívből utálták az egész tortúrát.
Az őrnagy most elképzelte, hogy sorra becsukja lelke minden ajtaját, és szekrényekbe zárja az érzelmeit. Úgy gondolt az elfogott nőkre, mint két gépre, amelyek nyomban ontani kezdik magukból az adatokat, amint rájön, hogyan kell bekapcsolni őket. Elöntötte a jól ismert dermesztő hideg, s tudta: itt az idő. Készen áll.
- Vezessék be az idősebbet! - adta ki a parancsot.
Hesse hadnagy már indult is a fogolyért.
Dieter figyelmesen nézte, ahogy a nő belép és leül. Rövid haj, széles váll, férfias szabású kosztüm. A jobb keze ernyedten lóg, dagadt | karját a baljával támasztja meg. Még a Ritzben tört el a csuklója -
muszáj volt eltörni, lövöldözött. Szemmel láthatólag nagy fájdalmai vannak: sápadt arcán verejték csillog - de összeszorított szájának vékony vonala szilárd eltökéltségről árulkodik. Dieter franciául szólította meg.
- Csak magán múlik, mi történik ebben a szobában. Minden döntése, minden kimondott szava vagy kibírhatatlan fájdalmat fog okozni, vagy enyhülést hoz. Magától függ, mi lesz a sorsa.
A nő nem válaszolt. Látszott rajta, hogy fél, de nem esett pánikba. Dieter máris meg tudta állapítani, hogy nehéz eset.
- Először is azt mondja meg, hol székel Londonban a Különleges Hadműveletek Parancsnoksága.
- A Regent Street 81-ben. Dieter bólintott.
- Engedje meg, hogy valamit megmagyarázzak. Tisztában vagyok vele, hogy a KHP mit sulykol az ügynökeibe: maguknak azt tanítják, ne hallgassanak vallatás közben, inkább olyan válaszokat adjanak, amelyeket nehéz ellenőrizni. Mivel ezt én is tudom, sok olyan kérdést fogok föltenni magának, amelyekre ismerem a választ, s így rögtön rájövök, ha hazudik nekem. Tehát mi a KHP londoni címe?
- Carlton House Terrace.
Az őrnagy a fogolyhoz lépett, és teljes erővel pofon vágta. A nő fel-sikoltott a fájdalomtól, s rögtön égő vörösre pirult az arca. Gyakran célravezető pofonnal kezdeni a kihallgatást, gondolta Dieter; minimális a fájdalom, de az ütés végtelenül megalázó. A fogoly ráébred saját kiszolgáltatottságára, és inába száll a bátorsága.
A nő azonban dacosan nézett rá.
- Hát így szoktak bánni a hölgyekkel a német tiszt urak? - kérdezte
kihívóan.
Gőgösen, leereszkedő hangnemben és olyan kiejtéssel beszélt franciául, mint a felső tízezerhez tartozó úriasszonyok. Dieter rájött, hogy alighanem egy arisztokratával áll szemben.
-Hölgyekkel? - visszhangozta maró gúnnyal. - Maga most lőtt agyon két rendőrt, aki a törvényes kötelességét teljesítette! Specht fiatal felesége megözvegyült, Rolfe szülei meg elvesztették az egyetlen fiukat. Maga nem egyenruhás katona, tehát nincs mentsége. A kérdésére pedig az a válaszom, hogy így nem a hölgyekkel szoktunk bánni, hanem a közönséges gyilkosokkal!
A nő elfordította a fejét. Az őrnagy tudta, hogy az elevenébe talált, s szép lassan alááshatja a fogoly erkölcsi alapjait.
- Mondja - folytatta elégedetten -, régóta ismeri Flick Clairet-t? A barátnője?
A nő szeme önkéntelenül tágra nyílt a meglepetéstől. Dieter most már biztosra vette, hogy igaza volt: ezek mindketten Clairet őrnagy csapatának tagjai. Sikerült újabb megrendítő csapást mérnie erre a rátarti arisztokratára.
A fogoly azonban összeszedte magát, és közölte: - Nem ismerek semmiféle Flick Clairet-t.

Dieter előrehajolt és meglökte a nő bal kezét, amellyel az a törött jobb csuklóját támasztotta meg. Hangos jajkiáltás hallatszott. Az őrnagy megragadta és megrántotta az ernyedten lecsüngő jobb kezet. A fogoly felsikoltott.
- Miért éppen a Ritzbe mentek vacsorázni, az isten szerelmére? -kérdezte tőle Dieter, és elengedte a kezét.
A nő abbahagyta a sikoltozást. Dieter megismételte a kérdést. A nő mély lélegzetet vett. - Azért, mert kitűnő a konyhájuk - felelte.
Keményebb dió, mint gondoltam, tűnődött Dieter, aztán Hesséhez fordult: - Vigye innen, és kísérje be a másikat!
A fiatalabb lány nagyon csinos volt. Amikor letartóztatták, nem tanúsított ellenállást, így még most is szalonképesnek látszott: nem gyű-rődött össze a ruhája, és a sminkje sem mázolódott el. Dieternek feltűnt, hogy sokkal jobban fél, mint a társnője. Ugyanazt a kérdést tette föl neki, amit az előbb az idősebb nőnek: - Miért éppen a Ritzbe mentek vacsorázni?
- Mert mindig oda vágytam - hangzott a válasz. Dieter nem akart hinni a fülének.
- Eszébe sem jutott, hogy ez veszélyes lehet?
- Azt hittem, Diana majd vigyáz rám. Szóval az idősebbet Dianának hívják.
- Magának mi a neve?
- Maude.
Ez gyanúsan könnyen ment.
- És mit keres Franciaországban, Maude?
- Valamit föl kellett volna robbantanunk.
- Mit? .
- Nem emlékszem. Lehet, hogy egy vasúti sínt vagy ilyesmit.
Dieter azon töprengett, vajon nem az orránál fogva vezetik-e.
- Mióta ismeri Felicity Clairet-t? - próbálkozott.
- Flickre gondol? Csak pár napja. Folyton parancsolgat az embernek! - A lánynak hirtelen eszébe jutott valami. - De abban igaza volt, hogy nem lett volna szabad a Ritzbe mennünk. - Sírva fakadt. - Én igazán nem akartam semmi rosszat! Csak egy kis szórakozásra vágytam, és szép helyeket szerettem volna látni. Ennyi az egész.
- Mi a csoportjuk fedőneve?
- Feketerigók - felelte a lány angolul.
Dieter összevonta a szemöldökét. A Helikopternek szóló rádióüze-netben Csókacsapatot emlegettek. - Biztos benne?
- Igen. Egy versről kaptuk a nevünket. Azt hiszem, A reimsi rigó a címe. Illetve mégsem; A reimsi csóka. Ez az!
Ha ez a nő nem olyan buta, mint a sötét éjszaka, akkor remekül játssza a hülyét, gondolta Dieter.
- Maga szerint hol lehet most Flick?
Maude sokáig törte a fejét, aztán kinyögte: - Halvány fogalmam sincs.
Dieter csüggedten felsóhajtott. Az egyik fogoly konok, mint az öszvér, és ezért nem beszél, a másik meg olyan ostoba, hogy egyetlen használható adatot sem lehet kiszedni belőle. Pedig ő abban reménykedett, hogy gyorsan kivallathatja őket.
Megoldást keresett, hogy rövidebb úton érhesse el a célját. Kíváncsi volt, miféle kapcsolat fűzi össze ezt a két nőt. Vajon miért tette kockára az életét a domináns típusú, férfiasnak ható fogoly, hogy a Ritzbe vihesse vacsorázni ezt a csinos, üres fejű kis libát? Talán piszkos a fantáziám, mondta magában Dieter, de mégis...
- Vezesse el, és zárja össze a másikkal! - adta ki az utasítást németül Hessének. - Ügyeljen rá, hogy olyan helyiségbe rakják Őket, amelyen van kémlelőnyílás!
Amint a gestapósok teljesítették a parancsot, Hesse hadnagy fölkísérte Dietert egy apró manzárdszobába. Az őrnagy az ajtóba fúrt kémlelőnyíláson átlátott a szomszéd cellába. A két

nő egymás mellett ült a keskeny ágyon. Maude sírt, Diana vigasztalta. Dieter figyelmesen nézte őket. Diana az ölében pihentette törött jobb csuklóját, bal kezével pedig Maude haját simogatta. Halkan beszélt, szavai nem hallatszottak át a másik szobába.
Dietert az érdekelte, milyen szoros ez a kapcsolat. Vajon csak baj-
társak? Esetleg jó barátnők? Vagy többről van szó? Diana előrehajolt, és homlokon csókolta Maude-ot, de az ilyesmi nem jelent sokat. Aztán Diana a mutatóujjával megcirógatta Maude állát, maga felé fordította a lány fejét, és szájon csókolta. Valószínűleg így akarja megvigasztalni, mélázott Dieter... de ha csak barátnők, talán túlzás az efféle gyengédség...
Végül Diana kidugta a nyelve hegyét, és lenyalta Maude könnyeit. Dieter most már tudta, hányadán áll velük. Ez a nyalogatás persze nem előjáték - nincs az az ember, aki képes lenne ilyen körülmények között szeretkezni -, de így csak a szerelmét vigasztalja valaki, a barátnó'jét soha. Szóval Diana és Maude leszbikusok! Mostantól úgy fog menni minden, mint a karikacsapás!
Dieter visszatért a szalonba.
- Ismét az idó'sebbet vezessék elő!
Amikor Dianát bekísérték hozzá, ő a székhez kötözte, és megparancsolta a gestapósoknak, hogy készítsék elő az elektrosokk-készüléket, majd türelmetlenül várakozott, míg egy kerekes állványon begurítot-ták a gépet, és bedugták a zsinórját a konnektorba, mert érezte: Felicity Clairet minden múló pillanattal egyre távolabb kerül tőle.
Amint a gép készen állt, Dieter a bal kezével belemarkolt Diana hajába, hogy a fogoly ne ránthassa félre a fejét, aztán jobbjával két krokodilcsipeszt csíptetett a lány alsó ajkára.
Bekapcsolta a készüléket. Diana felsikoltott az áramütéstől. Dieter tíz másodpercet várt, majd kikapcsolta a gépet.
A fogoly lassan abbahagyta a zokogást, és Dieter megjegyezte: - Ez nem a teljes áramerősség volt, csak a fele. - Igazat mondott. Ritkán állította maximumra a készüléket - csak olyankor, ha az elhúzódó kínvallatás miatt az áldozat minduntalan elvesztette az eszméletét, de ő úgy érezte, még kiszipkázhat valamit az elboruló tudat mélyéről. Persze többnyire hiába próbálkozott - a fogoly a sorozatos áramütésektől megtébolyodott.
Csakhogy Diana ezt nem tudta.
- Ne, kérem, ne! - rimánkodott. - Könyörgök, ne kapcsolja be újra!
- Hajlandó válaszolni a kérdéseimre? Diana felnyögött, de nem mondott igent. Dieter Hesséhez fordult.
- Hozza be a másik nőt is! Diana felhördült.
A hadnagy bekísérte Maude-ot, és egy székhez kötözte.
- Mit akar? - kiáltott fel rémülten Maude.
- Jobb, ha egy szót se szólsz! - figyelmeztette Diana.
Maude könnyű nyári blúzt viselt. Dieter felfigyelt jó alakjára és telt, gömbölyű mellére. Úgy tépte le róla a blúzt, hogy szanaszét repültek
a gombok.
- Jaj, ne, az istenért! - zokogta Maude. - Inkább mindent bevallók! A blúz alatt csipkedíszes vékony pamutinget hordott. Dieter megragadta a nyakkivágást, és köldökig beszakította. Maude felsikoltott.
Az őrnagy hátralépve szemügyre vette a lány mellét. Milyen szép, villant át az agyán egy pillanatra, Diana biztos odavan érte!
Levette Diana ajkáról a két krokodilcsipeszt, óvatosan Maude apró rózsaszín mellbimbóira csippentette őket, aztán a készülékhez lépett, és a kapcsolóra tette a kezét.
- Rendben van - szólalt meg halkan Diana. - Mindent elmondok.
Dieter azonnal elrendelte a marle-i alagút fokozott őrizetét. Ha a Csókák eljutnak egyáltalán odáig, képtelenek lesznek behatolni, gondolta; holtbiztos, hogy Flick Clairet most már nem éri el a célját, de nem ez a legfontosabb, hanem az, hogy ő elkaphassa és kivallathassa. Már

vasárnap hajnali két óra volt. Kedden telihold lesz - az invázió órákon belül elkezdődhet. Dieter azonban úgy érezte, neki ez a néhány óra épp elég ahhoz, hogy megtörje a francia ellenállás gerincét -ha el tudja érni, hogy Flick a kínzókamrában kössön ki. Mindössze azokat a neveket és címeket kell kiszednie belőle, amelyek a fejében vannak. Franciaország valamennyi városában a Gestapo több ezer jól képzett embere várja a parancsot. Nem észlények, de a terroristák letartóztatásához nagyon értenek. Két órán belül ellenállók százait képesek börtönbe vetni. A szövetségesek kétségkívül az inváziót támogató tömeges felkelésekre számítanak, ehelyett azonban rend és nyugalom lesz, hogy a németek megszervezhessék az ellentámadást, és visszaszoríthassák a tengerbe a betolakodókat.
Dieter elküldött egy gestapós osztagot a Hotel de la Chapelle-ba, de csak a forma kedvéért adott parancsot a razziára: biztos volt benne, hogy Flick meg a másik három Csóka Diana és Maude letartóztatása után néhány perccel lelépett. Vajon hol van most Flick? Ha a marle-i alagút ellen akar támadást indítani, Reims a legjobb kiindulópont; a Csókacsapat eredetileg épp ezért szeretett volna a közelben landolni.
Dieter valószínűnek tartotta, hogy Flick mindenképpen átutazik a Marle-ba vezető országút és vasútvonal mentén fekvő városon, s feltehetőleg a Bollinger-sejt életben maradt tagjaitól fog segítséget kérni. Fogadni mert volna, hogy ez a nő e pillanatban már úton van Párizsból Reims felé.
Intézkedett, hogy a két város között felállított összes gestapós ellenőrzési pont részletes tájékoztatást kapjon róla, milyen álnéven és miféle fedó'mesével utazik Flick meg a Csókacsapat. Ám ez is csak formaság volt; a négy nő vagy más névre szóló hamis papírokkal próbál átjutni az ellenőrzési pontokon, vagy nagy ívben elkerüli őket.
Telefonált Reimsbe, kiugrasztotta Webert az ágyból, és elmagyarázta neki a helyzetet. Willi ezúttal nem tett keresztbe. Megígérte, hogy két-két gestapóssal fogja figyeltetni Michel városi házát és Gilberte lakását, sőt Stéphanie védelmére is kivezényel két embert a rue du Bois-ba.
Dieter végül Stéphanie-t hívta fel. Ekkor kissé már fájt a feje.
- Az angol terroristák úton vannak Reims felé - mondta az asszonynak. - Odaküldök két embert, hogy vigyázzanak rád.
- Köszönöm - felelte Stéphanie a rá jellemző nyugalommal.
- De nagyon fontos, hogy továbbra is eljárj a randevúkra - folytatta Dieter. Ha szerencséje van, Flick nem fog rájönni, milyen mélységben sikerült beépülnie a Bollinger-sejtbe, és szépen belesétál a csapdájába. - Ne felejtsd el, hogy megváltozott a helyszín. Már nem a székesegyház kriptájába kell menned, hanem a Café de la Gare-ba. Ha bárki felbukkan, csak vidd el a házba, éppúgy, mint Helikoptert. A többit bízd a Gestapóra.
- Értem.
- Biztos, hogy vállalni tudod? Minimálisra csökkentettem a kockázatot, de így is veszélyes.
- Biztos. A hangodból ítélve mintha migréned lenne.
- Most kezdődik.
- Nálad van a gyógyszered?
- Igen, Hans elhozta.
- Sajnálom, hogy nem vagyok melletted, és nem tudom beadni neked.
Dieter is sajnálta.
- Még ma éjjel vissza akartam menni Reimsbe, de azt hiszem, képtelen leszek rá.
- Eszedbe ne jusson! Miattam nem kell aggódnod. Add be magadnak a morfiumot, aztán feküdj le, és csak holnap gyere ide.
Dieter tudta, hogy Stéphanie-nak igaza van. Az alig egy kilométerre lévő lakásába is elég nehezen fog hazavánszorogni. Addig nem indulhat el Reimsbe, amíg ki nem pihente a megerőltető kihallgatást.
- Jól van - mondta. - Alszom néhány órát, és csak reggel ülök kocsiba.
- Boldog születésnapot!

- Hát nem felejtetted el? Nekem teljesen kiment a fejemből.
- Meglepetést is tartogatok a számodra.
- Valami ajándékot?
- Igen, de nem tárgy... csak az ágyban tudom átadni... Dieter a migrénje ellenére is elmosolyodott.
- Hűha!
- Majd holnap megkapod.
- Már alig várom!
- Szeretlek.
Dieternek már-már kiszaladt a száján, hogy én is szeretlek téged, de csak tétován hallgatott; puszta megszokásból nem tudta kimondani a szavakat. Aztán halk kattanást hallott. Stéphanie letette a kagylót.

39

Paul Chancellor vasárnap hajnalban landolt ejtőernyővel a Reimstől nyugatra fekvő kis falu, Laroque krumpliföldjén. Nem várta fogadóbizottság, így senkitől sem kaphatott segítséget - de az a veszély sem fenyegette, hogy rögtön lebukik.
Ahogy elesett és elnyúlt a földön, sebesült térdébe belehasított a fájdalom, s amíg nem enyhült, ő fogcsikorgatva, mozdulatlanul feküdt, közben arra gondolt, hogy ezzel a térddel élete végéig sok baja lesz. Ha majd nagypapakorában belenyilall, őrögtön tudni fogja, hogy eső lesz - persze csak akkor, ha most életben marad, és magas kort ér meg.
Öt perc múlva úgy érezte, föl tud tápászkodni. Kibújt az ejtőernyő hevederéből, aztán megkereste az utat, a csillagok állása alapján tájékozódva elindult, de erősen sántított, és nagyon lassan haladt.
Percy Thwaite tákolta össze kutyafuttában azt a fedőmesét, amivel az őrnagy francia földre érkezett: eszerint Paul az egy-két kilométerre, nyugatra lévő Epernay iskolájában tanít, és autóstoppal utazik Reimsbe, hogy beteg édesapját meglátogassa. Percy a szükséges iratokat is megszerezte neki; némelyiket sebtében hamisították tegnap éjjel, és motoros futárral küldték el Tempsfordba. A sántikálás még bele is illett a fedőmesébe: egy sebesült veterán nyugodtan lehet tanár, míg egy épkézláb fiatalembert rögtön munkatáborba küldenének a németek.
Paul tudta, hogy Angliából ide eljutni sokkal egyszerűbb volt, mint Flicket megtalálni. Csak a Bollinger-sejten keresztül léphet kapcsolatba vele, így bíznia kell benne, hogy az életben maradt ellenállók nem estek fogságba, s Brian az egyetlen, akit elkapott a Gestapo. Úgy döntött, a többi Reimsben landoló ügynökhöz hasonlóan először ő is Ma-demoiselle Lemas-t keresi fel - de rendkívül óvatosnak kell lennie.
Nem sokkal napkelte után motorzúgást hallott. Lehúzódott az út
menti mezőre, és elrejtőzött a szőlőtövek mögött. Egyre erősödött a berregés. Paul rájött, hogy egy traktor közeledik. Ebből nem lehet baj, gondolta; a Gestapo sosem jár traktorral. Visszaballagott az útra, és
fölkéredzkedett.
A traktort egy tizenöt év körüli fiú vezette; az utánfutó articsókával volt megrakva. A srác a fejével Paul lába felé intett.
- A háborúban sebesült meg? - kérdezte.
- Igen - felelte Paul, s közben eszébe jutott, hogy a francia katonák zöme valószínűleg a franciaországi csatában sérült meg, így hozzátette: - Sedannál, negyvenegyben.
- Én akkor még túl fiatal voltam - sajnálkozott a fiú.
- Örüljön neki.
- De majd meglátja, mi lesz itt, ha megérkeznek a szövetségesek! Adunk a mocskos németeknek! - Oldalvást Paulra sandított. - Nem mondhatok többet, de majd meglátja!

Paul törni kezdte a fejét. Vajon ez a kölyök a Bollinger-sejt tagja
lenne?
- Van az embereinknek elegendő puskája, pisztolya meg töltényе? - kérdezte tőle, hiszen ha egyáltalán tud valamit, akkor arról is hallania kellett, hogy a szövetségesek tonnaszámra dobták le a fegyvert és a lőszert az elmúlt hónapok során.
- Majd azzal intézzük el a rohadt nácikat, ami éppen a kezünkbe
akad!
Talán csak nem akarja elárulni, amit tud? Nem, gondolta Paul; a fiú bizonytalan, összevissza fantáziái. Nem szólt hozzá többet.
Reims külvárosában szállt le a traktorról, és a pályaudvar felé bicegett, mert Helikopter rádión megüzente, hogy a randevú színhelye már nem a székesegyház kriptája, hanem a Café de la Gare, de az időpont változatlanul három óra. Paulnak nem kellett sietnie; messze volt
még a délután.
Beült a Café de la Gare-ba, hogy megreggelizzen, és terepszemlét tartson. Feketekávét rendelt. Az idős pincér felhúzott szemöldökkel, elképedve meredt rá, őmeg hirtelen rájött, hogy elszólta magát. Gyorsan megpróbálta tréfával elütni a dolgot. - Azt hiszem, mondanom sem kellett volna, hogy „feketét" kérek - kacsintott rá az öregre -, hiszen tejet aligha tudnak adni hozzá.
A pincér megnyugodva elmosolyodott. - Sajnos valóban nem - felelte, és elment.
Paul nagyot fújt. Utoljára nyolc hónapja járt titkos bevetésen Franciaországban, s már elfelejtette, milyen megerőltető' minden percben szerepet játszani.
A délelőttöt a székesegyházban töltötte. Atbóbiskolta a miséket, majd fél kettőkor visszaballagott a kávéházba ebédelni. Fél három körül már egyetlen vendég sem volt rajta kívül. Pótkávét ivott, nézeló'dött. Háromnegyed háromkor betért két férfi, és sört rendelt. Paul alaposan szemügyre vette ó'ket. Mindketten elnyűtt öltönyt viseltek, és francia konyhanyelven a szóló'termelésról beszélgettek. Szakértelemmel taglalták, hogy az épp véget ért virágzási idó'szak miért sorsdöntő' a termés szempontjából. Paul úgy vélte, ezek nem lehetnek a Gestapo emberei.
Hajszálpontosan három órakor magas, vonzó, diszkrét eleganciával öltözött no' lépett be zöld nyári ruhában, szalmakalapban - és felemás cipőben.
Ez biztosan Burzsoá, gondolta Paul kissé meglepetten. Idó'sebb hölgyet várt, bár semmi oka nem volt rá; Flick sosem részletezte, hogy néz ki az összekötő'.
Egyelőre azonban nem bízott az asszonyban. Fölállt és távozott. Elsétált a pályaudvarig, megállt a bejáratnál, s onnan figyelte a kávéházat. Senkinek nem szúrt szemet: mint mindig, most is sokan ó'gye-legtek az állomás körül vonatra vagy a barátaikra várva.
Paul a Café de la Gare vendégeit fürkészte. Fiatal nő" sétált arra egy kisgyerekkel, aki mindenáron süteményt akart, s amikor a bejárathoz értek, az anya beadta a derekát, és bevitte a gyereket. A két szakavatott szó'lész elment, aztán egy csendőr sietett be, de csak cigarettát vett, s már jött is kifelé.
Paul szinte biztos volt benne, hogy a kávéház nem Gestapo-csap-da. Senki sem akadt a láthatáron, akit a legcsekélyebb mértékben is veszélyesnek talált volna. Úgy látszik, a randevú helyszínének megváltoztatásával sikerült lerázni a németeket, gondolta.
Csak egyvalamit nem értett. Amikor Brian Standisht elkapták a székesegyházban, Burzsoá barátja, Charenton mentette meg. Vajon hol van most ez az ember? Ha a katedrálisban ő vigyázott az asszonyra, ide miért nem kísérte el? A fickó távolléte persze önmagában még nem jelent veszélyt, és százféle egyszerű magyarázata is lehet.
A fiatal anya meg a kisgyerek elment, majd fél négykor Burzsoá is | kijött a kávéházból, s elindult a járdán. Ahogy távolodott a pályaud-

vartól, Paul az utca túloldalán a nyomába eredt. Az asszony egy olasz gyártmányú kis fekete autónál állt meg, amit a franciák Simca ötösnek neveztek. Beszállt és beindította a motort. Paul közben átvágott
az úttesten.
Most már döntenie kellett. Nem volt meggyőződve róla, hogy teljes biztonságban van, de úgy érezte, megtett minden lehetséges óvintézkedést, s ennél körültekintőbb csak akkor lehetne, ha egyáltalán nem jelenne meg a randevún. De az embernek bizonyos helyzetekben vállalnia kell a kockázatot - különben akár otthon is maradhatott volna.
Odalépett a kocsihoz, és kinyitotta a jobb oldali ajtót.
Az asszony hűvös pillantást vetett rá a volán mellől.
- Mit óhajt, Monsieur?
- Imádkozzék értem - mondta Paul.
- Én a békéért imádkozom.
Paul beszállt a kocsiba, és a fedőnevén mutatkozott be; - Danton
vagyok.
Az asszony gázt adott és elindult.
- Miért nem szólított meg a kávéházban? - kérdezte. - Én rögtön észrevettem magát, amint beléptem. így fél órát várakoztatott. Ez nagyon veszélyes.
- Biztos akartam lenni benne, hogy nem csapdáról van szó. Az asszony oldalvást rásandított.
- Ezek szerint hallotta, mi történt Helikopterrel.
- Igen. Hol van az ön barátja, Charenton, aki megmentette a fiút? Az asszony délnek tartott. Gyorsan vezetett.
- Dolgozik - felelte.
- Vasárnap? Mi a foglalkozása?
- Tűzoltó. Szolgálatban van.
Szóval ezért nem tudott eljönni, gondolta Paul, majd gyorsan rátért
jövetele valódi céljára.
- És Helikopter hol lehet? Az asszony megrázta a fejét.
- Fogalmam sincs. A házamat teljes titoktartás övezi. Én csak fogadom az ügynököket, aztán elküldöm őket Monet-hoz. Semmiről sem tudhatok.
- Monet jól van?
- Igen. Csütörtök délután fölhívott, hogy felvilágosítást kérjen
Charentonról.
- Azóta nem beszélt vele?
- Nem. De ebben nincs semmi rendkívüli.
- Mikor találkozott vele utoljára?
- Személyesen? Soha életemben.
- Jelentkezett már a Leopárdlány? -Nem.
Paul az eddig hallottakon töprengett, miközben a kocsi a szűk utcácskákban kanyargott. Rájött, hogy Burzsoától nem kaphat semmiféle hasznos információt, tehát a következő láncszemet kell megkeresnie.
Az asszony befordult egy magas ház udvarába.
- Jöjjön be, és szedje rendbe magát - mondta.
Paul kiszállt a kocsiból. Úgy érezte, minden rendben van: Burzsoá a megbeszélt találkahelyen várta, úgy viselkedett, ahogyan kellett, és senki sem követte. Viszont semmit sem tudott meg tőle, így egyelőre fogalma sem volt róla, mennyire épült be a Gestapo a Bollinger-sejt-be, s arról sem, mekkora veszélyben forog Flick. Amíg Burzsoá a bejárati ajtóhoz sietett és a saját kulcsával kinyitotta, ő megsimogatta az inge zsebében lapuló francia gyártmányú fogkefét, amit magával hozhatott, és hirtelen eszébe jutott valami. Megvárta, míg Burzsoá bemegy az

előszobába, aztán gyorsan kihúzta a zsebéből a fogkefét, és észrevétlenül ledobta a küszöb elé.
Ő is belépett az asszony után.
- Szép nagy háza van - jegyezte meg, de rögtön feltűnt neki, hogy a sötét tónusú, régimódi tapéta meg a sok masszív bútor egyáltalán nem illik a tulajdonoshoz. - Régóta lakik benne?
- Három-négy éve örököltem, és nagyon szeretném végre rendbe hozatni, meg átrendezni, de manapság semmit nem lehet kapni - felelte Burzsoá, majd kinyitott egy ajtót, s félreállva betessékelte a vendéget a konyhába.
Paul két egyenruhás férfit látott odabent. Mindkettőnek automata pisztoly volt a kezében. És mindkettő ráfogta a fegyverét.

40

A Hispano-Suiza az R.N. 3-as úton, Párizs és Meaux között kapott defektet. Egy görbe szög lyukasztotta ki a gumit. Dietert persze dühítette a késedelem, s idegesen járkált föl-alá az út mentén, Hesse hadnagy azonban nyugodtan előkapta az emelőt, ügyesen kereket cserélt, és pár perc múlva már ismét úton voltak.
Dieter későn ébredt. Alaposan fejbe kólintotta a morfiuminjekció, amit Hans adott be neki a hajnali órákban. Most türelmetlenül nézte, ahogy a Párizstól keletre fekvő ocsmány gyártelepek után végre felbukkannak a vidéki gazdaságok. Minél előbb Reimsbe akart érni. Csapdát állított Flick Clairet-nak, és ott kellett lennie, amikor az angol nő
beleesik.
A hatalmas sportkocsi szinte repült a nyárfákkal szegélyezett nyílegyenes úton - amit valószínűleg még a rómaiak építettek. A háború elején Dieter azt hitte, a Harmadik Birodalom ugyanolyan pán-euró-pai hegemónia lesz, mint a Római Birodalom volt annak idején, és minden alattvalója eddig soha nem látott békében és jólétben élhet. Most már kissé kételkedett benne.
Aggódott a szeretőjéért. Tudta, hogy Stéphanie komoly veszélyben forog, és ő sodorta bele. Most mindenki életveszélyben van, győzködte magát, hiszen a modern hadviselés miatt a polgári lakosság is a frontvonalba került. Dieter úgy vélte, csak egyféleképpen védheti meg Stéphanie-t és persze a családjával együtt önmagát is: ha meghiúsítja az inváziót. De egyre gyakrabban átkozta azt a pillanatot, amikor ennyire bevonta az asszonyt a munkájába, s így a saját veszélyes játékával az ő életét is kockára tette.
Pedig tisztában volt vele, hogy az ellenállók nem ejtenek foglyokat. Mivel maguk is állandó veszedelemben élnek, minden teketória nélkül, gátlástalanul agyonlövik az ellenséggel kollaboráló franciákat.
Összeszorult a szíve, és elakadt a lélegzete, amikor arra gondolt, hogy Stéphanie-t megölhetik. Már el se tudta képzelni az életét nélküle. Sötétnek látta a jövőt, ha eszébe jutott, hogy talán el kell válniuk, s ráébredt: bizonyára beleszeretett az asszonyba. Mindig azzal áltatta magát, hogy Stéphanie csak egy gyönyörű kurtizán, s ő pontosan arra használja, amire az efféle nőket szokták használni a férfiak. Most kénytelen volt belátni, mekkorát tévedett, és egyre jobban vágyott rá, hogy mielőbb az asszony mellett lehess Reimsben.
Vasárnap délután volt, így alig járt valaki az utakon, s ők gyorsan haladtak a város felé.
Nem egészen egyórányira lehettek Reimstől, amikor újra kilyukadt az autógumi. Már megint egy görbe szög okozta a defektet. Dieter ordítani tudott volna tehetetlen dühében, és azon tűnődött, vajon a háborús abroncsok rosszabb minó'ségűek-e, mint a békebeliek, vagy az ellenállók szórják tele szögekkel az utat, mert tudják, hogy tíz jármű közül kilenccel a német megszállók közlekednek.
Csak egy pótkereket hoztak, így nem tudtak továbbmenni. Előbb meg kellett javíttatniuk a gumit. Az úton hagyták a kocsit, és elindultak gyalog. Körülbelül másfél kilométert tehettek

meg, amikor egy tanyaházhoz értek. Nagy család ülte körül a bőséges vasárnapi ebéd maradékát: sajt, földieper és jó néhány üres borosüveg sorakozott az asztalon. A háború alatt csak a vidéken élő franciáknak jutott elég ennivaló. Dieter fenyegetéssel kényszerítette rá a gazdát, hogy befogjon, és elvigye őket a legközelebbi városba.
A főtéren egyetlen benzinkút árválkodott a helybeli bognár és autószerelő műhelye előtt, ami természetesen zárva volt. Dieter és Hans addig dörömböltek az ajtón, amíg sikerült fölébreszteniük vasárnap délutáni szunyókálásából a mogorva szerelőt. A fickó beindította rozoga teherautóját, és Hansszal együtt elhajtott.
Dieter leült a szerelő házának nappali szobájában. Három rongyos kisgyerek tágra nyílt szemmel bámulta. A zsíros hajú, fáradtnak látszó háziasszony a konyhában tett-vett, de egy pohár vízzel sem kínálta meg a nem szívesen látott vendéget.
Dieter ismét Stéphanie-ra gondolt. Észrevette az előszobában álló telefont. A konyhaajtóhoz lépett.
- Megengedi, hogy telefonáljak? - kérdezte udvariasan. - Természetesen kifizetem a hívást.
- Hova? - kérdezte gyűlölködő pillantással a szerelő felesége.
- Reimsbe.
Az asszony bólintott, és a kandallópárkányon álló órára nézett.
Dieter a központot tárcsázta, s megadta a kezelőnek a rue du Bois-ban lévő ház telefonszámát. Az első csengetésre fölvették a kagylót. Egy mély, rekedtes hang vidékiesen finomkodó hanghordozással elismételte a számot. Dieter éberen fülelt.
- Itt Pierre Charenton beszél - mondta óvatosan franciául.
- Drágám! - szólalt meg a vonal másik végén Stéphanie, most már
a saját hangján.
Dieter hirtelen rájött, hogy az előbb az asszony elővigyázatosságból Mademoiselle Lemas-t utánozta. Megkönnyebbülve felsóhajtott.
- Minden rendben van? - kérdezte.
- Nemrég fogtam neked egy újabb angol ügynököt - felelte könnyedén Stéphanie.
Dieternek kiszáradt a torka az izgalomtól.
- Jézusom... remek! Hogy történt?
- A Café de la Gare-ban szedtem fel, és aztán idehoztam.
Dieter lehunyta a szemét. Ha valami félresikerült volna - ha az asszony bármivel gyanút ébresztett volna az ügynökben - talán már nem is élne!
- És aztán?
- Az embereid megkötözték a fickót.
Stéphanie fickót mondott. Szóval a terrorista nem Flick Clairet, gondolta csalódottan Dieter. Mindegy, a stratégiája bevált. Ez már a második szövetséges ügynök, aki belesétált a csapdájába.
- Miféle ember?
- Fiatal, kissé sántít, és ellőtték a fél fülét.
- Mit csináltál vele?
- Itt fekszik a konyha padlóján. Épp most akartam telefonálni Sainte-
Cécile-be, hogy küldjenek érte valakit.
- Ne értesítsd Őket. Zárd be a foglyot a pincébe. Beszélni akarok vele, mielőtt Weber karmai közé kerül.
- Hol vagy most?
- Fogalmam sincs. Egy faluban. Defektet kaptunk.
- Siess vissza.
- Egy-két órán belül ott leszek.
- Akkor jó.
- Hogy vagy?

- Istenien!
Dieter komoly választ várt.
- De tényleg... hogy érzed magad?
- Hogy érzem magam?- Az asszony egy pillanatig hallgatott. - Ezt elég ritkán szoktad megkérdezni.
Dieter tétovázott. - Mert elég ritkán szoktalak megkérni, hogy terroristákat fogj nekem.
- Jól érzem magam. Ne aggódj miattam - búgta bársonyos hangon Stéphanie.
A következő' kérdés önkéntelenül csúszott ki Dieter száján.
- Mi lesz velünk a háború után?
A vonal másik végén meglepett csend támadt.
Dieter gyorsan folytatta: - Persze a háború még tíz évig is tarthat, de az is lehet, hogy két hét múlva véget ér... és akkor mi lesz velünk?
Stéphanie összeszedte magát, de amikor megszólalt, kissé még remegett a hangja, ami egyáltalán nem volt jellemző rá.
- Mi legyen? Te mit szeretnél?
- Nem tudom - felelte Dieter, de kevesellte a semmitmondó választ, és hirtelen kimondta a legtitkosabb gondolatát: - Nem akarlak elveszíteni.
-Ó!
Dieter várt egy kicsit, de az asszony hallgatott.
- Mire gondolsz? - kérdezte tőle.
Stéphanie még mindig nem szólt. Dieter furcsa hangot hallott. Rájött, hogy az asszony sírva fakadt. Ő is a könnyeit nyelte. Elkapta a szerelő' feleségének pillantását; a nő változatlanul a telefonhívás idejét mérte. Dieter mély lélegzetet vett, és hátat fordított neki. Nem akarta, hogy egy idegen ilyen zaklatottnak lássa. - Hamarosan melletted leszek, és majd tovább beszélgetünk - suttogta a kagylóba.
- Szeretlek - mondta Stéphanie.
Dieter a válla fölött a háziasszonyra sandított. A pokolba vele, gondolta.
- Én is szeretlek téged - dünnyögte, aztán letette a kagylót.

41

A Csókák csaknem egész vasárnap úton voltak, hogy elvergó'djenek Párizsból Reimsbe.
Az összes ellenőrzési ponton baj nélkül jutottak át. Új hamis irataikkal és fedőmeséikkel ugyanolyan jól boldogultak, mint a régiekkel, s Flick szemöldökceruzával megretusált fényképét se szúrták ki a ges-
tapósok.
A vonat azonban késett; újra meg újra megállt, s egy alkalommal teljes egy órahosszat vesztegelt valahol az isten háta mögött. Flick az átforrósodott kupéban ülve türelmetlenül dúlt-fúlt, hiszen rohant az idő, értékes pecek mentek veszendőbe. Persze megértette, miért tartóztatják fel őket: az amerikai és a brit légierő legalább a pálya felél szétbombázta. Amikor a vonat végre pöfögve elindult, a lányok az ablakon kinézve látták, hogy több javítóbrigád vagdossa össze az elgörbült síneket, szedi fel a darabokra tört talpfákat, s fekteti le az új vágányt. Flick egyetlen vigasza az volt, hogy Rommel számára még őrjítőbb lehet a folytonos késedelem, mert így nem tudja felvonultatni a csapatait, amelyeknek az inváziót kéne visszaverniük.
Úgy érezte, jéghideg, mozdulatlan súly nyomja a szívét, s szüntelenül azon járt az esze, mi lehet Dianával és Maude-dal. Már nyilván kihallgatták, valószínűleg megkínozták, sőt talán meg is ölték őket. Flick születése óta ismerte Dianát, s tudta, neki kell majd megmondania a lány bátyjának, Williamnek, hogy mi történt. Amellett a saját édesanyját legalább annyira lesújtja majd a hír, mint Williamet, hiszen úgy szereti Dianát, mintha az édeslánya lenne.

A sínek mellett már kezdtek felbukkanni a szőlőskertek, a pezsgőgyárak meg a raktárépületek, és a Csókacsapat vonata délután négykor végre befutott Reimsbe. Flick félelme beigazolódott: túl későn érkeztek ahhoz, hogy még ma este végrehajtsák a feladatukat - vagyis
újabb idegtépő huszonnégy órát kell átvészelniük a megszállt területen. Ráadásul főhetett a feje, hol töltsék az éjszakát.
Tisztában volt vele, hogy Reims nem Párizs, itt nincs vörös lámpás negyed, ahol a kétes hírű garniszállók tulajdonosai nemigen kérdezősködnek, s ő nem ismert olyan zárdát, amelynek a jámbor apácái elbújtatják a menedékért esdeklőket. Azonkívül sötét sikátorok sincsenek, amelyekben a zsaruk nem háborgatják a szemetesvödrök mögött alvó csavargókat.
Flick három rejtekhelyet tudott: Michel házát, Gilberte lakását és Mademoiselle Lemas házát a rue du Bois-ban, de sajnos bármelyiket, sőt mind a hármat figyelheti a Gestapo - attól függ, hogy a kopóinak mennyire sikerült beépülniük a Bollinger-sejtbe. Mindenesetre ha Dieter Franck vezeti a nyomozást, a Csókáknak fel kell készülniük a legrosszabbra.
Úgy döntött, nincs más megoldás, mindhárom helyen körül kell nézniük. - Ismét párokra szakadunk. Négy nő túlságosan feltűnő lenne - mondta a többieknek, aztán Gretához és Gellyhez fordult: - Én megyek előre Rubyval, ti meg száz méter távolságból kövessetek bennünket.
Először Michel házát vették szemügyre, mert az esett legközelebb a pályaudvarhoz. Bár Flick az esküvőjük óta itt élt a férjével, sosem tekintette a saját otthonának. Bőven akad hely benne négy nőnek, gondolta, de szinte biztos, hogy a Gestapo tudja a címet: meglepő lenne, ha a múlt vasárnap elfogott férfiak közül kínvallatás közben senki sem árulta volna el.
A forgalmas utca mindkét oldalán kis boltok sorakoztak. Miközben végigsétáltak a járdán, Flick lopva belesett a parkoló kocsikba, Ruby pedig a környező üzleteket és az elegáns 18. századi épületeket pásztázta végig. Michel magas, keskeny háza is ezek közé tartozott. A kis előkertben magnólia fa állt. Csend volt, senki sem mozdult, nem leb-bent meg a függöny az ablakokon. A küszöböt belepte a por.
Amikor először mentek végig az utcán, nem láttak semmi gyanúsat: nem sürgölődtek útépítő munkások a közelben, nem üldögéltek éberen figyelő álvendégek a Chez Régis bár elé kirakott asztaloknál, és senki nem olvasott újságot egy távírópóznához támaszkodva.

A túloldalon jöttek vissza. A pékség előtt egy fekete Citroen Traction Avant parkolt. Két civil öltönyös, cigarettázó, szemmel láthatólag unatkozó férfi terpeszkedett az első két ülésen.
Flick minden idegszála megfeszült. Most is a fekete paróka volt a fején, így biztosra vette, hogy nem ismerik fel benne a plakáton körözött szőke lányt, de mégis hevesebben vert a szíve, miközben sietős léptekkel elhaladt mellettük. Egyfolytában arra várt, mikor harsán föl a háta mögött az „Állj!" kiáltás, de szerencsére nem szúrt szemet a gestapósoknak. Befordult a sarkon, s megkönnyebbülve fellélegzett. Lassúbb tempóban ment tovább. Sajnos jól sejtette: Michel házában nem rejtőzhetnek el, mert egy olyan házsor kellős közepén áll, amelynek a háta mögött nincs mellékutca, így hátsó bejáratok sincsenek, és a Csókák nem osonhatnak be észrevétlenül.
Fontolóra vette, mire számíthat a másik két lehetséges búvóhelyen. Amennyiben nem fogták el, Michel feltehetőleg még mindig Gilberte-nél lakik. Annak az épületnek ugyan van hátsó bejárata, de abban a parányi kétszobás lakásban nemigen fér el négy szállóvendég, amellett a szomszédok is gyanút foghatnak.
Flick a rue du Bois-n álló házat találta a legalkalmasabb menedéknek. Eddig mindössze kétszer járt ott, de jól emlékezett a sok-sok szobára. Azt is tudta, hogy Mademoiselle Lemas teljesen megbízható, szíves-örömest befogadja az Angliából betoppanó vendégeket, sőt kiadós vacsorával traktálja őket. Évek óta bújtat titkos ügynököket, szökésben lévő

hadifoglyokat és szövetséges pilótákat, akiknek a gépét leszedték a németek. Talán arról is hallott, mi történt Helikopterrel.
A négy nő, még mindig két párra szakadva, száz méter távolságot tartva elindult a városközponttól másfél kilóméterre lévő ház felé.
Egy óra múlva érkeztek meg a rue du Bois-ra. Flick egyetlen pillantással felmérte a terepet: ha a Gestapo figyeltetni akarná Burzsoá házát, kopói nemigen rejtőzhetnének el feltűnés nélkül a csendes külvárosi utcában, ahol csupán egy Peugeot 201-es parkol a láthatáron, de nem ült benne senki - ez a kiskocsi különben is túl lassú a németeknek.
Úgy döntött, előzetes felderítést végez, s elsétált Rubyval Mademoiselle Lemas háza előtt. Nem észlelt semmi változást, csupán azt furcsállotta, hogy a Simca ötös az udvaron áll, holott Burzsoá rendszerint beviszi a kocsit a garázsba. Miközben lassú léptekkel elhaladt az ablak előtt, titokban belesett a szobába, de senkit sem látott. Eszébe jutott, hogy ez így is van rendjén, hiszen Mademoiselle Lemas ritkán fogad vendéget az utcára néző szalonban, ahol a csukott ajtó mögött egyetlen porszem sem éktelenkedik a zongorán, és mindig takaros
rendben sorakoznak a díszpárnák. Az idős hölgy ide csak az udvariassági látogatásra érkező ismerőseit engedi be, a titkos ügynökök azonban mindig a hátsó traktusban, a konyhában tartózkodnak, ahol még véletlenül se láthatják meg őket a járókelők.
Flick éppen a bejárati ajtóhoz ért, amikor lenézett, és megakadt a szeme egy fanyelű fogkefén. Anélkül, hogy egy pillanatra is megállt volna, villámgyorsan lehajolt érte és fölkapta.
- Mi van, anyám, talán fogat akarsz mosni? - érdeklődött kajánul Ruby.
- Ez ugyanolyan, mint Paulé - felelte Flick. Már-már el is hitte, amit mondott, bár rögtön rájött, hogy Franciaországban nyilván több száz, sőt több ezer ember használ hasonló fogkefét.
- Szerinted ő is itt van valahol?
- Lehet.
- Minek jött volna ide?
- Fogalmam sincs. Talán veszélyben vagyunk, és figyelmeztetni akar bennünket.
Megkerülték az egész tömböt. Mielőtt ismét a ház felé indultak, Flick megvárta Gretát és Gellyt.
- Most mindnyájan együtt megyünk - közölte, amint a lányok utolérték őket. - Greta, Gelly, ti a bejáratnál fogtok becsöngetni!
- Hála a papnak! - sóhajtott fel Gelly. - Már alig állok a lábamon!
- Ruby meg én a hátsó ajtóhoz lopózunk. Nem árt az óvatosság. -Ismét a másik kettőhöz fordult. - Rólunk senkinek egy szót se! Várjátok meg, míg előjövünk.
Immár négyesben még egyszer végigmentek az utcán. Flick és Ruby besurrant az udvarra, és a Simca mellett hátraosont a ház hátsó traktusát csaknem teljesen elfoglaló konyhához, amelynek az ajtaja középen volt, a két ablak között. Flick megvárta, míg megszólal a csengő, majd belesett az egyik ablakon.
Elállt a szívverése.
Három embert látott odabent: két egyenruhás férfit meg egy dús vörös hajú magas nőt, aki még csak nem is hasonlított az idősödő Mademoiselle Lemas-hoz.
Flick egy röpke pillanatig dermedten bámulta őket, s észrevette, hogy mindhárman az ablaknak hátat fordítva reflexszerűen a bejárati ajtóra néznek.
Aztán villámgyorsan lehajolt, és átgondolta a helyzetet. A két férfi
nyilván gestapós, a nő meg francia kollaboráns, aki Mademoiselle Lemas-nak adja ki magát. Flicknek ismerős volt valahonnan, de nem tudta, hová tegye, csak az elegáns zöld nyári ruha idézett fel benne egy halvány emlékképet.
Szembesülnie kellett a megdöbbentő ténnyel, hogy a biztonságos házat elárulták, s az most a szövetséges ügynököknek állított csapda, amelybe Brian Standish már a megérkezésekor beleesett. Azon tűnődött, vajon él-e még egyáltalán szegény fiú.

Döntő elhatározásra jutott, s ettől megnyugodott. Előhúzta a revolverét. Ruby követte a példáját.
- Hárman vannak - súgta Flick. - Két férfi és egy nő. - Mély lélegzetet vett. Úgy érezte, eljött a könyörtelen leszámolás ideje. - A két férfit agyonlőjük, jó?
Ruby bólintott.
Flick hálát adott az égnek, hogy ez a Csóka sosem veszti el a fejét.
- A nőt nem akarom megölni, hátha ki tudunk szedni belőle valamit, de ha szökni próbálna, azonnal végzünk vele.
- Értem.
- A férfiak a konyha bal oldalán állnak. A nő valószínűleg kimegy ajtót nyitni. Az innenső ablak a tiéd, a túlsó az enyém. A hozzád közelebb eső fickóra célozz. Akkor lőj, amikor én.
Flick a fal mellett a túlsó ablakhoz lopózott és leguggolt. Zihálva kapkodta a levegőt, s úgy vert a szíve, mint a gőzkalapács, de olyan világosan gondolkozott, mintha sakkozna. Még soha nem lőtt be csukott ablakon. Úgy döntött, három golyót ereszt meg gyors egymásutánban: az elsővel pozdorjává töri az üveget, a másodikkal leteríti a gestapóst, s a harmadikkal ismét a fickót veszi célba, hogy biztosra menjen. A Browning automata csövét az ég felé fordítva kibiztosította a fegyverét, aztán fölegyenesedett, és benézett az ablakon.
A két gestapós pisztollyal a kezében az előszoba felé fordult. Flick fölemelte a Browningot, és ráfogta a hozzá közelebb álló férfira.
A nő ugyan kiment egy percre, de már jött is vissza, és szélesre tárta a konyhaajtót Greta meg Gelly előtt. A lányok gyanútlanul beléptek. Ekkor pillantották meg a két gestapóst. Greta ijedtében halkan felsikoltott. Az egyik fickó mondott valamit - Flick nem hallotta a szavait -, erre mindkét Csóka fölemelte a kezét.
Most már a Mademoiselle Lemas szerepét játszó vörös hajú nő is a konyhában volt. Flick végre szemből látta, és földbe gyökerezett a lába
a döbbenettől. Rögtön fölismerte. Pillanatnyi tűnődés után az is eszébe jutott, hol találkozott vele: múlt vasárnap, a Sainte-Cécile-i főtéren! Akkor azt hitte róla, hogy csak Dieter Franck szeretője, de ezek szerint jóval több annál.
A nő egyszer csak észrevette Flicket. Leesett az álla, és tágra nyílt a szeme. Elképedve mutatott az ablakra. A Gestapo emberei is arrafelé fordultak.
Flick meghúzta a ravaszt. Ahogy eldördült lövés, hangos csöröm-pöléssel ripityára tört az ablak. Flick biztos kézzel, egyenesen tartotta a Browningot, s még kétszer elsütötte.
A következő másodpercben Ruby is tüzet nyitott.
Mindkét német összerogyott.
Flick kivágta a hátsó ajtót és berontott a konyhába.
A fiatal nő már a bejárati ajtó felé rohant, ő csak a hátát látta. Fölemelte a fegyverét, de elkésett: a nő egy pillanat alatt az előszobában termett, és eltűnt a szeme elől, ám Gelly meglepő gyorsasággal utána vetette magát. Flick olyan hangokat hallott, mintha odakint iszonyú robajjal, zuhanás közben néhány bútort is összetörve elterült volna valaki.
Átvágott a konyhán, hogy megnézze, mi történt. Gelly hátulról ugrott rá a vörös nőre, magával rántotta az előszoba kőpadlójára, s eközben felrúgott egy kifli alakú asztalkát, amelynek a finoman ívelt lábai bánták a találkozást, azonkívül az asztalon álló kínai váza is pozdor-jává tört, a szárított virágok pedig kirepültek belőle, és szanaszét szóródtak. A francia nő minden erejét összeszedve megpróbált föltápász-kodni. Gelly ismét villámgyorsan reagált: belekapaszkodott a vörös hajzuhatagba, és addig csapkodta a földhöz a nő fejét, amíg a Burzsoá-nak álcázott kurtizán mozdulatlanná nem dermedt.
Felemás cipő volt a lábán: fél pár barna, fél pár fekete.
Flick visszaszaladt a konyhába, és szemügyre vette a lelőtt gesta-pósokat. Látta, hogy egyik se moccan, így fölkapta és zsebre vágta a pisztolyukat. Jobb, ha a gazdátlanul heverő lőfegyver nem kerül az ellenség kezébe.

A négy Csókalány pillanatnyilag biztonságban volt.
Flick tetteit most az adrenalin diktálta, de tudta, hogy eljön az idő, amikor folyvást arra a férfira fog gondolni, akit lelőtt, mert mindig úgy érezte, szörnyű az a pillanat, amelyben véget kell vetnie egy emberéletnek. A nyomasztó tehertől csak átmenetileg lehet megszabadúlni, aztán ólomsúllyal nehezedik az emberre, s ő néhány óra vagy pár nap múlva azon fog rágódni, vajon özvegyen maradt-e miatta egy fiatalasszony, és apa nélkül kell-e felnőnie egy kisgyereknek. Jelenleg azonban sikerült elhessegetnie a riasztó gondolatot, s csak a misszióra koncentrált.
- Gelly, tartsd szemmel azt a nőt! - kiáltotta. - Greta, keress valami spárgát, és kötözd egy székhez a foglyot! Ruby, menj föl az emeletre, és ellenőrizd, hogy tiszta-e a levegő! Én az alagsorban nézek körül.
Lerohant a lépcsőn a pincébe. Az agyagpadlón egy gúzsba kötött férfi feküdt. A szájába tömött szalvéta csaknem az egész arcát eltakarta, de Flick rögtön észrevette a fickó ellőtt fél fülét.
Egyetlen rántással kihúzta a szalvétát, aztán a férfi fölé hajolt, és szenvedélyesen megcsókolta.
- Isten hozott Franciaországban! Paul rávigyorgott.
- Még sosem volt részem ilyen meleg fogadtatásban!
- Megtaláltam a fogkefédet.
- Az utolsó pillanatban jutott eszembe, hogy ledobjam, mert nem bíztam meg teljesen a vörös spinében.
- Még szerencse! Amint megláttam a fogkefét, rögtön gyanakodni kezdtem.
- Hála istennek!
Flick elővette éles kis kését a hajtókája alá varrt bőrtokból, s elvagdosta Paul csuklóján és bokáján a kötelet. - Hogy kerültél ide? - kérdezte közben.
- Ejtőernyővel, ma hajnalban.
- És miért jöttél, az isten szerelmére?
- Azért, mert figyelmeztetni akartalak. Holtbiztos, hogy Brian rádióján a Gestapo üzenget nekünk.
Flick kitörő örömmel, hevesen átölelte a férfit.
- Olyan boldog vagyok, hogy itt vagy! Paul magához szorította és megcsókolta.
- Akkor jól tettem, hogy utánad jöttem. Fölmentek a földszintre.
- Nézzétek, kit találtam a pincében! - mondta Flick a többieknek. Mindnyájan az utasításaira vártak. Egy pillanatig gondolkozott. Öt perc telt el a lövöldözés óta. A szomszédok nyilván mindent hallottak, de a franciák manapság nem hívják ki rögtön a rendőrséget, mert attól félnek, hogy a végén őket viszi el a Gestapo. Flick mégis úgy döntött, fölöslegesen nem kockáztat; le kell lépniük innen, amilyen gyorsan csak lehet.
A Mademoiselle Lemas-nak álcázott nőre nézett, akit a lányok odakötöztek az egyik konyhaszékhez. Pontosan tudta, mit kell tennie, és elcsüggesztette a rá váró feladat.
- Hogy hívják? - kérdezte.
- Stéphanie Vinson.
- Maga Dieter Franck szeretője.
Az asszony falfehéren, de dacosan tekintett föl. Milyen szép, gondolta Flick.
- Ő mentette meg az életemet - hangzott a válasz.
Flick most már értette, hogy az a gazember mivel láncolta magához ezt a gyönyörű nőt. De ez semmin sem változtat: az áruló az áruló, teljesen mindegy, mi volt az indítéka.
- Maga azért hozta Helikoptert ebbe a házba, hogy a Gestapo foglyul ejtse.
Az asszony egy szót se szólt.

- Él még Helikopter, vagy megölték?
- Nem tudom.
Flick Paulra mutatott.
- Őt is idehozta! És abban is segített volna a Gestapónak, hogy mindnyájunkat elkapjanak azok a szemetek! - Haragosan csengett a hangja, mert közben az járt az eszében, milyen veszélyben forgott Paul a vörös nő miatt.
Stéphanie lesütötte a szemét.
Flick a szék mögé lépett, és előhúzta a pisztolyát.
- Maga francia, mégis kollaborált a Gestapóval. Valamennyiünket megölhetett volna.
A többiek tudták, mi következik, és félrehúzódtak az útból. Stéphanie nem láthatta a fegyvert, de megérezte, mi történik körülötte.
- Mit akar tenni velem? - suttogta.
- Ha most itt hagyom, maga el fogja mondani Dieter Francknak, hányan vagyunk, megadja neki a személyleírásunkat, és segít neki elfogni bennünket, hogy végül a kínzókamrában pusztuljunk el... Ugye?
Az asszony nem válaszolt.
Flick Stéphanie tarkójára célzott.
- Van rá valami mentsége, hogy miért segített az ellenségnek?
- Azt tettem, amit tennem kellett. Mindenkinek ez a kötelessége,
nem?
- De igen - felelte Flick, és meghúzta a ravaszt.
A fegyver iszonyú dörrenéssel sült el a szűk helyen. A nő arcából vastag sugárban spriccelt a vér meg valami más is, és az elegáns zöld ruhára fröccsent. Stéphanie Vinson szótlanul előrebukott.
Gelly összerezzent, Greta elfordult. Még Paul is elsápadt. Ruby volt az egyetlen, akinek a szeme se rebbent.
Egy pillanatig hallgattak. Flick törte meg a csendet.
- Gyerünk! Tűnjünk el innen!

42

Dieter este hatkor fékezett a rue du Bois-n álló ház előtt. Égszínkék sportkocsiját vastagon belepte a hosszú út pora, és megannyi rovartetem éktelenkedett rajta. Ahogy-kiszállt, a lenyugvó nap épp eltűnt egy felhő mögött, a külvárosi utca árnyékba borult, s ó' megborzongott.
Levette autósszemüvegét - lehajtott tetővel vezetett -, és tenyerével lesimította a haját.
- Legyen szíves, idekint várjon meg, Hans - mondta a hadnagynak. Kettesben akart maradni Stéphanie-val.
Amint kinyitotta a kaput és belépett az udvarba, rögtön észrevette, hogy Mademoiselle Lemas Simcája eltűnt, s az üres garázs ajtaja tár-va-nyitva áll. Talán Stéphanie vitte el a kocsit? De hová mehetett? Hiszen itt kéne várakoznia a két gestapós testőrével!
Dieter végigsietett a kerti ösvényen, és meghúzta a csengőzsinórt. Amikor a csengőszó elhallgatott, hirtelen különös csend borult a házra, s ő benézett a szalon ablakán, bár tudta, hogy ezt a szobát senki nem használja. Ismét becsöngetett, ám ezúttal is hiába. Lehajolt, hogy belessen a levélnyíláson, de a lépcső sarkán, egy svájci hegyeket ábrázoló festményen meg a félig nyitott konyhaajtón kívül semmit sem látott, és mozgást sem észlelt odabent.
A szomszéd házra pillantott: egy arc sietve eltűnt az ablakból, s valaki gyorsan behúzta a függönyt.
A ház oldalfala mellett átvágott az udvaron a hátsó kertbe. Rámeredt a betört ablakokra meg a sarkig tárt ajtóra. Összeszorult a szíve a félelemtől. Mi történt itt?

- Stéphanie! - kiáltotta, de nem kapott választ. Belépett a konyhába.
Először föl sem tudta fogni, mit lát. A közönséges háztartási spár-
gával a konyhaszékhez kötözött batyu mintha egy női testre emlékeztette volna, amelyet valami undorító massza csúfított el. Eltelt egy pillanat, mire korábbi rendőrségi tapasztalatai alapján Dieter rájött, hogy ez a visszataszító szörnyűség egy szétlőtt emberi fej. Aztán észrevette a halott nő felemás cipőjét - fél pár barna, fél pár fekete -, és rádöbbent: ez Stéphanie! Kínjában felüvöltött, arcát a kezébe temette, és zokogva lassan térdre rogyott.
Egy perc múlva minden erejét összeszedve ismét a holttestre nézett. Nyomozói ösztöne most sem hagyta cserben. A ruha szoknyarészére fröccsent vérből arra következtetett, hogy az asszonyt hátulról lőtték főbe. Talán kegyes volt hozzá a halál: hátha így nem kellett átélnie a kivégzésre várók rettegését, és nem is tudta, hogy meg kell halnia. Két lövéssel végeztek vele, gondolta Dieter. Stéphanie bájos arcát a gyilkos golyók hatalmas kimeneti nyílásai torzították el ennyire: a szeme és az orra helyén borzalmas lyuk tátongott, csak vérrel szennyezett érzéki szája maradt épségben. A férfi úgy érezte, ha nincs az asszony lábán a felemás cipő, talán meg sem ismeri szegényt. Könnybe lábadt a szeme, elhomályosult a tekintete.
Olyan fájdalommal hasított bele a veszteség, mintha ő is halálos sebet kapott volna. Még sosem érte ekkora megrázkódtatás, mint most, amikor tudomásul kellett vennie, hogy Stéphanie halott, és soha többé nem néz rá azzal a hódító, büszke pillantással, az éttermekben soha többé nem fordulnak utána a férfiak, s ő soha többé nem láthatja, hogyan húzza fel gyönyörű lábára a selyemharisnyáját. Stéphanie eleganciája és sziporkázó szelleme örökre elillant. A félelmei véget értek, a vágyai semmivé váltak. Megszűnt létezni. Nincs tovább. Dieter szinte úgy érezte, őt lőtték főbe, s lénye egy része is odaveszett az asszonnyal együtt, akinek már csak a nevét suttoghatja; legalább ennyi megmaradt belőle.
Ekkor egy hangot hallott a háta mögött.
Ijedtében felkiáltott.
Aztán újra hallotta a halk nyöszörgést. Talpra ugrott, s miközben megfordult, gyorsan megtörölte könnyes szemét. Csak most vette észre a padlón fekvő két egyenruhás férfit, Stéphanie gestapós testőreit. Ha már nem tudták megvédeni, legalább az életüket adták érte.
Illetve csak az egyik.
A másik se moccant, de beszélni próbált. Tizenkilenc, legfeljebb
húszéves kölyök volt fekete hajjal, kis bajusszal. Sapkája a feje mellett hevert a linóleumon.
Dieter egy ugrással mellette termett, és ahogy letérdelt, rögtön megpillantotta a fiú mellén tátongó sebet. Kimeneti nyílás, hátulról ló'tték le, gondolta; az alatta lévó' vértócsa is ezt igazolja. Amikor a fickó elfordította a fejét és megmozdult az ajka, ő föléje hajolt.
Halk suttogást hallott.
- Vizet!
Dieter rájött, hogy a gestapós hamarosan elvérzik. Mindig vizet kérnek a szerencsétlenek, ha a végüket járják - látta a sivatagban. Talált egy csészét, a csapnál vizet engedett bele, és odatartotta a férfi szájához. A haldokló az egészet megitta. A víz lefolyt az állán a vértói csatakos zubbonyára.
Dieter tudta, hogy azonnal orvost kéne hívnia, de úgy döntött, előbb ki kell derítenie, mi történt itt. Ha telefonálgatással tölti az idó't, ez az ember esetleg úgy hal meg, hogy nem mondhatja el, mit látott. Csak egy másodpercig tétovázott, mitévő legyen. Ezért a fickóért nem kár, gondolta; előbb kiszed belőle mindent, amit csak lehet, és aztán hív orvost hozzá.
- Ki volt a tettes? - kérdezte, majd ismét eló'rehajolt, hogy jól hallja a választ.
- Négy nő - felelte rekedten a férfi.
- A Csókacsapat - mordult fel keserűen Dieter.
- Kettő elölről... kettő hátulról.
Dieter bólintott. Pontosan el tudta képzelni, hogyan követték egymást az események. Stéphanie a bejárati ajtóhoz ment, hogy megnézze, ki csöngetett. A gestapósok fegyverrel a

kézben, készenlétben álltak, és az előszoba felé fordultak, miközben két terrorista a konyhaablakokhoz lopózott, majd hátulról lelőtte őket. De mi történt aztán?
- Ki ölte meg Stéphanie-t? -Vizet...
Dieter azonnal hallani akarta a választ, de minden akaraterejét összeszedve uralkodott magán. A mosogató csapjánál teleeresztette a csészét, és újra odatartotta a férfi szájához, aki ismét az egész vizet megitta. Megkönnyebbült sóhaja ijesztő hörgéssel szakad fel a torkából.
- Ki ölte meg Stéphanie-t? - kérdezte még egyszer Dieter.
- A legkisebb - nyögte a gestapós.
- Flick! - kiáltott fel Dieter, és a szíve megtelt gyilkos bosszúvággyal.
- Sajnálom, őrnagy... - suttogta a férfi.
- Hogyan történt?
- Gyorsan... nagyon gyorsan.
- Mondja el.
- Megkötözték szegényt... az a nő árulónak nevezte... tarkón lőtte... utána elmentek.
- Árulónak nevezte? - visszhangozta Dieter. A férfi bólintott.
Dieter a könnyeit nyelte.
- Ő soha senkit nem lőtt tarkón - motyogta szomorúan.
A gestapós nem hallotta. Már nem mozgott az ajka, és nem lélegzett.
Dieter kinyújtotta a jobb kezét, s ujjai hegyével gyengéden lefogta a fiú szemét.
- Nyugodj békében - mondta.
Aztán a szeretett nő holttestének mindvégig hátat fordítva a telefonhoz lépett.

43

Az ötfős csapat alig tudta bepréselni magát a kis Simcába. Ruby és Gelly a keskeny padkához hasonló hátsó ülésen kuporgott. Paul vezetett. Greta mellette ült, Flick pedig Greta ölében.
Normális körülmények között biztosan jót nevettek volna az abszurd helyzeten, de most komoran bámultak maguk elé. Megöltek három embert, s hajszálon múlt, hogy nem kapta el őket a Gestapo. Óvatosak voltak, éberen figyeltek, és állandó készenlétben álltak, hogy a legapróbb gyanús eseményre is villámgyorsan reagálhassanak. Életben akartak maradni. Semmi más nem járt az eszükben.
Flick abba a kis utcába irányította Pault, amely párhuzamos volt a route de Cemay-vel, ahol Gilberte lakott. Jól emlékezett rá, hogyan jutott el ide sebesült férjével pontosan hét nappal ezeló'tt. Megkérte Pault, hogy a kis gyár mögött húzódó sikátor végében álljon meg.
- Itt várjatok, amíg földerítem a terepet! - mondta a csapatnak.
- Az istenért, siess! - könyörgött Gelly.
- Sietek, ahogy csak tudok. - Flick kiszállt a kocsiból, végigrohant a sikátoron, s a gyár mellett elhúzva egyenesen a falba vágott ajtóhoz ugrott. Gyorsan átszaladt az udvaron a ház hátsó bejáratához, és bement. A kapualjban senkit sem látott. Semmi neszt nem hallott az egész épületben. Néma csendben föllopózott a lépcsó'n a legfelső' emeletre.
Gilberte manzárdlakása előtt földbe gyökerezett a lába. Rémülettel töltötte el a látvány. A betört ajtó nyitva volt, és egyetlen zsanéron lógott, mintha részegen dülöngélne. Flick pár másodpercig fülelt, de nem szűró'dött ki zaj odabentről. Valami azt súgta neki, hogy a betörés napokkal ezeló'tt történt. Óvatosan besurrant.
Rögtön látta, hogy a lakást, ha felületesen is, de átkutatták: a nappali szobában szétdobálták a párnákat, és a konyhában nyitva felej-
tették a kredenc ajtaját. Benézett a hálóba, ahol ugyanilyen rendetlenség fogadta. A komód fiókjait kihuzigálták, a szekrény itt is nyitva volt, s valaki sáros cipővel állt föl az ágyra.
Flick az ablakhoz lépett és lenézett az utcára: a túloldalon parkoló fekete Citroen Traction Avant-ban két férfi ült.

Mindenütt csak baj, baj hátán, gondolta kétségbeesetten. Valaki nyilván köpött a Gestapónak, és Dieter Franck a lehető' legjobban kamatoztatta az információt. Lelkiismeretesen követett egy nyomot, amely először Mademoiselle Lemas-hoz vezette el, aztán Brian Standish akadt a horgára, s végül Gilberte-et is letartóztatta. És Michel? Vajon ő is fogságba esett? Több mint valószínű.
Flicknek eszébe jutott, hogy amikor az MI6 kartotékjai között először látta Dieter Franck fényképét meg a fotó hátára ragasztott rövid életrajzát, megborzongott a félelemtől. Most már azt is tudta, hogy nem ijedt meg eléggé ettől az okos és kitartó zsarutól, aki majdnem elkapta Chatelle-ban, egész Párizst teleszórta az őt ábrázoló plakátokkal, s egyik bajtársát fogta el a másik után.
Ő mindössze kétszer találkozott vele, de mindkét alkalommal csak futó pillantást vethetett rá. Most felidézte a férfi intelligenciát, energiát és elszántságot tükröző arcát. Az ilyen határozott fickók eltökéltsége gyakran könyörtelenséggé fajul, gondolta. Biztosra vette, hogy Franck még mindig a nyomában van. Megfogadta, hogy mostantól sokkal éberebb lesz.
Fölnézett az égre - sötétedésig körülbelül három órája maradt.
Lerohant a lépcsőn, s a hátsó udvaron átvágva a sikátorban parkoló Simcáig futott. - Megette a fene! - mondta zihálva, miközben bepréselte magát a kocsiba. - Gilberte-nél házkutatást tartottak, és a főbejáratot figyeli a Gestapo.
- A francba! - morogta Paul. - Akkor most hova menjünk?
- Már csak egy hely jöhet számításba - felelte Flick. - Hajts be a városba.
Azon tűnődött, meddig bírja még szusszal a túlterhelt Simca ötös kicsiny, 500 köbcentis motorja. Ha a rue du Bois-n lévő házban egy órán belül fölfedezték a holttesteket, vajon mennyi idő kell hozzá, hogy riadóztassák a reimsi rendőrséget meg a Gestapót, és kerestetni kezdjék Mademoiselle Lemas autóját? Dieter Francba azokkal a kopók-kal nem tud kapcsolatba lépni, akik jelenleg az utcákon járőröznek, de a következő váltásnál nyilván mindenki megkapja az eligazítást.
Flicknek ugyan fogalma sem volt róla, hánykor lép szolgálatba az éjszakára beosztott állomány, de arra a következtetésre jutott, hogy azonnal cselekednie kell.
- Menjünk a pályaudvarhoz - mondta. - Ott fogjuk hagyni a kocsit.
- Jó ötlet - helyeselt Paul. - Hátha azt hiszik, hogy elutaztunk a városból.
Flick az utcákat pásztázta. Katonai Mercedeseket és gestapós Citroeneket keresett. Visszafojtotta a lélegzetét, amíg elgördültek két járőröző csendő'r mellett. Szerencsére baj nélkül értek be a városközpontba. Paul a pályaudvar közelében állt meg. Mindnyájan kiszálltak, és villámgyorsan a sorsára hagyták a kis Simcát, ami most már könnyen lebuktathatta volna ólét.
- Innen egyedül kell továbbmennem - közölte Flick. - Az lesz a legjobb, ha a székesegyházban vártok meg.
- Én ma már annyi időt töltöttem templomban, hogy az égiek többször is megbocsátották minden bűnömet - jegyezte meg Paul.
- Akkor imádkozz, hogy találjunk valami rejtekhelyet éjszakára! -mondta Flick, és sietve elindult.
Visszatért abba az utcába, ahol Michel lakott, és meg sem állt a férje házától százméternyire lévő Chez Régis bárig. A tulajdonos, Alexandre Régis, cigarettázva üldögélt a pult mögött. Biccentéssel jelezte Flicknek, hogy megismerte, de egy szót sem szólt hozzá.
Flick belépett a „Mosdó" feliratú ajtón, végigment a rövid folyosón, aztán kinyitott egy szekrényajtót. A látszat csalt, a szekrényből ugyanis fölfelé vezető meredek lépcsőhöz jutott, amelynek a tetején újabb masszív ajtót talált. Rácsapott az öklével, majd hátralépett, hogy a kémlelőnyíláson át jól lássák odabentről az arcát. A következő pillanatban már be is engedte a tulajdonos anyja, Mérné Régis.

Flick besietett a barnára festett falú hatalmas terembe. Az ablakokat elsötétítő függöny takarta el, a padlót egyszerű gyékényszó'nyeg borította, és a plafonról jó néhány csupasz villanykörte lógott. A titkos játékbarlang egyik végében ruletteztek. A középső nagy kerek asztalnál férfiak kártyáztak. A sarokban bárpult állt.
Michel szívesen pókerezett, méghozzá nagy tétekben, és az alvilági társaságot is kedvelte, így hébe-hóba itt töltötte az estét. Flick sosem vett részt a játékban, de néha elkísérte a férjét, és nézte a többieket. Michel azt mondta, szerencsét hoz neki. Most azért jött, mert úgy vélte, az illegális kaszinóban jól elrejtőzhetnének a Gestapo elől, s
abban reménykedett, hogy Michelt is itt találja, de a férfiarcokat fürkészve csalódnia kellett.
- Köszönöm, Mérné - mondta Alexandre anyjának.
- Örülök, hogy látlak. Hogy vagy?
- Remekül. Nem láttad véletlenül a férjemet?
- Az elbűvölő Michelt? Ma este sajnos nem. - Az itteniek nem tudták, hogy Michel az Ellenállás egyik vezetője.
Flick odament a bárpulthoz, fölült az egyik székre, és rámosolygott Yvette-re, a skarlátvörösre rúzsozott szájú középkorú mixernőre - civilben Alexandre Régis feleségére. - Van egy kis whiskyd? - kérdezte tőle.
- Hogyne lenne - felelte Yvette. - Persze csak azoknak, akik meg tudják fizetni. - A pult alól előkapott egy üveg Dewar's White Labelt, és töltött.
- Michelt keresem - mondta Flick.
- Már legalább egy hete színét se láttam - válaszolta Yvette.
- Ó, a francba! - dünnyögte Flick az italt kortyolgatva. - Azért várok egy kicsit, hátha előkerül.

44

Dieter kétségbe volt esve. Tudomásul kellett vennie, hogy Flick Clairet okos, mint az ördög, és nem sétált bele a csapdájába - ráadásul valahol Reimsben bujkál, de ő sehogyan sem képes a nyomára akadni.
A reimsi ellenállók közül már egyetlenegyet sem követhetett abban a reményben, hogy az angol no' majdcsak kapcsolatba lép a Bollinger-sejt valamelyik tagjával, hiszen mindnyájan fogságba estek. Michel házát és Gilberte lakását persze éjjel-nappal figyeltette, de biztosra vette, hogy a ravasz Flick könnyedén kijátssza az egyszerű ges-tapós kopók éberségét. Az őt ábrázoló plakátokkal is hiába ragasztották tele a várost - az a minden hájjal megkent ügynök időközben nyilván elváltoztatta a külsejét, befestette a haját, vagy a jó ég tudja, mit művelt magával, mert mostanáig senki sem jelentette, hogy látta volna. Dieter kénytelen volt beismerni, hogy Clairet őrnagy mindig túljár az eszén.
Úgy érezte, csak egy zseniális ötlet segíthet rajta.
És valóban zseniális ötlete támadt - legalábbis azt hitte.
Most mindenesetre egy bicikli nyergében ült az út mellett, a város központjában, a színház főkapuja eló'tt. Baszk sapkát, motorosszemüveget, elnyűtt gyapjúkardigánt viselt, a nadrágszárát meg begyűrte a zoknijába - és ezzel az álcával felismerhetetlenné vált. Biztosra vette, hogy senki sem fog gyanakodni rá; a Gestapo emberei nem járnak biciklivel.
Nyugat felé indult el az úton. Hunyorogva pedálozott, a lemenő' nap a szemébe sütött. Egy fekete Citroenre várt. Megnézte az óráját: most már bármelyik pillanatban megérkezhet a kocsi.
Hans az út túloldalán üldögélt egy rozzant vén Peugeot-ban, amely már az utolsókat rúgta. A hadnagy le sem állította a motort; Dieter
nem akarta megkockáztatni, hogy a kocsi esetleg épp a sorsdöntő' pillanatban mondjon csütörtököt. Hans is álruhát öltött: napszemüvegben, sapkában nézett ki a volán mögül, és

kopott öltönyt, félretaposott sarkú, ócska cipó't hordott, mint mostanában minden francia. Még sosem vett részt ilyen akcióban, de szemrebbenés nélkül, sztoikus nyugalommal vette tudomásul a parancsot.
Ami azt illeti, még Dieter sem vett részt ilyen akcióban. Halvány sejtelme sem volt róla, beválik-e az ötlete, elvégre annyi minden félresikerülhet, és bármi megtörténhet.
Vakmerő'tervét a kétségbeesés szülte, no meg az a tudat, hogy nincs vesztenivalója: kedd éjjel már telihold lesz, s ő esküdni mert volna rá, hogy a szövetségesek aznap indítják meg az inváziót. És Flick maga a főnyeremény - érdemes óriási kockázatot vállalni érte.
De neki már nem az volt a legfontosabb, megnyerik-e a németek a háborút. Mióta zátonyra futott az élete, jóformán nem is érdekelte, ki az úr Európában. Szüntelenül Flick Clairet-ra gondolt. Ez a nő tette tönkre az életét; ez az átkozott terrorista ölte meg Stéphanie-t, s ő mindenáron meg akarta találni, el akarta fogni, és be akarta zárni a kastély alagsorába, hogy bosszút állhasson végre Stéphanie-ért. Állandóan azon járt az esze, milyen válogatott módszerekkel fogja megkínozni: a vasrudakkal összetöri a csontjait, addig gyötri a maximumra állított elektrosokk-készülékkel, míg meg nem tébolyodik, injekciókat ad neki, amelyektől iszonyú görcsök közepette émelyegni és hányni fog, aztán jéghideg fürdőbe ülteti, hogy kirázza a hideg, s megfagyjon a vér az ujjaiban. Dieter az Ellenállás megsemmisítését és az invázió leverését csupán a Flick megbüntetésére szőtt terve egy-egy mozzanatának tekintette.
De előbb meg kellett találnia Flick Clairet-t.
A távolban felbukkant egy fekete Citroen.
Dieter rámeredt. Vajon ez az? Kétajtós modell, éppolyan, amilyennel a foglyokat szokták szállítani. Megpróbálta megszámolni, hányan ülnek benne. Összesen négy főt látott. Biztosan erre a kocsira várt. Ennek kell lennie... Ahogy a Citroen közeledett, ő felismerte a hátsó ülésen a jóképű Michelt, akit egyenruhás gestapós őrzött. Minden idegszála megfeszült.
Most örült csak igazán, hogy megparancsolta: ne kínozzák meg Michelt a távollétében, mert ezt a tervet másképp nem tudná megvalósítani.
Amikor a Citroen az őrnagy mellé ért, Hans hirtelen elindult a rozoga Peugeot-val. Váratlanul az úttest közepére kanyarodott, és egyenesen belerohant a Citroen orrába.
Óriási csattanás és üvegcsörömpölés hallatszott, ahogy a két kocsi összeütközött. Az elöl ülőkét gestapós nyomban kiugrott a Citroenből, és franciául kezdett üvöltözni Hansszal. Úgy látszott, egyikük sem veszi észre, hogy a társuk alighanem beverte a fejét, és eszméletlenül hever a fogoly mellett, a hátsó ülésen.
Eljött a sorsdöntő pillanat, gondolta Dieter. Olyan izgatott volt, mint talán még soha. Vajon bekapja-e Michel a csalit? Egyelőre csak bambán bámulja az utca közepén zajló jelenetet...
Eltelt egy hosszú pillanat, mire Michel felfogta: itt a nagy alkalom. Dieter már-már azt hitte, nem fogja megragadni. De aztán Michel végre észre tért. Két összekötözött kezével átnyúlt az első ülés fölött, és ügyetlenül babrálni kezdte a kilincset. Sikerült kinyitnia az ajtót. Előrehajtotta az ülést, majd nagy nehezen kimászott a kocsiból.
A gestapósokra sandított, akik neki hátat fordítva még mindig Hansszal veszekedtek. Gyors léptekkel elindult az ellenkező irányba. Arckifejezése elárulta, hogy szinte el sem hiszi: ekkora mázlija lehet.
Dieternek nagyot dobbant a szíve örömében. Hát mégis bevált a terve!
Michel nyomába eredt.
Hans pedig gyalogszerrel követte őt.
Dieter mindössze néhány métert tett meg biciklivel, s máris utolérte Michelt, úgyhogy lepattant a nyeregből, és tolni kezdte a kerékpárt. Michel befordult az első sarkon. A lőtt sebe miatt kissé sántikált, de azért szaporán szedte a lábát. Megkötözött kezét mélyen leengedte, hogy ne legyen túl feltűnő. Dieter diszkréten követte. Néha gyalog ment utána, olykor meg újra felült a biciklire. Ha tehette, kissé lemaradt, nehogy Michel meglássa, s amikor alkalma

volt rá, behúzódott egy-egy pakoló autó mögé. Michel időnként hátrapillantott, de nem úgy nézett ki, mintha szándékosan meg akarna szabadulni az árnyékától. Nem is sejtette, hogy valaki a nyomában van.
Pár perc múlva Hans, ahogy előre megbeszélték, megelőzte Dietert, s most egy darabig az őrnagy volt a sereghajtó - aztán megint cseréltek.
Dieter azon tűnődött, vajon hová megy Michel. Tudta, csak akkor
sikerülhet a terve, ha ez a fickó elvezeti a többi ellenállóhoz, hogy ismét ráakadjon Flickre.
Legnagyobb meglepetésére Michel a székesegyház közelében lévő háza felé igyekezett, pedig gyanítania kellett, hogy az épületet figyeli a Gestapo. Ennek ellenére mégis befordult az utcába, de nem a saját kapuját vette célba, hanem a szemközti Chez Régis bárba sietett be.
Dieter a szomszéd ház falához támasztotta a biciklijét; a földszinti üres üzlethelyiség fölött már csak halványan látszott a felirat: Csemegebolt. Várt néhány percig, hátha Michel csak beugrott valamiért, s rögtön jön is kifelé. Csak akkor ment utána, amikor biztosra vette, hogy Michel bent marad egy ideig.
Csupán meg akart győződni róla, hogy a fickó még mindig a bárban van-e. Úgy érezte, nyugodtan megteheti - a motorosszemüvegben meg a baszk sapkában Michel nem fogja felismerni. Vesz egy doboz cigarettát, gyorsan körülnéz, aztán távozik. Csakhogy Michelt sehol sem látta, így tanácstalanul álldogált a pult előtt.
- Mit parancsol, uram? - kérdezte a mixer.
- Csapolt sört! - felelte kurtán Dieter. Abban reménykedett, ha nem szól többet egy-két szónál, a mixernek talán fel sem tűnik enyhe német akcentusa, és egyszerű biciklistának nézi, aki a szomját akarja oltani.
- Máris adom!
- Hol a mosdó?
A férfi a sarokban lévő ajtóra mutatott. Dieter bement, de Michel nem volt a férfivécében. A női toalетthelyiségbe is bekukkantott. Sehol senki. Kinyitott egy szekrényajtót, és meredek lépcsőt látott. Fölszaladt. Odafent újabb masszív ajtót talált, kémlelőnyílással. Hiába kopogott, nem engedték be. Egy pillanatig hallgatózott. A vastag ajtón nem szűrődött ki semmi nesz - pedig érezte, hogy a kémlelőnyíláson át nézi valaki, s az illető azt is tudja, nem törzsvendég próbál bejutni a különterembe. Igyekezett úgy tenni, mintha a vécét keresve eltévedt volna. Megvakarta a fejét, vállat vont, aztán leballagott a lépcsőn.
Hátsó kijáratnak nyoma sincs, tűnődött, míg leért. Holtbiztos, hogy Michel a fönti helyiségben rejtőzik, a zárt ajtó mögött - de mivel lehetne előcsalogatni?
A sört az egyik asztalhoz vitte, nehogy a mixer szóba elegyedjen vele. Belekortyolt a vizezett, ízetlen löttybe. A háború alatt még Né-
metországban is romlott a sör minősége, gondolta rosszkedvűen, aztán erőt vett magán, fölhajtotta az italt, és kilépett az utcára.
Hans a túloldalon várakozott; egy könyvesbolt kirakatát nézegette. Dieter átment hozzá.
- A fickó valami különteremben bujkál az emeleten - magyarázta a hadnagynak. - Talán az ellenállókkal találkozik, de az is lehet, hogy csak bordélyház van odafönt, vagy ilyesmi, és addig nem akarom lebuktatni a gazembert, amíg el nem vezet bennünket egy nagy halhoz, akit érdemes horogra akasztani.
Hans bólintott. Megértette főnöke dilemmáját. Dieter közben rájött, mi a megoldás. Úgy döntött, korai lenne újra letartóztatni Michelt. Hesséhez fordult.
- Ha kijön, én a nyomába eredek, és amint eltűnünk szem elől, maga tartson razziát a bárban.
- Egyedül?
Dieter a két gestapósra mutatott, akik egy Citroenből figyelték Michel házát. - Parancsolja meg nekik, hogy segítsenek!
- Igenis, uram.

- Tegyenek úgy, mintha egyszerű bűnügyben nyomoznának. Ha tényleg bordélyra bukkannak, tartóztassák le a kurvákat. Az Ellenállást egyetlen szóval se említsék.
- Értettem.
- Jól van. Aztán majd meglátjuk, mi sül ki belőle.

45

Amíg Michel be nem lépett az ajtón, Flick sötéten látta a jövőt.
A kis játékbarlang bárpultjánál üldögélve érdektelen témákról csevegett Yvette-tel, és egy-egy közönyös pillantást vetett a kártyázó, koc-kázó, rulettező férfiak izgatott arcára. A törzsvendégek szinte tudomást sem vettek róla; mindnyájan vérbeli hazárdjátékosok voltak, egy csinos nő nem vonta el a figyelmüket.
Flick tudta, hogy baj lesz, ha nem találja meg Michelt. Bár a többi Csóka jelenleg jó helyen van a székesegyházban, éjszakára semmiképpen sem maradhatnak ott. Persze a szabadban is aludhatnának - a júniusi melegben minden további nélkül kibírnák hajnalig -, de a zsaruk könnyen elkaphatnák őket.
Azonkívül valahogy el kell jutniuk Sainte-Cécile-be. Ha a Bollinger-sejt nem tud nekik kocsit vagy teherautót adni, kénytelenek lesznek lopni egyet. így azonban olyan járművel kéne végrehajtaniuk a feladatot, amit köröz a rendőrség, és ez tovább növelné az amúgy is veszélyes vállalkozás kockázatát.
Flick rosszkedvét csak fokozta, hogy ráadásul Stéphanie Vinson képe is kísértette. Életében először végzett megkötözött, kiszolgáltatott fogollyal, és eddig még egyetlen nőt sem ölt meg. Mindig mélyen megrendítette, ha gyilkolnia kellett. Az a gestapós, akit néhány perccel Stéphanie előtt lőtt le, legalább fegyverrel harcoló ellenség volt, de ő így is rettenetesnek találta, hogy kioltotta az életét, s a többiek - a két párizsi milicista, a lille-i gestapós ezredes meg a roueni francia kollaboráns - halála ugyanígy felzaklatta. Ám Stéphanie kivégzésénél szörnyűbb élményben még sosem volt része, hiszen őt pontosan úgy lőtte tarkón, ahogy az újoncoknak tanította a KHP tanfolyamán. Az asszony persze megérdemelte a sorsát - ebben egy percig sem kételkedett -, de a történtek után felmerült benne a kér-
dés, hogy miféle ember vált belőle a háború alatt. Hiszen képes volt hidegvérrel megölni egy kiszolgáltatott foglyot! Talán ő is csak egy kegyetlen hóhér a sok közül?
Az utolsó cseppig megitta a whiskyjét, de nem kért többet, mert attól félt, az ital a fejébe száll. Ekkor pillantotta meg a belépő Michelt.
Nagy kő esett le a szívéről. Tudta, hogy Michel mindenkit ismer a városban, s nyilván megtalálja a módját, hogyan segítsen rajta. Hirtelen úgy érezte, ismét van remény, sikerrel járhat a misszió.
Különös, kesernyés szeretettel nézte a férfi nyurga alakját, gyűrött zakóját, vonzó arcát, mosolygó szemét, s egyszer csak rájött, hogy mindig kedvelni fogja. Belehasított a fájdalom, amikor sajnálkozva arra a lángoló szerelemre gondolt, amit hajdan Michel iránt érzett. Biztos volt benne, hogy ez a szenvedély már sosem fog feléledni benne.
Miközben a férje a bárpult felé közeledett, ő észrevette rajta, hogy korántsem néz ki olyan jól, mint messziről. Új ráncokat látott az arcán, s megtelt a szíve szánalommal. Michel szemében kimerültség és félelem tükröződött. Olyan nyúzott volt, hogy ötvenévesnek látszott, nem harmincötnek.
Flick aggódott érte, de még jobban aggasztotta, hogy meg kell mondania neki: a házasságuknak egyszer s mindenkorra vége. Rettegett ettől a pillanattól. Úgy érezte, ez a sors iróniája: épp most ló'tt agyon egy gestapóst meg egy francia kollaboránst, és a brit titkosszolgálat ügynökeként bujkál a megszállt területen, mégis attól fél a legjobban, hogy fájdalmat okoz a férjének.
Michel szemmel láthatólag örült, amikor meglátta.

- Flick! - kiáltott fel boldogan, s a ló'tt sebe miatt még mindig sánti-kálva odasietett hozzá. - Tudtam, hogy előbb-utóbb ideérsz valahogy!
- Már attól féltem, elkapott a Gestapo - mondta halkan Flick.
- El is kapott! - Michel hátat fordított a hazárdjátékosoknak, nehogy valaki meglássa a kezét, és megmutatta a feleségének összekötözött csuklóját.
Flick előhúzta kis kését a kabátja hajtókája alá varrt bőrtokból, feltűnés nélkül elvágta a vastag kötelet, majd gyorsan eltette a kést. A játékosok semmit sem vettek észre.
Mémé Régis akkor szaladt oda Michelhez, amikor a férfi éppen a nadrágzsebébe gyömöszölte a kötelet. Megölelte kedvenc vendégét, és jobbról-balról cuppanós csókot nyomott az arcára. Flick figyelte, hogyan flörtöl a férje az idős asszonnyal: hallotta, amint ágyba csalo-
gató, búgó hangon duruzsol neki, és látta, amint a legszívdöglesztőbb mosolyát villantja rá. Aztán Mémé újra fölkapta a tálcát, s egyik italt a másik után szolgálta fel a teremben játszó férfiaknak, Michel meg végre elmesélhette Flicknek szökése történetét. Flick eleinte attól félt, hogy a férje majd szenvedélyes csókokkal akarja elhalmozni, és fogalma sem volt róla, mitévő legyen - Michelt azonban pillanatnyilag csak a saját kalandja foglalkoztatta. Eszébe sem jutott a feleségével romanti-kázni.
- Egyszóval irtó nagy mázlim volt! - fejezte be a beszámolót. A csuklóját masszírozva üldögélt a magas bárszéken, és egy pohár sört rendelt.
Flick bólintott. - Talán túl nagy is - mondta elgondolkozva.
- Hogy érted ezt?
- Valami trükk is lehetett.
- Nem hiszem! - vágta rá méltatlankodva Michel. Nyilván megsértődött, mert Flick, ha csak burkoltan is, de arra célzott, hogy őt ilyen könnyen átverte a Gestapo.
- Elképzelhető, hogy idáig követtek?
- Nem - jelentette ki határozottan Michel. - Természetesen nyitva tartottam a szememet.
Flicket nem nyugtatta meg a válasz, de nem feszegette tovább a témát. - Tehát Brian Standish halott, a másik három emberünk - Ma-demoiselle Lemas, Gilberte és Bouler doktor - meg fogságba esett.
- Igen. A többiek zöme pedig elesett a múlt vasárnapi összetűzésben. A németek kiadták a holttestüket. Csak Gaston, Geneviéve és Bertrand maradt életben az akció után. Őket egy gestapós kivégzőosz-tag lőtte agyon a Sainte-Cécile-i főtéren.
- Úristen!
Egy pillanatig mindketten hallgattak. Flicket mélyen lesújtotta a gondolat, hogy hány embernek kellett meghalnia, és mennyit szenvedtek ezért a misszióért.
Yvette Michel elé tette a teli söröspoharat. A férfi egy hajtásra megitta a felét, aztán megtörölte a száját, és Flickre nézett.
- Ha nem tévedek, azért jöttél vissza, hogy újra megtámadd a kastélyt.
Flick bólintott.
- De a fedőmese szerint a marle-i alagutat akarjuk felrobbantani.
- Jó ötlet. Úgyis a levegőbe kell röpítenünk.
- Csak nem most! Párizsban elfogták a csapatom két tagját. Nyilván beszéltek. Valószínűleg elmondták a fedó'mesét - szerencsére fogalmuk sincs, miért vagyunk itt valójában -, és a németek biztosan megkettó'zték az őrséget az alagútnál, úgyhogy jobb lesz, ha ezt a Királyi Légierőre bízzuk, mi meg Sainte-Cécile-re koncentrálunk.
- Mit tehetek értetek?
- Valahol el kell rejtőznünk éjszakára. Michel egy pillanatig gondolkozott.
- Joseph Laperriére pincéjében meghúzhatnátok magatokat regge-
lig-
Flick emlékezett rá, hogy Laperriére az egyik pezsgőgyár tulajdonosa. Az ő titkárnője volt Antoinette a háború előtt.

- Közülünk való? - kérdezte.
- Szimpatizáns - felelte fanyar mosollyal Michel. - Mostanában mindenki szimpatizáns. Nem csoda. Az emberek szerint bármelyik napon elkezdődhet az invázió. - Kérdő pillantást vetett Flickre. - Azt hiszem, igazuk van...
- Igen - bólintott Flick, de nem bocsátkozott részletekbe. - Mekkora az a pince? Öten vagyunk!
- Jó nagy. Ötvenen is elférnének benne.
- Remek! De holnapra valami járgány is kéne.
- Amivel elmehettek Sainte-Cécile-be?
- Igen, és aztán, ha még életben vagyunk, a mezőre, ahová értünk jön a repülőgép.
- Ugye tudod, hogy a chatelle-i legelő nem jöhet számításba? Beköpték a Gestapónak. Engem is ott kaptak el.
- Tudom. Már intézkedtem, hogy a Hudson Laroque-ban szálljon le.
- Aha, a krumpliföldön! Jól van.
- Szerzel nekünk kocsit?
- Philippe Moulier-nak van egy teherautója. Ő szállítja a húst az összes német bázisnak. Hétfőn szabadnapos.
- Emlékszem rá. Nagy nácibarát.
- Csak volt. Négy év alatt jól megszedte magát rajtuk, és most tele van a gatyája, hogy mi lesz vele, ha elkezdődik az invázió. Attól fél, ha a szövetségesek győznek, és kiverik innen a németeket, őt rögtön felkötik a többi kollaboránssal együtt, így aztán kezét-lábát töri, hogy segítsen nekünk. Be akarja bizonyítani, hogy nem áruló. Szóval nyugodt lehetsz, kölcsönadja a teherautót.
- Jó. Holnap reggel tízre hozd a pincéhez a kocsit. Michel megsimogatta Flick arcát.
- Nem tölthetnénk együtt az éjszakát? - kérdezet régi, kisfiús mosolyával, s most ugyanolyan csibészesen jóképű fickónak látszott, mint valaha.
Flick érezte, hogy megmoccan benne valami, de a jól ismert bizser-gő izgalom már nem volt olyan erős, mint a régi szép időkben. Ettől a mosolytól valaha nem maradt volna szárazon a bugyija, most azonban csak a hajdani vágy emlékét idézte.
Meg akarta mondani az igazat Michelnek, mert csak egyenes úton szeretett járni, de nem merte megtenni; attól félt, veszélybe sodorná a missziót, pedig most égető szüksége van Michel segítségére. Vagy ez csak ürügy? Lehet, hogy inába szállt a bátorsága?
- Nem - felelte. - Nem tölthetjük együtt az éjszakát. Michel csalódottnak látszott.
- Gilberte miatt? Flick bólintott, de nem tudott hazudni.
- Legalábbis részben - csúszott ki a száján.
- És egészben?
- Ezt ne egy fontos misszió kellős közepén beszéljük meg, ha lehet. Michel olyan képet vágott, mintha Flick megbántotta, sőt megsebezte volna.
- Van valakid? - kérdezte szinte ijedten.
Flicket nem vitte rá a lélek, hogy fájdalmat okozzon neki. - Nincs -hazudta gyorsan. Michel ránézett.
- Akkor jó - dünnyögte végül. - Örülök. Flick úgy utálta magát, mint még soha.
Michel felhajtotta a maradék sört, aztán leszállt a bárszékről.
- Laperriére pincéje a chemin de la Carriére-ben van. Gyalog harminc perc alatt értek oda.
- Ismerem azt az utcát.
- Jobb lesz, ha most rögtön elmegyek Moulier-hez, és kölcsönkérem a teherautót. - Michel átölelte Flicket, s búcsúzóul megcsókolta.
Flick pocsékul érezte magát. Nem fordíthatja el a fejét, és nem taszíthatja el a férjét, miután letagadta, hogy van valakije, gondolta kétségbeesetten - de ha most megcsókolja Michelt, akkor Paulhoz lesz hűtlen! Lehunyt szemmel, passzívan várta, hogy Michel elengedje végre.

A férje persze észrevette, hogy szikrányi lelkesedés sincs benne. Egy pillanatig tűnődve, komolyan nézte.
- Holnap tízkor találkozunk - mondta, és elment.
Flick úgy döntött, csak öt perc múlva követi, hogy legyen ideje eltűnni a közelből. Még egy whiskyt kért Yvette-tó'l.
Miközben az italt kortyolgatta, az ajtó fölé szerelt piros lámpa hirtelen villogni kezdett.
A teremben lévők egy szót sem szóltak, de mindenki egyszerre pattant föl a helyéről. A krupié megállította a rulett kerekét, s fejjel lefelé fordította, hogy egyszerű asztallapnak látsszon. A zsugások besöpörték a téteket, és belebújtak a zakójukba. Yvette összeszedte a bárpultról a poharakat, majd mindet a mosogatóba rejtette. Mérné Régis leoltotta a villanyt, így a helyiséget csupán a villogó piros lámpa világította meg.
Flick fölkapta a földről a táskáját, belenyúlt, és megmarkolta a revolverét. - Mi ez a cirkusz? - kérdezte Yvette-tól.
- Razzia!
Flick káromkodott. A végén még tiltott hazárdjátékért fogják lecsukni! Őrület!
- Alexandre adta le a vészjelet odalentról - magyarázta Yvette. -Menj a többiek után! Siess! - tette hozzá, és a terem túlsó végébe mutatott.
Mérné Régis épp akkor lépett be valami szekrényféleségbe, amikor Flick odanézett. Az idős asszony félretolt néhány régi kabátot, amelyek mögött egy ajtó látszott a szekrény hátlapjában. Gyorsan kinyitotta, s a vendégek egymás után tűntek el a túloldalon. Talán én is le tudok lécelni innen, gondolta Flick.
Ebben a pillanatban kialudt a piros lámpa, és dörömbölés hallatszott a bejárati ajtó felől. Flick átvágott a sötét termen a szekrényhez, csatlakozott a pánikszerűen távozó férfiakhoz, és velük együtt egy üres szobában találta magát. A padló jó harminc centivel lejjebb volt, mint gondolta, s rájött, hogy valószínűleg a szomszéd üzlet fölött lévő lakásba surrantak át. Mindnyájan lerohantak a lépcsőn. Valóban a régóta zárva tartó csemegebolt piszkos, pecsétes márványpultja mögött kötöttek ki. Az üvegszekrényeken vastagon állt a por. A kirakat rolója le volt húzva, nehogy be lehessen látni az utcáról.
Valamennyien a hátsó ajtón át hagyták el a helyiséget. A piszkos kis udvar magas falába vágott kapu szűk sikátorba vezetett, ami a szom-
széd utcába torkollott. Amint a sarokra értek, a férfiak nyomban szét-széledtek.
Flick is szedte a lábát, hogy minél messzebb legyen a bártól. Most már egyedül ügetett az utcán. Zihálva kapkodta a levegőt. Körülnézett, mert hirtelenjében azt se tudta, hol van, aztán elindult a székesegyház felé, ahol a többi Csóka várta.
- Jézusom! - suttogta magában. - Csak egy hajszálon múlt!
Amikor kissé lecsillapodott, átgondolta az eltelt néhány perc eseményeit, s most már más megvilágításban látta a játékbarlangban történteket. Michel épphogy kitette a lábát a bárból, s máris kezdődött a razzia... Flick nem hitt a véletlenekben.
Minél tovább rágódott a dolgon, annál biztosabb volt benne, hogy bárki dörömbölt is az ajtón, az őt kereste. Tudta, hogy egy kis csoport már a háború előtt is nagy tétekben játszott a Chez Régisben, s ez a helyi rendőrség előtt sem maradt titokban. Miért éppen most akarnák bezárni a kaszinót? De ha nem a rendőrség tartott razziát, akkor csak a Gestapo lehetett. A gestapósokat azonban nemigen érdeklik a ha-zárdjátékosok. Ők kommunistákra, zsidókra, homoszexuálisokra - és kémekre vadásznak.
Rögtön gyanút ébresztett benne az a sztori, amit Michel a szökéséről mesélt, de aztán kissé megnyugodott, mert a férje határozottan állította, hogy nem követték. Most azonban esküdni mert volna rá, hogy Michel szökését éppúgy megrendezték, mint Brian Standish „megmentését". Világosan látta, ki áll a történtek mögött: csak a ravasz, minden hájjal megkent Dieter Franck lehet, senki más! Valaki nyilván követte Michelt a bárba, fölfedezte az emeleti titkos játékbarlangot, és azt remélte, ő is ott bujkál.

Ebben az esetben Michelt figyelik. Ha továbbra sem lesz elég óvatos, nemcsak ma este fogják követni Philippe Moulier házához, hanem holnap reggel is, amikor a teherautóval ahhoz a pezsgőspincé-hez hajt, ahol a Csókák rejtőznek.
Flick egyelőre el sem tudta képzelni, hogy most mitévő legyen.

A kilencedik nap:

1944. június 5., hétfő

46

Dieter migrénje pár perccel éjfél után kezdődött. Éppen elegáns lakosztálya hálószobájában álldogált a Hotel Frankfort-ban, és az ágyat bámulta, amit soha többé nem oszthat meg Stéphanie-val. Úgy érezte, ha sírni tudna, talán enyhülne a fájdalom, de hiába vágyott rá, egyetlen könnyet sem ejtett, így aztán beadta magának a morfiuminjekciót, és lerogyott a takaróra.
Telefoncsörgés riasztotta fel pirkadat előtt. Walter Goedel, Rommel szárnysegédje hívta, s ő kábultan kérdezte tőle: - Talán elkezdődött az invázió?
- Nem - felelte Goedel. - Vihar tombol a Csatornán, úgyhogy ma biztos nem tudják megindítani.
Dieter felült, és megrázta a fejét, hogy kitisztuljon.
- Akkor mi történt?
- Az Ellenállás nyilván arra számít, hogy hamarosan jönnek a szövetségesek. Az éjszaka folyamán egész Észak-Franciaországban egymást érték a szabotázsakciók. - Goedel hangja eddig is hűvösen csengett, de most már jeges sarkvidéki szél süvített belőle. - Az ön kötelessége volt, Franck őrnagy, hogy ennek elejét vegye! Megmondaná, mit keres ilyenkor az ágyában?
Dietert váratlanul érte a felelősségre vonás. Minden erejét összeszedve megpróbálta visszanyerni szokásos nyugalmát.
- Jelen pillanatban is forró nyomon vagyok. Az Ellenállás legjelentősebb vezéregyéniségét készülök elkapni - mondta, de igyekeznie kellett, nehogy Goedel azt higgye, mentegetőzik a kudarc miatt. - Az éjjel már majdnem sikerült lecsapnom rá. Ma feltétlenül letartóztatom. Aggodalomra semmi ok! Meglátja, holnap reggelre százával fogjuk el a terroristákat. Megígérem. - Az utolsó szó úgy hangzott, mint-
ha fogadkozna, sőt könyörögne. Rögtön meg is bánta, hogy kicsúszott a száján.
Goedel nem enyhült meg.
- Holnapután valószínűleg már késő lesz.
- Tudom... - Dieter elhallgatott. Megszakadt a vonal. Goedel letette a telefont.
Dieter a kagylóval a kezében üldögélt az ágy szélén. Az órája hajnali négyet mutatott. Megette a fene, gondolta, és fölkelt.
A migrénje elmúlt, de hányingere volt. Nem tudta eldönteni, vajon a morfiumtól-e, vagy az iménti kellemetlen beszélgetéstől. Ivott egy pohár vizet, bevett három aszpirint, aztán borotválkozni kezdett. Miközben az arcát szappanozta, felidézte a tegnap esti eseményeket, s folyvást azon töprengett, megtett-e minden tőle telhetőt.
Hesse hadnagyot a Chez Régis előtt hagyta, ő maga pedig Michel Clairet-t követte a bártól egészen Philippe Moulier házáig. Emlékezett rá, hogy ez a fickó szállítja a friss húst a hadikonyháknak és az éttermeknek. Egy óra hosszán át figyelte az épületet, amelynek a földszintjét az üzlet, az emeletét a család lakása foglalta el, s oldalt elkerített udvar is tartozott hozzá. Hiába várakozott, senki sem jött ki.

Arra a következtetésre jutott, hogy Michel ott akarja tölteni az éjszakát, így a legközelebbi bárból fölhívta Hans Hessét, aki motorkerékpárra pattant, és tízre érkezett meg Moulier háza elé. Elmesélte, hogy a Chez Régis fölött lévő termet érthetetlen módon üresen találta.
- Biztos valami házi riasztórendszerrel értesítik a föntieket - magyarázta ő a hadnagynak. - Ha valaki szimatolni kezd, a mixer oda-lentrol rögtön leadja a drótot.
- Talán arra gondol, uram, hogy a különterem az Ellenállás rejtekhelye? - kérdezte erre Hans.
- Több mint valószínű - felelte ő. - Szerintem azelőtt a kommunisták tartották ott a gyűléseiket, most meg az ellenállók használják ugyanerre a célra. Nyilván a riasztórendszert is tőlük örökölték.
- De hogyan tudtak meglógni tegnap este?
- Talán csapóajtó van a szőnyeg alatt, vagy létezik valami vészkijárat... A kommunisták fel voltak készülve a razziákra. Mondja, Hans, letartóztatta a mixert?
- Mindenkit letartóztattam, akit a bárban találtam, és az egész társaságot a kastélyba vitettem - válaszolta a hadnagy.
Ő ezek után megbízta Hessét, hogy figyelje tovább Moulier házát,
majd behajtott Sainte-Cécile-be, ahol kihallgatta a halálra rémült bártulajdonost, Alexandre Régist. Perceken belül kiderült, hogy alaposan melléfogott: a Chez Régis sosem volt a kommunisták találkahelye, és most sem az ellenállókat bújtatják a különteremben, hanem tiltott játékbarlang működik az emeleten. Annyit azért megtudott Alexandre-tól, hogy Michel Clairet valóban ott járt az este, sőt a feleségével is találkozott.
Amikor ezt meghallotta, kis híján felrobbant mérgében. Már megint csak egy hajszálon múlt! Egymás után kapja el az ellenállókat, de Flick Clairet mindig kicsúszik a kezéből...
Most, miután megborotválkozott és megtörölte az arcát, telefonált a kastélyba, hogy azonnal küldjenek érte egy kocsit sofőrrel meg két gestapóssal. Aztán felöltözött, s lement a hotel konyhájába, ahol hat meleg croissant-t kért a szakácstól. A süteményt vászonszalvétába csomagolta, és kilépett a csípős kora reggeli levegőre. A székesegyház tornyai ezüstösen csillogtak a derengő hajnali fényben. A Gestapo egyik gyors Citroenje már a szálloda kapuja előtt állt.
Dieter megadta a sofőrnek Moulier címét. Hansot az ötvenméternyire lévő raktárépület kapualjában találta. A hadnagy jelentette, hogy egész éjjel nem észlelt mozgást Moulier háza körül, tehát Michelnek még bent kell lennie. Dieter utasította a sofőrt, hogy a sarkon túl parkoljon, ő meg behúzódott Hans mellé a kapualjba, s miközben a croissant-t ették, együtt bámulták a háztetők fölött előbukkanó napot. Sokáig kellett várakozniuk. Ahogy múltak a percek és az órák, Dieter egyre türelmetlenebb lett, mind nehezebben tudott uralkodni magán. Stéphanie elvesztése ólomsúlyként nehezedett rá, ám az első megráz-kódatást már kiheverte, és újra feltámadt benne az érdeklődés a háború iránt. Úgy vélte, a szövetségesek javában gyülekeznek Anglia déli vagy keleti részén, s az a rengeteg hajó, tank és katona csak arra vár, hogy csatatérré változtathassa az észak-franciaországi partvidék békés városait. A francia szabotőrökre gondolt, akik - állig felfegyverezve, az ejtőernyővel ledobott puskákkal, pisztolyokkal, lőszerrel, robbanóanyaggal felszerelve - készen állnak, hogy orvul hátba támadják a német védőket, és gáládul meggátolják Rommel manővereit. Úgy érezte, ostobán, tehetetlenül ácsorog ebben a reimsi kapualjban, ahol addig kell dekkolnia, míg a nyavalyás terroristák megreggeliznek, és csak reménykedhet benne, hogy talán ma elvezetik az Ellenállás szívébe.
Már kilenc óra is elmúlt, amikor kinyílt az ajtó.
- Na végre! - suttogta Dieter, s visszaugrott a járdáról a kapu alá, nehogy meglássa valaki. Hans gyorsan elnyomta a cigarettáját.
Michel egy tizenhét év körüli fiúval lépett ki a házból. Alighanem Moulier fia, gondolta Dieter, s figyelte, ahogy a kölyök kinyitja a lakatot, aztán kitárja a kerítéskaput. Az udvaron

tisztára mosott, csukott fekete teherautó állt. Moulier & Fia - Hús, Hentesáru hirdette a fehér betűkkel ráfestett felirat. Michel beszállt.
Szóval a fickó kölcsönkérte a hússzállító kocsit, gondolta Dieter felvillanyozva. Nyilván a Csókacsapatnak kell!
- Gyerünk! - adta ki a parancsot.
Hans a járdaszegélynél parkoló motorkerékpárhoz sietett, s az úttestnek hátat fordítva úgy tett, mintha babrálna rajta valamit. Dieter a sarokhoz rohant, jelt adott a gestapós sofőrnek, hogy indítsa be a kocsit, aztán tovább figyelte Michelt.
Michel kihajtott az udvarból és elhúzott.
Hans berúgta a motort és követte. Dieter beült a kocsiba, s utasította a sofőrt, hogy menjen a hadnagy után.
Kelet felé tartottak. Dieter a fekete gestapós Citroen első ülésén izgatottan kémlelte az utat. Moulier behemót teherautóját könnyű volt követni, mert a magas tető és a rajta lévő, kéményhez hasonló szellő-zőnyílás messziről is jól látszott. Ez fog elvezetni Flickhez, gondolta ujjongva Dieter.
A teherautó a chemin de la Carriére-ben lassított, majd bekanyarodott a Laperriére pezsgőgyár udvarába. Hans a motorral elgördült a gyár előtt, és a következő sarkon befordult. A Gestapo sofőrje beállt mögé a kocsival. Dieter kiugrott a Citroenből.
- Azt hiszem, a Csókák itt rejtőztek el éjszakára! - mondta.
- Razziát tartunk? - kérdezte lelkendezve Hans.
Dieter fontolóra vette a lehetőséget. Ugyanazzal a dilemmával került szembe, mint tegnap, a Chez Régis előtt. Lehet, hogy Flick Clairet odabent bujkál. Viszont ha ő most elhamarkodja a dolgot, és idő előtt kivonja Michelt a forgalomból, akkor ki vezeti el a többi ellenállóhoz?
- Még nem - felelte a hadnagynak. Tudta, hogy Michel az egyetlen reménye. Korai lenne megkockáztatni, hogy elveszítse. - Egyelőre várunk.
Hansszal együtt elsétált az utca végéig, és a sarokról figyelte Laperriére magas, elegáns házát, az üres hordókkal telerakott udvart
meg a lapos tetős gyárépületet. Sejtette, hogy a pincék az utóbbi alatt lehetnek. Moulier teherautója az udvaron állt.
Dieternek felgyorsult a szívverése. Úgy vélte, Michel most már bármelyik pillanatban előbukkanhat Flickkel meg a többi Csókával. Beszállnak a teherautóba, hogy elinduljanak a cél felé - ő azonban a gestapósokkal lecsap rájuk, és letartóztatja őket!
Csakhogy Michel egyedül lépett ki az alacsony gyárépületből, aztán másodpercekig homlokráncolva, tétován álldogált az udvar közepén, és tanácstalanul körülnézett.
- Hát ennek meg mi baja? - kérdezte Hans.
- Olyasmi történhetett, amire nem számított - felelte csüggedten Dieter, s megpróbálta elhessegetni a szörnyű gondolatot, hogy Flick már megint meglépett előle.
Michel hirtelen elindult a ház felé, fölment a bejárat ajtajához vezető néhány lépcsőn, és bekopogott. Fehér bóbitás szobalány engedte be.
Pár fferc múlva már jött is vissza. Még mindig zavartnak látszott, de habozás nélkül, határozott léptekkel indult el a teherautó felé. Beszállt, beindította a motort és megfordult.
Dieter káromkodott. Ezek szerint a Csókák nincsenek itt! Michel képén látta, hogy legalább annyira meg van lepve, mint ő, de úgy érezte, ez sovány vigasz.
Meg kellett tudnia, mi történt.
- Ugyanazt tesszük, amit tegnap este, csak ezúttal maga követi Michelt, és én megyek be a házba.
Hans fölpattant a motorra.
Dieter figyelte a Moulier teherautójával elhajtó Michelt, s látta, hogy Hans Hesse tisztes távolságban motorozik utána. Amikor mindketten eltűntek a szeme elől, odaintette a három gestapóst, és gyors léptekkel Laperriére háza felé indult.

- Ketten azonnal behatolnak! Senki sem távozhat az épületből! -adta ki a parancsot, majd fejével a harmadik fickóra bökött. - Maga velem jön, és átkutatjuk az üzemet! - közölte, majd a gyárkapuhoz sietett.
A földszinten egy jókora szőlőprést meg három hatalmas erjesztő-kádat látott. A prés ragyogott a tisztaságtól; Dieter tudta, hogy csak négy hónap múlva kezdődik a szüret. Elszáguldott a teremben magányosan söprögető öregember mellett, és lerohant a lépcsőn. A hűvös
pincében már többen szorgoskodtak, mint odafönt: maroknyi kék köpenyes férfi rendezgette a palackokat. A betolakodók láttán abbahagyták a munkát, és megbámulták őket.
Dieter és a gestapós minden helyiséget átkutatott. Több ezer pezsgősüveg állt a polcokon, vagy fejjel lefelé fordítva, rézsútosan feküdt a speciális A-alakú állványokon. De egyetlenegy nő sem volt a láthatáron.
Az utolsó föld alatti folyosó legvégéből nyíló alkóvban Dieter kenyérmorzsákat, cigarettacsikkeket meg egy hajcsatot talált. Elkomo-rult. Félelme beigazolódott: a Csókák valóban itt töltötték az éjszakát
- de már továbbálltak.
Bűnbakot keresett, hogy kitölthesse valakin a haragját. A munkások valószínűleg semmit sem tudnak a Csókákról, a tulajdonos viszont igen, gondolta. Nyilván ő engedte meg nekik, hogy elbújjanak a pincéjében! Ezt megkeserüli a gazember! Dieter fölment a földszintre, átvágott az udvaron, és ismét a házhoz sietett. Az egyik gestapós nyitott ajtót neki. - Mindnyájan az ebédlődben vannak - mondta.
Dieter belépett a szép tágas szobába. A hajdan elegáns bútorokon kifakult a kárpit, a nehéz bársonyfüggönyöket évek óta nem tisztíttat-ták ki, a szőnyeg igencsak megkopott. A hosszú asztal körül tizenkét hozzá illő szék állt. A halálra rémült személyzet - a bóbitás szobalány, az elnyűtt öltönyt viselő inas, a fehér kötényes, kövér szakácsnő
- az innenső sarokban reszketett. Az egyik gestapós a pisztolyával tartotta sakkban őket. Szemben, az asztalfőn ötven év körüli sovány hölgy ült, finom halványsárga selyemruhában. Vörös hajába ezüstös szálak vegyültek. Higgadt, magabiztos úriasszonynak látszott.
Dieter a gestapóshoz fordult.
- A nő férje hol van? - kérdezte halkan.
- Reggel nyolckor elment, de nem tudják, hová. Állítólag ebédre hazajön.
Dieter szúrós szemmel, figyelmesen nézett az asszonyra.
- Madame Laperriére?
A hölgy csak komolyan bólintott. Méltóságán alulinak tartotta, hogy megszólaljon.
Dieter elhatározta, hogy megtépázza a gőgös úri dáma önérzetét. Mindig is hülyének nézte azokat a német tiszteket, akik tisztelettel bántak a felsőbb társadalmi osztályokhoz tartozó franciákkal. Esze
ágában sem volt odamenni az asszonyhoz, hogy beszéljen vele; még a végén azt hiszi, ő is fejet hajt előtte!
- Hozzák ide! - adta ki a parancsot az embereinek.
Az egyik fickó néhány szót szólt a hölgyhöz, aki erre lassan fölállt, és elindult Dieter felé. - Mit óhajt? - kérdezte tőle.
- Egy Angliából érkezett terrorista csoport tegnap megszökött előlem, miután megölt két német tisztet meg egy francia nőt.
- Nagyon sajnálom - felelte Madame Laperriére.
- A nőt megkötözték, majd közvetlen közelről tarkón lőtték - folytatta Dieter. - Kiloccsant az agyveleje.
Az asszony lehunyta a szemét és elfordította a fejét.

- Az ön férje tegnap éjjel menedéket adott a pincéjében az említett terroristáknak - tette hozzá Dieter. - Megérdemli, hogy felköttessem érte. Vagy talán ön föl tud hozni valamit a mentségére?
Hallotta, hogy a szobalány sírva fakad a háta mögött. Madame Laperriére megrendültén állt előtte. Hirtelen elsápadt, és lerogyott a legközelebbi székre.
- Kérem, kímélje meg az uramat! - suttogta.
- Ön segíthet a férjén, Madame, ha most elmondja nekem, amit tud - mondta Dieter.
- De hát én semmit sem tudok! - válaszolta halkan az asszony. -Vacsora után érkeztek, és pirkadat előtt távoztak. Nem is láttam őket.
- Hogyan távoztak? Talán a férje biztosított nekik gépkocsit? Madame Laperriére megrázta a fejét. - Egy csöpp benzinünk sincs.
- Akkor hogyan szállítják el innen a pezsgőjüket?
- A vevőink kénytelenek házhoz jönni érte.
Dieter egy szót sem hitt el az egészből. Napnál világosabb, hogy Flicknek szüksége van valami járműre, gondolta. Michel nyilván ezért kérte kölcsön és hozta ide Philippe Moulier teherautóját, áni mire befutott vele, a Csókák már nem voltak itt. A csapat időközben biztosan más megoldást talált, és Flick úgy döntött, azonnal útnak indul. De szó nélkül nem mehetett el; feltétlenül üzenetet kellett hagynia Michelnek, amelyben megmagyarázza, mi történt, és hol érheti utol a férje.
- Csak nem azt akarja elhitetni velem, hogy a terroristák gyalogszerrel távoztak? - kérdezte Dieter a ház asszonyától.
- Nem. Én csupán annyit mondtam, hogy semmit sem tudok róluk. Amikor reggel fölébredtem, már nem tartózkodtak itt.
Dieter változatlanul úgy érezte, ez a nő hazudik, mégsem látott neki, hogy kiszedje belőle az igazságot, mert ehhez idő és türelem kell - ő azonban attól félt, kifut az időből, a türelme pedig elfogyott. Tehetetlen dühében ingerülten förmedt rá a gestapósokra: - Az összes jelenlévőt tartóztassák le!
Az előszobában csengett a telefon. Dieter kisietett és fölkapta a kagylót.
Német férfihangot hallott.
- Franck őrnaggyal szeretnék beszélni.
- Én vagyok az.
- Itt Hesse hadnagy, uram.
- Hans! Mi történt?
- A pályaudvarról hívom. Michel leparkolta a teherautót, és jegyet váltott Marle-ba. A vonat rögtön indul.
Dieter pontosan erre számított. A Csókák tehát valóban előbb mentek el innen, mint tervezték, de megüzenték Michelnek, hol csatlakozhat hozzájuk, és még mindig a marle-i alagutat akarják felrobbantani! Őrjítő, hogy Flick Clairet állandóan megelőzi egy lépéssel! De azért nem tudott végképp kicsúszni a kezéből - ő továbbra is a nyomában van, és hamarosan elkapja. - Maga is szálljon fel a vonatra! Siessen! - mondta Hansnak. - Ragadjon rá a fickóra! Marle-ban találkozunk!
- Igenis, őrnagy úr - felelte Hans, és letette a kagylót. Dieter visszament az ebédlőbe.
- Telefonáljanak a kastélyba, és kérjenek kocsit - utasította a gesta-pósokat. - A foglyokat adják át Becker őrmesternek! Mondják meg neki, hogy a Madame-mal kezdje a vallatást! - A sofőrhöz fordult. - Maga pedig most rögtön elvisz engem Marle-ba!

47

Flick a pályaudvar közelében, a Café de la Gare-ban reggelizett Paullal. Fekete kenyeret ettek virslivel, amelyben alig vagy egyáltalán nem volt hús, és pótkávét ittak hozzá. Ruby, Gelly

meg Greta egy távolabbi asztalnál ülve úgy tett, mintha semmi köze sem lenne kettőjükhöz. Flick egyfolytában az utcát figyelte.
Tudta, hogy Michel szörnyű veszélyben van. Az éjjel sokáig fontolgatta, mitévő legyen. Először arra gondolt, elmegy Moulier házába és figyelmezteti a férjét - de rájött, hogy ezzel a Gestapo malmára hajtaná a vizet, hiszen a gazemberek nyilván azért követik Michelt, mert azt remélik, szépen elvezeti őket hozzá. Még telefonálni is kockázatos - a központban ülő gestapós lehallgathatja a beszélgetést, s ha kiderül, honnan hívja ő Moulier számát, elárulja a Csókacsapat rejtekhelyét. Végül úgy döntött, azzal segíthet igazán Michelen, ha nem próbál közvetlen kapcsolatba lépni vele. Amennyiben jól okoskodik, Dieter Franck addig nem fogja el újra Michelt, amíg ő, Flick, szabadlábon van.
így aztán üzenetet hagyott a férjének, és Madame Laperriére-re bízta a levelet, amely így szólt:
Michel,
biztos vagyok benne, hogy figyelnek téged! Amint tegnap este elmentél a bárból, razziát tartottak. Valószínűleg ma reggel is követni fognak.
Ezért indulunk el, mieló'tt ideérsz, és eltűnünk valahol a városközpontban. A pályaudvarnál állítsd le a teherautót, a kulcsot tedd a pilótaülés alá, szállj fel a marle-i vonatra, rázd le az árnyékodat, aztán gyere vissza.
És nagyon szépen kérlek, vigyázz magadra!
Flick. (Ha elolvastad, azonnal égesd el!)
Flick elméletben jónak találta ezt az ötletet, de egész reggel lázas izgalommal várta, vajon valóban beválik-e.
Aztán tizenegy órakor megpillantott egy magas teherautót, ami a pályaudvar elé kanyarodott és megállt. Visszafojtott lélegzettel figyelte, míg meg nem látta az oldalán a feliratot: Moulier &¦ Fia - Hús, Hentesáru.
Csak akkor könnyebbült meg, amikor Michel kiszállt, majd bement az állomásépületbe. Tehát megkapta az üzenetet, és végrehajtja a tervet!
Flick a szemét meresztve próbálta kideríteni, követik-e Michelt, de olyan sokan érkeztek gyalog, biciklivel vagy kocsival a pályaudvarra, hogy nem tudta megállapítani, ennyi ember közül ráragadt-e valaki a férjére, elvégre ekkora rumliban bárki a nyomában lehet.
Továbbra is a kávéházban maradt. Miközben úgy tett, mintha az ízetlen pótkávét kortyolgatná, egyfolytában a teherautót nézte: meg kellett tudnia, nem figyelik-e. A pályaudvar előtt elhaladó járókelőket és kocsikat figyelte, de senkit sem talált gyanúsnak. Tizenöt perc múlva bólintott Paulnak. Mindketten felálltak, fogták a táskájukat, és kimentek az utcára.
Flick kinyitotta a teherautó ajtaját. A torkában dobogott a szíve, ahogy beugrott a volán mögé, Paul meg melléje, az utasülésre. Ha Gestapo csapdát állított nekem, most fognak letartóztatni, gondolta Flick. Benyúlt az ülés alá, s megtalálta a slusszkulcsot. Begyújtotta a motort.
Körülkémlelt. Senki sem vette észre.
Ruby ekkor lépett ki a kávéházból Gellyvel és Gretával. Flick a fejével intett nekik, hogy szálljanak be a teherautó hátuljába.
Hátranézett a válla fölött. Moulier polcokat és szekrényeket szereltetett a raktérbe, és nagy tálcákra tette a jeget, hogy hűteni tudja az árut, most azonban minden tisztára súrolva csillogott, s alig érződött a nyers hús kissé kellemetlen szaga.
A három nő" kinyitotta a hátsó ajtót, behajigálta a bőröndöket, gyorsan bemászott, aztán Ruby behúzta az ajtót.
Flick megragadta a sebességváltót, egyesbe kapcsolt és elindult.
- Hála a papnak! - rikkantotta Gelly. - Sikerült!
Eddig igen, de a neheze még hátravan, gondolta halvány mosollyal Flick.
Kihajtott a városból a Sainte-Cécile-i útra. Éberen figyelt, nem lát-e

rendőrségi járőrkocsikat vagy gestapós Citroeneket, de úgy érezte, pillanatnyilag biztonságban van. A hússzállító szabadon közlekedhet, és manapság nem feltűnő', ha egy ilyen teherautót nő vezet, hiszen annyi francia férfi sínylődik német munkatáborokban - vagy rejtőzködik a hegyek között, abban a reményben, hogy megúszhatja a munkatábort, ha felcsap partizánnak.
Nem sokkal tizenkét óra után érkeztek meg Sainte-Cécile-be. Flicknek már korábban is feltűnt, hogy amint delet üt az óra, hirtelen csodálatos csend borul a francia városok utcáira, s az emberek ebédhez készülődnek. Ezúttal is ilyen békebeli csendben gördült a ház elé, amelyben Antoinette lakott. Paul kiugrott az utasülésről, kitárta a belső udvarba vezető szárnyas fakaput, majd amint Flick behajtott, rögtön be is csukta, így az utcáról már nem lehetett látni a feltűnő hússzállító teherautót.
- Ha fütyülök, gyertek utánam! - mondta a többieknek Flick, miközben gyorsan kiszállt.
A teherautóban várakozó csapatot magára hagyva Antoinette lakásához sietett. Amikor legutóbb - nyolc nappal és egy örökkévalósággal ezelőtt - bekopogott, Michel nagynénje alig mert ajtót nyitni, úgy megijesztette a térről idehallatszó lövöldözés. Most azonban rögtön jött, amint meghallotta a kopogtatást. A hajdan divatos, de mostanra kifakult sárga kartonruhát viselő sovány, középkorú asszony egy pillanatig zavartan bámult Flickre, mintha még sosem látta volna. Nem ismert rá a fekete parókában. De aztán derengeni kezdett neki, kivel áll szemben.
- Te itt? - kiáltott fel döbbenten, s kiült az arcára a páni félelem. -Mit akarsz tőlem?
Flick füttyentett a Csókáknak, majd belökte Antoinette-et a lakásba.
- Ne izgulj! - mondta. - Majd megkötözünk, hogy a németek azt higgyék, erőszakot alkalmaztunk veled szemben.
- Mi ez az egész? - kérdezte reszketve Antoinette.
- Mindjárt megmagyarázom. Egyedül vagy itthon?
- Igen.
- Remek!
Közben Paul meg a három lány is beszaladt az udvarról, és Ruby becsukta az ajtót. Mindnyájan a konyhába mentek. A terített asztalon
fekete kenyeret, répasalátát, egy darab sajtot és egy címke nélküli borosüveget láttak. Antoinette éppen ebédelt, amikor megérkeztek.
- Mi ez az egész? - kérdezte ismét.
- Ülj le, és fejezd be az ebédet - javasolta Flick.
- Úgysem tudok enni - felelte az asszony, de azért leült.
- Pofonegyszerű a dolog - mondta Flick. - Ma este nem te takarítasz a csoportoddal a kastélyban... hanem mi.
Antoinette értetlenül meredt rá.
- Hogy lehet ez?
- Üzenetet küldünk minden nőnek, aki az éjjel szolgálatban lenne. Megkérjük őket, hogy jöjjenek ide, mielőtt munkába indulnak, mert beszélni akarsz velük, és amint befutnak, megkötözzük őket. Aztán elmegyünk helyettük a kastélyba.
- Lehetetlen. Nincs belépőtök.
- De van.
- Honnan...? - Antoinette-nek elállt a lélegzete. - Hát te loptad el a belépőmet múlt vasárnap! Én meg azt hittem, elvesztettem! Van fogalmad róla, milyen nagy bajba kerültem miattad, amikor elővett a Gestapo?
- Nagyon sajnálom. Ne haragudj.
- De ez még szörnyűbb lesz... Hiszen te föl akarod robbantani a kastélyt! - hebegte rémülten Antoinette, majd nyögdécselve himbálózni kezdett a széken. - És engem fognak felelősségre vonni érte! Tudod, milyenek ezek! Mindnyájunkat megkínoznak!

Alighanem igaza van, gondolta fogcsikorgatva Flick. A Gestapótól kitelik, hogy egyszerűen megöli az igazi takarítónőket - pusztán azért, mert hátha kapcsolatban állnak a csalókkal.
- Minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy elhiggyék: ártatlanok vagytok - ígérte. - Éppúgy az áldozataink lesztek, mint a németek -tette hozzá, bár tisztában volt vele, hogy így sem küszöbölheti ki teljesen a kockázatot.
- Nem fogják elhinni! - nyögte Antoinette. - Lehet, hogy meg is ölnek bennünket!
Flick megkeményítette a szívét.
- Igen - felelte. - Ilyen a háború.
Dieter bólintott.
- Valójában mindkét irányból jön egy-egy vonat - szólalt meg Bern. A Gestapo-főnök ismét kinézett.
- Jól hallja, százados. Már itt is vannak.
A három férfi lesietett a térre. Dieter sofőrje a Citroen motorházára könyökölve cigarettázott, de amint az őrnagyot meglátta, fölegyenesedett és eldobta a csikket. A kocsi mellett parkoló motorkerékpár nyergében egy gestapós arra várt, hogy a felbukkanó Michel nyomába eredhessen.
Dieter az állomás főbejárata felé indult a Gestapo-fó'nökkel és Bernnel. .
- Van másik kijárata az épületnek? - kérdezte tólük.
- Nincs.
- Hallotta már a szomorú hírt, ó'rnagy úr? - kérdezte a százados, amíg várakoztak.
- Nem. Mi történt?
- Róma elesett.
- Úristen!
- A kilencedik amerikai hadsereg tegnap este hétkor nyomult be a Piazza Veneziára.
Dieter úgy érezte, rangidó's tisztként kötelessége eró't önteni a csüg-gedó'kbe.
- Ez valóban rossz hír, de számítottunk rá. Olaszországban azonban egészen más a helyzet, mint itt. Ha Franciaországot próbálják lerohanni, kellemetlen meglepetésben lesz részük - mondta, s abban reménykedett, hogy igaza van.
Előbb a nyugat felé továbbinduló szerelvény futott be. Utasai még javában lefelé kászálódtak a csomagjaikkal, amikor a keletnek tartó vonat is bedöcögött. Az állomás kapujában maroknyi ember várakozott. Dieter lopva vizslatta ó'ket, azon tűnó'dve, vajon nem a helybeli ellenállók jöttek-e ki Michel elé - de nem találta gyanúsnak ó'ket.
A Gestapo-fó'nök odaállt a jegypénztár korlátjánál lévő ellenőrzési ponton szolgálatot teljesítő beosztottja mellé. Bern százados nekidőlt az egyik oszlopnak, hogy ne szúrjon szemet. Dieter visszament a kocsihoz, és a hátsó ülésről figyelte a kijáratot.
Azon rágódott, mitévő legyen, ha Bernnek igaza van, és az alagút felrobbantásáról szóló álhírrel csak meg akarták téveszteni. Ha tényleg ez a szomorú helyzet, akkor más lehetőségeket is számításba
kell vennie. De milyen katonai célpontok jöhetnek még szóba Reims közelében? A legkézenfekvőbb persze a Sainte-Cécile-i kastély megtámadása lenne, ám azzal mindössze egy hete vallott kudarcot az Ellenállás - ilyen rövid időn belül nyilván nem próbálkoznak újra. Vagy mégis? Ezenkívül csak a várostól északra fekvő katonai táborra csaphatnak le, vagy a Reims és Párizs között lévő rendező pályaudvarokra...
Rájött, hogy találgatással nem megy semmire, mert tévútra vezetheti. Megbízható információra van szüksége.
Esetleg kihallgathatná Michelt - most rögtön, amint leszáll a vonatról. Megkínozhatná, egymás után téphetné ki a körmeit, amíg beszélni nem kezd - de ki kezeskedhet érte, hogy Michel tudja, mi a valódi célpont? Talán Dianához hasonlóan ő is csak valami fedőme-sével állna elő, abban a tévhitben, hogy ez az igazság... Dieter úgy döntött, jobban jár, ha továbbra

is követi a fickót, egészen addig, amíg el nem vezeti Flickhez, mert csak Flickből szedheti ki, amit tudni akar. Jelenleg ez a nő az egyetlen, akit érdemes kihallgatnia.
Tűkön ült a Citroenben, amíg a gestapósok gondosan ellenőrizték az igazolványokat, és az utasok lassan kiszállingóztak a kapun. Éles füttyszó hallatszott, majd elindult nyugat felé az első vonat. Még tíz ember lépett ki a térre... húsz... harminc. A keletnek tartó vonat is elpöfögött.
Aztán előkerült Hans Hesse - egyedül.
Dieter felhördült. - Mi a fene folyik itt?
Hans gyorsan körülnézett, és odarohant a Citroenhez.
Dieter kiugrott a kocsiból.
- Mi történt? - kérdezte Hans. - Hol van Michel?
- Hogyhogy hol van? - förmedt rá dühösen Dieter. - Nem én követtem, hanem maga!
- Igen, és azt is láttam, hogy leszállt a vonatról! Az ellenőrzési pontnál álló sorban tűnt el a szemem elől. Pár perc múlva ideges lettem, de mire előretolakodtam, már nem volt sehol!
- Lehet, hogy visszaszállt a vonatra?
- Nem... Amikor elhagyta a peront, még a nyomában voltam.
- Lehet, hogy a másik vonatra szállt föl?
Hansnak leesett az álla a döbbenettől. - Úristen... tényleg a reimsi peron végénél szívódott fel...
- A francba! - káromkodott Dieter. - Visszamegy Reimsbe a disznó!
Csalinak használták! Csak azért küldték ide, hogy megtévesszenek minket! - Kis híján szétvetette a méreg, amiért lépre ment.
- Most mi lesz?
- Utolérjük a vonatot, és maga ismét Michel nyomába ered. Változatlanul meg vagyok győződve róla, hogy elvezet bennünket Flick Clairet-hoz. Szálljon be a kocsiba! Gyerünk!

49

Flick alig akarta elhinni, hogy idáig eljutott. A hat Csókalány közül négy a minden hájjal megkent ellenféllel meg a balszerencsével dacolva épségben célhoz ért, s most mindnyájan Antoinette konyhájában sürgölődtek, a Sainte-Cécile-i főtértől egyugrásnyira, a Gestapo orra előtt.
Antoinette-et meg a másik négy takarítónőt a konyhaszékekhez kötözték, és Paul - Antoinette kivételével - a szájukat is betömte. Mindnyájan kis szatyrokkal, vászontarisznyákkal érkeztek, amelyekben ételt és italt - kenyeret, kihűlt főtt krumplit, egy flaska bort vagy pótkávét - hoztak. Normális körülmények között ez lett volna a vacsorájuk a fél tízkor kezdődő rövid pihenőidőben, a Gestapo kantinjába ugyanis be sem tehették a lábukat. Ma este azonban a Csókák sietve kipakolták a szatyrokat, és azzal a holmival - elemlámpákkal, pisztolyokkal, lőszerrel és 250 grammos plasztikrudakkal - rakták tele őket, amit a kastélyba kellett magukkal vinniük. Nem tehettek mást; saját bőröndjeik, amelyekben mostanáig rejtegették a fegyvereket meg a muníciót, furcsán hatottak volna négy egyszerű, munkába induló takarítónő kezében.
Flick hamar rájött, hogy az asszonyok szütyői nem elég nagyok. A nála lévő hangtompítós Sten géppisztoly mindhárom darabja körülbelül harminc centiméter hosszú volt. Gellynek a rázkódásálló fémdobozban lapuló tizenhat detonátort, azonkívül egy termit gyújtóbombát meg egy oxigénpalackot kellett elhelyeznie - utóbbit azért cipelte magával, hogy levegőtlen, zárt helyiségeket, akár egy bunkert is lángra tudjon lobbantani. És a kis táskák tetején mindemellett még a takarítónők vacsorájának is el kellett volna férnie, hogy az ennivaló elfedje a veszélyes felszerelést. De semmi nem fért el.
- A fene egye meg! - hőbörgött Flick. - Antoinette! Nincsenek nagyobb szatyraid?

- Tessék?
- Néhány nagy szatyor vagy kosár kellene. Tudod, amivel vásárolni jár az ember. Biztos neked is van ilyen!
- A spájzban találsz egyet. Abban szoktam hazahozni a piacról zöldséget.
Flick szemügyre vette az egyszerű fonott kosarat.
- Tökély teteje! - lelkendezett. - Nincs több?
- Nincs hát! Nekem egy is elég!
Neked igen, de nekem négy kéne, gondolta Flick. Kopogást hallott, és ajtót nyitott. Virágmintás overallt viselő', hajhálós asszony állt a küszöbön: végre az ötödik takarítónő is befutott.
- Jó estét kívánok - üdvözölte szívélyesen Flick. Az asszony az idegen láttán meglepődött.
- Itthon van Antoinette? - kérdezte tétován. - Üzenetet kaptam tőle...
- Hát persze! A konyhában várja! - felelte bátorító mosollyal Flick. - Kerüljön beljebb!
Az asszony úgy vágott át a lakáson, mint aki jól ismeri a járást. Amint belépett a konyhába, földbe gyökerezett a lába, és halkan felsi-koltott.
- Ne félj, Frangoise - nyugtatta meg Antoinette. - Csak azért kötöznek meg bennünket, nehogy a németek azt higgyék, segítettünk nekik.
Flick már ki is vette az asszony kezéből az ócska kis hálót, amiben egy darab kenyér meg egy üveg kényelmesen elfért ugyan, de ő semmire sem ment vele.
Pár perc múlva indulnia kellett, hogy végrehajtsa a feladatot, amiért idejött, és egy ilyen bosszantó, jelentéktelen apróság útját állta. Tudta, hogy meg kell oldania a problémát, különben nincs tovább. Erőt vett magán, nyugodtan átgondolta a helyzetet, aztán megkérdezte Antoinette-től: - Hol vetted a kosaradat?
- A szemközti kis boltban. Ha kinézel az ablakon, meglátod.
Ezen a meleg nyári estén nyitva volt az ablak, de Antoinette délután behúzta a zsalut, hogy ne tűzzön be a nap. Flick most egy-két centivel kijjebb tolta, és kilesett a rue du Chateau-ra. Az utca túlolda-
lán lévő üzletben gyertyát, tűzifát, seprűt, ruhacsipeszt árultak. Flick Rubyhoz fordult.
- Szaladj át, és vegyél három kosarat! Siess! Ruby máris az ajtóhoz ugrott.
- Ha lehet, ne egyformákat válassz! - szólt utána Flick. Attól félt, ha azonos színű és alakú kosarakkal állítanak be a kastélyba, esetleg szemet szúrnak a Gestapónak.
- Igyekszem.
Paul sűrű bocsánatkérések közepette az utolsóként érkezett takarítónőt is egy székhez kötözte, és betömte a száját. Olyan kedves volt, hogy az asszony nem tiltakozott.
Flick közben átadta a fényképes belépőt Gretának és Gellynek. Azért várt az utolsó pillanatig, mert tudta, ha egy Csókát elkapnak, és megtalálják nála az igazolványt, rögtön kiderül, miféle misszióra készül a csapat. Ruby belépőjével a kezében ismét az ablakhoz ment.
A lány három különböző színű és alakú kosárral a karján éppen kijött a boltból. Flick fellélegzett. Az órájára nézett: két perc múlva hét.
Ekkor csapott be a mennykő.
Ruby már le akart lépni a járdáról, amikor egy férfi megszólította. A fickó legombolt zsebű kék vászoninget, sötétkék nyakkendőt, baszk sapkát, sötétszürke vagy fekete nadrágot és magas szárú bakancsot viselt. Flick rögtön felismerte a rezsimet kiszolgáló gyűlölt Milice, a minden piszkos munkát készséggel elvégző állambiztonsági rendőrség egyenruháját.
- Jaj, ne! - kiáltott fel rémülten.
A Gestapóhoz hasonlóan a Milice-be is legostobább, legalávalóbb gazemberek léptek be, akik más fegyveres testületnél nem kellettek. Tisztjeik a magasabb társadalmi osztályokhoz tartozó sötét alakok közül kerültek ki; ezek a sznob „patrióták" folyvást a dicső francia hazáról szónokoltak, miközben alárendeltjeiket rászabadították a pincékben bujkáló zsidógyerekekre.
Paul meghallotta a halk kiáltást, és Flick válla fölött ő is ki lesett a zsalu mögül.

- A francba! - suttogta. - Ez egy szemét milicista!
Flick agya úgy forgott, akár a motolla. Azon töprengett, vajon csak véletlenül vetődött-e ide ez a kopó, vagy a Milice szervezett akció keretében, a Csókákra vadászva fésüli át a környéket. Tudta, hogy a mi-
licisták mindenkibe belekötnek, és élvezettel zaklatják saját honfitársaikat, pusztán azért, mert szabadon megtehetik. Ha egy járókelő képe nem tetszik nekik, egyszerűen megállítják az illetőt, s tüzetesen átvizsgálják az iratait, hátha valami jó ürügyet találnak, hogy letartóztathassák. Talán Rubyt is ezért szúrta ki ez az alak? Flick bízott benne, hogy csupán erről van szó, mert ha a zsaruk mindenkit igazoltatnak Sainte-Cécile utcáin, akkor a Csókacsapat nem jut el a kastély kapujáig.
A milicista egyre agresszívabban faggatta Rubyt. Flick nem hallotta tisztán, mit mond neki, csak két szó - „fekete korcs" - ütötte meg a fülét, s azon tűnődött, hogy a fickó azért kötött-e bele a lányba, mert cigánynak nézi. Ruby elővette az igazolványát. A férfi alaposan átböngészte, de nem adta vissza. Újabb kérdéseket tett fel.
Paul előhúzta a pisztolyát.
- Azonnal tedd el! - parancsolt rá Flick.
- Csak nem hagyod, hogy ez disznó letartóztassa szegényt?
- De igenis hagyom! - vágta rá keményen Flick. - Ha most lövöldözésbe keveredünk, végünk van, és bármi történik, a missziónak befellegzett. A telefonközpont felrobbantása sokkal fontosabb, mint Ruby élete, úgyhogy tedd el azt a nyavalyás stukkert!
Paul a nadrágja korcába dugta a revolverét.
Ruby és a milicista párbeszéde időközben heves szóváltássá fajult. Flick visszafojtott lélegzettel, izgatottan nézte Rubyt, aki gyors mozdulattal átdobta a három kosarat a bal kezébe, s jobbjával az esőkabátja zsebébe nyúlt. A férfi eközben határozottan vállon ragadta a lányt, hogy őrizetbe vegye.
Ruby egy pillanatig se tétovázott. Lehajította a kosarakat, aztán előhúzta a zsebéből a jobb kezét, amelyben a kését szorongatta. Előreug-rott, csípőmagasságból teljes erővel fölfelé lendítette a pengét, és a kék ingen át rézsútosan a milicista bordái közé döfte, hogy a kés hegye szíven találja a fickót.
- A rohadt életbe! - szisszent fel Flick.
A férfi felüvöltött, de hamarosan már csak hátborzongató hörgésre futotta az erejéből. Ruby kirántotta a kést, majd oldalról ismét szíven szúrta ellenfelét. A fickó hátravetett fejjel, tátott szájjal ordítani szeretett volna fájdalmában, de egyetlen hang sem jött ki a torkán.
Flick közben már azon gondolkozott, mitévő legyen. Ha egy-két percen belül sikerül eltüntetnie a holttestet, talán ép bőrrel megússzák
a késelést. Vajon látta valaki, mi történt? Az ablakból nem tudta megállapítani. Kilökte a zsalut és kihajolt. Bal kéz felől csak egy üres teherautó állt a kihalt rue du Chateau-n, és egy kutya aludt az egyik ház kapujában. Jobbról viszont három egyenruhás fiatal - két férfi és egy nő - közeledett a járdán. Nyilván a kastélybeli Gestapo-állományhoz tartoztak.
A milicista a járdára zuhant. A szájából dőlt a vér.
Flicknek már nem volt ideje, hogy figyelmeztesse Rubyt. A két ges-tapós férfi egy ugrással a lány mellett termett, és karon ragadta.
Flick villámgyorsan behúzta a fejét, és becsukta a zsalut. Semmit sem tehetett Rubyért. Kénytelen volt a sorsára hagyni.
A zsalu keskeny résein át tovább figyelte az utcán zajló jelenetet. Az egyik gestapós addig csapkodta a bolt falához Ruby jobb kezét, amíg a kés ki nem esett belőle. Az egyenruhás lány a vérző milicista fölé hajolt. Fölemelte a fickó fejét, néhány szót szólt a sebesülthöz, aztán a két férfinak mondott valamit. Kurta, pattogó vezényszavak harsantak. A lány fölugrott, berohant a boltba, és a fehér kötényes kereskedővel tért vissza, aki előregörnyedve szemügyre vette a mili-cistát, majd fölegyenesedett. Undor tükröződött az arcán - Flick nem tudta

eldönteni, vajon a szörnyű látványtól-e vagy a gyűlölt egyenruhától. Aztán a lány sarkon fordult, és a kastély felé futott, valószínűleg azért, hogy segítséget hozzon, a két gestapós pedig megragadta Rubyt, s ugyanabba az irányba vonszolta.
- Paul! Hozd be a kosarakat! - adta ki a parancsot Flick. Paul habozás nélkül engedelmeskedett.
- Igenis! Hozom!
Flick nézte, ahogy kilép az utcára, és átmegy a túloldalra. Vajon mit fog szólni a boltos? A férfi Paulra meredt, meg is szólította, de Paul nem válaszolt, hanem fölkapta a kosarakat, s visszasietett a házba.
A boltos tátott szájjal bámult utána. Az arcára volt írva, mit gondol magában. Flick látta rajta, hogy először megdöbben Paul közönyén, aztán zavartan magyarázatot keres, végül földereng benne a megoldás.
- Most aztán siessünk! - mondta Flick, amint Paul belépett a konyhába. - Pakoljunk be a kosarakba, és indulás! Addig akarok átjutni az ellenőrzési ponton, amíg az őrök Rubyval foglalkoznak! - Pillanatok alatt behajigálta a saját kosarába az elemlámpáját, a plasztik robbanóanyag ráeső részét meg a szétszedett Sten géppisztolyát a hat darab, egyenként harminckét töltényt tartalmazó tárral. A pisztolya és a kése
a zsebében lapult. A kosárba rejtett fegyvereket szalvétával takarta le, majd rátette az egyik takarítónő sütőpapírba csomagolt vacsoráját.
- Mi lesz, ha a kapuőrök átkutatják a kosarunkat? - kérdezte Gelly.
- Akkor végünk van - felelte Flick. - De annyi nácit viszünk magunkkal a halálba, ahányat csak lehet. Ne hagyjátok, hogy élve fogjanak el benneteket!
- Ó, te jó szagú úristen! - suttogta Gelly, de közben olyan szakértelemmel ellenó'rizte automata pisztolya tölténytárát, mint egy vérbeli profi, majd határozott mozdulattal a helyére kattintottá.
A főtéri templomban hetet harangoztak.
A Csókák készen álltak.
Flick Paulhoz fordult. - Valakinek biztosan feltűnik, hogy ma csak három takarítónő' jelentkezik munkára a szokásos hat helyett. Antoi-nette a fó'nök, így elképzelhető', hogy idejönnek, és kérdó're akarják vonni. Ha a kastélyból bárki felbukkanna, egyszerűen ló'dd le.
-Oké.
Flick gyorsan megcsókolta Pault, aztán Gellyvel és Gretával a nyomában kilépett az ajtón.
Az utca másik oldalán a boltos még mindig a járdán haldokló mili-cistát bámulta. Csak egy pillantást vetett a három nó're, majd elfordította a fejét. Flick sejtette, hogy magában már azt gyakorolja, mit válaszol majd a Gestapo kérdéseire: „Én semmit sem láttam. Egy lélek se járt arra."
A három Csókalány a tér felé igyekezett. Flick gyors tempót diktált, hogy minél előbb a kastélyhoz érjenek. A tér túloldalán már megpillantotta a fó'kaput. A két gestapós épp ekkor cipelte be Rubyl. Ő legalább már bent van, gondolta Flick.
A Csókák kiértek az utcasarokra, és a téren át elindultak a kastély felé. A Café des Sports múlt vasárnap szétló'tt kirakatát időközben bedeszkázták. A kastélyból két fegyveres ó'r rohant ki a térre, csizmájuk talpa csak úgy csattogott a macskakövön. Nyilván a sebesült mili-cistáért szalajtották őket. Észre sem vették az útjukból félrehúzódó takarítónőket.
Flick a kapuhoz ért. Ez volt az első valóban veszélyes pillanat.
A posztján maradt egyetlen őr Flick feje fölött átnézve egyfolytában a téren átszáguldó társait figyelte. Futó pillantást vetett Flick belépőjére, majd intett, hogy mehet. Flick a kapun belül megfordult, s megvárta a többieket.
Greta következett. Az őr őt is rögtön beengedte. Sokkal jobban érdekelte, mi történik a rue du Chateau-ban.

Flick már azt hitte, mindhárman simán bejutnak, ám az őr nemcsak Gelly belépőjét nézte meg, hanem a kosarába is bekukkantott. -De jó illata van itt valaminek! - mondta.
Flick visszafojtotta a lélegzetét.
Gelly rámosolygott az őrre. - Egy kis kolbászt hoztam vacsorára -magyarázta kedélyesen. - Biztos a fokhagyma szagát érzi.
A fickó intett neki, aztán tovább bámulta a tér túlsó oldalát.
A három Csóka végigsietett a rövid kocsifelhajtón, fölment a lépcsőn és végre belépett a kastélyba.

50

Dieter egész délután Michel vonatát követte. Minden poros kis állomáson addig kellett vesztegelnie, míg a szerelvény tovább nem indult, hogy meggyőződjön róla: Michel nem szállt le. Biztosra vette, hogy csak az idejét fecséreli, s a csali után lohol - de nem volt más választása. Makacsul kitartott, hiszen Michelen kívül senki sem vezethette nyomra.
Félelme beigazolódott - Michel visszavonatozott Reimsbe.
Amíg Michelre várva egy lebombázott épület előtt üldögélt a kocsiban, a reimsi pályaudvar közelében, baljós érzés kerítette hatalmába: mintha a fenyegetően közelgő szégyenletes kudarc előszele csapta volna meg. Vajon hol követte el a hibát? Hiszen ő minden tőle telhetőt megtett - de valahogy semmi sem sikerült.
És mi lesz, ha hiába követi Michelt? Tudta, hogy eljön az a pillanat, amikor ki kell hallgatnia a fickót - legalább a veszett fejsze nyelét meg kell mentenie! De mennyi ideje maradt? Ma éjjel lesz telihold, a Csatornán azonban újból vihar tombol. Talán a szövetségesek elhalasztják az inváziót... de az is lehet, hogy vállalják a veszélyt, ilyen zord időben is elindulnak - és akkor néhány óra múlva mindennek vége.
Michel ma reggel a Philippe Moulier-től kölcsönkért hússzállító teherautóval jött ki a pályaudvarra. Dieter most ezt kereste, de hiába meresztgette a szemét, sehol sem látta. Rájött, hogy csak Flick Clairet vihette el. Ez a nő reggel óta négy-ötszáz kilométert is megtehetett, és bárhol lehet! Figyeltetni kellett volna a teherautót, gondolta Dieter, de most már hiába átkozta magát.
Inkább azon kezdett töprengeni, milyen módszerrel vallassa Michelt. Valószínűleg Gilberte a fickó gyenge pontja, a buta kis Gilberte, akit jelenleg a kastély egyik cellájában őriznek, s fogalma
sincs róla, mi lesz vele. Dieter korábban úgy döntött, egészen addig fogva tartja, amíg meg nem győződik róla, hogy már semmit sem tud kiszedni belőle, aztán kivégezteti, vagy egy németországi táborba küldi. Viszont a lány segítségével talán gyorsan szóra bírhatná Michelt - de hogyan?
A táborról hirtelen eszébe jutott valami. Előrehajolva megkérdezte a sofőrtől: - Ugye a Gestapo vonattal küldi Németországba a foglyokat?
- Igen, uram.
- És igaz, hogy erre a célra olyan vasúti kocsikat használnak, amelyekben egyébként állatokat szoktak szállítani?
- Igen, uram. Marhavagonokban szállítjuk őket. Ennek a kommunista és zsidó csűrnének az is elég jó.
- Hol rakják fel őket a vonatra?
- Itt, Reimsben. A Párizsból érkező szerelvény mindig megáll a városban.
- Milyen időközönként?
- Majdnem mindennap jön egy. Késő délután indul Párizsból, és ha nem késik, este nyolcra ér ide.

Mielőtt Dieter tovább gondolkozhatott volna az ötletén, meglátta a pályaudvarról kilépő Michelt, tíz méterrel mögötte pedig Hans Hesse bukkant fel a tömegben. Mindketten Dieter felé közeledtek az utca másik oldalán.
A sofőr begyújtotta a motort.
Dieter a Citroen ablakából figyelte Michelt és Hansot.
A két férfi elhaladt mellette, majd legnagyobb meglepetésére Michel a Café de la Gare mellett egyszer csak bekanyarodott egy sikátorba.
Hans megszaporázta a lépteit, s egy perc múlva ő is befordult a sarkon.
Dieter összeráncolta a szemöldökét. Mi ez? Talán Michel megpróbálja lerázni az árnyékát?
Ekkor Hans újra megjelent a sarkon, majd gondterhelten jobbrabalra nézett. Kevesen jártak az utcán. Mindössze néhány ember igyekezett a pályaudvar felé, a most érkezett utasok és a városközpontban dolgozó munkások pedig hazafelé tartottak. A hadnagy káromkodva visszarohant a sikátorba.
Szóval Hans elvesztette Michelt, gondolta Dieter, és felnyögött.
Nem került ilyen pocsék helyzetbe az Álam Halfa-i csata óta, amit
Rommel a hibás hírszerzési adatok miatt vesztett el. Az volt az északafrikai háború fordulópontja. Dieter most azon imádkozott, nehogy ez a mostani fiaskó meg az európai háború fordulópontja legyen.
Miközben csüggedten meredt a sikátorra, Michel hirtelen kilépett a kávéház ajtaján.
Dieter felderült. Ezek szerint Michel lerázta Hansot, de nem sejtette, hogy más is a nyomában van. Még nincs veszve minden!
Michel átvágott az utcán, és futva arra indult, amerró'l jött - vagyis egyenesen a Gestapo kocsija felé.
Dieter gyorsan végiggondolta, mit tegyen. Ha megpróbálja követni Michelt, hogy folytathassa a megfigyelését, akkor utána kell rohannia, és ezzel elárulja magát. Ez így nem lesz jó. A megfigyelésnek különben is vége. Itt az idő - el kell kapnia Michelt.
Látta, hogy a fickó a gyalogosokat félrelökve csörtet végig a járdán; a lőtt sebe miatt még mindig sántikál, de hamarosan a Citroenhez ér.
Dieter döntött.
Kinyitotta a kocsi ajtaját.
Amikor Michel odaért, ő kiszállt, és a nyitott kocsiajtóval eltorlaszolta az utat. Michel erre félreugrott, hogy kikerülje a váratlan akadályt, ő meg kitette a lábát és elgáncsolta. A magas Michel teljes súlyával a járdára zuhant és elterült.
Dieter előhúzta a pisztolyát, s hüvelykujjával megpöccintette a biztonsági zárat.
Michel egy másodpercig döbbenten, mozdulatlanul feküdt a hasán, aztán az eséstói kábultan megpróbált föltérdelni.
Dieter a pisztolya csövét áldozata halántékához nyomta.
- Ne álljon fel - mondta franciául.
A sofőr előkapott a csomagtartóból egy bilincset, Michel csuklójára kattintottá, aztán betuszkolta a foglyot a hátsó ülésre. Hans kétségbeesetten futott oda a Citroenhez.
- Mi történt?
- A fickó a hátsó ajtón ment be a Café de la Gare-ba, és a bejáraton jött ki - magyarázta Dieter.
Hans megkönnyebbült. - És most mit parancsol, uram?
- Jöjjön velem a pályaudvarra - felelte Dieter, majd a sofőrhöz fordult. - Magának van fegyvere?
- Van, őrnagy úr.
- Akkor úgy vigyázzon a fogolyra, mint a szeme fényére! Ha szökni próbál, lője lábon.
- Igenis, uram.

Dieter és Hans besietett a pályaudvarra. Dieter elcsípett egy egyenruhás vasutast, és közölte vele: - Azonnal beszélni akarok az állomásfőnökkel !
A fickó mogorván nézett rá, de nem merte megtagadni a kérését.
- Elkísérem az irodába.
Az állomásfőnök fekete zakót, mellényt és csíkos nadrágot viselt -ez az elegáns régimódi egyenruha már igencsak megkopott; a zakó könyöke meg a nadrág térde teljesen elvékonyodott. A férfi még a saját irodájában se vette le a keménykalapját. A magas rangú német tiszt látogatása halálra rémítette.
- Miben állhatok a rendelkezésére? - kérdezte ideges mosollyal.
- Vár ma este Párizsból rabszállító vonatot?
- Igen, nyolc órakor érkezik, mint mindig.
- Ha befut, ne engedje tovább, amíg nem jelentkezem. Egy foglyot akarok elhelyezni rajta.
- Ahogy óhajtja. Kaphatnék esetleg írásos felhatalmazást?
- Természetesen. Majd intézkedem. Mondja, történik valami a rabokkal, amíg itt áll a vonat?
- Néha gumicsővel kimossuk a kocsikat. Mint tudja, a rabok szállítására marhavagonokat használnak, amelyekben nincs mellékhelyiség, és az igazat megvallva ez rendkívül kellemetlen. Persze a világért sem szeretném bírálni az eljárást...
Dieter közbevágott.
- Ma este ne mossák ki a vagonokat! Megértette?
- Igen, uram.
- Ezenkívül van még valami?
- Tulajdonképpen... nincs - felelte tétován az állomásfőnök. Ennek vaj van a fején, állapította meg Dieter.
- Ugyan már, ember, ki vele! Nem fogom megbüntetni érte!
- Szóval... a vasutasok néha megszánják a rabokat, és vizet adnak nekik. Ez a szabályzat értelmében tilos, de...
- Ma este nem kapnak vizet! Világos?
- Világos, uram. Dieter Hanshoz fordult.
- Hesse hadnagy, maga most rögtön beviszi Michel Clairet-t az őr-
szobára, bezáratja egy cellába, aztán azonnal visszajön ide, és ügyel rá, hogy szó szerint teljesítsék a parancsaimat.
- Igenis, őrnagy úr!
Dieter az állomásfőnök íróasztalához lépett, és fölkapta a telefonkagylót.
- Kapcsolja nekem a Sainte-Cécile-i kastélyt - mondta a kezelőnek. Amint a kastély jelentkezett, Webert kérte. - Van egy Gilberte nevű nő az egyik cellátokban.
- Tudom - felelte Willi. - Csinos a kicsike.
Dieter azon tűnődött, miért cseng olyan elégedetten ennek a tökfejnek a hangja.
- Légy szíves, ültesd be egy kocsiba, és haladéktalanul küldd a pályaudvarra. Hesse hadnagy majd átveszi az emberedtől, és gondoskodik a további őrizetéről.
- Mindjárt intézkedem - válaszolta Weber. - Ha megkérhetlek, várj egy pillanatig. - A kagylót félretéve kiadta a parancsot, hogy haladéktalanul indítsák útnak Gilberte-et az állomásra. Dieter türelmetlenül várakozott. Weber ismét beleszólt a kagylóba. - Rendben van, máris megy a fogoly.
- Köszönöm...
- Ne tedd le, Franck! Fantasztikus hírem van számodra! Szóval ezért van így megelégedve magával, gondolta Dieter.
- Halljam!
- Személyesen fogtam el egy szövetséges ügynököt!
- Micsoda? - álmélkodott Dieter. Ez aztán az áttörés! - Mikor?
- Pár perccel ezelőtt.

- És hol, az Isten szerelmére?
- Itt, Saínte-Cécile-ben.
- Hogyan történt?
- A nő megtámadott egy milicistát, és három tehetséges fiatal emberem szemtanúja volt az esetnek. Szerencsére megőrizték a lélekje-lenlétüket, s nyomban letartóztatták a Colt automatával felfegyverzett tettest.
- Jól hallottalak? Valóban nő az illető?
- Igen.
Dieternek most már csöppnyi kételye sem volt afelől, hogy a Csókák Sainte-Cécile-ben vannak, és a kastély a célpontjuk. - Ide figyelj,
Willi - mondta. - Azt hiszem, ez a nő egy szabotőr banda tagja, és újra meg akarják támadni a kastélyt.
- Egyszer már megpróbálták - felelte Weber. - Jól elpáholtuk őket!
Dieter olyan izgatott volt, hogy majd' kiugrott a bőréből, de uralkodott magán. - Igazad van, tényleg megkapták a magukét, tehát most még alattomosabbak lesznek, mint a múltkor, úgyhogy fogadj el tőlem egy jó tanácsot, és rendeld el a riadókészültséget. Kettőzd meg az őrséget, kutasd át az épületet, aztán mindenkit hallgass ki, aki nem német állampolgár.
- Már minden ilyen irányú intézkedést megtettem.
Dieter nem nagyon hitte, hogy Webernek magától is eszébe jutott elrendelni a riadókészültséget, de úgy vélte, még most sem késő.
Átvillant az agyán, hogy visszavonja a Gilberte-re és Michelre vonatkozó utasítását, ám úgy döntött, kitart az eredeti elképzelése mellett. Nagyon valószínű, hogy még a~z éjszaka folyamán amúgy is ki kéne hallgatnia Michelt.
- Most rögtön visszamegyek Sainte-Cécile-be - közölte Weberrel.
- Ahogy gondolod - felelte Willi félvállról, hogy érzékeltesse, Dieter segítsége nélkül is remekül boldogul.
- Ki kell hallgatnom az új foglyot.
- Én már kezelésbe vettem. Becker őrmester most puhítja. -Jézusom! Annak a nőnek teljesen észnél kell lennie, hogy beszélni tudjon!
- Ó, hogyne! Tisztában vagyok vele.
- Az ég szerelmére, Weber, vigyázz rá! Ez iszonyúan fontos! Nem követhettek el hibát! Könyörgök, tartsd kordában Beckert, amíg odaérek!
- Jól van, Franck, ne izgulj. Majd résen leszek, nehogy túlzásba vigye.
- Köszönöm. Jövök, amilyen gyorsan csak tudok! - búcsúzott kapkodva Dieter, és letette a kagylót.

51

Flick megállt a kastély impozáns előcsarnokának ajtajában. Valósággal száguldott a pulzusa, és jeges félelem szorította össze a szívét. Tudta, hogy az oroszlán barlangjába lépett be, s ha elfogják, nincs az a hatalom, ami kimenthetné innen.
Gyorsan végigpásztázta a termet. A telefonközpont modern kapcsolótáblái takaros sorokban, katonás rendben álltak egymás mellett, és egyáltalán nem illettek a halványrózsaszínre és zöldre festett falak meg a mennyezetről letekintő pufók kerubok letűnt időket idéző, megfakult pompájához. A kábelkötegek úgy kígyóztak a fekete-fehér márványpadlón, akár a csévéről letekeredett kötelek egy hajó fedélzetén.
Negyven telefonkezelő hangos zsibongása töltötte be a helyiséget. Az ajtóhoz legközelebb ülő lányok az újonnan jöttékre néztek. Flick látta, hogy az egyik odasúg valamit a szomszédjának, és rájuk mutat. Nem csodálta, hogy a kezelők meglepődtek: mindnyájan Reimsben vagy a város környékén élnek, sokan éppen itt, Sainte-Cécile-ben, így bizonyára ismerik az állandó

takarítónőket, s rögtön rájöttek, hogy a Csókák idegenek. Flick azonban fogadni mert volna rá, hogy nem árulják el őket a németeknek.
Felidézte a kastély alaprajzát, amit a múltkor Antoinette-től kaptak, és gyorsan eligazodott az ismeretlen környezetben. Eszébe jutott, hogy a bal kéz felé eső lebombázott nyugati szárnyat jelenleg nem használják. Jobbra fordult, s a magas üvegajtón át a keleti szárnyba vezette Gretát és Gellyt.
Az egymásba nyíló fényűző fogadószobák is zsúfolva voltak kapcsolótáblákkal meg a központ állványokra rakott egyéb berendezéseivel, amelyek egyfolytában zúgtak, berregtek és kattogtak, ahogy a telefonszámokat tárcsázták az ügyfelek. Flick nem tudta, szoktak-e köszönni a takarítónők a kezelőknek, vagy szó nélkül mennek el mellet-
tük. A franciák általában szívélyesen üdvözlik egymást - de a kastélyban most a német hadsereg az úr. Úgy döntött, egy udvarias mosoly is megteszi, és ügyelt rá, hogy senkinek ne nézzen a szemébe.
A harmadik szobában egyenruhás német felügyelő ült az íróasztalnál. Flick rá se hederített, ahogy elhúzott mellette, de a nő utána kiáltott: - Hol van Antoinette?
Flick egy pillanatra sem állt meg, csak a válla fölött szólt hátra: -Mindjárt jön! - Bízott benne, hogy csak ő hallja, mennyire remeg a hangja a félelemtől, de a felügyelő nem veszi észre.
A német nő a faliórára nézett, ami hét óra öt percet mutatott.
- Elkéstek!
- Elnézést kérünk, asszonyom. Máris munkához látunk. - Flick besietett a szomszéd szobába. Egy másodpercig fülelt. A torkában dobogott a szíve, amíg a dühös parancsszóra várt, hogy azonnal menjen vissza, de a felügyelő hallgatott, ó'meg fellélegzett, és a két Csókával a nyomában továbbügetett.
A keleti szárny végében lévő lépcső fölfelé az emeleti irodákba, lefelé az alagsorba vezetett. A Csókák végcélja az alagsor volt, de csak azután, hogy megtették a szükséges előkészületeket.
Balra fordultak, a személyzeti szárnyba, és Antoinette útmutatása alapján megtalálták azt a kis raktárszobát, ahol a takarítószereket - a felmosórongyokat, a vödröket, a söprűket és a szemétkosarakat - tartották, azonkívül a barna vászonköpenyeket, amelyeket a szolgálatban lévő takarítónőknek viselniük kellett. Flick becsukta az ajtót.
Gelly nagyot fújt.
- Uff! Eddig épségben eljutottunk!
- Én rettentően félek! - suttogta sápadtan Greta. Úgy remegett, mint a nyárfalevél. - Azt hiszem, nem bírom tovább.
Flick bátorítóan rámosolygott.
- Dehogynem! Meglátod, nem lesz semmi baj! - mondta. - Gyerünk, lányok! Essünk túl rajta! Rakjátok be a felszerelést a vödrötökbe!
Gelly rögtön nekilátott, hogy bepakolja a plasztikrudakat a vödrébe, s pillanatnyi habozás után Greta is követte a példáját. Flick összeállította a géppisztolyát, de a tust nem szerelte rá, hogy harminc centivel rövidebb legyen, és könnyebben el tudja rejteni. Aztán fölcsavarta a csőre a hangtompítót, s a váltókapcsolóval egylövetűre állította a fegyvert: amikor hangtompítót használt, a tárat minden lövés után manuálisan kellett újratöltenie.
Becsúsztatta a géppisztolyt a bőröve alá, majd belebújt a barna munkaköpenybe, de nem gombolta be. A fegyver így sem látszott ki, ő viszont szükség esetén könnyen előkaphatta. A másik két Csóka is fölvette a köpenyét, hogy elrejtse a pisztolyát, a lőszert meg ki-ki a zsebébe gyömöszölte.
Mindhárman készen álltak, hogy elinduljanak a kastélyon belül is szigorúan őrzött területnek számító alagsorba, ahol maguk a németek takarítottak; a francia személyzetnek azt sem engedték meg, hogy betegye a lábát a lenti helyiségekbe.

Éppen ki akartak lépni a raktárszobából, amikor egy német tiszt nézett be az ajtón, és rájuk förmedt: - A belépőket!
Flick úgy érezte, minden idegszála pattanásig feszül. Számított rá, hogy a gestapósok előbb-utóbb elrendelik a riadókészültséget. Nyilván rájöttek, hogy Ruby csak szövetséges ügynök lehet - senki más nem hordana magánál automata pisztolyt és kommandós kést -, így aztán jónak látják, ha rendkívüli óvintézkedéseket léptetnek életbe a kastély egész területén. Ó azonban abban bízott, hogy a Gestapo lassabban ébred fel, és már nem lesz ideje megzavarni a missziót. Be kellett látnia, hogy ez a vágya nem teljesült - a németek talán újból igazoltatják az épületben dolgozó összes franciát, akkor is, ha korábban ellenőrizték őket.
- Mi lesz már? Gyorsabban! - kiáltotta türelmetlenül a tiszt. Flick a fickó ingén lévő rangjelzésből megállapította, hogy az agresszív német a Gestapo hadnagya. Átnyújtotta neki a belépőjét. A férfi alaposan szemügyre vette a fényképet, aztán az ő arcát is figyelmesen megnézte, végül visszaadta a belépőt. Gelly és Greta iratait is ugyanilyen gondosan vizsgálta át, majd közölte: - Meg kell motoznom magukat! - Már nyúlt Gelly vödre után.
A háta mögött Flick előhúzta a Sten géppisztolyt a köpenye alól.
A tiszt homlokráncolva, értetlenül bámult bele a vödörbe, és kivette belőle a rázkódásálló fémdobozt.
Flick kioldotta a biztonsági zárat, majd felhúzta a kakast.
A gestapós lecsavarta a fémdoboz fedelét. Rémült döbbenet ült ki az arcára, amikor meglátta a detonátorokat.
Flick golyót eresztett a hátába.
A hangtompító nem volt tökéletes - a Sten géppisztoly tompa puf-fanással sült el, mintha egy könyv esett volna le.
A tiszt megvonaglott, aztán elterült a padlón.
Flick villámgyorsan kipattintotta a kilőtt hüvelyt, hátrahúzta a puskazárat, ismét töltött, majd főbe lőtte a fickót, hogy biztosra menjen.
Végül új lövedéket helyezett a tárba, s a köpenye alá rejtette a fegyverét.
Gelly a falhoz vonszolta a holttestet, és belökte az ajtó mögé, hogy aki csak véletlenül kukkant be a szobába, ne lássa meg.
- Tűnjünk el innen! - mondta Flick.
Gelly rögtön kiment, Greta azonban sóbálvánnyá válva, sápadtan meredt a halottra.
- Dolgunk van, Greta. Menjünk - nógatta Flick.
Greta végre bólintott, majd egy robot merev mozdulataival lehajolt a felmosórongyáért meg a vödréért, és kilépett a szobából.
A raktárból egyenesen a kantinba siettek, ahol csak két egyenruhás lány üldögélt. Kávéztak, cigarettáztak. Flick franciául odasúgta a Csókáknak: - Tudjátok, mit kell tennetek. Rajta!
Gelly nyomban söprögetni kezdte a padlót.
Greta tétován álldogált.
- Ne hagyj cserben! - mondta halkan Flick.
Greta bólintott. Mély lélegzetet vett, és kihúzta magát.
- Kezdhetjük! Kész vagyok! Mindketten bementek a konyhába.
Itt rendszerint Antoinette szokott takarítani, s Flick tőle tudta, hogy a biztosítékok közvetlenül a hatalmas villanysütő mellett, egy szekrényben vannak. A tűzhely előtt fiatal német szakács álldogált. Flick a legcsábosabb mosolyával megkérdezte tőle.
- Mivel tud megkínálni egy éhes kislányt? A fickó rávigyorgott.
A háta mögött Greta előkapta jókora harapófogóját, amelynek mindkét szárát védőgumival vonták be, és kinyitotta a szekrényt.
A fekete Citroen épp akkor gördült be Sainte-Cécile festői szépségű főterére, amikor a nap hirtelen eltűnt a felhők mögött, amelyek ugyanolyan palaszürkék voltak, mint a templom teteje.

Dieter rögtön észrevette, hogy a kastély kapujában négy őr áll a szokásos kettő helyett. Bár a Gestapo kocsijával érkezett, a szolgálatban lévő őrmester gondosan megvizsgálta a belépőjét, sőt a sofőr iratait is ellenőrizte, s csak aztán nyitotta ki a kovácsoltvas kaput, és intett, hogy mehetnek. Dieter elégedetten nyugtázta a rendkívüli óvintézke-
déseket. Ezek szerint Weber felfogta, mekkora veszélyben forognak, s komolyan veszi a helyzetet.
Hűvös szellő' fújdogált, miközben a kocsitól a grandiózus főbejárathoz sietett. Az előcsarnokba lépve megpillantotta a kapcsolótábláknál ülő nőket, és eszébe jutott a szövetséges ügynök, akit Weber letartóztatott. Úgy vélte, nem lehet véletlen, hogy ez a terrorista is nő -mint a Csókák mindannyian. Hirtelen felötlött benne, hátha az ellenséges kémek telefonkezelőnek álcázva próbálnak bejutni a kastélyba. Vajon elképzelhető? A keleti szárny felé haladva megállt a német felügyelő asztalánál.
- Mondja, vannak olyan újoncok a központban, akik csak pár napja álltak munkába?
- Nincsenek, őrnagy úr - felelte az asszony. - Mostanában csupán egy új lányt vettünk fel, de ő is már három hete dolgozik nálunk.
Szóval ennek az elméletnek lőttek... Dieter bólintott és továbbment. A keleti szárny végébe érve leszaladt a lépcsőn. Az alagsor ajtaja tár-va-nyitva állt, mint mindig, de a folyosón most két katona strázsált a szokásos egy helyett. Weber itt is megkettőzte az őrséget. A tizedes tisztelgett, az őrmester Dieter belépőjét kérte.
Miközben az őrmester az iratait vizsgálta, neki nyomban feltűnt, hogy a tizedes szorosan a társa háta mögött helyezkedik el.
- Az ellenség így egy csapásra végezhet mindkettőjükkel - magyarázta a tiszteknek. - Tizedes, magának legalább két méterrel arrébb kell húzódnia, hogy akadálytalanul tüzet nyithasson, ha az őrmestert megtámadja valaki.
- Igenis, uram!
Dieter belépett a folyosóra. Nyomban meghallotta a telefonközpont áramellátását biztosító, dízelolajjal működő generátor zümmögését. Elsétált a géptermek ajtói előtt, és benyitott abba a szobába, ahol a foglyokat szokták kihallgatni. Bízott benne, hogy itt találja a frissen elkapott ügynököt, de a helyiség üres volt.
Tanácstalanul beljebb ment, és becsukta az ajtót. Rögtön rájött, hová tűnt a fogoly. A szomszédos kínzókamrából elnyújtott, velőtrázó sikoly hallatszott.
Dieter föltépte az ajtót.
Becker az elektrosokk-készüléknél állt, Weber meg mellette ült egy széken. A műtőasztalon fiatal nő feküdt. Csukóját és bokáját leszíjaz-
ták, fejét hurok rögzítette. A gépből kivezető huzalok a combjai között tűntek el, a sötétkék ruha alatt.
- Szervusz, Frank. Épp jókor érkeztél. Foglalj helyet! Az őrmester érdekes újítással állt elő. Becker, mutassa be a találmányát az őrnagy úrnak!
Becker benyúlt a nő ruhája alá, és egy tizenöt centiméter hosszú, három centi átmérőjű ebonithengert húzott elő. A hengeren, egymástól nem messze, két fémpánt látszott, amelyekre rákapcsolták az elekt-rosokk-készülék vezetékeit.
Dieter már sokféle kínzóeszközt látott, ám a nemi aktus ilyen pokoli karikatúrájával még sosem találkozott. Úgy undorodott tőle, hogy végigfutott a hátán a hideg.
- A fogoly még egy szót sem szólt, de csak most kezdtük - magyarázta Weber. - Próbálja meg újra, őrmester!
Becker fölhajtotta a nő ruháját, majd az ebonithengert beillesztette az áldozat hüvelyébe. Fogott egy tekercs szigetelőszalagot, letépett egy darabot, és rögzítette a hengert, nehogy kicsússzon.
- Ezúttal maximumra állítsa a gépet! - adta ki a parancsot Weber. Becker a kapcsolóhoz lépett.

Ekkor hirtelen sötétbe borult a kínzókamra.
A villanysütő mögött kék villanás látszott, ugyanakkor hangos durranás hallatszott. Kialudtak a lámpák, és az egész konyhát a megpör-kölődött szigetelőanyag átható szaga töltötte be.
- Mi történt? - kérdezte németül a fiatal szakács.
Flick Gellyvel és Gretával a sarkában kiugrott az ajtón. A kantinon átszáguldva mindhárman befordultak a tisztítószer-raktár mögött nyíló rövid folyosóra, s csak a lépcsőnél torpantak meg egy pillanatra. Flick előhúzta a géppisztolyát, és úgy tartotta a kezében, hogy a köpeny szárnya eltakarja.
- Az alagsorban töksötét van? - kérdezte.
- Az összes kábelt elvágtam. A szükségvilágítás vezetékeit is - nyugtatta meg Greta.
- Akkor gyerünk!
Lerohantak a lépcsőn. Minél lejjebb ereszkedtek, annál kevesebb fény hatolt be a földszinti ablakokon, és az alagsor bejáratánál már csak félhomály derengett.
A nyitott ajtóban két katona állt. Egyikük, a puskával felfegyverzett
fiatal tizedes, elmosolyodott és így szólt: - Ne féljenek, asszonyok, nincs semmi baj! Csak egy kis áramszünet!
Flick szíven lőtte, majd az őrmester felé lendítette a fegyvere csövét, s ismét meghúzta a ravaszt.
A három Csóka belépett a folyosóra. Flick a jobbjával a géppisztolyt fogta, a baljával az elemlámpát markolta. Hallotta a gépek halk zúgását, s a távoli szobákból kiszűrődő' értetlen német kiáltozást.
Egy másodpercre bekapcsolta az elemlámpát, amely megvilágította az alacsony mennyezetű széles folyosót. Kissé távolabb sorra nyíltak az ajtók. Flick gyorsan eloltotta a lámpát. Ebben a pillanatban gyufaláng lobbant a folyosó túlsó végén. Greta körülbelül harminc másodperce vágta el a kábeleket. Flick tudta, hogy a németek hamarosan észbe kapnak, és ők is előveszik az elemlámpájukat. Egy perce van rá, talán még annyi sem, hogy eltűnjön szem elől.
A legközelebbi ajtóhoz ugrott. Nyitva találta. Ismét felvillantotta a lámpáját. A fotólaborban frissen előhívott fényképek száradtak, és egy fehér köpenyes férfi tapogatózva kereste a kijáratot.
Flick becsapta az ajtót, két hosszú szökelléssel a szemközti ajtónál termett, de azt nem tudta kinyitni. Sejtette, hogy most a kastély homlokzati része, körülbelül az autóparkoló egyik sarka alatt lehet, s a németek ebben a kulcsra zárt helyiségben tárolják a benzintartályokat.
Továbbszaladt a következő ajtóhoz, és benyitott. Hangos motorzú-gást hallott. A másodperc tört része is elég volt ahhoz, hogy az elemlámpa fényénél rájöjjön: nyilván az a generátor berreg odabent, ami a kastély hálózatától függetlenül csak a telefonközpontnak termeli az áramot.
- Hozzátok ide a holttesteket! - sziszegte a lányoknak.
Gelly és Greta odavonszolta az agyonlőtt őröket. Flick eközben visszament az alagsor bejáratához. Amint becsapta a nehéz acélajtót, az egész folyosó sötétbe borult. Hirtelen ötlettel belülről szétlőtte a három vastag tolózárat, hogy szükség esetén értékes másodperceket nyerjen.
Visszatért a generátorterembe, becsukta az ajtót, és bekapcsolta az elemlámpáját.
Gelly és Greta már betuszkolták a holttesteket az ajtó mögé, s a megerőltető cipekedés után éppen kifújták magukat.
- Kész! - mondta zihálva Greta.
A terem tele volt csövekkel, vezetékekkel és kábelekkel, de a precíz
németek mindegyiket színkóddal látták el, így Flick rögtön eligazodott ebben a labirintusban: a friss levegő a sárgával, a dízelolaj a barnával jelölt csövön érkezett, a vízvezetéket zöldre, a villanydrótokat meg piros-fekete csíkosra festették. Flick rávilágított a barna csőre, ami az olajat szállította a generátorhoz, és Gellyhez fordult.

- Később, ha lesz rá időnk, robbants bele egy lyukat.
- Nem probléma - felelte Gelly.
- Most pedig tedd a kezedet a vállamra, és gyere utánam. Greta, te ugyanígy kövesd Gellyt. Rendben van?
- Rendben.
Flick eloltotta az elemlámpát, aztán kinyitotta az ajtót, hogy a teljes sötétségben megpróbálja földeríteni az alagsort. A falra szorította a tenyerét, és lassan elindult. Hangos kiáltozás hallatszott, s ebből kiderült, hogy jó néhány férfi botorkál a folyosón.
- Ki csukta be a bejárati ajtót? - kérdezte egy tekintélyt parancsoló hang németül.
- Úgy látszik, beragadt! - felelte érces férfihangon Greta.
A német férfi káromkodott. Pár pillanatig csend volt, majd valami megcsikordult - talán egy sarokvas vagy egy retesz.
Flick a következő ajtóhoz ért. Benyitott. Az elemlámpa felvillanó fényében két hatalmas faládát látott. Alakjuk és méretük egyaránt ka-tafalkra emlékeztette.
- Ezek az akkumulátorok - suttogta Greta. - Menjünk tovább a szomszéd szobába.
- Ki az ott az elemlámpával? - kiáltotta a német férfi. - Azonnal jöjjön ide!
Greta ismét visszavedlett Gerharddá.
- Máris megvek! - válaszolta, de a három Csóka természetesen ellenkező irányba indult tovább.
Flick kitapogatta a szomszéd szoba ajtaját, bevezette a másik két lányt, majd becsukta az ajtót, és csak aztán kapcsolta be az elemlámpát. A keskeny helyiség két hosszanti fala mentén állványok sorakoztak, a telefonközpont berendezéseivel. Az innenső sarokban lévő szekrényekben valószínűleg a kábelek kapcsolási ábráit tartották. A túlsó sarokban kis asztalt világított meg a sugárnyaláb. Három férfi ült körülötte; mindegyiknek kártya volt a kezében. Alighanem ülve maradtak, amikor egy perccel ezelőtt kialudt a villany, most azonban egyszerre mozdultak meg.
Amint fölálltak, Flick rájuk fogta a fegyverét. Gelly ugyanilyen gyorsan reagált. Flick lelőtte az egyik fickót. Aztán eldördült Gelly pisztolya, és a második is elterült. A harmadik megpróbált fedezékbe ugrani, de Flick elemlámpájának fénypászmája nyomon követte. Mindkét Csóka egyszerre nyitott tüzet, és ez a német is élettelenül zuhant a padlóra.
Flick tudatosan nem gondolt a halottakra. Most nem engedhette meg magának azt a luxust, hogy az érzéseivel foglalkozzon. Nem volt rá ideje. A lámpával végigpásztázta a helyiséget, és örömében nagyot dobbant a szíve: szinte biztos, hogy ezt kereste!
Az egyik faltól egyméternyire két állványt látott; mindkettő' a padlótól a plafonig ért, és egyiken is, másikon is ezer terminál sorakozott. A külvilágból érkező kábeleket a falon át vezették be, s a takaros kábelkötegek a közelebbi állványon lévő terminálok hátuljához kapcsolódtak. A távolabbi állvány termináljainak hátuljától hasonló kábelek húzódtak a plafon felé: ezek a földszinti kapcsolótáblákban végződtek. Elöl laza kapcsolózsinórok tömkelege kötötte össze a közelebbi és a távolabbi állvány termináljait. Flick Gretára nézett. - Mit szólsz hozzá?
Greta a saját elemlámpája fényénél elbűvölve tanulmányozta a bonyolult berendezést.
- Ez a FEP! A Főelosztó Panel - mondta. - De nem pontosan olyan, mint a mieink Angliában.
Flick meglepetten bámult Gretára, aki alig pár perccel ezelőtt még azt rebegte, rettentően fél, és nem bírja tovább, most pedig meg se kottyan neki, hogy három férfit agyonlőttek.
A másik fal mellett is gépek álltak, amelyeken vákuumcsövek iz-zottak.
- És mi van a túloldalon? - kérdezte Flick.
Greta odavilágított. - Azok ott az erősítők meg a távolsági beszélgetések áramkörei.
- Remek! - bólintott Flick. - Mutasd meg Gellynek, hova tegye a robbanóanyagot!
Mindhárman munkához láttak. Miközben Greta kicsomagolta a zsírpapírba göngyölt sárga plasztikrudakat, Flick méretre vágta a gyújtózsinórt, amelyből másodpercenként egy

centiméter ég el. - Minden darab három méter hosszú lesz. így pontosan öt percünk marad, hogy
kijussunk a kastélyból - mondta, majd figyelte, hogyan köti össze Gelly a gyújtózsinórt, a detonátort meg az ütőszeget.
Amint Gelly elkészült, Flick fölkapta az egyik elemlámpát, és megvilágította az állványt, hogy Greta a legérzékenyebb pontokra tapaszthassa a puha, könnyen formálható plasztikot, amelybe Gelly belenyomta az ütőszeget.
Villámgyorsan dolgoztak. Öt percen belül az egész berendezés úgy nézett ki, mintha valami különös, sárga kiütés borítaná. A gyújtózsinórok egy pontban végződtek, ahol a Csókák lazán összetekerték őket, hogy valamennyit egyszerre tudják lángra lobbantani.
Gelly elővette a termit bombát. A konzervdoboz nagyságú fekete fémtartály finom porrá őrölt alumíniumoxidot és vasoxidot tartalmazott, s ha felrobbant, magas hőfokon, hatalmas lánggal égett. Gelly lecsavarta a fedelét, amely alatt két gyújtószerkezet rejtőzött, aztán a bombát óvatosan a padlóra tette, a Főelosztó Panel mögé.
- Itt valahol több ezer kapcsolókártyának kell lennie, amelyeken a kábelek kapcsolási vázlatát rögzítették - szólalt meg Greta. - El kéne égetnünk őket, hogy a szerelőknek ne két napig, hanem két hétig tartson, míg újra összekötik a vezetékeket.
Flick kinyitotta az ajtó mellett lévő szekrényt, és négy méretre készült kártyatartó dobozt talált, amelyekben rendbe rakva, szortírozva, felcímkézve álltak a kartotékok. - Ezekre gondolsz? - kérdezte.
Greta az elemlámpája fényénél szemügyre vette az egyik kártyát.
- Igen.
- Mindet a termit bomba körül szórjátok szét. Másodperceken belül semmi sem marad belőlük.
Flick kisebb-nagyobb kupacokban a padlóra dobálta a rengeteg papírlapot.
Gelly a helyiség legtávolabbi sarkába állította az oxigénpalackot.
- Ettől aztán úgy ég majd minden, mint a pokolban! - mondta. -Oxigén nélkül csak a faállványokat meg a kábelek szigetelését tudnánk felgyújtani, így viszont a rézhuzalok is elolvadnak!
Minden készen állt.
Flick végigpásztázta a szobát az elemlámpájával. A külső falak téglából épültek, de a belső helyiségeket csak vékony falemezek választották el egymástól. A robbanás hatására ezek a válaszfalak beomla-nak, és a tűz gyorsan terjed majd az alagsorban.
Már öt perce tartott az áramszünet.
Gelly előkapta az öngyújtóját.
Flick kiadta a parancsot: - Ti most eltűntök az épületből! Gelly, kifelé menet ugorj be a generátorterembe, és robbants egy lyukat az olajvezetékbe, azon a ponton, ahol az előbb mutattam.
- Meglesz.
- Antoinette-nél találkozunk.
- És te hova mész? - kérdezte nyugtalanul Greta.
- Megkeresem Rubyt.
- Csak öt perced van! - figyelmeztette Gelly. Flick bólintott.
Gelly lángra lobbantotta a gyújtózsinórt.
Amikor Dieter a sötét alagsorból végre kijutott a lépcső lábánál derengő félhomályba, rögtön észrevette, hogy az őrök eltűntek a folyosó ajtajából. Nyilván segítségért siettek, gondolta, de a fegyelemsértés mégis feldühítette. Nem lett volna szabad elhagyniuk a posztjukat!
Persze lehet, hogy erőszakkal távolították el őket. Talán fegyvert fogtak rájuk? Elképzelhető, hogy már megindult a támadás a kastély ellen?

Fölrohant a lépcsőn. A földszinten nem észlelt semmi gyanús jelet. A kezelők javában dolgoztak, hiszen a telefonközpontnak az épületétől független, saját áramforrása volt, és a nők még látták a kapcsolótáblákat az ablakokon beszűrődő gyenge fényben. Dieter a kantinon átszáguldva a kastély hátsó traktusában lévő szerelőműhelyek felé tartott, de útközben benézett a konyhába, ahol három overallos katona bámulta azt a szekrényt, amelyben a biztosítékok sorakoztak.
- Áramszünet van az alagsorban! - mondta nekik.
- Tudom - felelte az egyik, akinek őrmesteri rangjelzés látszott az ingén. - Elvágták az összes vezetéket.
- Akkor fogja a szerszámait, és kösse össze őket, maga marha! -förmedt rá ingerülten Dieter. - Ne azt a hülye fejét vakargassa, hanem lásson munkához!
- Igenis, őrnagy úr! - hebegte a rémült őrmester.
- Azt hiszem, a villanysütő okozta a bajt, uram - szólalt meg az izgatottnak látszó fiatal szakács.
- Miért? Mi történt? - kérdezte Dieter.
- Tudja, őrnagy úr, éppen a sütő mögött takarítottak, amikor hirtelen egy durranás hallatszott, és...
- Mit beszél? Ki takarított a sütő mögött?
- Nem tudom, uram.
- Katona volt az illető? Máskor is látta már? Ismeri?
- Nem, uram... csak egy takarítónő...
Dieter nem tudta, mit gondoljon a dologról. Holtbiztos, hogy a kastélyt megtámadták. De hol az ellenség? Kifordult a konyhából, a lépcsőhöz csörtetett, és futva az emeleti irodák felé indult.
Ahogy a lépcsőfordulóba ért, mintha megmozdult volna valami odalent. Megállt és visszanézett. Magas, barna köpenyes takarítónő jött fölfelé az alagsorból, felmosóronggyal és vödörrel a kezében.
Dieter mozdulatlanná dermedve figyelte, közben szélsebesen kergették egymást a gondolatai. Ez a nő tilosban jár! Az alagsorba csak németek léphetnek be! Persze az áramszünet miatt támadt zűrzavarban bármi megtörténhetett... De a szakács szerint egy takarítónő okozta az áramszünetet... Felidézte a központ felügyelőjével folytatott rövid párbeszédet. Az asszony azt mondta, a kezelők között egyetlen újonc sincs - csakhogy ő a francia takarítószemélyzetről nem kérdezősködött.
Visszament a földszintre, és megállította a nőt.
- Mit keresett maga az alagsorban? - szólította meg franciául.
- Takarítani szerettem volna, de kialudt a villany.
Dieter összeráncolta a szemöldökét. Tisztán hallotta, hogy a nő idegen kiejtéssel beszél franciául, de nem tudta megállapítani, miféle szerzet lehet.
- Magának oda tilos belépnie - mondta.
- Igen, hallottam a katonáktól, hogy a lenti helyiségeket ők tartják rendben. Sajnos nem tudtam.
Ez nem angol akcentus, töprengett tovább Dieter. De ha az nem, akkor mi lehet?
- Mióta dolgozik itt?
- Csak egy hete, és eddig mindennap odafönt takarítottam. Hihetően hangzott a válasz, Dieternek azonban mégsem tetszett.
- Jöjjön velem! - Karon ragadta a nőt, aki nem tanúsított ellenállást, és bevezette a konyhába.
- Fölismeri ezt az asszonyt? - kérdezte a szakácstól.
- Igen, uram. Ő takarított a villanysütő mögött. Dieter a nőre nézett.
- Igaz ez?
- Igaz, uram. Bocsánatot kérek, ha valami kárt okoztam.

Dieter ebben a pillanatban jött rá, milyen akcentussal beszél a takarítónő'.
- Maga német! - jelentette ki határozottan.
- Nem, uram.
- Mocskos hazaáruló! - kiáltotta Dieter, aztán odaintette a szakácsot.
- Jó szorosan fogja, és hozza utánam! Majd én kiszedem belőle az igazat!
Flick benyitott a „Vallatóközpont" feliratú szobába, belépett, becsukta az ajtót, majd elemlámpájával végigpásztázta a helyiséget.
Fenyőfából ácsolt ócska kis asztalt, rajta hamutartókat látott, körülötte meg néhány széket, s kissé távolabb egy acél íróasztalt - embert azonban egyet sem.
Nem értette, hogy lehet ez. Miközben végigjött a folyosón, megtalálta a börtöncellákat, és minden ajtó kémleló'nyílásán bevilágított, de a cellák is üresek voltak. Az elmúlt nyolc nap során ejtett foglyokat, köztük Gilberte-et is, talán máshová szállította a Gestapo... vagy kivégezte ólét. Rubynak viszont valahol itt kell lennie!
Aztán bal kéz felől megpillantott egy másik ajtót. Feltételezte, hogy egy másik szobába vagy kamrába vezet.
Kikapcsolta a lámpáját, kinyitotta az ajtót, beosont, ezt az ajtót is becsukta, aztán az elemlámpa fényénél körülkémlelt.
Az első'pillantása Rubyra esett, aki valami műtó'asztalfélén feküdt, csuklóját és bokáját leszíjazták, a fejét meg hurok rögzítette, hogy meg se tudja mozdítani. A ruhája alatt, a combjai között eltűnő' villanydrótok másik vége egy géphez vezetett. Flick azonnal rájött, mit műveltek szegény lánnyal, és elállt a lélegzete a rémülettói.
A műtó'asztalhoz ugrott.
- Ruby! Hallasz engem?
Ruby felnyögött. Flick szíve nagyot dobbant. Hála Istennek, él!
- Mindjárt kiszabadítalak - mondta, s a Sten géppisztolyt az asztalra tette.
Ruby mondani akart valamit, de csak nyögdécselésre futotta az erejéből. Flick villámgyorsan kioldotta a lányt gúzsba kötó' szíjakat.
- Flick! - szólalt meg végre Ruby.
- Mi az?
- A hátad mögött!
Flick félreugrott. Valami nehéz tárgy súrolta a fülét, majd lesújtott a vállára. Ő fájdalmában felkiáltott, leejtette az elemlámpáját, aztán a padlóra zuhant, s nyomban arrébb gurult. Igyekezett minél messzebbre hengeredni attól a helytől, ahol az előbb állt, hogy támadója ne tudja még egyszer megütni.
A műtőasztalhoz szíjazott Ruby látványa úgy megdöbbentette, hogy nem világított be minden sarokba, pedig ezek szerint valaki a kedve-zó' alkalomra várva elrejtőzött a sötétben, s lassan, észrevétlenül az ő háta mögé lopózott.
A bal karja átmenetileg teljesen elzsibbadt, így a jobb kezével tapogatózva kereste a padlón az elemlámpát. Mieló'tt megtalálta volna, hangos kattanás hallatszott, aztán meggyulladt a villany.
Flick pislogva fölnézett, s két embert látott: egy zömök, köpcös, golyófejű férfit, aki tövig nyírt hajával kopasznak hatott, meg Rubyt a fickó mögött. A lány jókora acélrudat emelt a magasba, amit nyilván a sötétben kapott föl. Amint meggyulladt a villany, Ruby észrevette a férfit, feléje fordult, és teljes erővel fejbe vágta. Áldozata nyomban összerogyott a megsemmisítő' csapástól, s eszméletlenül terült el az asztal mellett.
Flick fölpattant. Karjából gyorsan kiállt a zsibbadás. Megragadta a géppisztolyát.
Ruby letérdelt, és a mozdulatlanul elnyúló férfi fölé hajolt.
- Bemutatom Becker ó'rmestert - mondta.
- Jól vagy? - kérdezte Flick.

- Fräszt! Mindjárt feldobom a talpamat! De elólDb bosszút állok ezen a rohadt stricin! - Két kézzel megmarkolta Becker zubbonyát, talpra állította a fickót, aztán nagy nehezen megemelte és a műtó'asztalra lökte.
Az őrmester felnyögött.
- Vigyázz, kezd magához térni! - kiáltotta Flick. - Hagyd, majd én elintézem.
- Csak tíz másodpercet adj! - Ruby egy-két rántással elegyengette Becker végtagjait, leszíjazta a bokáját és a csuklóját, jó szorosra húzta a fején a hurkot, hogy moccanni se tudjon, végül fölkapta az elektro-sokk-készülékről az ebonithengert, és az ó'rmester szájába dugta. Becker fuldoklott, öklendezett, de képtelen volt elfordítani a fejét. Ruby
letépett egy darab szigetelőszalagot, rögzítette a hengert, nehogy kiessen, aztán odalépett a géphez, és megpöccintette a kapcsolót.
Halk zümmögés hallatszott. Az asztalon fekvő férfi torkából elfojtott sikoly tört fel. Az elektrosokk hatására görcsbe rándult és megvo-naglott a teste. Ruby egy pillanatig szótlanul figyelte, majd Flickhez fordult.
- Menjünk! - mondta, s az ajtó felé indult.
Kiléptek a kínzókamrából, ahol Becker őrmester úgy kínlódott és úgy visított a műtőasztalon, akár egy vesztét érző disznó a vágóhídon.
Flick az órájára nézett. Gelly két perce lobbantotta lángra a gyújtózsinórokat.
Átvágtak az elülső szobán, ahol a gestapósok a foglyokat szokták kihallgatni, és kisurrantak a folyosóra. Odakint már helyreállt a rend, csak három katona beszélgetett halkan az alagsor bejáratánál. Flick gyors léptekkel elindult feléjük. Ruby a sarkában loholt.
Flick ösztöne azt súgta, hogy a szokásos magabiztos fellépésével simán elhúzhat az őrök mellett, de aztán az ajtónyíláson kilesve észrevette Dieter Franck magas alakját. Az őrnagy a folyosó felé közeledett, ráadásul nem volt egyedül. Talán ketten vagy härman kísérték -Flick nem látta tisztán. Hirtelen megtorpant, Ruby meg hátulról kis híján fölöklelte, ő azonban máris a legközelebbi ajtóhoz szökkent. „Rádiósszoba", hirdette a felirat. Benyitott. Szerencsére üresen találta a helyiséget. Mindketten beslisszoltak.
Flick résnyire nyitva hagyta az ajtót.]ól hallotta, ahogy Dieter Franck németül ráförmed az egyik katonára: - Százados! Hol az a két ember, akinek a bejáratnál kellene őrködnie?
- Nem tudom, uram. Éppen most próbálom kideríteni.
Flick lecsavarta a hangtompítót a Sten géppisztoly csövéről, és a váltókapcsolóval sorozatlövésre állította be a fegyvert. Eddig csak négy töltényt használt el; még huszonnyolc maradt a tárban.
- Őrmester, maga itt marad a tizedessel, és őrt áll a bejáratnál. Százados, maga azonnal fölmegy az irodába Weber őrnagyhoz, és közli vele a következőt: Franck őrnagy melegen ajánlja, hogy a parancsnok úr haladéktalanul rendelje el az alagsor átkutatását. Leléphet! Indulás!
Egy másodperc múlva Franck sietős léptekkel elhaladt a rádiósszoba előtt. Flick a fülét hegyezve várakozott. Ajtócsapódást hallott. Kilesett. Az őrnagy eltűnt a szeme elől.
- Gyerünk! - súgta oda Rubynak. Elindultak a folyosó bejárata felé.
- Maguk mit keresnek itt? - kérdezte franciául a tizedes. Flick készen állt a válasszal.
- Tudja, a barátnőm, Valérie, új lány, és abban a fejvesztett kapkodásban véletlenül rossz helyre jött takarítani. Nem tehet róla szegény, hisz' töksötét volt.
A tizedesen kétkedve mustrálta a két nőt. Rubyhoz fordult.
- Odafönt még világos van. Hogy tévedhetett el?
- Nagyon sajnálom, uram - mentegetőzött Ruby. - Azt hittem, itt kell felmosnom, és senki sem állított meg.
- Ugyan, ne szekírozd már a szerencsétlent! - mondta németül az őrmester a tizedesnek. - Nem az a dolgunk, hogy itt tartsuk a franciákat, hanem az, hogy ne engedjük be őket! - tette hozzá nevetve, és egy intéssel kitessékelte a Csókákat.

Dieter egy székhez kötözte a foglyot, akit a fiatal szakács kísért a konyhából az alagsorba. A kölyköt elküldte, aztán a nőre pillantott, s közben azon tűnődött, mennyi ideje lehet a vallatásra. Az egyik ügynököt a Gestapo az utcán tartóztatta le, a kastély tőszomszédságában. A másikat, amennyiben valóban ügynök, ő maga fogta el az alagsorból a földszintre vezető lépcsőn. Hát a többiek? Vajon itt jártak, és már el is mentek? Esetleg kint várják valahol, hogy beengedjék őket? Vagy most is az épületben vannak? Őrjítő, ha az ember nem tudja, mi történik körülötte, dühöngött Dieter - hiszen megparancsolta, hogy kutassák át az alagsort, még sincs eredmény! Ha ki akarja deríteni, mi a helyzet, nincs más választása: ki kell hallgatnia a foglyot.
A hagyományos váratlan, demoralizáló pofonnal kezdte. A nőnek elállt a lélegzete a döbbenettől és a fájdalomtól.
- Hol vannak a barátai? - kérdezte tőle Dieter.
Látta, hogy a nő fél arca vörösen lángol. Figyelmesen tanulmányozta, milyen képet vág, és nem akart hinni a szemének. A fogoly boldogan mosolygott.
- Maga most a kastély alagsorában van - magyarázta neki. - Ez az ajtó a kínzókamrába nyílik. Amott, a válaszfalon túl a telefonközpont berendezése található. Egy alagút legvégében ülünk - zsákutcába kerültünk, ahogy a franciák mondanák. Ha a barátai fel akarják robbantani az épületet, mindketten itt halunk meg, ebben a szobában.
A nő üdvözült arckifejezése nem változott.
Lehet, hogy nem is fog felrobbanni a kastély, gondolta Dieter. De akkor mi a Csókacsapat célpontja?
- Maga német - folytatta. - Miért segít a hazája ellenségeinek? A nő végre megszólalt.
- Megmondom - felelte németül, hamburgi tájszólásban. - Hosszú évekkel ezeló'tt volt egy szeretó'm. Manfrédnak hívták. - Az emlék hatására ellágyult az arca. Elfordította a fejét. - A maga náci barátai letartóztatták, és egy táborba küldték. Azt hiszem, ott halt meg szegény... Soha többé nem hallottam róla. - Elhallgatott. A könnyeit nyelte. Dieter türelmesen várt. A no' egy másodperc múlva tovább beszélt. - Amikor ó't elragadták tólem, megesküdtem, hogy bosszút állok érte. Most jött el az idó'. - Ismét boldog mosoly ragyogta be az arcát. - A maguk ocs-mány rezsimje a végét járja, és én segítettem romba dönteni!
Itt valami nem stimmel, gondolta Dieter. Ez a nó' úgy beszél, mintha már megtette volna, amit akart! Mintha már bosszút állt volna a szerelméért! Azonkívül az áramszünet csak pár percig tartott, aztán elmúlt. Vajon a sötétség elérte a célját? És ezen a nó'n látszik, hogy egy csöppet se fél! Talán azért, mert nem bánja, hogy meg kell halnia?
- Miért tartóztatták le a szeretó'jét?
- Azt mondták, perverz disznó.
- Közelebbről?
- Homoszexuális.
Dieter összeráncolta a szemöldökét. Jobban szemügyre vette a nőt. Magas, széles vállú teremtés, az erős smink férfias orrot és állat takar...
- Maga férfi? - kérdezte elképedve. A fogoly csak mosolygott. Dieternek rémes gyanúja támadt.
- Miért meséli el nekem mindezt? - kérdezte. - Megpróbál szóval tartani, amíg a barátai elmenekülnek? Feláldozza az életét a misszió sikere érdekében...
Hirtelen halk nesz szakította félbe a gondolatmenetét. Úgy hangzott, mint egy elfojtott sikoly. Csak most ébredt rá, hogy már háromszor is hallotta, de eddig nem figyelt oda. A furcsa zaj a szomszéd szobából jött.
Dieter talpra ugrott, és berohant a kínzókamrába.
Arra számított, hogy a másik ügynök fekszik a műtőasztalon. Megdöbbentette, hogy valaki mást talál a helyén. Hiszen ez egy férfi, álla-

pította meg, amint ránézett - de nem ismerte meg rögtön, úgy eltorzult az arca. Kiugrott az állkapcsa, kiverték a fogát, csupa vér volt az ábrázata. Aztán rájött, hogy a zömök Becker őrmester hever előtte... és az elektrosokk-készülék huzalai a szájához vezetnek! Valaki Becker szájába dugta az ebonithengert, és szigetelőszalaggal oda is ragasztotta! Az Őrmester még élt. Vonaglott, rángatózott, s közben iszonyúan vinnyogott. Dieter elborzadva meredt rá.
Gyorsan kikapcsolta a gépet. Becker abbahagyta a rángatózást. Dieter megragadta és teljes erővel megrántotta a vezetékeket. Sikerült kihúznia a hengert az őrmester szájából.
A padlóra hajította, majd a műtőasztal fölé hajolt.
- Becker! - kiáltotta. - Hall engem? Mi történt itt? Nem kapott választ.
A földszinten semmi sem változott, zavartalanul folyt a lázas munka. Flick és Ruby gyorsan átvágott a telefonkezelők között, akik fejhallgatóban ültek a kapcsolótáblák előtt, halk szavakat mormoltak a mikrofonjukba, s dugókat nyomkodtak a kis konnektorokba, hogy kapcsolatot teremtsenek a berlini, párizsi és normandiai döntéshozók között. Flick az órájára nézett. Tudta, hogy ezek a kapcsolatok pontosan két perc múlva megszakadnak, összeomlik az egész hadigépezet, és számtalan elszigetelt alkotórésze képtelen lesz együttműködni. Bárcsak ép bőrrel kijutnánk innen, gondolta vágyakozva.
Teljesült a kívánsága - baj nélkül léptek ki az épületből. Másodperceken belül a téren leszünk, mondogatták magukban. Már csak pár lépés van hátra... De ekkor az udvaron szembetalálkoztak Gellyvel -aki visszafelé jött.
- Hol van Greta? - kérdezte.
- Veled indult el! - felelte Flick.
- Igen, de én megálltam a generátornál, hogy robbanóanyagot rakjak az olajvezetékre, ahogy kérted. Greta egyedül ment tovább, de Antoinette lakására nem érkezett meg. Az előbb belefutottam Paulba, ő se látta. Azért jöttem vissza, hogy megkeressem. - Gelly papírzacskót tartott a kezében. - Azt hazudtam a kapuőrnek, hogy csak a vacsorámért szaladtam ki egy pillanatra.
- jézusom! Greta még mindig bent van! - hördült fel rémülten Flick.
- Ha fene fenét eszik, én akkor is visszamegyek érte! - jelentette ki
elszántan Gelly. - Ő mentett meg a Gestapótól Chartres-ban. Ennyivel tartozom neki!
Flick az órájára nézett.
- Két percünk sincs! Gyerünk!
Ismét berohantak a kastélyba. A telefonos kisasszonyok elképedve bámultak rájuk, ahogy végigszáguldottak a termeken. Flick kezdte megbánni, hogy visszajöttek. Hirtelen átvillant az agyán, mi lesz, ha a másik két lányt - és önmagát - is feláldozza, miközben Gretát próbálja megmenteni.
A lépcsőnél megtorpant. Az a két katona, aki pár perccel ezeló'tt tréfálkozva kiengedte őket, biztosan nem hagyja, hogy ugyanilyen simán újra belépjenek az alagsorba.
- Tudjátok, mi a teendő'- súgta oda a többieknek. - Ártatlan képpel odamegyünk az őrökhöz, és csak az utolsó pillanatban lövünk!
- Mi folyik ott? - hallatszott a magasból egy férfihang. Flick ereiben megfagyott a vér.
Hátrasandított a válla fölött, és fölnézett. Az emeletről lefelé vezető lépcsőn négy férfit látott, s az egyik ráfogta a pisztolyát. A magas rangú tisztben fölismerte Weber őrnagyot.
Dieter Franck kívánságára nyilván ezek a gestapósok kutatják át az alagsort, de rosszabbkor nem is jöhettek volna, gondolta mérgesen.
Átkozta magát felelőtlen döntéséért. így négyen vesznek oda egy helyett!
- Maguk gyanúsan viselkednek, asszonyok! - szólalt meg Weber.
- Mit baja velünk? - kérdezte Flick. - Mi csak egyszerű takarítónők vagyunk.
- Talán igen, talán nem - felelte Weber. - Mindenesetre ellenséges ügynökök tartózkodnak a környéken, és mindnyájan nők.

Flick úgy tett, mintha nagy kő esett volna le a szívéről. - Hát erről van szó? Ellenséges ügynököket keresnek? - mondta. - Hála Istennek! Akkor mi biztonságban vagyunk! Már azt hittem, talán a munkánkkal nincs megelégedve. - Kényszeredetten felnevetett, és Ruby is követte a példáját, de mindkettőjük hangja hamisan csengett.
- Föl a kezekkel! - förmedt rájuk Weber.
Flick úgy emelte föl a kezét, hogy közben meg tudja nézni az óráját. Harminc másodperc volt hátra a robbanásig.
- Lefelé! Indulás! - parancsolta Weber.
Flick kelletlenül elindult a lépcsőn. Ruby és Gelly mellette lépke-
dett, a négy férfi követte őket. Flick a másodperceket számolta, s olyan lassan ment, amilyen lassan csak tudott.
Leért a lépcsőn. Megállt. Még húsz másodperc.
- Már megint maguk lábatlankodnak itt? - kérdezte az egyik őr.
- Beszéljen az őrnagy úrral - kérte Flick.
- Tovább! - kiáltott rá Weber.
- Azt hittem, nekünk tilos belépnünk az alagsorba.
- Azt mondtam, tovább! Még öt másodperc. Beléptek az alagsor ajtaján.
Hatalmas robbanás rázta meg az épületet.
A folyosó túlsó végén iszonyú robajjal kidőltek a gépterem válaszfalai. Minden recsegett-ropogott. Lángnyelvek csaptak föl a törmelékből. Flick elesett.
Villámgyorsan fél térdre emelkedett, előhúzta a géppisztolyt a köpenye alól, aztán megpördült. Gelly és Ruby mellette hasalt. Az őröket, Webert meg a másik három gestapóst szintén földhöz vágta a robbanás.
A hat német közül csak Weber őrizte meg a lélekjelenlétét: amint Flick leadta az első sorozatot, ő is tüzet nyitott. Gelly éppen föl akart tápászkodni, de hirtelen felkiáltott, és a padlóra zuhant. Ekkor Flick telibe találta Weber mellkasát, és az őrnagy összerogyott.
Flick az egész sorozatot beleeresztette a padlón heverő hat mozdulatlan testbe, majd kivette az üres tárat, előkapott a zsebéből egy újat, és a helyére kattintottá.
Ruby Gelly fölé hajolt, a pulzusát próbálta kitapintani, aztán föltekintett. - Meghalt - suttogta szomorúan.
Flick a folyosó túlsó vége felé nézett, ahol Gretát tartották fogva. Látta, hogy a gépteremből már plafonig érő lángok hömpölyögnek, de vallatóközpont fala még épségben van.
Mély lélegzetet vett, és berohant a pokolba.
Dieter a padlón fekve tért magához, de halvány fogalma sem volt róla, hogy került oda. Hallotta, hogy a közvetlen közelében lángok ropognak, és füstszagot érzett. Nagy nehezen fölállt, aztán benézett a vallatószobába.
Nyomban rájött, hogy a kínzókamra téglafala mentette meg az életét. A gépterem és a vallatószoba közötti válaszfal eltűnt. A szoba né-
hány ócska bútorát a falhoz préselte a robbanás. A székhez kötözött fogoly a földön hevert. Félrebillent feje borzalmas látványt nyújtott; alighanem kitörte a nyakát. Akár nő volt, akár férfi, meghalt a szerencsétlen. A gépterem lángokban állt, a tűz gyorsan terjedt.
Dieter tudta, ha életben akar maradni, másodperceken belül ki kell jutnia innen.
Ekkor kinyílt a vallatószoba ajtaja, és Flick Clairet állt a küszöbön, géppisztollyal a kezében.
Félrecsúszott fekete parókája alól kilátszottak rövid szőke fürtjei. Nagy kortyokban, zihálva kapkodta a levegőt. Kipirult arccal, lázasan csillogó szemmel nézett körül.
Dieter lélegzetelállítóan szépnek találta, de ha a kezében lett volna a revolvere, féktelen dühében rögtön agyonlövi. Bár átvillant az agyán, hogy ez a nő akkor lenne főnyeremény, ha élve kapná el, úgy fölháborította, és úgy megalázta az ellenséges ügynök sikere meg a saját kudarca, hogy érezte: ha előhúzhatná a fegyverét, nem tudna uralkodni magán.
De egyelőre nem húzhatta elő. Flick Clairet géppisztolya mozdulatlanságra kényszerítette.

Flick eleinte észre sem vette őt; bajtársa holttestére meredt. Dieter lassan benyúlt a zakója alá. Flick erre fölkapta a fejét, és egyenesen a szemébe nézett. Arckifejezése elárulta, hogy teljesen tisztában van vele, kivel áll szemben, s ki ellen harcolt az elmúlt kilenc nap során. A győzelem öröme villant meg a szemében, ám keményen összeszorított szája bosszúvágyat tükrözött. Fölemelte a Sten géppisztolyt, és meghúzta a ravaszt.
Miközben a becsapódó golyók jókora darabokat hasítottak ki a téglafalból, Dieter visszaugrott a kínzókamrába. Előrántotta Walther P38-as automata pisztolyát, hüvelykujjával megpöckölte a biztonsági zárat, csőre töltött, és az ajtóra célozva várta Flicket.

Hiába.
Néhány másodperc múlva óvatosan kilesett.
Flick eltűnt.
Dieter átszáguldott az égő vallatószobán, kivágta az ajtót, kilépett a folyosóra, s látta, hogy Flick egy másik nővel együtt az alagsor bejárata felé szalad. Amikor fölemelte a fegyverét, a két nő éppen a padlón heverő egyenruhás holttesteket ugrottá át. Célba vette Flicket, ám hirtelen égető fájdalom mart bele a karjába. Felkiáltott és eldobta a pisztolyát. A zakója ujja égett. Letépte magáról a zakót.
Mire ismét fölnézett, a nők köddé váltak.
Fölkapta a Walthert és utánuk eredt.
Futás közben olajszag csapta meg az orrát. Valahonnan szivárog az üzemanyag, gondolta - vagy szabotőrök lyukasztották ki az egyik vezetéket... Mindenesetre másodperceken belül úgy robban föl az egész alagsor, mint egy óriásbomba!
De Flick Clairet-t talán még el lehet kapni!
Dieter kirohant a folyosóról, és hármasával szedte fölfelé a lépcsőfokokat.
A kínzókamrában rekedt Becker egyenruhája tüzet fogott.
Az őrmester a forróságtól meg a gomolygó füsttői hirtelen magához tért, és segítségért kiáltott, de senki sem hallotta meg.
Sok-sok áldozatához hasonlóan ő is hiába viaskodott a bőrszíjakkal. Moccanni sem tudott.
Néhány másodperc elteltével már lángolva égett rajta az egyenruha. Kétségbeesetten felsikoltott.
Flick látta, hogy Dieter Franck pisztollyal a kezében közeledik a lépcsőn, de nem mert megállni. Attól félt, ha megfordul és célba veszi, az őrnagy kihasználja az alkalmat, s habozás nélkül rálő. Úgy döntött, nem bocsátkozik harcba vele - inkább megpróbál elmenekülni előle.
Valaki bekapcsolta a tűzjelzőt, s a kastélyban felvijjogott a sziréna, miközben Flick ismét végigszáguldott Rubyval a kapcsolótáblák között. Már az összes telefonkezelő fölpattant a helyéről, és mindenki az ajtóknál tolongott. A két Csóka egyenesen belerohant a tömegbe. Flick tudta, hogy Dieter a sok nő között aligha találná el őket, de ha át kell verekedniük magukat a tumultuson, sokkal lassabban jutnak ki, mint kellene. Könyörtelenül ütötte-vágta, aki az útjába akadt.
Végre mindketten elérték a főkaput, és leszaladtak a lépcsőn. Flick rögtön észrevette Moulier hússzállító teherautóját, ami a kapunak háttal, begyújtott motorral állt a téren. Paul a nyitott hátsó ajtó mellől nyugtalanul nézett be a kastély vaskerítésén. Flick úgy érezte, soha életében nem látott ilyen szépet.
Csakhogy az őrök nem a parkoló kocsik felé, hanem az udvar nyu-
gati szélén kezdődő szőlőskertbe terelték az épületből kiözönlő nőket. Flick és Ruby azonban rá se hederített, milyen irányba mutogatnak a németek. Mindketten a kapu felé futottak. Amint a katonák megpillantották Flick géppisztolyát, nyomban lövésre emelték a fegyverüket.
Paul ekkor előkapott egy vadászpuskát, s a kerítésen át célba vette ó'ket. Két dörrenés hallatszott, és az őrök holtan estek össze.

Paul villámgyorsan kitárta a kaput.
Miközben Flick kiszáguldott a térre, pisztolygolyók süvítettek el a feje fölött, majd a teherautóba fúródtak: Dieter tüzelt a menekülőkre.
Paul beugrott a sofőrülésre.
Flick és Ruby fölpattant a rakodótérbe.
Már indultak is. Flick látta, hogy Dieter Franck a parkolóban álló égszínkék sportkocsija felé fordul.
Ebben a pillanatban a tűz elérte az alagsorban tárolt benzintartályokat.
A mélyből földrengésszerű robaj hallatszott. A felrobbant autóparkolóból föld, sóder és számtalan aszfaltdarab repült a levegőbe. A régi szökőkút körül álló kocsik fele felborult, a többire hatalmas kövek és jókora téglák záporoztak. Dietert a lépcsőhöz vágta a robbanás. A benzinkút úgy szállt föl, mintha szárnyakat kapott volna, majd toronymagas lángnyelvek törtek elő a helyén. Jó néhány kocsi kigyulladt, s egymás után robbantak a feltankolt motorok.
Aztán a teherautó rákanyarodott az útra, és a tér eltűnt Flick szeme elől.
Paul teljes sebességgel robogott ki Sainte-Cécile-ből. A két Csóka a kemény fémpadlón kuporogva dülöngélt jobbra-balra a kanyarokban. Flick csak lassan döbbent rá, hogy sikerrel végrehajtották a feladatot. Alig akarta elhinni. De eszébe jutott Greta és Gelly, akik az életüket áldozták a misszióért, meg Diana és Maude, akik vagy meghaltak, vagy valamelyik koncentrációs táborban várják a halált. Ahogy a lányokra gondolt, nem tudott igazán örülni a győzelemnek, csak valami furcsa, kegyetlen elégtételt érzett, amikor felidézte a lángokban álló telefonközpont s a felrobbant autóparkoló képét.
Rubyra nézett.
- Megcsináltuk! - mondta Ruby széles mosollyal. Flick bólintott.
Ruby szorosan magához ölelte.
- Igen - dünnyögte Flick. - Megcsináltuk.
Dieter nagy nehezen föltápászkodott. Egész teste tele volt sebekkel, zúzódásokkal, de azért lábra tudott állni. A kastély hatalmas fáklyaként égett mögötte, a parkoló romhalmazzá vált az orra előtt.
Döbbenten nézett szét. Minden elpusztult körülötte. A Csókák sikerrel jártak. De még nincs vége! Még Franciaországban vannak! Ha elkaphatná és kivallathatná Flick Clairet-t, fényes diadallá változtathatná a szégyenletes vereséget. Ezért a nőért ma éjjel repülőgép jön Angliából, és egy mezőn fog leszállni, Reims közelében. Csak azt kell kideríteni, pontosan hol és mikor.
Dieter már azt is tudta, ki fog választ adni a kérdésére.
Michel!

Az utolsó nap:

1944. június 6., kedd

52

Wieter a reimsi pályaudvar peronján ült. Francia vasutasok és német katonák állták körül. Mindannyian türelmesen várakoztak az erős lámpafényben. A fogolyvonat késett, már több órát késett, de Dietert megnyugtatták: a szerelvény úton van, előbb-utóbb megérkezik. Tudta, hogy ki kell várnia - nincs több ütőkártyája.
Tele volt a szíve ádáz haraggal. Egy lány alázta meg és gyó'zte le! Ha német lány volna, büszke lenne rá, bátornak tartaná, fejet hajtana a tehetsége eló'tt, talán még bele is szeretne. Csakhogy Flick Clairet az ellenség ügynöke, és minden alkalommal túljárt az eszén. Megölte Stéphanie-t, lerombolta a kastélyt, aztán elmenekült. De még el lehet kapni, és ő el is kapja!

Olyan válogatott kínzásokkal fogja szóra bírni, amilyeneket a legszörnyűbb rémálmaiban sem tudna elképzelni - s végül beszélni fog!
Mert végül mindenki beszél.
A vonat pár perccel éjfél után futott be.
Még meg sem állt, Dieter orrát máris megcsapta a disznóólak átható szagára emlékeztető', mégis emberektől származó undorító bűz.
A szerelvényt sokféle kocsiból állították össze: marhavagonok, tehervagonok sorjáztak egymás után, sőt még egy betört ablakú postavagon is akadt közöttük. Egyik sem volt alkalmas utasszállításra, mégis mindegyik zsúfolva volt emberekkel.
A marhavagonok oldalsó falemezeibe réseket vágtak, hogy útközben is szemmel tarthassák az állatokat. A foglyok most ezeken a nyílásokon dugták ki a karjukat, és a kezüket nyújtogatva, a tenyerüket tartva koldultak. Könyörögtek, hogy engedjék ki őket, ennivalóért ri-mánkodtak, de főleg egy korty vízért esedeztek. Az őrök egykedvűen bámulták őket: Dieter határozottan megparancsolta, hogy a rabok ma este semmit sem kaphatnak a reimsi állomáson.
Két tizedest hozott magával a kastély őrségéből: a kitűnő mesterlövészek a Waffen SS kötelékébe tartoztak. Őrnagyi rangját és tekintélyét latba vetve a Sainte-Cécile-i romhalmazból halászta ki őket.
- Vezessék ide Michel Clairet-t! - mondta nekik.
Michelt abba az ablaktalan szobába zárták be, ahol az állomásfőnök a készpénzt tartotta. A tizedesek elmentek érte, közrefogták, és a peronra kísérték. A kezét hátrabilincselték, a bokáját pedig megbéklyózták, nehogy megszökjön. Természetesen nem kötötték az orrára, mi történt Sainte-Cécile-ben. Csak annyit tudott, hogy egy héten belül kétszer fogták el a németek. Már alig hasonlított arra a vakmerő, rettenthetetlen fickóra, aki valaha volt. Igyekezett bátornak, optimistának látszani, de hiába erőlködött. Húzta a lábát, a ruhája piszkosán, gyűrötten lógott rajta, és mogorván bámult maga elé. Úgy nézett ki, mint akit legyőztek.
Dieter karon ragadta, s közelebb vitte a vonathoz. Michel eleinte föl sem fogta, mit lát. Arca zavart és félelmet tükrözött. Aztán észrevette a vagonokból kinyújtott kolduló kezeket, megértette, miért könyörögnek a vonatba zárt emberek, s úgy megtántorodott, mintha megütötték volna. Dieternek kellett elkapnia, hogy talpon maradjon.
így szólt a fogolyhoz: - Információra van szükségem.
Michel megrázta a fejét.
- Inkább tegyen föl a vonatra - felelte. - A rabok között is jobb lenne, mint magával!
Dietert felháborította a sértés, és meglepte Michel bátorsága.
- Mondja meg, hol és mikor száll le a Csókák gépe. Michel rámeredt.
- Hát nem tudta elkapni őket! - kiáltott fel, s a szemében ismét felcsillant a remény. - Fölrobbantották a kastélyt, ugye? Sikerült nekik! - Hátravetett fejjel ujjongva nevetett. - Szép volt, Flick! Istenem, de szép!
Dieter lassan végigvonszolta Michelt a vagonok mellett, hogy megmutassa neki a rengeteg rabot, a mérhetetlen szenvedést.
- Hol és mikor száll le a gép? - ismételte.
- Chatelle mellett, a mezőn hajnali háromkor - felelte Michel. Dieter szinte biztosra vette, hogy ez nem igaz, hiszen Flicknek az
eredeti terv szerint hetvenkét órával ezelőtt kellett volna landolnia Chatelle-ban, de lefújta az ejtőernyős ugrást - feltehetőleg azért, mert Gestapo-csapdára gyanakodott. Ő azonban kiszedte Gastonból, hogy
létezik egy másik leszállópálya is, ám annak Gaston csak a fedőnevét ismerte - Champ dor -, a helyéről nem tudott felvilágosítást adni. Michelnek azonban tudnia kell, hol van.
- Hazudik! - förmedt rá a fogolyra.
- Akkor tegyen föl a vonatra - válaszolta Michel. Dieter megrázta a fejét.

- Nem ez a megoldás. Túl egyszerű lenne.
Zavart és csöppnyi félelmet látott Michel szemében.
Újra karon ragadta, aztán elindult vele visszafelé, de a nó'i vagonnál megállította. Az asszonyok franciául és németül esdekeltek. Némelyek Isten irgalmáért imádkoztak, mások a férfiakat szólongatták, könyörögve kérték ó'ket, hogy gondoljanak az anyjukra, a nővéreikre, néhányan a saját testüket kínálták fel egy korty vízért vagy pár falat ennivalóért. Michel lehajtotta fejét. Nem volt hajlandó odanézni.
Kissé távolabb ketten álltak az árnyékban. Dieter intett nekik.
Michel fölkapta a fejét. Rettegés ült ki az arcára.
Hans Hesse lépett ki az árnyékból egy fiatal nővel, aki valaha szép lehetett, most azonban halottsápadt volt, a haja zsírosán tapadt a fejére, és kisebesedett a szája. Látszott rajta, hogy jártányi ereje sincs.
Michel döbbenten ismerte föl benne Gilberte-et.
Elállt a lélegzete.
Dieter megismételte a kérdését: - Hol és mikor száll le a gép?
Michel egy szót sem szólt.
- Tegyék föl a nőt a vonatra! - adta ki a parancsot Dieter. Michel felnyögött.
Egy őr kinyitotta a marhavagon ajtaját, s miközben két társa bajo-nettel tartotta vissza a már bent lévőket, durván belökte Gilberte-et. -Ne! - kiáltotta a lány. - Könyörgök, ne!
Az őr éppen be akarta csukni az ajtót, Dieter azonban rászólt: -Várjon! - Michelre nézett, akinek patakban folyt a könnye.
Gilberte felsikoltott.
- Az isten szerelmére, Michel! Segíts rajtam! Michel bólintott.
- Jól van - suttogta.
- Ne merjen még egyszer hazudni! - figyelmeztette Dieter.
- Engedje ki a lányt.
- Előbb feleljen! Hol és mikor?
- Laroque-tól keletre, a krumpliföldön. Hajnali kettőkor.
Dieter az órájára nézett. Negyed egy volt.
- Mutassa az utat!
A Laroque-tól öt kilométerre fekvő kis falu, L'Épine lakói az igazak álmát aludtak. A ragyogó holdfényben ezüstösen csillogott a szép nagy templom. Moulier hússzállító teherautója mögötte állt, egy jókora pajta oldalfala mellett. Senki sem vette észre. Az életben maradt Csókák az egyik támfal hosszú, mély árnyékában üldögéltek.
- Ti mire vágytok a legjobban? - kérdezte Ruby.
- Én egy jó bifsztekre! - vágta rá habozás nélkül Paul.
- Én meg egy jó puha ágyra és tiszta ágyneműre - felelte Flick. -Hát te?
- Arra, hogy viszontlássam Jimet.
Flicknek hirtelen eszébe jutott, hogy az Internátusban milyen viharos szerelem dúlt Ruby meg a fegyverfogatást oktató Jim Cardwell között. - Azt hittem... - mondta, majd gyorsan elhallgatott.
- Hogy csak futó kaland volt? - nézett rá Ruby. Flick zavartan bólintott.
- Légy erős, Jim is azt hitte! - közölte Ruby. - De nekem más terveim vannak.
Paul halkan fölnevetett.
- Fogadni mernék, hogy valóra váltod őket!
- És veletek mi lesz? - érdeklődött Ruby.
- Én nőtlen vagyok - felelte Paul, majd Flickre sandított. Flick megrázta a fejét.
- Meg akartam mondani Michelnek, hogy elválok tőle... de hogyan hozakodhattam volna elő ilyesmivel az akció kellős közepén?

- így aztán kivárjuk a háború végét, csak aztán házasodunk össze -tette hozzá Paul. - Türelmes fickó vagyok.
Tipikus férfi, füstölgött magában Flick. Úgy említi meg a házasságot, mint valami jelentéktelen részletkérdést! Mintha csak ebtartási engedélyt akarna kiváltani! Passz. Ennyit a romantikáról...
A lelke mélyén persze örült. Elégedetten nyugtázta, hogy Paul már másodszor beszél a házasságról. Ugyan kinek hiányzik a romantika?
Az órájára pillantott.
- Fél kettő- mondta. - Indulnunk kell!
Dieternek volt egy Mercedes limuzinja, ami nem a kastély területén parkolt, így épségben megúszta a robbanást. Ez a kocsi most indákkal és venyigékkel álcázva a laroque-i krumpliföld tőszomszédságában kezdődő szőlőskert peremén várakozott, s hátsó ülésén Michel és Gilberte ült. Mindkettőjük kezét-lábát megkötözték. Hans Hesse őrizte őket.
Dieter a két puskával felfegyverzett tizedessel a kocsi mellől figyelte krumpliföldet. A holdfényben tisztán látták az egész terepet.
- A terroristák pár percen belül ideérnek - magyarázta a katonáknak Dieter. - Előnyös helyzetben vagyunk, mert nem számítanak ránk, így a rajtaütés meglepetésként fogja érni őket. De ne felejtsék el, hogy élve kell elkapnunk őket - főleg az alacsony nőt, a vezetőjüket -, tehát egyiket se lőjék agyon! A golyók csak sebesülést okozzanak, ne halált!
- Ezt nem tudjuk garantálni - válaszolta az egyik mesterlövész. -Ez a mező legalább háromszáz méter széles. Tegyük fel, hogy az ellenség százötven méterre van tőlünk. Ekkora távolságból az ember nem lehet biztos benne, hogy éppen a gyorsan mozgó célpont lábát találja el.
- A célpont nem fog mozogni - közölte Dieter. - A terroristák repülőgépre várnak. Egy helyben állva, elemlámpával villogtatva kell mutatniuk az utat a landoló pilótának, így jó pár percig moccanni sem tudnak.
- A mező közepén fognak felsorakozni?
- Igen.
A tizedes bólintott.
- Akkor menni fog. - Fölnézett az égre. - Hacsak a hold el nem bújik egy felhő mögött.
- Ebben az esetben bekapcsoljuk a kocsi reflektorait, és a döntő pillanatban megvilágítjuk az ellenséget - nyugtatta meg Dieter, s a Mercedes tányérnyi lámpáira mutatott.
- Figyelem! - szólalt meg a másik mesterlövész. Mindhárman elnémultak és füleltek. Motorzúgást hallottak, jármű
közeledett. Gyorsan letérdeltek a szorosan egymás mellé ültetett szőlőtövek mögött, nehogy az ellenség az erős holdfényben meglássa őket. A faluból kivezető úton kikapcsolt lámpákkal egy teherautó döcögött a krumpliföld felé, majd megállt a mező határát jelző kerítés kapuja előtt. Egy nő kiugrott, és szélesre tárta a kaput. A sofőr behajtott,
a motorzúgás elhallgatott. Még egy nő meg egy férfi szállt ki a teherautóból.
- Most aztán egy szót se! - suttogta Dieter.
Hirtelen elképesztően hangos dudaszó törte meg a csendet.
Dieter összerezzent. Ijedtében csúnyán káromkodott. A duda közvetlenül a háta mögött bőgött. - Jézusom! - kiáltotta, s a Mercedesre meredt. Talpra szökkent, és a kocsihoz rohant. A sofőrülés nyitott ablakán benézve rögtön látta, mi történt.
Michel előrelendült, s mielőtt Hans megakadályozhatta volna, a sofőrülés támláján áthajolva mindkét megkötözött kezével nyomni kezdte a dudát. A hadnagy az első utasülésről megpróbálta célba venni a pisztolyával, de Gilberte, Michel példáját követve, a nyakába vetette magát, szinte ráfeküdt, így Hansnak előbb a lánytól kellett megszabadulnia, hogy lőni tudjon.

Dieter az ablakon benyúlva vissza akarta lökni Michelt a hátsó ülésre, de Michel nem hagyta magát, és Dieter ebben a kényelmetlen pózban hiába taszigálta, nem bírt vele. A duda továbbra is fülsiketítőén bömbölt, hogy a rájuk leselkedő veszélyre figyelmeztesse az ellenséges ügynököket. Holtbiztos, hogy meghallották, gondolta Dieter.
Fél kézzel kotorászva a pisztolyát kereste.
Michel ekkor megtalálta a műszerfalon a villanykapcsolót, s nyomban világítani kezdtek a hatalmas reflektorok. Dieter fölnézett. A vakító fény egyenesen a mesterlövészekre vetült. Időközben mindketten fölálltak, s már nem volt idejük félreugrani vagy lehasalni. A mező felől fegyverropogás hallatszott. Az egyik katona feljajdult, elhajította a puskáját, a gyomrához kapott, és rázuhant a Mercedes motorház-fedelére. Aztán a másik is golyót kapott a fejébe. Dieternek éles fájdalom hasított a bal karjába, s kínjában felüvöltött.
A kocsiban is lövés dördült. Michel nagyot kiáltott. Hans végre lerázta magáról Gilberte-et, és sikerült elsütnie a pisztolyát. Másodszor is meghúzta a ravaszt. Michel eló'rebukott, de a keze még mindig a dudát nyomta, s most ráadásul teljes súlyával ránehezedett, így a duda tovább bömbölt. A hadnagy immár harmadszor lőtt, bár fölöslegesen: csak egy holttestbe eresztett golyót. Gilberte felsikoltott, ismét rávetette magát Hansra, és megkötözött kezével hadonászva a hadnagy revolvere után kapkodott. Dieter ugyan előhúzta a fegyverét, de nem tudott rálőni a lányra, mert attól félt, véletlenül Hansot találja el.
Ekkor Hans pisztolya újra elsült, ám a cső most égnek meredt, s a
szerencsétlen Hesse saját magát lőtte állon. Felhördült, a szájából nyomban ömleni kezdett a vér. Aztán hátrahanyatlott, nekidőlt az ajtónak, és élettelenül, üveges szemmel meredt a semmibe.
Dieter gondosan célzott. Főbe ló'tte Gilberte-et.
Jobb kézzel benyúlt az ablakon, s lelökte a volánról Michel holttestét.
A duda végre elhallgatott.
Dieter a reflektorokat is kikapcsolta.
A mezőre nézett.
Csak a teherautót látta, a Csókák eltűntek a sötétben.
Fülelni kezdett. Senki nem moccant.
Egyedül maradt.
Flick négykézláb kúszott át a szőlőskerten. Dieter Franck kocsija felé araszolt. A megszállt terület fölötti titkos repülőutakhoz nélkülözhetetlen holdfény most az ellensége volt. Sűrű felhőre vágyott, ám pillanatnyilag tiszta, csillagos égbolt borult föléje. Szorosan a szőlő-tövek mellett maradt, mégis jól látható árnyékot vetett.
Szigorúan megparancsolta Paulnak és Rubynak, hogy ne mozduljanak a mező szélén parkoló teherautó közeléből, mert három ember háromszor akkor zajt csap, mint egy, s neki igazán nem hiányzik, hogy lebuktassák.
Miközben az őrnagy kocsija felé mászott, egyfolytában fülelt, nem hallja-e a közelgő repülőgép zúgását. Tudta, hogy minden életben maradt németet meg kell ölnie, mielőtt a Hudson landol, hiszen a Csókák nem állhatnak ki elemlámpával a mező közepére, amíg bárki rájuk lőhet a szőlőskert rejtekéből, és ha nem adnak fényjeleket a gépnek, a pilóta meg sem próbál leszállni, hanem azonnal visszatér Angliába.
Látta, hogy Dieter Franck kocsija a szőlőskert peremén áll. Ő öt sorral beljebb húzódott, s hátulról akarta meglepni az ellenséget. Kibiztosított géppisztolyát a jobb kezében tartva óvatosan kúszott a célpont felé.
Amikor egy vonalban volt az autóval, kilesett a szólőtövek mögül. Bár Franck leveles indákkal, venyigékkel álcázta a kocsit, a holdfény mégis megcsillant a hátsó ablakon.
A helybeli gazdák karóval támasztották meg, és soronként erős zsineggel kötötték össze a fiatal szólőtöveket, Flick azonban át tudott

bújni a legalsó zsineg alatt. Mielőtt hason csúszva átmászott a következő sorba, mindig körülnézett, tiszta-e a levegő. Minél közelebb került a kocsihoz, annál jobban vigyázott, nehogy valaki orvul rátámadjon, de senkit sem látott.
Eljutott a második sorig, s megpillantotta a kocsi kerekeit, amelyek mellett két mozdulatlan, egyenruhás test feküdt. Vajon hányan jöhettek ezzel a hatalmas Mercedes limuzinnal, amelyben akár hat ember is kényelmesen elfér?
Még közelebb kúszott. Továbbra sem észlelt mozgást a kocsi körül. Lehet, hogy mindnyájan meghaltak? Vagy egy-kettő még él, és a közelben megbújva csak a megfelelő pillanatra vár? Flick elszánta magát, s odamászott a Mercedeshez. Az ajtókat nyitva találta, az üléseken holttestek hevertek. Benézett az első ajtón, és fölismerte Michelt. Könnybe lábadt a szeme. Nem volt jó férj, de én választottam, gondolta szomorúan - s most itt fekszik élettelenül, három golyóval a mellkasában, vérvörös szegélyű lyukakkal az ingén... Sejtette, hogy Michel nyomta meg a dudát. Ha valóban így történt, azért tette, hogy figyelmeztesse őt a veszélyre, s ezzel megmentette az életét... Flick tudta, most nincs idő ezen gondolkozni; majd később, ha életben marad, épp eleget töprenghet a dolgon.
A Michel mellett az ajtónak dőlő, állón lőtt hadnagyot nem ismerte. Észrevette, hogy hátul is két ember fekszik - és az egyik egy nő! Beljebb hajolt a kocsiba. Amikor jobban megnézte a nőt, elállt a lélegzete. Hiszen ez Gilberte, és őt bámulja! Eltelt egy szörnyű pillanat, mire rájött, hogy Gilberte semmit sem lát. Meghalt. Főbe lőtték szegényt.
Gilberte fölött áthajolva szemügyre vette a negyedik holttestet is. Ekkor a férfitetem villámgyorsan felült a kocsi padlóján, s mieló'tt Flick felsikolthatott volna, egy erős kéz belemarkolt a hajába, majd pisztolycsövet nyomott a torkához. Dieter Franck!

- Dobja el a fegyverét - mondta az őrnagy franciául.
Flick ugyan a jobbjában tartotta a géppisztolyát, de függőlegesen. Rájött, hogy nincs ideje célozni - addigra Franck agyonlövi. Nem volt más választása, engedelmeskednie kellett. Mielőtt elindult, kioldotta a biztonsági zárat, s most abban bízott, hogy amint a fegyver a földhöz csapódik, rögtön el is sül, de hiába reménykedett.
- Húzódjon hátra! - parancsolt rá Dieter.
Amint hátralépett, az őrnagy követte. A pisztolycsövet továbbra is Flick torkához szorítva kiszállt a kocsiból, majd fölegyenesedett, s te-tőtöl talpig végigmérte a foglyot.
- Maga olyan kicsi - szólalt meg végül. - És mégis mennyi kárt okozott!
Flick ekkor vette észre, hogy a férfi zakója ujja véres. Nyilván ő sebesítette meg, amikor a mezőről lövöldözni kezdett a géppisztollyal.
- És nem csak nekem - folytatta Dieter. - Az a telefonközpont pontosan olyan fontos, amilyennek maga a jelek szerint gondolja.
Flick rátalált a hangjára.
- Akkor jó!
- Azért ne legyen ennyire elégedett. Ha nem tudná, most fogja tönkretenni az egész francia Ellenállást.
Flick arra gondolt, nem kellett volna Paul és Ruby lelkére kötnie, hogy ne mozduljanak a teherautó mellől. így esélye sincs rá, hogy a segítségére siessenek.
Az őrnagy Flick torka helyett most a vállához nyomta a pisztolya csövét. - Nem akarom megölni - közölte -, de boldogan sebesíteném meg olyan súlyosan, hogy belerokkanjon. Persze nem veszítheti el az eszméletét, mert beszélnie kell. Szépen el fogja árulni nekem az összes nevet és címet, amit csak ismer.
Flicknek eszébe jutott a töltőtolla kupakjába rejtett méregpirula. Vajon lesz rá alkalma, hogy bevegye?

- Kár, hogy lerombolta az egész Sainte-Cécile-i vallatóközpontot -beszélt tovább Dieter. - Most kénytelen leszek magammal vinni Párizsba, ahol ugyanolyan kitűnő felszerelés áll a rendelkezésemre.
Flick jól emlékezett a műtőasztalra meg az elektrosokk-készülékre, és végigfutott a hátán a hideg.
- Kíváncsi vagyok, mivel tudom majd megtörni - mondta Dieter. -Természetesen az iszonyú fájdalomtól végül mindenki megtörik, de az az érzésem, hogy maga túl sokáig bírná a kínokat. - Fölemelte a bal kezét, s nyilván belenyilallt a karjába, mert megvonaglott az ajka, de úgy tett, mintha mi sem történt volna. Megérintette Flick arcát. - Talán ezt a csinos kis arcot kéne elcsúfítanom... Képzelje csak el, hogy nézne ki törött orral, összekaszabolt szájjal, kinyomott szemmel, levágott füllel!
Flicknek már émelygett a gyomra, de arcizma se rándult.
- Ha nem, hát nem. - Dieter keze lejjebb vándorolt. Előbb a fogoly
nyakát, majd a mellét cirógatta. - Akkor vegyük fontolóra a szexuális megaláztatást. Mit szólna hozzá, ha sokak előtt meztelenre vetkőztet-ném, ha rászabadítanék magára egy sereg részeg férfit, ha arra kény-szeríteném, hogy állatokkal fajtalankodjon...
- És mindez melyikünknek lenne megalázóbb? - kérdezte kihívó-an Flick. - Nekem, a kiszolgáltatott áldozatnak... vagy magánk, aki az ocsmányságokat valójában elköveti?
Dieter visszahúzta a kezét.
- De ez még nem minden! Olyan módszereink is vannak, amelyektől a nők örökre meddővé válnak. Soha többé nem szülhetnek gyermeket!
Flick Paulra gondolt, és önkéntelenül összerezzent.
- Nocsak! - Dieter elégedetten elmosolyodott. - Úgy látom, megtaláltam a megoldást, amellyel szóra bírhatom!
Flick rájött, hogy jobban tette volna, ha hallgat, mert így olyasmit árult el önmagáról, amit az őrnagy felhasználhat ellene.
- Most rögtön indulunk! Meg sem állunk Párizsig - jelentette ki Dieter. - Hajnalra ott leszünk, s délre maga már könyörögni fog, hogy hagyjam abba a kínvallatást, és hallgassam meg a titkait. Szépen ki-önti nekem a szívét, aztán éjjel letartóztatunk minden átkozott északfranciaországi ellenállót.
Flick ereiben meghűlt a vér. Tudta, hogy Franck nem henceg. Valóban mindenre képes.
- Azt hiszem, maga a csomagtartóban is jó helyen lesz - mondta Dieter. - Nem záródik légmentesen, úgyhogy nem fog megfulladni. De a férje és Gilberte holttestét is berakom ám maga mellé! Tudom, hogy ez a lány Michel szeretője volt. Úgy vélem, éppen a megfelelő lelkiállapotba kerül, Madame Clairet, ha néhány órán át két ilyen kedves halott társaságában zötykölődhet...
Flick megborzongott az undortól. Képtelen volt uralkodni magán.
Dieter az egyik kezével továbbra is a fogoly vállához nyomta a pisztolyát, a másikkal meg a zsebébe nyúlt. Óvatosan mozgatta a karját: a lőtt sebe fájt ugyan, de azért nagy nehezen előhúzta a bilincset. - Tartsa ide a kezét!
Flick meg se moccant.
- Vagy megbilincselem, vagy mindkét vállába golyót eresztek, hogy ne tudja fölemelni a karját!
Flick nem tehetett mást, engedelmeskedett.
Az őrnagy rákattintotta a bal csuklójára a bilincset, ő meg kinyújtotta a jobb kezét - aztán végső' kétségbeesésében úgy döntött, tesz még egy kísérletet, és menekülni próbál.
Megbilincselt bal kezével ellökte a vállától Franck pisztolyát, ugyanakkor a jobbjával elóliúzta az alig nyolc centis kést a kabátja hajtókája alá varrt tokból.
Az őrnagy hátraugrott, de nem elég gyorsan.

Flick előrelendült, és a kést egyenesen a férfi bal szemébe döfte. Dieter félrekapta a fejét, a kés azonban már a szemében volt, s Flick még előbbre nyomulva, testét az ó'rnagy testéhez préselve egyre mélyebbre nyomta a pengét. A sebből vér és folyadék lövellt. Franck felüvöltött fájdalmában. Elsütötte a pisztolyát, de csak a levegőbe lövöldözött.
Hátratántorodott, Flick azonban nem tágított, utána lépett, s a tenyere élével verte még beljebb a kést, amíg az teljes hosszában el nem tűnt Dieter koponyájában. Az ó'rnagy hanyatt esett és elterült a földön.
Flick rávetette magát, a mellkasára térdelt, s érezte, ahogy a férfi bordái eltörnek a súlya alatt. Dieter eldobta a fegyverét, majd mindkét kezével a szeméhez kapott, hogy a tíz körmével próbálja meg kikaparni a kést, de az olyan mélyen volt, hogy nem tudott hozzáférni. Flick fölkapta a pisztolyt. Felállt, mindkét kezével megmarkolta a Walther P38-ast, és célba vette Franckot.
Az őrnagy már nem mozdult.
Flick dübörgő' lépteket hallott a háta mögül. Paul rohant oda hozzá.
- Nem esett bajod? Jól vagy? Flick bólintott.
Még mindig Dieter Franckra fogta a pisztolyt.
- Nem hiszem, hogy erre szükség lenne - mondta halkan Paul, majd várt egy pillanatig, aztán gyöngéden megfogta Flick kezét, kivette belőle a Walthert, és bekattintotta a biztonsági zárat.
Ruby is felbukkant.
- Halljátok? - kérdezte. - Figyeljetek!
Flick fülelni kezdett. Egy Hudson közeledett.
- Gyerünk, lányok! Mozgás! - kiáltotta Paul. Visszaszáguldottak a mezó're, hogy jelt adjanak a repülő'gépnek, ami
hazaviszi őket.
Heves szélben keltek át a Csatorna fölött; az eső néha eleredt, néha elállt. Egy nyugodt pillanatban, amikor az elemek kissé megszelídültek, a navigátor hátrament az utasfülkébe, és így szólt a Csókákhoz: -Jól tennék, ha kinéznének. Ezt látniuk kell!
Flick, Ruby és Paul éppen szundikáltak. Kimerültén nyúltak el a kemény fémpadlón. Flick befészkelte magát Paul karjába, és nem volt kedve megmozdulni.
A navigátor nem tágított.
- Gyorsan, gyorsan, mielőtt újra befelhó'södik! El ne passzolják! Ilyen látványban akkor sem lesz részük többet, ha száz évig élnek!
Flick oldalát furdalni kezdte a kíváncsiság. Fáradtan föltápászko-dott, s a szögletes kis ablakhoz támolygott. Ruby is odaállt a háta mögé. A pilóta előzékenyen megbillentette az egyik szárnyat.
A süvítő' szélben magasra csaptak a tajtékos hullámok, de a telihold fényesen ragyogott, s a Csókák tisztán látták a Csatornát - de eleinte nem akartak hinni a szemüknek. Pontosan a repülőgép alatt egy ágyúktól hemzsegő, szürkére festett hadihajó, mellette meg egy fehéren csillogó kis óceánjáró haladt. Mögöttük rozsdás, kivénhedt gőzhajó bukdácsolt a viharos tengeren. Kissé távolabb teherhajók, csapatszállító hajók, ütött-kopott öreg tankhajók és alacsony merülésű, behemót partraszállító hajók közeledtek. Ameddig a szem ellátott, hajók százai úsztak a vízen. Flick tátott szájjal bámulta ó'ket.
A pilóta a másik szárnyat is megbillentette. Flick a szemközti ablakhoz ugrott, s ugyanez a látvány tárult elé.
- Gyere már, Paul! Nézd! Ezt nem lehet kihagyni! - kiáltotta lelkesen.
Paul odalépett hozzá.
- Jesszusom! - suttogta álmélkodva. - Soha életemben nem láttam ennyi hajót!
- Elkezdődött az invázió! - mondta Flick.
- Nézzék meg elölről is! - biztatta őket a navigátor.

Flick előrement, és kinézett a pilóta válla fölött. Elakadt a lélegzete a tengert borító több kilométer hosszú, végtelen hajószőnyeg láttán. Paul hitetlenkedve mormolta a háta mögött: - Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen rengeteg hajó van a világon!
- Hányan lehetnek? - kérdezte Ruby.
- Úgy hallottam, ötezren - felelte a navigátor.
- Lenyűgöző! - dünnyögte Flick.
- Nem tudom, maguk hogy vannak vele, de én sokért nem adnám, ha benne lehetnék ebben a buliban! - szólalt meg vágyakozva a navigátor.
Flick Paulra és Rubyra nézett, s a Csókák összemosolyogtak.
- Ó, mi már benne vagyunk. Nyakig!

Egy évvel később:

1945. június 6., szerda

53

A londoni Whitehall több mint utca. Jelkép. Grandiózus palotái a Brit Birodalom hajdani hatalmát, száz évvel ezelőtti ragyogását testesítik meg. E pompás épületek számos magas mennyezetű gyönyörű szobáját ócska válaszfalakkal osztották fel, s az így kialakított kis lyukakban kaptak helyet az alacsonyabb rangú hivatalnokok meg rengeteg jelentéktelen kis bizottság irodái. Egy ilyen parányi, alig pár négyzetméteres ablaktalan sufniban, az egyik falat félig elfoglaló kandalló előtt ülésezett az a munkacsoport, amely valamelyik albizottság albizottságaként a háborúban folytatott titkosszolgálati tevékenységért adományozható kitüntetések sorsáról döntött.
Az ülésen az MI6-ot reprezentáló Simon Fortescue elnökölt szokásos hajszálcsíkos öltönyében, amelyhez ezúttal csíkos inget és még csíkosabb nyakkendő't viselt. A Különleges Hadműveletek Parancsnoksága nevében John Graves jelent meg a Hadgazdálkodási Minisztériumból, amely a háború alatt elvileg a kormányzat részéről ellenőrizte a KHP működését. A bizottság többi polgári alkalmazottjához hasonlóan Graves is fekete zakót és csíkos szürke nadrágot öltött, vagyis a jellegzetes whitehalli uniformisban feszített. A marlborough-i püspök természetesen püspöklila reverendában érkezett a megbeszélésre, nyilván abból a megfontolásból, hogy erkölcsi támogatást nyújtson a nemes célhoz, vagyis az emberölésben jeleskedő emberek kitüntetéséhez. A bizottsági tagok között csupán egyetlenegy szagolt puskaport: Algernon „Nobby" Clarké ezredes, aki a háborúban a hírszerzésnél szolgált.
A titkárnő felszolgálta a teát, s az urak tanácskozás közben körbeadtak egy tál aprósüteményt. A reimsi Csókacsapat ügye késő délelőtt került terítékre.
- Ez a csoport eredetileg hat nőből állt, s mindössze ketten tértek
vissza közülük - mondta John Graves. - De felrobbantották a Sainte-Cécile-i telefonközpontot, amely egyúttal a helyi Gestapo parancsnoksága volt.
- Jól hallottam? - kérdezte hitetlenkedve a püspök. - Hat nőt említett?
- Igen.
- Uram, Teremtőm! - A püspök rosszallóan csóválta a fejét. - De
hát miért nőket küldtek oda?
- Azért, mert a szigorúan őrzött központba csak takarítónőnek álcázva tudtak behatolni.
- Értem.
Nobby Clarké egész délelőtt hallgatagon szívta egyik cigarettát a másik után. A Csókák ügye végre szóra bírta.

- Párizs felszabadítása után kihallgattam egy Goedel nevű őrnagyot, aki Rommel szárnysegédje volt. Ő mesélte, hogy a kommunikáció összeomlása miatt a német hadsereg a szó szoros értelmében megbénult a partraszállás napján. Úgy vélte, a távközlési vonalak megszakadása jelentős mértékben járult hozzá az invázió sikeréhez. Sejtelmem sem volt róla, hogy fél tucat kislány tette tönkre azt a telefonközpontot. Gondolom, Hadikeresztre terjesztjük fel őket, ugye?
- Talán - felelte kimérten Fortescue, majd fontoskodva hozzátette: - Sajnálatos módon fegyelmi problémák merültek fel ezzel a csoporttal kapcsolatban. Magas szinten panaszt emeltek a vezetőjük, Clairet őrnagy ellen, mert gorombán inzultált egy gárdatisztet.
- Inzultált egy gárdatisztet? - visszhangozta a püspök. - Hogyan?
- Tudomásom szerint összekülönböztek egy bárban, és Clairet őrnagy... bocsásson meg a kifejezésért, püspök úr... azt mondta a gárdatisztnek, hogy takarodjon a jó büdös francba.
- Ó, borzalom! Ha így áll a helyzet, attól tartok, hogy ezt a... hölgyet nem állíthatjuk példaképül a felnövekvő nemzedék elé!
- Nem bizony! Egy ilyen perszónának nem adományozhatunk hősöknek járó Hadikeresztet... de a Brit Birodalmi Érdemrendre talán felterjeszthetjük.
- Nem osztom a véleményét, kedves Fortescue - közölte nyájas mosollyal Nobby Clarké. - Gondoljon csak bele! Ha ez a lány szelíd, ártatlan virágszál lenne, valószínűleg nem tudott volna felrobbantani egy telefonközpontot a Gestapo orra előtt.
Fortescue ingerülten meredt az ezredesre. Nem volt hozzászokva,
hogy ellentmondjanak neki. Mindenkit gyűlölt, akit nem tudott megfélemlíteni. A többiekre nézett, majd kijelentette: - Megállapítom, hogy az ülés résztvevői nem értenek egyet önnel.
Clarké összevonta a szemöldökét. - Ha jól tudom, akkor is jogomban áll kisebbségi javaslatot tenni, ha többségi döntés születik - mondta rendíthetetlen türelemmel.
- Természetesen jogában áll - felelte Fortescue. - Bár kétlem, hogy sok értelme lenne.
Clarké elgondolkozva szívta a cigarettáját.
- Miért?
- Tudja, ezredes, a miniszter úr személyesen ismer egyet-kettó't a listánkon szereplő' jelöltek közül, s az ő esetükben nem a mi javaslatunkat veszi figyelembe, hanem a saját belátása szerint fog dönteni. A többieknek viszont olyan kitüntetést adományoz, amilyenre felterjesztjük őket, mert nem tartoznak az érdekszférájába. Amennyiben a bizottság határozata nem egyhangú, a többség ajánlását fogja elfogadni.
- Értem - bólintott Clarké. - Ennek ellenére szeretném, ha jegyzőkönyvbe vennénk, hogy nem értek egyet a bizottsággal, és a magam részéről igenis érdemesnek tartom Clairet őrnagyot a Hadikeresztre.
Fortescue a titkárnőre nézett, aki a jelenlévők között egy szál magában képviselte a női nemet.
- Miss Gregory, legyen szíves, ügyeljen rá, hogy az ezredes ellenvéleménye feltétlenül szerepeljen a jegyzőkönyvben!
- Igen, uram - mondta halkan a titkárnő.
Clarké elnyomta a csikket, és újabb cigarettára gyújtott. A Csókacsapat ügyét lezárták.
Frau Waltraud Franck boldogan tért haza. Egy szép ürücombot sikerült zsákmányolnia. Hónapok óta nem látott húst. Ma reggel azonban kertvárosi házából begyalogolt Köln lebombázott központjába, és egész délelőtt sorban állt a hentesbolt előtt. Kényszeredett mosollyal azt is eltűrte, hogy Herr Beckmann, a hentes megcsipkedje a fenekét, mert tudta, ha kikéri magának a bizalmaskodást, az otromba fráter soha többet nem fogja kiszolgálni, inkább azt hazudja: „minden elfogyott". És mit számít, hova nyúlkált Beckmann, ha ezen az áron három napig bőven lesz mit enniük?
- Megjöttem! - kiáltotta, amint belépett a házba. A gyerekek még nem értek haza az iskolából, Dieter azonban otthon volt. Waltraud

betette a húst a spájzba. Úgy döntött, csak estére főzi meg, hogy Rudi és Mausi is ehessen belőle. Dieternek meg neki jó lesz ebédre egy kis káposztaleves fekete kenyérrel. Beszaladt a nappaliba.
- Szervusz, drágám! - mondta jókedvűen.
A férje mozdulatlanul ült az ablaknál. Bal szemét fekete szemkötő takarta. Az egyik gyönyörű régi öltönyét viselte, de úgy lefogyott, hogy csak lógott rajta. Waltraud igyekezett minden reggel szépen felöltöztetni, a nyakkendőkötés művészetét azonban sosem sikerült elsajátítania. Dieter nyáladzó nyitott szájjal, kifejezéstelen arccal bámult maga elé. Nem köszönt vissza a feleségének, de Waltraud már megszokta a szótlanságát.
- Képzeld, milyen szerencsém volt! - mesélte lelkendezve. - Gyönyörű ürücombot kaptam!
Dieter rámeredt az ép szemével. - Kicsoda maga? - kérdezte. Az asszony odahajolt hozzá és megcsókolta.
- Ma este finom húslevest eszünk! Ugye, milyen jó lesz, édesem?
Flick és Paul délután kötött házasságot Chelsea egyik kis templomában.
Európában már véget ért a háború, és Hitler meghalt, de a japánok még elszántan védelmezték Okinavát. A londoniaknak továbbra is takarékoskodniuk kellett, s a szűkös viszonyok nemcsak az egyszerű szertartásra nyomták rá a bélyegüket, hanem az esküvőn megjelentek külsejére is. Az ifjú pár például egyenruhában állt az oltár elé: Flick nem is ábrándozhatott habos selyemről vagy csipkefátyolról, de özvegyasszonyként nem is akart fehérben esküdni.
Percy Thwaite karján lépett be a templomba, és az ezredes adta ki a vőlegénynek. Rubyt kérte föl tanúnak, aki koszorúslány már nem lehetett, hiszen időközben férjhez ment Cardwell századoshoz, az In-ternátus instruktorához. Jim, a fegyverforgatás jeles oktatója most a második sorban ült.
A násznagy szerepét Paul apja, Chancellor tábornok vállalta. Még mindig Londonban állomásozott, így Flick közelebbről is megismerhette. Tudta, hogy az amerikai katonák emberevő szörnyetegnek tarják leendő apósát, ő azonban el volt ragadtatva tőle.
A templomban Mademoiselle Jeanne Lemas is megjelent, akit szegény kis Marie-val együtt a ravensbrücki koncentrációs táborba hur-
coltak a németek. Marié ott halt meg, Jeanne Lemas azonban valami csoda folytán életben maradt, és Percy Thwaite minden követ megmozgatott, hogy Burzsoá Londonba utazhasson az esküvőre. Az idős hölgy - természetesen harangkalapban - a harmadik sorban foglalt helyet.
Dr. Claude Bouler is hazatért a táborból - Diana és Maude azonban nem élte túl a borzalmakat. Mademoiselle Lemas elmesélte, hogy Diana a halála előtt milyen fontos szerepet játszott a foglyok életében. A németek még Ravensbrückben is tisztelték arisztokrata származását, s ő ezt kihasználva vakmerően szembeszállt a táborparancsnokkal: panaszt emelt a szörnyű körülmények miatt, és emberibb bánásmódot követelt mindnyájuknak. Persze nem ért el túl sokat, de bátorsága, optimizmusa erőt adott az éhezőknek, lelket öntött a csüggedők-be, s számos társa neki köszönhette, hogy életben maradt.
A rövid esketési szertartás után Flick és Paul egyszerűen megfordultak, s immár ifjú házasokként fogadták a gratulációkat.
Chancellor tábornoknak az utolsó pillanatban sikerült elintéznie, hogy a felesége repülőgéppel Londonba utazhasson. Paul édesanyja az éjjel érkezett meg, így Flick csak most találkozott vele. Anyósa tetőtől talpig végigmérte, s szemmel láthatólag azon tűnődött, vajon elég jó felesége lesz-e ez a lány az ő nagyszerű fiának. Flicket kissé felpaprikázta az alapos mustra, de aztán megenyhült. Érthető, hogy egy büszke anya jól megnézi magának a fia választottját, gondolta, és melegen megcsókolta Mrs. Chancellort.
Ugy döntöttek, Bostonban fognak élni. Paul ismét átveszi a vállalata vezetését, s tovább gyártja az oktatási segédanyagokat, nyelvleckéket tartalmazó hanglemezeket, Flick meg

befejezi a doktori disszertációját, aztán amerikai fiataloknak fogja tanítani a francia kultúrát. Hajóval mennek Amerikába, és ez az öt nap lesz a nászútjuk.
Flick mamája egy olyan kalapban jelent meg az esküvőn, amit még 1938-ban vásárolt. Megkönnyezte a szertartást, bár másodszor adta férjhez a lányát.
A gratulálok lassan elfogytak. Flick bátyja, Mark zárta a sort. Odalépett a húgához, és megcsókolta.
Flick úgy érezte, már csak egyvalami hiányzik ahhoz, hogy maradéktalanul boldog legyen. Markot átölelve az édesanyjukhoz fordult, aki öt éve nem állt szóba a fiával.
- Nézd, mama! - mondta mosolyogva. - Mark is itt van!
Mark rettegve várta, mi lesz most.
A mama egy végtelennek tűnő pillanatig tétovázott, aztán kitárta a karját.
- Örülök, hogy látlak, kisfiam.
- jaj, mama! - zokogta Mark, és anyja nyakába borult. Aztán mindnyájan kisétáltak a ragyogó napsütésbe.

Köszönetnyilvánítás

Különleges Hadműveletek Parancsnokságáról szóló útmutatásért M. R. D. Footnak, a Harmadik Birodalommal kapcsolatos adatokért Richárd Overynek, a telefonközpontok működéséről nyújtott felvilágosításért Bemard Greennek, a fegyverekről kapott tájékoztatásért Candice DeLongnak és Dávid Raymondnak tartozom köszönettel. Kutatómunkámat, mint mindig, ezúttal is a New York Cityben lévó' Research for Wríters munkatársa, Dan Starer, valamint Rachel Flagg segítette. Könyvem megírásához felbecsülhetetlen értékű támogatást kaptam szerkesztőimtől: Phyllis Granntól és Neil Nyrentól (New York), Imogen Tate-tól (London), Jean Rosenthaltól (Párizs), valamint Helmut Peschtól (Köln), továbbá ügynökeimtói: Al Zuckermantól és Amy Bekowertól. A formálódó kéziratot számos közeli rokonom, hozzátartozóm olvasta. Hálásan köszönöm a jóindulatú, segítőlcész bírálatot John Evansnek, Barbara Follettnek, Jann Turnemek és Kim Turnernek.
„Nőit általában nem szerveztek szabotázsakciókat. Kivételt jelentett egy képzett brit futárnó', Pearl Witherington, aki a Berryben működő', kétezer fó't számláló ellenálló csoport élére állt, miután az egység korábbi parancsnoka a Gestapo fogságába esett. Pearl Witherington olyan kiválóan vezette csoportját, hogy tetteiért Hadikeresztre terjesztették fel. Am ez a kitüntetés Angliában nőknek nem adományozható. így végül a Brit Birodalmi Érdemrend polgári fokozatát kapta, amelyet nem fogadott el, mondván: nem polgári foglalkozást űzött, hanem a hadseregben teljesített szolgálatot."
M. R. D. Foot: A KHP Franciaországbán (HMSO, London, 1966)
Vége